

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the

Hunter

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

the *Hunter*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
L.J. SHEN

OceanofPDF.com

Avcı

Telif Hakkı © 2020 L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden izni alınmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Contents

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Bu Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Epigraf](#)

[Çalma Listesi](#)

[Önsözü](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm](#)

[On Yedi Bölüm On](#)
[Sekiz Bölüm On](#)
[Dokuz Bölüm Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Bir](#)
[Bölüm Yirmi İki](#)
[Bölüm Yirmi Üç](#)
[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Teşekkür](#)
[L.J. Shen'in Pretty](#)
[Reckless Kitaplarının](#)
[Önizlemesi L.J. Shen ile](#)
[bağlantı](#) kurun
[*OceanofPDF.com*](#)

Yamina Kirky ve Nina Delfs'e. Kesinlikle muhteşem olduğunuz için
teşekkürler.

OceanofPDF.com

Boston'ın sefahat düşkünü elit tabakası alevler içinde yanıyor ve bu yangını çıkaran Fitzpatrick ailesi.

Hunter

Bir seks kasetinde rol almak istememiştim, tamam mı?

Açıklanamayan şeylerden biriydi. Stonehenge, *Polis Akademisi 2* ve sabah zafer bulutları gibi.

Bir anda oldu.

Şimdi top avcısı babam beni Boston'un yaşayan en inek kızı Denizci Brennan'ın çatısı altında altı ay bekarlığa, ayıklığa ve hastalıklı bir can sıkıntısına mahkum ediyor.

Ben ailemin petrol şirketi Royal Pipelines'ta yerimi almayı öğrenirken, bakire okçunun bana bakıcılık yapması gerekiyordu.

Bilmiyor ki, döşediğim tek boru o değil.

Sailor

Bu işi ben istemedim, tamam mı?

Ama anlaşma vazgeçilemeyecek kadar güzeldi.

Halkın desteğine ihtiyacım vardı; Hunter'ın da bir dadıya.

Ayrıca, altı ayın ne önemi var ki?

Korkunç derecede güzel bir kadına aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya değilim,

Boston'un en gözde zenginlerinden biri olan karizmatik gazilyoner.

Lisans.

Hayır. Hunter Fitzpatrick'in cazibesine karşı bağışıklığımı koruyacağım.

Sahip olduğum her şeyi kaybetme pahasına
bile olsa. Krallığını yakma pahasına bile.

OceanofPDF.com

"Umarım bir aptal olur - bu dünyada bir kızın olabileceği en iyi şey budur,
küçük güzel bir aptal."

-F. Scott Fitzgerald, *Muhteşem Gatsby*.

Bu kitapta öyle değil.

OceanofPDF.com

Playlist

"Küçük Bir Parti Kimseyi Öldürmez"-Fergie

"The Quiet Things That No One Ever Knows"-Brand New "Kill
and Run"-Sia

"Truly, Madly, Deeply"-Savage Garden

"One Armed Scissor"-At The Drive-in "When
You Were Young"-The Killers "Lullaby"-The
Cure

OceanofPDF.com

Prologue

Bir zamanlar, içinde bir çocuğun ruhu dışında her şeyin solduğu sihirli bir şato varmış.

Onunla tanıştığında altı yaşındaydı.

Kız, ailesine bayram yemeği hazırlamak için annesiyle birlikte gelmişti. Koridorlarda dolaşüyor, çoraplı ayaklarıyla konağın mermer zemininde süzülüyordu. Beş yaşındaydı; büyük kemerleri ve gül avlularını takdir etmek için çok küçüktü. Dışarıda gök gürlerken, annesi işini bitirene kadar ileri geri kayarak kendini oyaladı.

Bostonluların yıllarca bahsettiği türden bir kıştı, inatçı ve ısrarcıydı.

Karanlık gökyüzü şatonun üzerine dolu taneleri yağdırıyor, buzlar öfkeyle kıvrımlı pencerelere çarpıyordu. Kız Gotik pencerelerden birine doğru kaydı ve elini soğuk cama bastırdı. Havuzun kenarındaki şezlongda yatan

küçük bir gölge görünce şaşırdı,

Yağmurun altında. Bir *çocuk*. Kıpırdamadan yatıyor, sağanak yağışın ona direnmeden vurmasına izin veriyordu. Dolu yağışının tenine vuran cezalandırıcı darbelerini kabullenmişti.

Paniğe kapılan kız pencereye vurmaya başladı. Ya yaralıysa? Bilinci yerinde değilse? Ya *ölmüşse*? Ölümün ne demek olduğunu biliyor muydu ki? Ailesi onu dinlemediğini düşündüğünde bazen duymuştu.

Bardağa daha sert vurdu. Adamın başı yavaşça ona doğru döndü; sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Adamın gri mavileri kızın açık yeşilleriyle buluştu.

"İçeri gel!" diye bağırdı, bir kapı kolu bulmak için sağa sola baktı.

Başını iki yana salladı.

"Lütfen!" diye bağırdı.

"Beni gönderiyorlar." Hareketli dudaklarını okudu ama onu duyamadı.

"Ben gidiyorum."

"Nereye? Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Ama o sadece arkasını döndü, yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi ve dolunun kırbacını karşıladı.

Gözlerinin açık olduğunu fark etti. Bakışlarını takip ederek gecenin siyah kadifesine baktı. Ay yoktu. Güneş de yoktu. Dünya onlardan birinin gözetimi olmadan çok yalnız görünüyordu.

Kız, güneş ayı öperse ne olacağını merak ediyordu. Bir gün bu sorunun cevabını bulacağından haberi yoktu.

Ya da bunu ona verecek kişinin o çok yalnız çocuk olacağını.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

One

Hunter

Mevcut

Arkadaşım/omzumdaki melek Knight Cole, "Uyanma vakti, Kaptan McCrabson," diye duyurdu. Margiela marka spor ayakkabısının ucu sırtımı dürttü.

Ağrıyan kaslarımın altındaki sert yüzeye bakarak yine yere düştüğümü anladım. Kasıklarımındaki yapışkan his ve ardından özenle kesilmiş kıllarımın arasından süzülen esinti sayesinde, bir gece önce sikimi girmemem gereken deliklere soktuğumu ve muhteşem bir şekilde çıplak olduğumu anladım.

İnledim, gözlerimi sıkarak kapattım ve başka bir sıcak, çıplak bedenin üzerinde yuvarlandım. *Memeler*. Memeleri hissettim. Güzel, dolgun ve doğal. Gözlerimi açmadan bir meme ucunu ağzıma götürdüm ve boş boş emdim.

"Sütünün yanında kahve ister misin?" Knight yüksek sesle merak etti.

Elim hatunun karnı boyunca ilerleyerek kutsal kâsesine kadar indi. Islak ve ateşliydi, sırtını kamburlaştırmış, kalçaları ihtiyaçtan titriyordu. Onu hazırlayarak şişmiş klitorisini ovmaya başladım. Başka bir vücut arkamdan bana doğru bastırırken, sikim yarıya kadar esnedi.

Büyük ikramiye.

"Kahveni sütle içmek, dilinde prezervatifle bir kadının altına yatmak gibidir. İtalyanlar daha azı için seni sürgüne gönderir," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ kapalıydı, dudaklarım bu kızın tenine değiyordu.

Diğer yakın arkadaşım Vaughn Spencer, "Görüntüler için teşekkürler," dedi.

"Bana aldırma, eski dostum." Mevcut elim arkamdaki eti okşayarak diğer pilicin bacağına belime doğru kıvırdı. *Prezervatiflerim nerede?* Knight ve Vaughn neden bana prezervatif yerine kahve ve sohbet teklif ediyorlardı? Kovulmalı ve yerlerine gerçekten sayı yapmama yardımcı olacak eküriler alınmalıydı. O konuda bir sıkıntım olduğundan değil. "Gitmeden önce bana bir prezervatif at, olur mu?"

"Sikine bir mola ver ve uyan artık." Çamurlu bir çizme kafamın yan tarafına doğru ilerleyerek kafatasımı ezmekle tehdit etti.

Vaughn, nam-ı diğer omzumdaki şeytan.

Herkesin omzunda, gerçekten.

O orospu çocuğuyla aşk-nefret ilişkim vardı.

Seviyordum, çünkü ne de olsa en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Nefret, çünkü o, yukarıdaki unvanına rağmen, devasa boyutlarda bir amcıktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vücudumun geri kalanı beynime bu seks partisinin erken bitebileceğini işaret ediyordu. Botundan dökülen kum ve toprak taneleri şakağımın tozunu aldı. Burun deliklerimin açıldığını, nabzımın yükseldiğini hissettim.

Önümdeki kız, Alice, uykulu bir şekilde sırtarak sırtını eğdi ve göğüslerini cesaret verici bir şekilde göğsüme yapıştırdı. *Kahretsin*. Hâlâ onu parmaklıyordum. O kadar lezzetli sesler çıkarırken bunu yapmamak çok zordu. Elimi isteksizce amından çektim. En azından arkamdaki kız, cinsel organını yeni keşfetmiş bir kobay gibi bacağıma asılmayı bırakma nezaketini gösterdi.

"O pis botunu yüzümden çek," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, "omurganı kırıp atkı olarak kullanmadan önce."

Vaughn da ben de bunun boş bir tehdit olduğunu biliyorduk. Benim manikürlü ellerim şiddeti sevmezdi. Aslında, tüm yakın ailemi öldürse bile bir karıncayı incitmezdim. Yani, kızardım. *Öfkeden kudururdum*. Ve kesinlikle duygusal sıkıntı için dava açardım. Ama ellerimi kirletmek? Hayır.

Beni durduran savaşma korkusu değil, aristokrat yetiştirilme tarzımın getirdiği katıksız tembellikti. Ülkenin en büyük petrol ve gaz şirketi olan Royal Pipelines'ın sahibi ve CEO'su Gerald Fitzpatrick'in oğlu olarak

Amerika Birleşik Devletleri'nde kendi başımın çaresine bakma seviyesine nadiren çıkmam gerekiyordu. Fitzpatrick ailesi tüm ABD'nin en zengin dördüncü ailesiydi ve bu da beni tembel, kendini beğenmiş bir pislik yapıyordu.

"Sen ve başka bir ahbap dün beş piliçle takıldınız." Vaughn ayağını şakağımın üzerinde tuttu.

Bu şiddet eylemi muhtemelen haftasının en önemli olayıydı. Neden hayatın basit zevklerini içkide, kadınlarda ve yaşlanan rapçilerin pahalı kıyafetlerinde bulamadığımı anlayamıyordum. Her şeyi çok karmaşık gösteriyordu.

"Öyle mi?" Kaşlarım alnıma fırladı, göğsüme gururla karışık gerçek bir şaşkınlık doldu. "Guinness çalışanları buraya mı geliyor? *Gerçek* Guinness getirecekler mi? Stout'un lager'den çok daha üstün olduğunu düşünüyorum."

"Kafatasını parçala. Bunu hak ediyor," diye inledi Knight başımın üstünde.

Bunu onun söylemesi zenginlikti. Lord Byron ve Benjamin Franklin'in Koh Samui'deki bir barda içebildiğin kadar içki içmesine rakip olabilecek bir içki geçmişiydi. Artık bir kız arkadaşı olduğuna göre, eğer hamile kalırlarsa, bir şişe tekila ve Coachella'ya iki bilet doğuracağından e n d i ş e l e n i y o r d u m . "Ben de *Tanrı'ya* ve *Kahretsin, Hunter Çok Büyüksün'e* hesap veriyorum," diye mırıldandım,

Vaughn'un botunun altında kısa bir şekerleme yapmayı düşünüyordu.

Hey, üzerine gerçek bir ağırlık yüklemiş gibi değildi.

İki kız kendilerini benden ayırdılar. Şimdi arka planda gürültü yapıyorlardı, kıyafetlerini topluyorlardı, giyiniyorlardı. Gözlerimi açtığımдан beri ilk kez etrafımı kontrol ettim. Vaughn'un oturma odasıındaydım, pelüş, krem rengi döşemelere, damlayan avizelere ve 8 bin parçalık pirinç lambalara bakılırsa.

Halı yapış yapıştı ve panjurlar yırtıldı. Baba ve anne Spencer, yakında staj için İngiltere'ye uçacak olan yavrularından kurtulduklarına sevineceklerdi.

"Çok fena sıçtın." Knight beni Vaughn'un çizmesinin altından çekip çıkardı, kanepeye fırlattı ve şimdi etkileyici, azgın ereksiyonumun üzerine bir yorgan attı.

Konuşurken doğrudan bana bakmadı, sanki sürekli çıplaklık için uygun bir fiziğe ve sekiz inçlik bir alele sahip olmam *benim* hatammış gibi.

"Tek duyduğum *sikiş* kelimesiydi ve ben kesinlikle buna hazırım." Kanepenin yanındaki masayı okşadım, benim olmayan bir paket sigara ve bir çakmak buldum ve bir tane yakıp dumanını yukarı doğru üfledim.

Sadece ara sıra sigara içerdim ama bir pislik gibi görünme fırsatını kaçıramazdım.

kendini gösterdiğinde. "Neden beni engelledin?" Gözlerimi kısarak sigarayı önümde duran, elleri kalçalarında, tam teşekküllü ve boktan Vaughn ve Knight'ın arasına doğrulttum.

"Bir sızıntı vardı." Vaughn'un buzdan gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı.

Sigarayla el salladım. "Bu sadece kadın vücudunun çiftleşmeye hazır olduğunu söylemek için tasarlanmış doğal bir akıntı. Yaşayan kadınları becerseydin bunu bilirdin. Ailenin halılarıyla mı ilgili? Çünkü faturayı Syllie'ye göndereceğim."

Syllie-Sylvester Lewis-Boston'da babamın sağ kolu ve COO'suydu. Görevi, diğerlerinin yanı sıra, beni hayatta tutmak ve beladan uzak tutmaktı, bu da temelde başarısızlığa hazır olduğu anlamına geliyordu. Onu pek sık aramazdım ama aradığımda da kendimi içine soktuğum iğrenç bir durumdan kurtarmam gerektiği için arardım.

Ailem onları kötülememden nefret ederdi.

Syllie şimdiye kadar para cezalarını ödememe, alkollü araç kullanma suçlamasından kurtulmama ve kötü bir yengeç vakasıyla gizlice başa çıkmama yardımcı oldu.

Knight eğilip başımın arkasına bir fiske vurarak, "Sosyal medyaya sızmış, seni moron," diye açıkladı.

Ciddi olmak ya da endişelenmek arkadaşlarımın yapacağı bir şey değildi. Doğrudum ve yorganı dar belime doladım, çenemi düşünceli bir şekilde parmak uçlarıma dayadım.

"Dinliyorum."

(Düşünmüyordum. Bu gece kimi becermek istediğimi düşünüyordum.) Belki Arabella'yı.

Hayır, *kesinlikle* Arabella. Şehirde hala bekar olan en seksi kadındı.

"Özet." Knight ellerini bir kez çırpı. "Dün Vaughn'un staj partisinden sonra buraya geri döndük. Ana katta beş kızla grup seks yaptınız. Bir noktada başka bir adam da araya girdi -kasıtlı olarak- ama çoğunlukla sikişen sendin. Medya odasında değildi, bu yüzden telefonlara el konulmadı. Vaughn ve ben üst kattaydık ve seni o aptal halinden kurtaramadık." Vaughn'a döndü ve hikâyeyi bitirmesi için çenesini salladı.

Vaughn kollarını göğsünde kavuşturdu ve oradan devam etti. "Uzun, dayanılmaz derecede iğrenç bir hikâyeyi kısa kesmek gerekirse, yaklaşık bir düzine insan her şeyi telefonlarıyla filme aldı. Bazıları YouTube'a, bazıları Twitter'a, bazıları da Snapchat'e yükledi. Bildiğimiz kadarıyla bunlar kaldırıldı. Fakat

Porno sitelerinde olanlar mı? Onlar hâlâ mevcut. Ve diyelim ki akademik başarıdaki eksikliğinizi yetişkin bir şovmen olarak telafi ediyorsunuz."

Vaughn cümlesini bitirir bitirmez Knight bana telefonunu uzattı, tarayıcıda seks videosu açtı. (Neden insanlar onlara kaset diyordu? Seksenlerde kalmıştı.) Oynat tuşuna bastım. Aslında internetteki en popüler siteydi. Ayrıca bedavaydı, sokaktaki dedikodulardan duyduğuma göre orta sınıf insanların sevdiği bir şeydi.

Video şimdiden 1,2 milyon kez görüntülendi ve yüzde 89'luk bir müşteri memnuniyeti oranına ulaştı.

Lanet olsun.

Videodaki etiketler şunları içeriyordu: #FratParty #Orgy #Hotluts #Cheerleaders #Billionaire #Anal #Oral #69 #Creampie #TagTeam #BestFriendsEx

Ve *tek* düşünebildiğim, tüm *bunları yirmi dakika içinde tek bir aletle başardığımdı. Çok etkileyiciydi.*

Çok ciddi dim. Guinness'in adamları benim için mi geliyordu yoksa?

Porno videonun başlığı "Polo Milyarder Prensi Beş Piliç Sikiyor" idi.

Prens kısmı çok iyiydi. Asil bir havası vardı. Polo benim tutkum değildi ama yine de hiç memnun olmayan babamı memnun etmek için oynadım. Kardeşlik partisi kısmı dışında geri kalan her şey de sağlam görünüyordu. Ve hepimiz reşit olduğumuz için (videodaki tüm piliçleri tanıyordum), indirmenin zor olacağını tahmin ettim.

Liseden yeni mezun üç arkadaşımın -Alice, Stacey ve Sophia- kameraya bakarak kıkırdamalarını ve bana doğru kasıla kasıla yürümelerini izledim, kıçları sallanıyordu, yüksek topuklu ayakkabılar tam teşhirdeydi. Kanepede dim, Kylie adında bir piliç tarafından emiliyordum, bir diğeri, Bianca, piercingli diliyle meme ucumun etrafında dönüyordu. Üzerimde gömleksiz, açık bir üniversite ceketi vardı, kot pantolonum inciklerime kadar sıyrılmıştı. Kamera uzaklaştı ve videoyu çeken kişi ve ben onu dövdük. Kamerayı indirerek Kylie'nin beni emerken onu arkadan becerdiğini gösterdi. Sırtının alt kısmına boşaldı, geri çekildi ve yarısını içeri soktu. Beş dakikalık akrobasi hareketinden sonra, bir şekilde ellerimi, ağzımı ve sikimi kızların beşine birden sokmayı başardım.

Video neredeyse yirmi dakika uzunluğundaydı ve benim naçizane görüşüme göre
-Günah kadar sıcak. İşim bittiğinde başımı kaldırdım ve Knight'a telefonunu geri verdim. Arkadaşlarım akşamdan kalma beynime pompaladıkları bilgileri işlememi beklerken bir süre sessizlik oldu.

"Diğer adam kimdi?" Esnedim.

"Brian bir şey." Knight burnunu kaşıdı.

"Branson," diye tamamladı Vaughn.

"Brian Branson?" Gözlerimi kırtım. *Talihsiz bir isim.* "Vay canına. Ailesi ondan benimkilerin benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyor."

Knight yardımsever bir şekilde, "Bu sabah kapılarının önüne bıraktığın bir yığın porno bokundan sonra olmaz," dedi.

Bugünden önce Brian Branson'ın adını bile duymamıştım ama onunla cinsel bir ilişkiye girmiştım. Sanırım bu Todos Santos'taki insanların çoğu için söyleyebileceğim bir şeydi. Planıma devam etmek için kalçamı tokatladım.

"Peki, kahvaltı için Benny'nin yerine mi gidiyoruz yoksa...?"

"Seni aptal." Knight telefonunu sıkıca kavradı ve bana fırlatma isteğine karşı koydu. "Başın büyük belada. Stacee, Kylie ve Bianca sana karşı suç duyurusunda bulunuyor. Çoktan karakola gittiler. Mesajı yeni aldık."

Bu da bu sabah burada neden sadece Alice ve Sophia'nın olduğunu açıklıyordu.

"Ne için? Çekimi yapan ben değildim. Eğer bir şey varsa, ben de onlar kadar kurbanım." Yarım kalan sigaramı söndürmek için paketinin üzerine koydum, konuşurken ağzımdan dumanlar çıkıyordu. "Ayrıca, bunun rızaya dayalı olmadığını iddia edemezler. Yani..." Elimle Knight'ın telefonunu işaret ettim. Videoda Stacee içinden çıkmama, prezervatifi çıkarmama ve yüzüne boşalmama izin veriyordu. Yanağındaki sıcak, beyaz döllerini yalayıp zevkle kıkırdarken Kylie sikimi o kadar sert emiyordu ki neredeyse yutacaktı. Kylie'nin yüzüne oturup trambolin gibi zıplattığı ters kovboy kızı yaparken tüm işi yapan Bianca'dan bahsetmiyorum bile.

"Bir kaya kadar aptalsın ve ne yazık ki bir o kadar da sevimlisin," dedi Vaughn ciddi bir ifadeyle, arkasını dönüp bir şeyleri kaldırarak bir şeyler ararken. "Sen milyonlarca dolarlık bir şirketin varisisin. Seni dava etmek istemeleri için bir nedene ihtiyaçları yok. Hapşırdın mı? Onlara domuz gribi bulaştırdığını söylerler. Onlara sarılırsanız? Kemiklerini kırdığını iddia ederler. Sevişirsen

onları..." Vaughn lambalardan birinde aradığı şeyi -kot pantolonumu- buldu ve bana doğru fırlattı.

Onları havada yakaladım.

"Şimdi giyin. Dünkü cinsel yolla bulaşan hastalık festivalinden sonra tüm evi yeniden döşemem gerekecek. Duvarları ağartmam lazım."

Knight, "*Gözlerimi* beyazlatmam gerekiyor," diye ekledi.

Vaughn, "*Beynimi Men in Black'e* götürmem gerekiyor," diye karşılık verdi.

Knight hayali bir kumanda aldı ve Vaughn'a doğru tıkladı.

Knight, "Ve artık halka açık seks partilerinden kaçınmak için hayatınızı *evde* tek *başınıza* geçirin," önerisinde bulundu.

Kuru bir sesle bacaklarımı kot pantolonumun içine soktum. Neler olduğunu hâlâ tam olarak kavrayamamıştım. Her şeyde olduğu gibi Syllie'nin beni bu durumdan kurtaracağını umuyordum. O olmazsa, halam ve eniştem, Jean ve Michael Brady. (Evet, onlar Brady çetesi idi ve evet, ailem beni onlara, beni yazdırdıkları özel okulların veremediği görgü kurallarını ve üst sınıf tavırlarını bana aşılatabilecekleri umuduyla gönderdiği için bunu sonsuz derecede eğlenceli buluyordum).

Mesele şuydu ki, biri beni her zaman beladan kurtarırdı ve bu kişi her zaman ben *değildim*. Kendi başımı beladan kurtarmak sıkıcı bir iş gibi görünüyordu ve potansiyel evrak işlerine hiç girmeyeyim.

Ancak, dersimi aldım. Bundan sonra toplu seks partilerimi nerede yaptığıma dikkat edecektim. İnsan ancak bu kadar pervasız olabilirdi. Daha dikkatli olmanın zamanı gelmişti. Hazır konu açılmışken, belki de kendimi bir seferde üç kızla sınırlamalıyım.

Ayağa kalktım, Louboutin çivili deri kemerimi bağladım ve Knight'a döndüm.

"Tamam. Sanırım artık kahve içmeye hazırım." Knight başımın arkasına vurdu.

Tekrar.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Kaşları kırıştı. "Bana kimi arayacağımı söyle. Avukatının adını biliyor musun?"

"Lanet olsun, evlat. Neden bu kadar ciddisin? Bir kadeh kirli Sprite'a ihtiyacın var."

Kodein olarak da bilinir. Knight'ın temizlenmeden önceki su versiyonu olarak da bilinir. Madde bağımlılığı sorunundan bahsettiğim için bir pislik olduğumu biliyordum ama o bunu görmezden geldi. Ayrıca, artık her şeyi yoluna koymuştu. O ve Vaughn istedikleri eğitimi alabilecek, hayatlarında ne yapmak istediklerine karar verebileceklerdi. Benim kığım Boston'a dönüp Harvard'da okuyacaktı,

İşletme, ekonomi ve bir adamın kendini bir gökdelenden aşağı atmasına neden olan her şeyde uzmanlaştım. Bana Harvard'a nasıl girdiğimi sorma. Babam muhtemelen bunun gerçekleşmesi için tüm Massachusetts eyaletini on yıl boyunca besleyecek kadar para bağışlamıştır. Bırakın kompozisyon yazmayı, market listesi yazacak kadar bile güvenmezdim kendime.

Ayrıca yazları Royal Pipelines'ta zorunlu staj yapmayı da dört gözle beklemiyordum.

"Baban mı? Annen mi? Kardeşin? Kız kardeşin? Kimi arayayım? Bradys'leri belki?" Knight elini yüzümün önünde ileri geri salladı. Ağzımı açtım ve kapı çalındı. Vaughn cevap vermeye gitti. Bir saniye sonra üç polis içeri girdi. İçlerinden birinin pazularını esnettiğine yemin edebilirim. Güç sarhoşluğu içindeydiler. En iri yarı olanının yüzü bana kırılmış bakır rengi saçları olan kabız bir babunu hatırlattı,

Ellerimi tutup beni kelepçelerken Miranda haklarımı okudu. "Hunter Ernest Vincent Fitzpatrick, cinsel taciz suçundan tutuklusunuz.

taciz, yasal tecavüz ve adaleti engelleme. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır. Bir avukatla konuşma ve herhangi bir sorgulama sırasında avukat bulundurma hakkına sahipsiniz. Eğer avukat tutacak paranız yoksa..." Polis memuru durdu ve acayip bir homurtu çıkardı. Diğer üçü histerik kahkahalara boğuldu.

Evet, evet, doluyum. Çok *komik*.

"Eğer... eğer..." diye tekrar denedi, başını arkaya attı ve öyle bir neşeyle güldü ki, içinde yüzenin kendisi olduğunu sanırdınız. "Eğer avukat tutacak paranız yoksa, masrafları devlet tarafından karşılanmak üzere size bir avukat sağlanacaktır," diye bitirdi sözlerini ve gözünün kenarındaki mutlu bir damla yaşı sildi.

Çenemi sıkarak ona baktım ve uyandığımdan beri ilk kez damarlarımda bir öfke kıpırtısı hissettim. Ben bu kızlara tecavüz etmedim ya da tacizde bulunmadım. Ya da *herhangi bir* kıza. Bu bir tuzaktı.

Memur elini cebine atıp elli dolarlık bir banknot çıkardı ve yanındaki polisin açık avucuna sıkıştırdı.

"Kahretsin, bunu gerçekten yüzüm kızarmadan söyleyemedim, Mo."

Tutuklanacağıma dair bahse girmişler. *Güzel*. Kelepçeler bileklerimi soğuk ve sıkı bir şekilde sarıyor ve etimi gereksiz yere ısıırıyordu. Belli ki kaçma ya da orada duran kadın polisin üzerine atlama tehlikem yoktu, tüm saçsız yamaları, sivilce sonrası yara izleri ve üç eksik dişiyle ihtişamıyla.

Knight ve Vaughn yanımda belirdi.

"Hey, pislikler, yaşıyan her polis şiddetini haklı çıkarmasanız olmaz mı?" Vaughn sordu. "Sana gelince-" Çenesini bana doğru salladı. "- Babamı arıyorum. Annemle birlikte Virginia'da ama gerekirse uçakla gelir."

Knight tekrar sordu, "Kimi arayayım dostum? Konuş benimle."

Cevap tabii ki Jean ve Michael'dı. Bu noktada, beni çocuk bezinden çıkar çıkmaz Boston'dan gönderenlerden daha çok ailem gibi hissediyordum. Memurlar beni kapıya doğru itmeye başladılar.

Vaughn peşimizden geldi ve bana tıslayarak "Onlara hiçbir şey söyleme, duydun mu beni?" dedi.

Başımı salladım. "Knight'a babamı aramamasını söyle." "Ne?"

Sırtımı polis arabasına doğru ittiler.

Başım arka koltuğa eğilmeden önce "Babam olmasın da!" diye haykırmayı başardım. "Babam hariç herkes!"

Knight kapı aralığından başını sallayarak bana iki başparmak işareti yaptı. "Sorun değil, dostum. Babanı arayacağım!"

Polis arabasının arka kapısı yüzüme çarparken "Babamı aramayın dedim," diye bağırdım.

Knight beni duymadı.

Sikeyim.

"En çok endişelendiğim yasal tecavüz suçlamasıydı ama saçmalık olduğu ortaya çıktı. Altınız da on sekiz yaşından büyüksünüz. Polis raporu doldururken kimlik kontrolü yapacak kadar bile sağduyulu davranmamış, bu da sadece bu suçlamayı düşürecekleri anlamına gelmiyor, aynı zamanda mavili çocukların bileklerini de tokatlayabiliriz - her zaman iyi bir hasar kontrol şekli."

Vaughn'un babası Baron "Vicious" Spencer, amcam ve yengemin havasız tavan arasında karşımda oturmuş, davamın kalın sayfalarını çeviriyordu. Tavan arası çatı şeklindeydi. Boyumu ayarlamak için Arnold Schwarzenegger'in Barbie bebek evindeki hali gibi koltuğuma çömelmek zorunda kaldım.

Tutuklanmamın üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve ben henüz duş almamış, sıçmamış ya da etimi döverek rahatlamamıştım. Baron avukat olmasına rağmen ceza hukuku alanında çalışmıyordu. Ama anladığım kadarıyla bazen akrabalarına ve yakın arkadaşlarına yasal konularda yardımcı oluyordu. Ayrıca anladığım kadarıyla dünya çapında bir amcık olarak ününü haklı çıkarmak için saat başına 5.000 dolar alıyordu. Kylie Jenner'ın daha fazla dudağa ihtiyacı olduğu gibi onun da paraya ihtiyacı vardı. Bana söylediği ilk şey, bana fazla fatura keseceğiydi.

"Sadece becerilmenin tadına bakmak için. İnsan tüm hayatını sadece sikişerek geçiremez," diye açıklamıştı bir saat önce Jean ve Michael beni hapisten çıkardıktan sonra eve girdiğinde.

Şişe biramdan bir yudum aldım ve tahta Dala ile deri kolye ipimi çekiştirdim. "Peki ya diğer suçlamalar?"

"Cinsel taciz suçlamasını kabul ettirmek zor olacak, zira kızların aklı başında, aktif ve hazır oldukları görülüyor. Adaleti engelleme suçlaması ise Bay Cole'un Bianca'nın telefonuna el koymasından kaynaklanıyor. Bayan Evans'a göre emir sizden gelmiş. Şansınıza, Bianca medya odasına girdiğinde ve telefonlarına el konulan diğer öğrencilerle parti yaptığında, aletiniz çoktan lokumdan daha yumuşaktı ve seks partisinden çok sonra yerde sızmıştınız. Bu zaman tutarsızlığını doğrulayacak birkaç tanık var. Başka bir deyişle, beceriksizliğiniz sizi kurtardı." Elindeki belge yığımından başını kaldırdı, kutup mavisini gözleri odanın sıcaklığını on derece düşürdü.

"Kaybeden olmaktan her zaman mutluyum. Sláinte." Biradan bir yudum daha alarak havaya kadeh kaldırdım.

Baron, oğluyla aynı mürekkep siyahı saçlara, aynı buz gibi gözlere ve başarılı, güçlü ve yetenekli olma açlığına sahipti. Bir Spencer olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum; becerikli, azimli, motive. *Yetenekli*.

Şimdiye kadar bunların hiçbirisi olmamıştım. Param vardı, evet - harcayabileceğimden çok daha fazlası- ve buna uygun bir görünüşüm. Ama bu yüzeysel özellikler dışında hiçbir şey değildim. Boş bir kavanoz. Babam beni, insanların bu ciddiyetsizliğimi yüzüme vuracakları günün yakın olduğu konusunda uyarmıştı. Ona inanmıştım.

Bu yüzden Boston'a dönüp üniversiteye başlamaktan, ailemin yanına taşınmaktan korkuyordum. Bunu yapmamak bir seçenek değildi. Royal Pipelines şimdiye kadar altı Fitzpatrick neslinden geçmişti.

Söylemeye gerek yok, bir iş yürütmek, bir başka halka açık seks partisine ve ardından bir hapisanede mini bir tatile ilgi duyduğumdan biraz daha az ilgimi çekiyordu

hücre. Ama gerçek şuydu: Ağabeyim Cillian, Da nalları diker dikmez Royal Pipelines'ın CEO'su olacaktı ve ben de COO olacaktım.

"Duruşma ne zaman?" Dişlerimi emdim.

"Asla." Baron parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirerek dosyamı kapattı. "Bir duruşma kamuya açık, dağınık, zaman alıcı ve her şeyden önce çok kötü bir basın olur. Bayanlar da -bu terimi gevşekçe kullanıyorum- toplu seks partisinin ayrıntılarını kürsüde anlatmaya pek hevesli değiller. Her biri için cömert bir anlaşma paketi hazırladım. Onlar ve aileleri anlaşma yapmaktan memnunar. Paketin içinde iki milyon dolarlık tazminat çeki ve üniversitede tam burs var. Baban ve kardeşin meselenin çözülmesinden memnunar."

Babamın anlaşmayı kabul etme konusundaki hevesinin benimle bir ilgisi olduğunu bir an bile düşünmedim. Onu endişelendiren manşetlerdi. Cillian'a gelince, eğer onun istediği olsaydı, ailemin malikânesi olan Avebury Court Malikânesi'nin bodrumunda tasmalı bir şekilde kilitli olurdu.

Arkama yaslandım ve boynumdaki şans atıyla oynadım.

"Neden bir anlaşma imzalıyoruz? Ben bir bok yapmadım. Kendin söyledin. Davaları yok."

"Buna rağmen, bunu mahkemeye taşımak bile size ve ailenize leke sürecek ve Royal Pipelines'ın hissedarlarını kızdıracaktır."

"Yani babam büyük bir dükkân işletiyor diye boyun mu eğmem gerekiyor?" Kaşlarımı çattım. "Özetle, evet."

"Hayır," diye karşı çıktım.

Baron konuşurken telefonunu kontrol etti, reddetmemi hiç umursamamıştı. "Bunu bir jüriye götürürsek, nasıl tepki vereceklerini bilmenin hiçbir yolu yok. Balina büyüklüğünde bir seks skandalının ortasındaki beyaz, erkek bir milyarder, aslında insanoğlunun bildiği en empatik yaratık değildir."

"Onlara tecavüz etmedim," diye sızlandım. "Onlara asılmadım bile.

Onlar bana geldiler

Ben."

Baron ayağa kalktı ve belgeleri deri çantasına yerleştirdi. Konuşmayı ve müvekkilinin öfkesini bitirmiş gibi görünüyordu.

"Dolandırıcı olmak aptal olmaktan iyidir. Anlaşmayı kabul etmek ve onlara gizlilik sözleşmesi imzalatmak akıllıca bir harekettir. Ne zaman değerli egonuzun bir el işine ihtiyacı olduğunu hissederseniz, o porno sitesine girin ve kendinize, o kadınlara yüzük takan her kim olursa olsun, sizi her zaman onları yarı ölü halde beceren ve yine de boşalmalarını sağlayan adam olarak tanıyacağını hatırlatın."

"Daha sert bir içkiye ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Senin ihtiyacın olan şey iyi bir şaplak."

Bira şişesini tekrar dudaklarıma götürdüm ve iç çektim. "Kahretsin, haklısın. Sapıkça bir sevişme tam da doktorun istediği şey. Ama bu sefer تنها bir yatak odasında olmasına dikkat edeceğim."

Baron bana küçümseyici bir bakış fırlattı ve kapıya doğru yürüdü. Benim için yaptığı her şey için ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum ama nezaket gösterecek havada değildim. Ayrıca, Da'nın imzalayacağı çek ona bir yat daha alacaktı.

"Oh, ve Hunter?" Baron kapıya ulaştığında sordu.

Masanın arkasından başımı kaldırdım.

"Öyle mi?"

"Bir sonraki toplantınızda iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

OceanofPDF.com

Two

Hunter

"Rezalet!" Da tükürdü, tükürüğü aramızdaki masanın üzerine sıçradı. Dakikalar önce Baron'un çıktığı çatı katındaki ofiste bana doğru yükselirken solgun, İrlandalı suratı mosmordu.

Bradley'lerin evi, Gerald Fitzpatrick'in tamamen cansız olmasa da sade ve tuhaf bulduğu türden bir evdi. Boston'a döndüğünde, Beacon Hill'deki bir sıra kahverengi binayı yıkmış ve geniş kraliyet ailesi ve selamlaştıkları herkes için daha uygun bir malikane inşa etmişti. Avebury Court Malikanesi'nde yirmi yatak odası, on beş banyo, bir kapalı havuz, bir tenis kortu ve ısıtmalı bir araba yolu vardı - çünkü paran varken neden bir dangalak olmayasın ki?

Konak mimari olarak Mont Saint-Michel'den, bir Fransız adasında yükselen bir kaleden esinlenilmişti; kemerler, heykeller ve geniş alanlar ağırlıktaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, eski moda Brady konağını o sonradan görme mermer canavara yüzyılın herhangi bir gününde tercih ederdim.

"Seni aptal, utanç verici aptal. Sen...sen...lanet olası..." Durdu ve ardından gelen çınlayan çığlığa karşı kendini desteklemek için yumruklarını sıktı. "*Destansı bir hayal kırıklığı!*" Masayı aramıza fırlattı. Kemiklerimi ürperten bir gümbürtüyle dizlerime çarptı. Ağzımı daha da sıktım, acıyı görmezden geldim, yüzüm hâlâ donuktu.

Sözlü kırbaçlaması bittikten sonra içime kapanmak ve yeniden ortaya çıkmak çok cazipti ama kendimi çenemi yukarı kaldırmaya ve buna cesaret etmeye zorladım. Kız ve erkek kardeşimin her ikisi de kendi tarzlarında mükemmeldi, bu da beni ailemin en sevdiği şikayet kaynağı yapıyordu.

"Tanrı'ya şükür hiç piç doğurmamışsın." Baba gökyüzüne bakıp haç işareti yaptı, sanki takıntılı prezervatif kullanımından Tanrı sorumluymuş gibi. Bugünlerde hiçbir şey için övgü alamıyorum.

"Gece daha yeni başlıyor," diye kestirip attım.

Bana pis bir bakış attı ve güdük parmağıyla beni işaret etti.

"Senin küçük kaçamağın bana sus payı olarak altı milyon dolara mal oldu, eğer diğerleri de bu kervana katılıp dava açmaya karar verirse daha da fazla. Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Seninle işim bitti." Yumruğunu havaya doğru salladı ve küçük odada bir ileri bir geri volta attı. "Seninle işimin bitmesini *istiyorum*. Annen, sağ olsun, senin için yumuşak bir noktaya sahip. Belki de ortanca çocuk olduğun içindir."

Belki de altı yaşındayken beni İngiltere'de bir yatılı okula bıraktığı ve okuldan atıldığında beni dünyanın dört bir yanına savurduğu, beni kendi başına yetiştirmeyi hiç düşünmediği içindir.

"Ancak ben seni olduğun gibi görüyorum ve sana bir haberim var. Boston'da üniversiteye gidiyor olabilirsin ama Harvard söz konusu değil. Halkın yaptığı gibi akşam derslerine gideceksin. Ve kesinlikle benim evimde yaşamayacaksın." Parmağını vurgulamak için göğsüne götürdü.

Babam neredeyse 1.80 boyundaydı, benden biraz daha kısaydı ve yuvarlak et yığınları halindeydi. Yılların düşkünlüğü vücudunu yumuşatmış, kişiliğini ise sertleştirmişti. Beyaz saçları alnına düşüyordu ama kaşları koyu ve kalındı.

Buna karşılık annem hem kişiliği hem de görünüşüyle hafif ve zarıftı.

"Boo-fucking-hoo." Gözlerimi kışkırtıcı bir şekilde yuvarladım. Kulaklarımın kenarları ısındı ve bundan nefret ettim. "Boston'da bir ya da iki daire olduğunu duydum. Yolundan çekilmekten memnun olurum."

Harvard'a gelince, benim gibi bir aptalın orada hayatta kalabileceğini sanmıyordum. Dersleri çözmek şöyle dursun, muhtemelen sınıfları bile bulmakta başarısız olurdum. İyi de oldu.

"Hangi parayla o dairelerden birini kiralamayı planlıyorsunuz?" Alnında bir damar patladı. Neredeyse derisinin altında kaydığını görebiliyordum. "Benim değil, üzülerek söylüyorum."

Sözsüzce ona baktım, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. "Hayatında hiçbir şeyi bitirmedin Hunter."

Yanlış. Benzetmeleri, biraları ve orgazmları günlük olarak bitirdim. Ama aptal kığım bile bunu belirtmekten daha iyisini biliyordu.

"Eşyalarını toplayıp hemen buradan ayrılıyorsun," diye devam etti, talimatlarını soğuk ve pratik bir şekilde veriyordu, bu da bana özel uçağı Kaliforniya topraklarına değmeden önce benimle ne yapacağına karar verdiğini gösteriyordu.

"Eminim." Sırıttım.

"Arkadaşlarınla vedalaşmak için zaman yok," diye tersledi.

Başımı kaldırdım. Popüler olmak yalnız bir işti ama buradaki arkadaşlarımı gerçekten seviyordum. "Bir saatimi alır."

"Bir dakika sürse bile umurumda değil. Ve *sonra*," diye devam etti, sesi bir kötü adamın kıcını kovalayan çizgi film mermileri gibi duvarlardan sekerek, "bana cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve kötü kararlar yığını olmadığını kanıtlamak için altı aylık bir görev yapacaksın."

"Benden rehabilitasyona gitmemi mi istiyorsun?" Sabah biramda boğuldum.

"Hayır. Amcan ve yengenle konuştum ve senin sorununun uyuşturucu ya da alkol bağımlılığı olduğunu düşünmüyorlar. Senin sorunun bağıllık ve bir amaç duygusu bulmak. Sorumluluk almak."

Son on buçuk yıldır beni yılda iki kez bir hafta ya da daha kısa bir süre için gören birinden sorunlarımı dinlemek ilginçti.

"Ne olacak o zaman?" Kendi kendime sorduğumu duydum.

Kendimle oynadığım bir oyun vardı, çünkü hayattaki tek istikrarlı yoldaşım bendim. Çok sık yer ve ekip değiştirdiğim için beni sabitleyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Oyun, ruh halimi tanımlayan günlük bir şarkı seçmekten ibaretti. Bugünkü şarkı The Rolling Stones'dan "Gimme Shelter" idi. Çünkü lanet olsun, şu anda bir sığınağa ihtiyacım var.

"Benim için çalışacaksın, üniversiteye devam ederken kendini geçindireceksin ve Oval Bina'da bir dairede yaşayacaksın, personelim senin nerede olduğunu ve gelişimini izleyebilecek."

Ailem, zarif bir ruj tüpüne benzemesi gereken ama gerçekte sünnetsiz, kızgın bir horozu andıran yüksek bir bina olan Oval Bina'nın sahibiydi. Bu konuda bana danışmış olsaydı babamı uyarırdım.

Bakışlarımı yakalamak için eğildi, parmaklarını aramızdaki yontulmuş meşe masanın üzerine yaydı. "Ve bir yargıç kadar ayık ve bir rahibe kadar bekâr olacaksın."

Ve çok sıkıldım. Evet, teşekkürler.

"Altı ay boyunca mı? Şaka yapıyor olmalısın." Ayağa kalktım, ellerimi havaya kaldırdım. Başım tavana çarptı. Umurumda bile değildi. Beni şimdi öldürebilirdi de. Kuku ve sert bir içki olmadan hayat neydi ki? Kimsenin katılmak istemediği bir olaylar dizisi işte.

"Bu müzakere edilemez." Babam omurgasını açmaya ve tam boyuna gelmeye çalıştı ama başaramadı. Alçak tavanlı oda nedense her geçen saniye daha da ısınıyor ve küçülüyordu. Şakaklarımda boncuk boncuk terler birikti. Da'nın takım elbisesinin içinde domuz gibi terlediğini fark ettim.

"Böyle bir şey olmayacak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"O zaman mirasına veda edebilirsin." Rahatça gülümsedi ve göğüs cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp yüzüme doğru itti.

"Tepkinizi tahmin etmiştim ve anneniz -elbette sizin için endişelendiğinden- Fitzpatrick ailesinin işine uyum sağlamak ve değerlerini onurlandırmak için çok az istek duyduğunuzdan, sizi yasal olarak vasiyetimizden çıkarmama nezaketle izin verdi."

Kağıdı parmaklarının arasından kaptım ve kararsız ellerimle açtım. Piç saçmalamıyordu. Avukatı olduğu hukuk bürosunun damgası ve her şey vardı üzerinde. Buruşuk kâğıtta, hâlâ imzalanmamış olmasına rağmen, altı aylık anlaşma babamı tam olarak tatmin edecek şekilde uygulanmadığı sürece Fitzpatrick servetinden tek bir kuruş bile miras alamayacağım yazıyordu.

Göğsümde sıcak ve rahatsız edici bir şeyin yayıldığını hissederek başımı kaldırdım.

"Bunu yapamazsın," diye tısladım.

"Ne, seni kendinden kurtarmak mı? Bunu yapıyorum," diye açıkladı kollarını açarak. "Şartlarımı kabul edersen krallığının yarısına sahip olabilirsin Hunter. Beni, anneni ve kendini hayal kırıklığına uğratmaya devam edersen ailemizde yerin olmaz."

Ben hiç yapmadım. Bu yüzden para benim için çok önemliydi. Ondan da mahrum kalmayacaktım.

"İyi," diye tükürdüm. "Her neyse. Beni sik şeklindeki binanıza yerleştirin. Beladan uzak duracağım ve altı ay boyunca içki içmeyeceğim ve sevişmeyeceğim."

"Tabii ki yapmayacaksın," dedi babam, kâğıt parçasını geri çekti ve göğüs cebine sokmadan önce düzenli bir şekilde katladı. "Çünkü doğru yolda olduğundan emin olmak için bir oda arkadaşın olacak. Her zaman hesaba katılacaksın."

Acı acı gülerek başımı arkaya attım. "Cillian ile aynı evi paylaşmıyorum. Muhtemelen her gün köpek kanı ve bebek gözyaşları içeren şeytani ritüeller gerçekleştiriyordur."

Ağabeyim tam bir amcıktı. Beni ailenin soytarisından başka bir şey olmaktan vazgeçirmiş olan o kendini beğenmiş, dahi tavrı vardı. Hem akademik hem de kariyer açısından onun birçok başarısını yakalamak boşuna görünüyordu. O altın çocuk, vahşi vaat, herkesin örnek aldığı acımasız imparatordu.

Da başını salladı. "Lütfen, sanki *mo órga* seninle aynı çatı altında yaşamak için kendini küçültecekmiş gibi." *Mo órga*, Galce'de kelimenin tam anlamıyla *altın çocuk* anlamına geliyordu.

Çok zekice, Pops.

"Benim hatam. Uzun bir günün ardından insan kostümünü çıkarıp kendi başına dinlenmesi gerektiğini unuttuğum. Kim o zaman?"

"Şey, o kişiye henüz ulaşılmadı. Bunu kabul etmesi için onu ikna etmeniz gerekecek. Eğer hayır derse, tüm plan suya düşer. Ama annen ve ben en mükemmel adayı bulduk."

Kız. Kız dedi. Bu onun kadın olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda onu arkasından becerebileceğim anlamına da geliyordu. Yaşı ve görünüşü ne olursa olsun, aletimi kendi elim olmayan bir şeye daldırmak anlamına geliyorsa bunu yapmaya hazırdım.

"Kim?" Bu değiş tokuştan zevk aldığını, beni merhametine bıraktığını bilerek dişlerimi sıktım.

"Denizci Brennan."

Evet, boş ver. Ona 10 metrelik sopayla bile dokunmam.

Neden? Sayalım:

1. Sailor iyi bir kızdı. Dümdüz, A sınıfı, sıkıcı-iyi bir kız.
2. Erkek fatmaydı, muhtemelen lezbiyendi (bununla ilgili bir sorunum yoktu) ve bir okçuydu (bununla ilgili bir sorunum *vardı*, çünkü bu beni çok az çabayla öldürebileceği anlamına geliyordu).
3. Troy Brennan'ın kızıydı ve Troy Brennan düşman edinmek istemeyeceğiniz biriydi. Boston'un yeraltı dünyasının iş bitiricisiydi, şehrin üst sosyetesinin kirli işlerini yapması için tuttuğu adamdı.
4. Sailor'la birkaç kez karşılaştığımda, cazibeme karşı sinir bozucu derecede dirençli görünüyordu (dediğim gibi, lezbiyen).

"Sence de biraz uzak değil mi?" Canım sıkılmış gibi yaptım, Güney Yarımküre'ye gitmek ve hükmümden kaçmak için can atıyordum.

Babam ön cebinden bir mendil çıkarıp terli ellerini mendille silerken yonca yeşili kumaşa odaklanarak, "Planın dışarıda olması, penisinizin hiç girmemesi gereken deliklere girmesinden daha iyidir," dedi.

"Tamamen yabancı biriyle altı ay yaşamak ve evcilik oynamak alışılmışın dışında bir şey, Da. Bazıları bunun ortaçağdan kalma olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilir."

"Arkadaşınızın antika İtalyan mobilyalarının üzerinde beş genç kadınla seks yaparken yakalandınız - bu arada, hala parasını ödemek zorundayız ve maaşınızdan kesilecek. İtibarınız konusunda endişe duymayacak kadar Ortodoks aleminden uzaksınız."

"Peki ya Sailor'ın itibarı?"

"Temiz bir geçmişi yok. Ve babasının kim olduğunu düşünürsek, kimse onun hakkında kötü konuşacak kadar deli değil."

Beni, babası soğukkanlı bir katil olan bir kızla yaşamaya gönderiyor. Benimle. Filtresiz, pis ağızla.

"Sailor'ın bunu kabul edeceğini sana düşündüren nedir?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

Sailor Brennan'la hayatımda belki üç ya da dört kez karşılaşmıştım. Ailesinin Boston'da restoranları vardı. Annesi bir şefti ve bir süre önce annemin ev sahipliği yaptığı birkaç etkinlikte yemek yapmıştı. Tüm bu süre boyunca Sailor telefonuyla uğraştı ya da kız kardeşime merakla baktı (lezbiyen teorisinin bir kanıtı daha).

Civcivi zar zor hatırlıyordum. Hatırladığım, kabarmış ayaklar kadar yumuşak görünen havuç gibi saçlar, bir yüzden çok çiller ve yetersiz beslenmiş beş yaşında bir çocuğun vücuduydu.

"Kendimce sebeplerim var ama onu ikna etmek biraz zaman alacak."

"Peki, bunun nasıl olacağını düşünüyorsun? Ona gidip, hadi birlikte yaşayalım mı diyeceğim?"

Mirasımı kaybetmek istemiyordum çünkü aletim tüm Kardashian klanının sosyal hayatına sahipti. Bir inekle yaşamak ve altı aylık bekarlık beni öldürmeyecekti.

Muhtemelen.

Dürüst olmak gerekirse, bunu sadece zaman gösterecek.

"Sailor'ın evet dediğinden emin olmak için uygun gördüğün her şeyi yap." Baba omuz silkti. "Sana bir olta atacağım ama balık tutma işini sen yapacaksın. Syllie değil -ki bu arada ona bir daha sana yardım etmemesini emrettim. Daha fazla oyalanmak yok. Eğer

Bir şey istiyorsan, peşinden gitmelisin. Sailor'ın işbirliği yapmasını sağlamak senin işin. Artık tek başınasın Hunter. Önümüzdeki altı ay içinde senden istediğim adam olduğunu bana gösteremezsen, gidersin. Ve Sailor tam da seni kontrol altında tutacak biri."

OceanofPDF.com

Three

Yüce Tanrım,

Seninle ara sıra konuştuğumu biliyorum, çoğunlukla iyilik istiyorum, ama yemin ederim bu son.

...

Tamam. Muhtemelen son kez olmayacak ama yine de beni dinle, tamam mı? Lütfen Olimpiyat hayalimin suya düşmediğine dair bir işaret verin. Yağmur yağdır.

Üzerime bir güvercin

pislesin. Herhangi bir şey.

Önemsediğim tek şey bu. Gerçekten istediğim tek şey. Seninki,

*-(P.S. Büyük Perhiz için çikolata ve tuzlu atıştırmalıkları tamamen bıraktım, bu yüzden beni ararsanız ve ailemin günahlarının bir listesini görürseniz, özellikle babamın ve erkek kardeşimin, sadece iyi **olduğumu** hatırlayın, tamam mı? P.P.S. Onlar için de dua ediyorum).*

Hedefle aramda hayali bir çizgi çizdim, güneşin altında gözlerimi kısarak baktım, ter alnımı kapladı. Okumu ve ipi tutmak için üç parmağımı kullanarak yayı hedefe doğru kaldırdım, iç dirseğim yere paraleldi. Odaklandıkça göz bebeklerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. Oku serbest bıraktım ve havada dönerek hedefi sadece milimetre farkla ıskalamasını izledim.

Yayımlı indirdim, alnımı sildim.

"Denizci," dedi eğitmenim Junsu, kesik bir ses tonuyla. Ok  luk poligonunun gölgeli ziyaret alanından yaklaştı, ellerini arkasında kenetlemişti. "Bir ziyaret  in var."

Bilekliğimi ve deri şeridimi çıkardım, arkamı döndüm ve onları arkamdaki a  ık spor çantasına attım.

"Ziyaretçi mi?" Plastik sandalyeden bir şişe su aldım ve içindekileri ağzıma attım. "Beni kim ziyaret eder ki?"

Bu soru kulağa geldiği kadar acınası gelmemeliydi. Pek çok insan beni ziyaret edebilir. Örneğin ailem. Annem sık sık resepsiyona benim için yiyecek bırakırdı, çünkü karnımı doyurmayı hep unuttuğumu bilirdi. Ayrıca arkadaşlarım da vardı - Persephone (Persy) ve Emmabelle (Belle) Penrose. İkiside beni katılmak istemediğim sosyal etkinliklere götürmek için epey zaman harcadılar. Ama herkes antrenman yaparken ziyaretçi kabul etmediğimi biliyordu. *Sürekli* antrenman yaptığımı gerçeğini boş verin.

"Bir   ocuk." Junsu'nun ağzı son kelimenin etrafında döndü. Açıklanamayan bir İngiliz tınıısıyla dokunmuş Kore aksanı suçlamayla çınlıyordu. "Uzun boylu, sarışın bir   ocuk."

Junsu kısa boylu ve kaslıydı, otuzundan bir gün bile fazla göstermiyordu ama Olimpiyatlardaki en parlak yıllarının otuz yıl önce olduğu düşünülürse ellisini zorladığına şüphe yoktu. Saçları kuzguni siyahtı, bronz teni kırışksızdı. Pahalı kumaşlardan yapılmış dar ve sade giysiler giyiyordu. Her zaman özenle ütülenmiş görünüyorlardı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Başımı salladım, Merida DunBroch tarzı yelem yüzümün etrafında uçuşuyordu.

Çantamı topladım ve yayımı omzuma atarak açık hava poligonundan ok  luk kulübüne doğru yürümeye başladım. Junsu yanlış duymuş olmalı. O adam muhtemelen başka birini arıyordu.

"Yarın yarım saat erken gelebilir miyim, böylece yayımı akort etmeme yardım edebilirsin? Sanırım yeni bir tele ihtiyacım var."

Junsu bana hafifçe başını salladı, yüzü hala sıkıntılıydı. "  ocuk," dedi çenesini sıvazlayarak, "o -nasıl diyorsun?- senin erkek arkadaşın mı?"

Cevabın ne olduğunu çok iyi bildiği için *  ocuk* ve *arkadaş* kelimelerinin arasına bir tire işareti koydu. Ok  luğa odaklanmak için üniversiteyi (ve genel olarak hayatı) ertelemiştim. Daha spesifik olarak: bir yıl sonra gerçekleşecek olan Olimpiyatlar.

Bundan bir yıl sonra. Erkekler bu yıl kesinlikle menü dışındaydı. Olimpiyatlara katılmak hayatta bir ya da iki kez ele geçecek bir fırsattı.

Üniversite bekleyebilirdi. Gelecek yıl, altın madalyamı kazandıktan sonra kayıt yaptırabilirdim.

Erkekler mi? O kadar radarımın dışındaydılar ki, radarımın *olduğundan* bile emin değildim.

İki erkeğin yanında büyüme zevkine erişmiştim, bana cinsiyet hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreten iki güçlü erkeğin: vahşi, şiddet yanlısı ve gerçek zaman emicilerdi. Onlara yer yoktu.

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum Junsu." Okçuluk kulübünün dar koridorunda vals yaparken havayı üfledim. Bu kulübe gurur ve madalyalar kazandıran geçmiş ve şimdiki okçuların resimleriyle doluydu. Ter, deri ekipman ve hafif pudranın bağımlılık yapan kokusunu içime çektim. "Ama o her kimse, benim için hiç kimse değil." Durdum, kaşımın üstünü kaşıyarak bu duruma bir anlam vermeye çalıştım. "Belki de Dorian Sanchez'dir. Benimle aynı okula gidiyordu ve annemle konuşup ona bir iş vermem için bana yalvarıyordu."

Dorian sarışın ve uzun boyluydu, sınıfımda benden başka iyi bir üniversiteye girmeyi garantilemeyen tek kişiydi. Son sınıfta bir yiyecek kamyonu almış ve mezun olmadan önce satmıştı, bu yüzden paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Evet. Dorian olmalıydı.

"Şey..." Junsu açık avucuyla ön kapıya doğru işaret etti. "Çocuk dışarıda aylak aylak dolaşıyor. Bunu bir daha yapmazsa çok minnettar olacağım. Burası *Tinder* değil." Kelimeyi tükürerek söyledi.

Alt dudağımı ısırarak kıkırdamamı bastırdıktan sonra ciddi bir şekilde başımı salladım. "Gelecekte tüm takıldığım kişileri doğrudan eve davet etmeye çalışacağım."

"Hiç komik değil," dedi sertçe, gözleri büyümüştü.

"Evet, öyle." Girişe doğru hızla ilerledim, Olimpiyat antrenörüne göz kırpmak için başımı çevirirken adımlarımda bir sıçrama vardı. "Çünkü ikimiz de bunun boğa olduğunu biliyoruz."

"Küfür yok!" İşaret parmağını bana doğru salladı. "Sağ omzun hala rahatsız mı?"

"Evet." Omuz silktim. "Aslında bu beni öldürüyor."

Sağ omzum haftalardır beni rahatsız ediyordu ama fizyoterapistimi her ziyaret ettiğimde, antrenman yapmama izin vermesi için iyiymiş gibi davranıyordum. Junsu antrenman saatlerini kaçırma konusunda çok katıydı ve ne zaman şikayet etsem bana asker gibi bakıyordu.

Eğitmenim başını salladı. "Bu doğal. Yarın, Denizci."

"Yarın."

Kendimi otoparka doğru attım ve mantıklı beyaz Golf GTI'ıma doğru yol aldım. Boston yazın dayanılmaz derecede sıcaktı, karanlık kolonyal ve federalist binalar her zaman betonun üzerinde bir su birikintisi halinde erimekten birkaç derece uzaktaydı. Okçuluk kulübü West End'de sakin bir ara sokakta yer alıyordu, ailemin şehir merkezindeki dairesinden yeterince uzaktaydı ve sıkışık günlük gidip gelme süresi bana elli dakikaya mal oluyordu.

Ekipmanlarımı bagaja attım ve AirPods'umu kulağıma taktım. Omzuma bir dokunuş hissettiğimde Sia'nın "Kill and Run" şarkısını mırıldanıyordum. Junsu beni önceden uyarmış olmasına rağmen şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Tanıdık olmayan bir yüz bana baktı.

Tam olarak çarpıcı, bir ya da beş kez ıskalayan bir yüz.

Kesinlikle Dorian Sanchez değil.

"Denizci Brennan?" diye sordu *adam* -çocuk değil-, gözleri sanki kapısını yeni açtığı ve standartlarına uygun olmadığını fark ettiği bir telekizmişim gibi beni tepeden tırnağa süzüyordu.

Vücudumun savunmaya geçtiğini hissettim ve başımı sallayarak bakışlarının üzerimdeki tuhaf etkisinden kurtuldum.

"Evet." Onu daha iyi görebilmek için başımı geriye attım, çünkü ona kafa atma ihtiyacı doğup doğmayacağını kestiremiyordum. Ne de olsa bu adam tamamen yabancıydı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Hunter Fitzpatrick." Kendisini işaret etti, sırtışı mükemmel, iyi çalışılmış bir yarım aydı ve dişler ile sivilceler arasındaki oran doğru miktardaydı.

Daha fazla açıklama bekleyerek ona göz kırptım. "Ve...?" İfadesinin aynı zamanda bir tür açıklama işlevi gördüğü belli olunca kaşlarımı çattım.

Gözleri şaşkınlıkla daha da büyüdü ama kısa süre sonra yüz hatlarını yeniden gevşek bir ifadeye buründürdü ve boğazını temizledi.

"Bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Bir yerde konuşuyoruz." AirPods'umu çıkarıp ön cebime attım. "Tam burada. Ve eğer bana ne hakkında olduğunu söylemezsen, korkarım arkamı dönüp arabama binmek ve uzaklaşmak zorunda kalacağım."

"Korkarım bunu yaparsan buradan çıkışını engellemek zorunda kalacağım." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi; her bir altın saç teli, bir rüzgârın buğday tarlasını savurması gibi bu harekete boyun eğdi.

Şımarık velet. Ona kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla baktım.

"O zaman," dedim dikkatlice, "korkarım sizi ezmek zorunda kalacağım. O yüzden sizi hastane ziyaretinden, beni de rahatsızlıktan kurtaralım. Bana neden burada olduğunu söyleyebilir misin? Başımı belaya sokuyorsun."

"Ne oluyor lan?"

"Antrenörüm senin fahişe falan olduğunu düşündü."

"JFC, sonuna kadar destekle." Müstehcen bir kahkaha attı, *aslında* Jesus effing Christ'ın kısaltmasıydı. Var olmayan göğüslerime bir bakış daha attı.

Rahat, uzun kollu bir tişört ve yoga pantolonu giymiş, muhtemelen üç yıl önce değiştirmem gereken eski bir çift spor ayakkabı giymiştim. Tüm çabalarım rağmen, onun beni reddetmesi karşısında yüzümün kızardığını hissettim. Nasıl görüldüğümü biliyordum ve mükemmel bir 10 numara değildim. Cılızdım, kızıl, karışık saçlarım kıcıma kadar iniyordu ve güneşin değdiği her yerde çiller vardı. Birden ona kadar bir ölçekte, cömert bir günde altıyıldım. Hunter mükemmel bir milyondur.

"Sana bir fikir danışmak istedim." Kalçasını arabamın açık bagajına yasladı.

Onunla ilgili her şey tembel ve hoşgörülüydü. Ağabeyim ve babamın tam tersiydi. Kendini severdi ve yakışıklılığının aşırı farkındaydı. Bu beni soğuttu.

İlk etapta tahrik olduğumdan değil.

"Ne hakkında?" Bir ayağımdan diğerine geçtim. Sinirlerim yırtık pırtıktı, dikiş yerlerinden yıpranmıştı. Erkekler benimle hiç konuşmazdı ve konuştuklarında da *ona* benzemezlerdi.

"Biz."

"Az önce biz diye bir şey olmadığını söylediniz. Ben de bu ifadeyi pekiştirmek istiyorum." Spor çantamdan arabamın anahtarlarını çıkardım, bagajı kapattım ve arabamın etrafında döndüm. Beni takip etti, hareketleri kaplan yumuşaklığındaydı, özellikle de onun cüssesindeki bir adam için. Çok uzun boylu ve çok zayıftı ve -en sinir bozucu olanı da- *çok* ama *çok* güzel kokuyordu. Temiz çamaşır, tarçın ve bozulmuş erkek karışımı bir koku.

"Whoa, telefonu tut. Gerçekten kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Sürücü kapısını açtığımda arabaya girmemi engellemek için omzuma dokundu.

Kaşlarımı kaldırarak eline baktım. Elini hemen geri çekti. "Dokunmak yok," dedim.

"Tamam. Ne olmuş yani? İstemiyor musun?" Yüzümü inceledi, kaşları saç çizgisiyle aynı hizadaydı.

Başımı salladım. "En ufak bir fikrim bile yok. Egonuz için başınız sağ olsun."

"H-u-n-t-e-r F-i-t-z-p-a-t-r-i-c-k," dedi yavaşça, bana harf alıştırması yapan bir birinci sınıf öğrencisinden farksız davranarak. "Bilirsin, Royal Pipelines'ın."

"Eğer bu cinsel bir imaysa, taşaklarına diz çökmek zorunda kalacağım," dedim soğukkanlılıkla. Ne var ki kendimi gördüğümün yarısı kadar bile sakın hissetmiyordum. Onun varlığı bile midemin derinliklerinde bir şeyleri sarsıyor ve heyecandan midemin bulandığını hissediyordum.

"Beni nesneleştirmeyin, bayan." Tasarımcı kot pantolonunun arka cebinden bir VLTN beresi çıkarıp kafasına geçirdi ve somurtarak gözlerini kapattı.

O şeyin fiyatı 400 dolardı. Biliyordum çünkü Belle'in doğum günü için benzer bir şey almıştım. Ama o kız kardeşi, anne babası ve kuzeninin de katkıda bulunduğu ortak bir hediye idi. Bu adam da kimdi?

"Ülkenin en zengin dördüncü ailesinden geliyorum." Suratını astı, beresinin kenarından bakarak gülünç ama sevimli bir şekilde çocuksu görünüyordu.

"Aferin sana. Ben ayrılmadan önce hayatınızla ilgili paylaşmak istediğiniz başka anlamsız detaylar var mı? En sevdiğin renk? Belki ilk süt dişini kaybettiğin yaş?" *Hmm-ed.*

Ama şimdi adını tekrar söyleyince, neden onu tanımadığıma şaşırdığını anladım - esas olarak bu şehirdeki herkes tanıdığı için.

Hunter Fitzpatrick haksız, inkar edilemez, reddedilemez bir şekilde çarpıcıydı. Şok edici bir şekilde. Öyle ki, bu kadar yakışıklı erkekler güvenilir olmadığı için ona kızıyordum.

Düzelteyim, erkekler *genel* olarak güvenilir değildir. Ama güzel olanlar daha da kötüdür. Bu lisede öğrendiğim ama müfredatta olmayan bir dersti.

Boston'daki söylentilere göre Hunter'ın ailesi onu dört yıl önce bir İngiliz okulundan atıldıktan sonra Todos Santos, Kaliforniya'ya göndermiş, İncil okuyan amcası ve yengesinin yanına yerleştirerek kendisine çeki düzen vermesini ya da en azından Doğu Yakası basınından uzak tutmayı ummuşlardı. Fitzpatrick ailesinin ve özellikle Hunter'ın peşini bırakmadılar,

Aptal gibi davranma konusunda kayda değer bir yeteneği olduğu için. Aslında, batıda verdiği havuz partilerinden biri çatıdan havuza atlamaya çalışan iki kişinin uzuvlarını kırmasıyla sonuçlandıktan sonra, bir manşette ondan "Büyük Korkunç" diye bahsedildiğini hatırlıyorum.

Fitzpatrick Kaliforniya'da bile manşetlere çıkmayı başarmıştı. Dedikodu değirmenine göre, cinsel fetihleri şu anda üç haneliydi ve her kaçamağında melekler kanatlınsaydı, cennet çok fazla nüfuslu olurdu, cehennemde yeni, gelecek vaat eden bölümler inşa etmeye başlamak zorunda kalırlardı.

Hunter'ın saçları çamurlu altın rengindeydi ve kulaklarının, şakaklarının ve ensesinin etrafında meleksi kıvrımlar yaparak kalpleri durduran güzelliğini daha da artırıyordu. Gözleri dar, neredeyse çekik ve pırıl pırıldı; gri ve toz mavisi karışımı, altın benekliyd ve yüksek elmacık kemikleri, kare çenesi ve sarkık dudakları ona asık suratlı, şımarık bir prensin zarafetini veriyordu. Burnu düz ve dar, kaşları kalın ve erkeksiydi ve dünyanın daha iyi yerlerini görmüş bir adamın sağlıklı, parlayan bronzluğuna sahipti.

Hunter'ın vücudu da en az maskaralıkları kadar tartışılıyordu. İngiltere'de okurken polo oynamış ve okuldan atılıp Kaliforniya'ya taşındıktan sonra da özel olarak oynamaya devam etmişti. Zayıf, kaslı ve bir polo oyuncusu için acayip uzun boyluydu. Söylentilere göre kıskanılacak karın kaslarına ve Eyfel Kulesi büyüklüğünde bir üyeye sahipti.

Kısacası, bela diye bağıırıyordu ve benim zamanım yoktu.

"Sana bir teklifim var." Burnunu yukarı kaldırdı.

Tanrım, o kadar kibirliydi ki Fear of God Jungle spor ayakkabılarının üzerine kusmak istedim (Emmabelle bir keresinde bana \$995 demişti - bu noktada, hedef alınmak için yalvaran bir hırsızlık kurbanıydı).

"Cevabım hayır."

"Bu dokusuz bir düşünce tarzı. Henüz duymadınız bile."

Kibarca gülümseyerek avucumu kaldırdım. "Sadece ününüze dayanarak, on dakikadır burada durduğumuz ve hala konuya girmediğiniz gerçeğiyle birleştiğinde, iyi bir eş olmadığımız sonucuna varabilirim. *Hiçbir şey için.*"

"Altı ay boyunca benimle yaşamana ihtiyacım var. Ama şehir merkezinde hasta bir dairede. Süper radikal bir şey."

Reddimi tamamen görmezden geldi. Dahası, *bana* bir iyilik yapıyormuş gibi konuştu. Doğru, ailem ülkedeki, kıtadaki ya da uzaydaki en zengin insanlar listesinde yer almıyordu ama

kendileri. Aslında ben lüks içinde büyüdüm. Ama annem gibi ben de paranın mutluluk anlamına geldiği fikrini reddettim. Çoğu zaman bunun tam tersinin doğru olduğunu gördüm.

"Oh," dedim neşeyle. "O halde cevabım hala *hayır*."

"Bekle! Bende istediğin bir şey var." Sürücü kapısını arkamdan kapatma cüretini gösterdi, kollarını omuzlarımin iki yanına koyarak beni hapsetti.

Şaşkınlıkla ona baktım. Kafası falan mı güzeldi? "*Ne?*" Birinin kulüpten çıkıp bizi görmesini ve kafasına bir ok saplamasını dileyerek tükürdüm. Başka bir parçam - ufacık, minicik bir parçam - bu iyi erkek örneğinin bana sağladığı ilgiden hoşlanıyordu. Eve gittiğimde o parçamı küvette boğmak için aklıma bir not aldım.

"Babam, eğer bu anlaşmayı kabul edersen, Olimpiyatlara kadar sana sponsor olacağını söyledi. Seni tüm Amerika'da tanınan bir isim ve Boston'ın sevgilisi yapacağını söyledi. Reklamlardan bahsediyorum, Amerika'daki en iyi spor menajerini ayarlayacak, kitap anlaşması yapacak. Ünlü olacaksın, bebeğim." Bana o dişlek sırtışılarından birini daha yaptı.

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece sevdiğim işi yapmak istiyorum."

"Bu çok hoş ama New Mexico'dan Lana Alder'in okçulukta ensende olduğunu ve takımdaki yerini alabileceğini biliyorum. Ayrıca kışından güzellik kampanyaları ve film anlaşmaları fişkırıyor, o yüzden bu koca reddi bir kez daha düşünmek isteyebilirsin."

"Ödevini yaptın," dedim suratımı asarak. Lana benim için hassas bir konuydu. Sadece adı bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"İlk ve son kez." Kaşlarını oynattı.

Tırnağımin ucunu ısırdım. O haklıydı. Asıl rakibim Alder'di ve ne yazık ki o da yetenekli olduğu kadar güzeldi. Junsu ile birlikte antrenman yapabilmek için beş ay içinde Boston'a gelecekti ve şimdiden memleketimde benim tüm yıl boyunca sahip olduğumdan daha fazla medyada yer almıştı.

Başımı salladım. "*Hayır*."

"Emin misin? Aynı beşik, ayrı odalar. Ailem sadece bana göz kulak olmanı istiyor."

"Neden?" Gözlerim kızgınlıkla parladı. "Neden ben? Neden istekli bir kız değil? Eminim aralarından seçim yapabileceğin bir sürü kız vardır."

"İşte tam da bu yüzden. İsteksizsiniz. İkna edilemeyeceğinizi ya da baştan çıkarılamayacağınızı söylediler. İyi bir karakteriniz var ve

Sorumluluğun anlamı." "Ehm, teşekkür ederim."

"Aman Tanrım, kadın, bu bir iltifat *değildi*." Güldü.

Kaşlarımı çattım. "Ailenizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama cevabım hâlâ hayır."

"Ciddi misin?" Kollarını kendimden uzaklaştırdığımda inledi, kapıyı tekrar açtı ve ben onun çılgın fikrini düşünemediğim arabama bindi. "Babam senin babanı tanıyor ve ona her şeyi anlattı. Görünüşe göre bu fikre çok sıcak bakıyor. Ona sor. Baban senin kariyerini yapabilir. Okçuluğu bu kadar önemsiyorsan, kendine bir iyilik yap ve kurşunu ısır, dostum."

"Benim babam da nüfuzludur," dedim ağzımdan çıkan kelimelere pek inanamayarak. Vuruşkanlık bulaşıcı mıydı?

"Baban Boston'daki ceset sayısını etkileyebilir ama kamuya mal olmuş biri sayılmaz. Ancak *benim* babam Patriots'a yeni bir stadyum yapılması için milyonlar bağışladı. Bağlantılara ihtiyacın var, Sailor. Bırak yardım edeyim."

Arabamı kapı hala açıkken çalıştırdım, tamamen içeri girdim, direksiyonu kavradım ve parmaklarımın uyuştüğünü hissettim.

"Sadece ayık ve bekar olduğumdan emin olmalısın. Hepsi bu." Şaşkınlıkla ona baktım. "Dadın olmak gibi mi?"

Omuz silkti. "Tamamen tuvalet eğitimliyim, gece boyunca uyuyorum - bazen sabah ve öğleden sonrayı da geçiyorum - ve çok iyi omlet yapabiliyorum."

"*Göt* kelimesini sıfat, fiil, zarf ve isim olarak kullanmayı bırakabilir misin?" Yarı sordum, yarı merak ettim.

"Hayatında bir kez yapacağın teklifimi kabul edersen *kıç* kelimesini kullanmayı bırakacağım." Camımı indirmek için düğmeye bastı, böylece ben kapıyı suratına çarpmadan bir saniye önce konuşmamıza devam edebildik. İyi içgüdüler.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sırıtarak pencerenin çerçevesini tokatladı.

Junsu anlaşılmayı öğrenirse beni öldürür. Okçuluğun saygıdeğer bir sanat olduğunu, Disney Channel'da basın toplantısı yapmamı gerektirecek bir özel program olmadığını söyledi. Ona göre bu, işin kolayına kaçmak olarak nitelendirilebilirdi. Ama okçuluğun gerisine düşünüyordum.

Lana Alder'in Olimpiyat hayalimi yıkabileceğini ve bundan büyük zevk alacağını biliyordum.

Her neyse, babam Hunter Fitzpatrick'i bana sorun çıkarırsa öldürecekti. Kardeşim Sam de cesetten kurtulurdu. Gangster bir aileden gelmenin güzelliği buydu.

Hiç akıllıca görünmüyordu. Beni zorlayacak büyük bir destekçiye ihtiyacım vardı. Junsu hariç herkes bana bunu söyleyip duruyordu. Benim sorunum beceri ya da yetenek eksikliği değil, utangaç ve dikkatleri üzerime çekemeyecek kadar şebboy olmamdı.

Yine de bir şey söylemedim.

Hunter avuçlarını birbirine bastırarak dizlerini büktü. "Bir adama yardım et, eski dostum. Söz veriyorum pislik değilim. Yani, kendime iyi bir adam diyecek kadar ileri gitmezdim ama zararsızım. Burada söz konusu olan benim mirasım. Sadece ikimizin de bu zor zamanlardan sağ çıkmasını istiyorum. Yemin ederim."

Samimi görünüyordu. Ayrıca, bu ne kadar zor olabilirdi ki? Bu garip anlaşmanın gönüllü bir katılımcısıydı. Ayrıca, bir süredir ailemin evinden taşınmak istiyordum. Uzun zamandır aşk hayatım -ya da eksikliğim- hakkında beni rahatsız ediyorlardı.

"Bu daire ne kadar büyük?" Kararlılığımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederek inledim.

"Üç yatak odası, yaklaşık yirmi beş yüz metre kare. Gökdelen. Buraya yürüme mesafesinde. Ekipmanlarınız için boş yatak odasını kullanabilirsiniz."

"Vay canına," diye ağzımdan kaçırdım. Bu, annemle babamın sürekli dırdırından kaçmak için baktığım stüdyo dairelerden daha iyiydi.

"Ayrıca, özel bir aşçı olacak. Omlet konusunda şaka yapıyordum; bir kutu alfabe makarnasını bile zar zor açabiliyorum. Arkadaşlarını ve Bumble randevularını falan da getirebilirsin. Ben mükemmel bir eküriyim, Sailor. Sana bir prezervatif vereceğim ve her şey bittiğinde onları kovmak için bir Uber çağıracağım, böylece ev sahibesi rolü oynamadan duş alabilir ve sıçabilirsin."

"İğrençsin."

"Neden mi? Onlara uygulamam üzerinden lüks hizmet sipariş edeceğim. Hatta reytingimi bile riske atarım - ki bu reyting dört nokta dokuz sekiz, sadece söylüyorum - çünkü ben böyle bir insanım: fedakar, dik duran bir adam."

"Geçenlerde bir caddede çırılçıplak koştuğundan sonra kamu ahlakına aykırılıktan kamu hizmeti cezası almamış mıydın?" Kaşlarımı çattım, makaleyi hatırladım.

Bana el salladı. "O bir yıl önceydi. Ben değiştim."

Bir hata yapıyordum. Karar verirken bunu biliyordum. Ama başarma dürtüm savaşı kazandı.

"Ne sakıncası var?" Gözlerimi kısıtım. "Bebek bakıcılığına ihtiyacın varsa, bunun bir nedeni olmalı."

"Dürtü kontrolü," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Özel olarak konuşmak gerekirse, hiç yok. Beni Bambi gibi düşünün: sevimli ama süper aptal ve tamamen gözetime muhtaç."

Sadece *aay-eff* dedi. Ayrıca, kendini isteyerek aptal olarak etiketledi. Kim olduğunu hatırlamadan önce onun için biraz üzülmüştüm.

"Birkaç temel kural." Sürücü koltuğuna geri oturdum, arabam hâlâ çalışıyordu.

Hunter'ın elmas gibi keskin gözleri teslimiyetim karşısında parıldadı.

"*Ne istersen.*" "Bir, dediğin gibi, tamamen ayrı yatak odalarımız olacak."

"O kadar ayrılar ki aynı posta kodunda bile değiller."

"İki, dairede uyuşturucu, içki ya da kız yok. Senin için işin kolayına kaçmayacağım ve rüşvete de açık değilim, eğer komik işler çevirmeyi planlıyorsan."

"Komiklik yok." Dirseklerini açık pencerenin kenarına dayadı, vücudunun yarısını içeri itti ve hevesli bir Labrador'dan farklı olarak kişisel alanımı görmezden geldi. "Başka ne var?"

"Bana asılmak yok."

"Bitti," dedi çok hızlı bir şekilde, avucunu izci küfrüyle kaldırarak. "Beni hemen tanıdın, ha?"

"Ününüz sizden önce geliyor."

"Belli bir organ da öyle."

Uyarmak için bir elimi kaldırdım. "Gördün mü? Tam olarak ne demek istediğimi. Saçmalamayı kesmen gerekecek, çünkü senin çeneni tutman bu bakıcının maaşını aşıyor."

"Güzel. Cinsel imalar yok. Da'ya açık olduğunu söyleyebilir miyim?"

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Bırakın neyi kabul ettiğimi, Hunter'ın burada olduğunu bile tam olarak kavrayamamıştım. Ama içimden bir ses onun bugün yalvardığım işaret olduğunu söylüyordu. Bu havai, hovarda çocuk benim şans tılsımımdı. Beni gelecek yıl Tallinn Olimpiyatları'na götürecekti.

Ayrıca Persy ve Belle, Hunter Fitzpatrick ile aynı odada *kalacağımı* duyduklarında orgazm nöbetleri geçireceklerdi.

Olimpiyatlar bitene kadar erkeklerle birlikte olmama kuralımı çiğniyor değildim.

Hunter bir çocuktu ama benim için uygun değildi. Ona aşık olma ya da odağımı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildim.

Elimi tuttu ve komik bir şekilde sıktı. Avucunun benimkinden daha yumuşak olduğunu fark ettim. Muhtemelen onunla ilgili lekelenmemiş tek şey buydu.

"Ben de bir kural alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır" dedim, sonra içimi çektim. "Peki, ne?"

"Beni Google'da arama."

"Neden?" Ve neden *hala* elimi sıkıyordu? Ve neden, neden, *neden* benimkini geri çekmiyor muydum? "Öylesine."

Kolay iş, dedim kendime. *Tıpkı gerçekten güzel, işe yaramaz bir resimle yaşamak gibi.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Four

Gerçekte olduğu gibi, bu sadece gerçekten güzel, işe yaramaz bir resimle yaşamak gibi değildi.

Sözde "oda arkadaşlığımızın" (annem Sparrow'un neşeyle ve *ürkütücü* bir şekilde *söylediği* gibi oda arkadaşı-romantizm) ilk beş dakikasına bakılırsa, daha çok bir Tazmanya canavarı ile yaşamak gibi.

Hunter'ın beni okçuluk kulübünün dışında köşeye sıkıştırmasından bir hafta sonra, resmen onun West End'deki dairesine taşındım. Annem ve Persy bavullarımı ve kutularımı taşımama yardım ettiler. Belle de gelmek istemişti ama "bir şeyi" vardı. Arkadaşımı tanıyorsam, o şey canlı canlı yiyeceği ve birkaç hafta eğlendikten sonra bir kenara atacağı bir adama bağlıydı. Üçümüz özel asansörden inip apartmana girer girmez elimizdeki her şeyi bıraktık ve hep birlikte ağzımız açık kaldı.

İlk bakışta, olmasını beklediğim her şey vardı: az ve zevkli bir şekilde döşenmiş, tavandan tabana pencereler, yeni mutfak aletleri, memleketime yeniden aşık olmamı sağlayan Boston'un kuşbakışı manzarasından bahsetmiyorum bile. Renkler lacivert ve koyu bordoydu, mekâna zengin ama modaya uygun bir hava veriyordu.

Ancak ikinci kez baktığında, ev Kuzey Amerika'daki tüm rakunlar tarafından yağmalanmış gibi görünüyordu. Mobilyaların çoğunu avcı kıyafetleri süslüyordu.

Kanepede, televizyonun üstünde, sehpa, yerde, hatta lavabonun içinde ve çöp kutusunun *üstü* de dahil olmak üzere her yerde açık paket servis kapları vardı.

Modern, gri aksanlı açık plan mutfak tamamen yeni bir dağınıklık seviyesiydi. Her şey yapış yapış görünüyordu. Yiyecek kutuları açıktı ve damlıyordu. Hatta yerden mutfak adasındaki açık bir kavanoz chipotle sosuna doğru yürüyen bir karınca izi bile gördüm.

Persy neşeyle, "Pekâlâ," diye cıvıldadı. "Bir aşçı olduğunu söyledi, yani bir kahya da olacağı kesin. Ayrıca, onu avucunun içine aldın. Evi düzenli tutması için onu tehdit edebilirsin, yoksa ailene geri taşınırsın. Değil mi Bayan Brennan?" Ellerini kalçalarının üzerine koyarak sehpanın üzerindeki açık alana bir karton kutu yerleştirdi.

"Aslında hayır. Denizci'nin odasını seks zindanına çeviriyoruz." Annem bir eliyle kızıl saçlarını tepeden topladı, diğer eliyle de bavulumu koridora taşıdı.

Ona ölümcül bir bakış attım. "*Anne*. Süper, çok iğrenç."

Tüm yüzüyle güldü. Kalbimi sıkıştırdı. "Burayı ikinci bir ofise dönüştürmeyi planlıyoruz. Evrak işlerim kontrolden çıkmaya başladı ve daha büyük bir daireye taşınmanın bir anlamı yok."

"Neden Sam'in odasını ikinci bir ofis yapmıyoruz? Yıllardır evde yaşamıyor."

"Çünkü onun sosyal hayatı hakkında endişelenmiyorum," diye açık yüreklilikle cevap verdi annem. "Bu yüzden ne zaman isterse geri gelebilir."

"Ki bu asla olmaz." Alay ettim. Sam, Warren Beatty tarzı partilere düşkünlüğüyle nam salmış Bostonlu bir bekârdı.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye sözlerini tamamladı.

Harika. Şimdi bu şey patladığında kaçacak bir yerim yoktu. Bu daireye bakılırsa, çoktan patlamış.

Ailemin çocukluk odamı bir ev ofisine dönüştürme kararının beni burada tutmak için olduğundan hiç şüphem yoktu. Beni çok seviyorlardı ama daha sosyal olmam için yalvarıyorlardı. Bana kalsa, zamanın sonuna kadar Penrose kardeşlerle hedef vurur ve tembellik ederdim.

"Biliyor musunuz?" Arkamı dönüp ikisine de baktım, olduğumdan daha neşeli görünmeye çalışıyordum. Gerçekte, neredeyse atardamarım patlayacaktı. Hunter'ın beni kızdırması tam on saniye sürmüştü. "Kendime çeki düzen vereceğim, her şeyi olmasını istediğim gibi düzenleyeceğim-önümüzdeki altı ayın havasını belirleyeceğim."

Hunter'ın bana otoparkta evlenme teklif etmesiyle şimdi arasında geçen bir hafta içinde babalarımız bu çılgınca, yasal olarak bağlayıcı anlaşmanın şartlarını görüşmek için defalarca bir araya gelmişti. Annem ve ben sözleşmeyi imzalayabilmek için Gerald ve Jane Fitzpatrick'le buluştuk. Gerald bir balık kadar soğuk, Jane ise nazik ama çekingendi. Hunter o toplantılara katılmıyordu ve bunun nedeninin Gerald'ın utanç verici bir şey söylemesinden korkması ya da Hunter'ın durum üzerinde kontrolü olduğunu hissetmesini istememesi olduğunu hissediyordum.

"Emin misin?" Annem kaşlarını çatı. "Kalmamızın bir sakıncası yok ve fazladan yardıma ihtiyacın olabilir."

"Pozitif, anne." Onları kapıdan dışarı itmeye başlamıştım bile. Onlara planımı anlatırsam işbirliği yapmayacaklarını biliyordum.

Annemden kurtulmak zor olmadı. Bağımsızlığımı ve işleri kendi bildiğim gibi yapma ihtiyacımı anlıyordu, çünkü bu konuda ona çekmiştim. Persy başka bir hikayeydi. O bir iyilikseverdi, masumdu ve hataya yer yoktu. Bazen benimle aynı yaşta, on sekiz yaşında olan en iyi arkadaşım beni çeken şeyin ne olduğunu merak ederdim. Hem görünüş hem de kişilik olarak birbirimizin zıttıydık. Kum renginde uzun, dalgalı saçları, kocaman mavi gözleri ve açmış bir gülün yumuşak, geleneksel güzelliği vardı. Ailesinin istediği gibi üniversiteye gidiyordu ve vücudunda tek bir asi kemik bile yoktu.

Vahşi, hırslı ve tünel görüşlü biriydim. Cılız bedenimi üzerime uymayan kıyafetler, bol üstler, erkek spor ayakkabıları ve kot pantolonlarla gizlerdim. Adını Hades'in yeraltı dünyasında onunla birlikte yaşamak ve onu yönetmek için çaldığı Yunan tanrıçasından alan Persephone sessiz ama kendine güvenen biriyken, ben iliklerime kadar güvensizdim. Persy'yi ölesiye severdim çünkü ikimiz de en çok önemsedğim iki özelliğe sahiptik: doğuştan sadıktık ve dedikodu değirmeninden uzak dururduk.

Aslında, bu şekilde arkadaş olmuştuk. İlkokula başladığımda, babam hakkındaki dedikodular Mississippi Nehri gibi koridorlarda dolaşıyordu. Troy Brennan Boston'un kötü şöhretli "iş bitiricisiydi" ve ellerinde önemli miktarda kan olduğu söylenirdi. Buna rağmen, Persy ve ablası Belle beni arayıp buldular ve teneffüslerde oynayacak ve kafeteryada birlikte oturacak birilerinin olmasını sağladılar.

Belle, Persy ve benim olmadığımız her şeydi: bir su perisi, düşmüş bir tanrıça. Kurnaz ve maceraperestti, hırçın bir dili vardı. Sokak akıllısı ve cüretkâr.

İkisinin yanımda olması, okul yıllarım boyunca zorbalığa uğramadığım, sataşılmadığım ya da taciz edilmediğim anlamına geliyordu.

"Emin misin?" Persy küçük burnunu kıvırdı.

"Evet." Onu kapıya doğru ittim. "Git!"

Sonraki üç saatimi daireyi elimden geldiğince toparlayarak, bavulları açarak, eşyaları odama yerleştirerek ve Hunter'la yaptığım anlaşma uyarınca boş odayı okçuluk malzemelerimi düzenlemek için kullanarak geçirdim. Telefon numaralarımızı bile değiştirmemiştik ama anlaşma anlaşmaydı.

Gece çöktüğünde zengin, saten döşemeli kanepeye yığıldım ve saçlarım alnımda keçeleşmiş halde inledim. Koltuk altlarımda gömleğimi süsleyen iki mükemmel ter halkası pek de afrodisyak sayılmazdı.

Tüm çabalarımın rağmen dalmaya başlamıştım ki, çatı katımızdaki özel asansörün kapıları açıldı ve Hunter elinde birkaç alışveriş poşetiyle içeri girdi.

"Hey, ev arkadaşım, ne oluyor?" Çenesini bana doğru salladı ve sallana sallana oturma odasının derinliklerine doğru ilerledi. Sahanlıktan oturma alanına doğru iki adım attı, çantalarını sehpanın üzerine bıraktı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak sehpanın kenarına oturdu. Kokusu burnuma doldu: yumuşatıcı ve zengin erkek kokusu, ondan ne kadar nefret etsem de ağzımı sulandırıyor.

Kirpiklerimin altından baktım, kendimi onun iç gıcıklayıcı güzelliğine hazırladım. Ondan bir hafta uzak kalmanın üzerimdeki etkisini hafifleteceğini düşündüysem fena halde yanılmışım. Gri-mavi gözleri kış taşlarına benziyordu, şakacı bir şekilde parlıyordu, yanakları akşam rüzgârından kızarmıştı, dudakları şiş ve dolgundu ve sarı bukleleri mükemmel bir karmaşaydı. Onunla ilgili her şey erkek, keskin ve kaslıydı.

"Sana bir hediye aldım." Elime bir şey tutuşturdu.

Küçük bir zarf. Açtığımda bir Target hediye kartı gördüm. Evet, gerçek mağaza. Gözlerimi devirdim ve yorgunca gülümsedim. "Teşekkürler."

"Buraya yaptığın şey hoşuma gitti." Etrafına bakındı, sehpadan bir ayağımı aldı ve delik spor ayakkabımı çıkardı. Kirli ayakkabıyı yere bırakmasını, çoraplı ayağımı almasını ve başparmaklarını ayağıma geçirmesini dehşet içinde izledim. İlk başta ayağımı çekmeye çalıştım ama saatlerce çalıştıktan ve genel olarak yıllarca antrenman yaptıktan sonra kaslarım gergin ve katıydı. Masaj kabul edilmeyecek kadar lezzetli hissettiriyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kaşlarımı çatarak ayağımı kaslı kalçasının üzerine koyup iyice masaj yapmasını izledim. Kalçası o kadar sertti ki

vücudunun geri kalanının nasıl hissettiğini merak etti.

CINSEL YOLLA BULAŞAN HASTALIK. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmak gibi hissettiriyor, seni moron.

Ellerini iyi kullandığı inkâr edilemezdi ve kaç kızın bu tuzağa düştüğünü merak ediyordum.

"Yok," dedi, bana bilerek sırtırtırken düşüncelerimi okumuştı.

"Ne?" Kekeledim, anlaşılmaz bir karmaşaya dönüştüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Babası tüm güvenini bana vermemeliydi. Şu anda beni Hunter'la birlikte görebilseydi, ne kadar çaresiz olduğumu bilirdi - oğluna karşı gevşek davranacağımdan değil, ama kesinlikle onun cazibesine karşı kurşun geçirmez değildim.

"Bunu kaç kez ön sevişme olarak yaptığımı merak ediyorsunuz. Cevabım asla. Bunu yapıyorum çünkü bok gibi görünüyorsun ve bir molaya ihtiyacın var ve yarın temizlikçiler gelecek olmasına rağmen dairemizi temizlediğin için."

"Ah," dedim, kendimi aptal gibi hissediyordum ama bu konuda öfkelenemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. "Bir kıza nasıl iltifat edileceğini gerçekten biliyorsun." Bu adam için ne kadar itici olduğumu duymaktan bıkmıştım. Ayrıca, yaptığı her şey -hatta muhteşem masajı bile- alaycı bir şekilde örülmüştü, sanki hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi.

"İltifat edilmek ister misin?" Bir kaşını kaldırdı ve parmaklarını topuğumun derinliklerine soktu.

Gözlerim yuvalarında yuvarlandı ve lezzetli acı kaslarımı çözerken bir inilti çıkardım. "Gerçekten umurumda değil." Başımı kanepenin arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. "Neredeydin sen?" Şimdi onu araştırmaya başlamak ve otorite göstermek için iyi bir zamandı.

"Alışveriş."

"Kiminle?"

"Kız kardeşim, Aisling."

Ne gariptir ki, kız kardeşini hatırladım. Erkek kardeşini de. Hunter'ı zihnimden kalıcı olarak silmiş olmalıyım çünkü o benim yaşımda bir çocuktu, güzeldi ve Mars gezegeni kadar ulaşılmazdı. Bunlar bir şekilde onu gözümde otomatik bir düşman haline getirmişti.

"Onu seveceksin. O da tıpkı senin gibi erkek ve eğlenceli olan her şeyden dehşete düşüyor."

"Bu ifadeye içerledim."

"Her şeye içerliyorsun."

Ona saldırmamak için dilimi ısırđım -sırf o gün için intikamımı çoktan aldığımı bildiğimden- konuyu değiştirdim.

"Başka bir kızla dışarıda olmadığını nereden bileyim?" Gözlerimi açtım. Yanaklarından hava üfledi, uzun ve güçlü parmaklarını ayağımdan bileğime doğru uzattı ve daireler çizerek yoğurdu.

"Bir kere, seks yapıp yapmadığımı anladınız, çünkü orgazm sonrası parıltısını taşıyor olurdum."

"Bunu şakaya vurduğuma inanamıyorum ama orgazm sonrası parıltınız neye benziyor?"

"Korkarım numara yapamam." Gz kırparak bacağımı kalçasından çıkardı ve nazikçe masaya geri koydu. Hunter diğer ayağımı alıp ona da aynı muameleyi yapmadan önce kalbim onun dokunuşunu kaybetmenin acısıyla tek bir atışı kaçırdı, parçalanmış spor ayakkabımı çıkarıp topuklarından ayak parmaklarına kadar masaj yaptı. "Bunu öğrenmek için beni orgazm etmen gerekecek."

"Zor pas," dedim.

Bana eğlenerek baktı, parmaklarını bileğimde gezdirdi. Sessizlik bizi yuttu. Sonunda, "O zaman Hunter Jr. ile kim ilgilenecek?" dedi.

"Elin mi?" Ben nerdim. "Ya da elmalı turtta, eğer kültürel klişelerden hoşlanıyorsanız."

Hunter'la -ya da herhangi biriyle- seks konuşmaya pek hevesli değildim ama ne kadar telaşlandığımı görmesini istemiyordum ve belli ki beni test ediyordu. Belle ve Persy, seks kralının kendisiyle seks konuştuğumu duysalar lrlerdı. Onlara Hunter'la yaptığım anlaşmadan bahsettiğim anda, yeni oda arkadaşım hakkında bir şekilde gözden kaçırdığım haber değer taşıyan her dedikoduyla beni bombardımana tutmuşlardı. Belle ayrıca onu alıntı bir bisiklet gibi sürmek istediğinden de bahsetti.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin - eğer tüm hafta boyunca koruyucu azizi oynar ve senin yolundan ekilirsem, bir rando ile gizlice birkaç sikiş yapabilirim? Onu eve götürmek zorundayım çünkü Da'nın beni takip eden adamları var - onları zaten etrafta gördüm - ama her zaman bir kardeşe yardım edebilir ve bina personeline arkadaşların olduklarını söyleyebilirsin."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, damarlarımdaki kan öfkeyle ısınıyordu. "Ne?"

"Oh. 'Kay." Avuçlarını kaldırdı. "Birkaç sikiş değer. Sadece bir tane. Yirmi dakika. Ama bu benim son teklifim."

"Hayır," dedim.

"Tamam. On dakika. Sesini alçaltmasını sağlayacağım. Şimdi *bu* benim son teklifim."

Berbat bir iş adamı olacaktı.

"Nihai teklifler bu şekilde işlemez ve cevabım hala hayır."

"Ne?" Gülümsemesi düştü. "Neden olmasın?"

"Sana söyledim, babanla yaptığım bu anlaşmayı ciddiye alıyorum."

Ayağa kalktım.

Yukarı.

Pazarlık yaparken bana dokunmasına izin vermek iyi bir fikir değildi. Bu Tıpkı diğer kızlarda olduğu gibi, onun dokunuşunun da mantığımı etkisiz hale getirmesi beni rahatsız etti. Söz konusu mantığı, eskiden sağlam bir heykelin paramparça olmuş minik parçaları gibi kollarımın arasına geri topladım ve düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım.

Hunter da ayağa kalktı, üzerimde yükseliyordu. Başım alt göğüs kaslarına ulaştı.

Bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmek zorunda kaldım.

"Söz mü?" Ses tonunu hoştan ölümcül ciddiyete çevirdi. "Beni gerçekten engelleyecek misin?"

En azından artık masaja ve Target hediye kartına neyin ilham verdiğini biliyordum.

"Da'ya benim için gizlice kız ayarladığını söyleyecek değilim. Bu bizim küçük kirli sırrımız olacak."

"Seninle hiçbir sır istemiyorum." Ellerimi havaya kaldırıp patladım.

"Seninle *hiçbir şey* istemiyorum, nokta. Baban seni takip etmekte haklı. Seks için geleceğini bir kenara atmaya hazırsın."

"Seçim yapmamam gerekiyor." Dövülmüş bronz rengindeki saçlarını karıştırdı. "Neden bir narkotikçi olmak zorundasın? Hazır konu açılmışken, neden tuhafısın? Neden Zumba değil de okçuluk? Neyin var senin böyle? Her şeyi zorlaştırıyorsun."

"Dürüst davranarak mı?" Histerik bir şekilde güldüm ve odama doğru ilerledim.

Yine peşimden koştu, adımları uzun ve vahşiydi, kalbimin boğazıma sıçramasına ve daha da yukarı çıkmasına neden oldu. Nabzımın en son ne zaman bu kadar hızlı attığını hatırlamıyordum. Hunter önüme atladı ve dirseklerini kemerli geçidin iki yanına dayayarak koridora giden yolumu kapattı.

"Güvensizlik sana hiç yakışmıyor, evlat." Sırıtarak alay etti.

Kızarıklığın boynumdan başımın tepesine kadar çıktığını hissettim ve gözlerimin aşağılanma ve öfkeyle parıldadığını biliyordum.

"*Seni çirkin, çirkin çocuk. Erkek misin kız mı? Oh, boş ver. Senin olanı*

alacağım zaten" -dünyanın sonuna kadar beni kovalayan sözler.

Bana *onu* hatırlattı.

Onun erkek versiyonuydu.

Beni kırmak isteyen kızıdan, bu yüzden önce onu kırmaya yemin ettim.

Hunter'ı boğazlamak istedim. Beni otoparkta köşeye sıkıştırdığında istediği her şeyi yapmasına izin vereceğimden o kadar emindi ki. Evin dışında başka bir kızla yatarsa babasının onu yakalayacağını biliyordu. Onun tek şansı bendim ve ben işbirliği yapmıyordum.

"Siktir git." Dişlerimi gösterdim.

"Böyle birkaç hafta daha geçirirsen, bunu gerçekten düşüneceğim, havuç kafa." Yüzünü tehditkâr bir şekilde bana doğru çevirdi. "Ne istiyorsun? Para mı? Güç mü? Sana yüksek profilli arkadaşlarımdan birini ayarlayabilirim. Sadece söyle, Denizci. Söyle ve paparazziler her hareketini izlesin. Yeni Serena Williams olacaksın. Herkesin bir fiyatı vardır."

Başımı salladım. "Ben değil."

"Bu yalan haber. Buradasın, yani zaten babam tarafından satın alındın. Şimdi, teklifimi yükseltmek ve sadakatini ondan bana çevirmek için ne yapabilirim?"

Geber, diye bağırmak istedim. Ama bu doğru değildi. Eğer şimdi ve burada ölseydi, sadakatimi değiştirmezdim. Ancak beni altı aylık işkenceden kurtardığı için Tanrı'ya şükrederken cesedinin üzerinde dans ederdim.

İlk karşılaşmamızın ilişkimizin geri kalanını belirleyeceğini bildiğimden, onu gömleğinin yakasından tutup yüzüme yaklaştırdım, böylece burun buruna geldik. Ağzından nefes alabiliyordum. Tarçınlı sakız, nane ve asla olmasına izin vermeyeceğim kirli, şehvetli bir öpücük.

Yaptığım maskaralıklar onu şoke ettiyse de bunu yüzüne yansıtmadı.

"Beni dikkatle dinle Hunter Fitzpatrick. Sana güvensiz, ortalama görünümlü bir inek gibi görünebilirim. Ama ne var biliyor musun? Ben buyum. Bunu kabul ediyorum. Ama hata yapma, bu güvensiz inek, uğraşmak istemeyeceğin uzun bir insan soyundan geliyor ve onların vahşiliği bana da bulaştı. Senin güzel, şımarık prens kalbini sivri oklarımdan biriyle delmekten çekinmeyeceğim. Ama haklısın. Bir bedelim var. Başarımanın bedeli. Lana Alder'i bu oyunda yenmek benim bedelim. Bu konuda bana verebileceğin *hiçbir şey* yok. Bekar, ayık ve cana yakın olacaksın. Aile etkinliklerine katılacağız, evcilik oynayacağız ve ailelerimiz nasıl olmamızı istiyorsa öyle olacağız. Sonra da yollarımızı ayıracağız ve bir daha birbirimizle konuşmayacağız. Anlaşıldı mı?"

Bana cevap vermek yerine dokunuşumdan kurtuldu, arkasını döndü ve koridordan odasına doğru yürüdü. Kapısını açtı ve arkasından çarparak kapattı. Koridorda kollarımı kavuşturmuş bir şekilde bekledim, gerçek patlamanın saniyeler sonra olacağını biliyordum.

Hunter haklıydı. Dürtülerine yenik düşmüş ve düşüncesizce tepki vermişti.

"Üç," diye fısıldadım, üç parmağımı havada tutarak. "İki, bir." Parmaklarımı teker teker kıvırdım, gözlerim onun kapalı kapısına dikilmişti. Vücudumdaki her lif adrenalin, korku ve eğlenceyle titriyordu.

"Gösteri zamanı." Parmaklarımı şıklattım.

Hunter odasından fırladı, yanakları kızarmış, gözleri kararmıştı. İki dolunay.

"Fuuuuuuuuuck!"

U harfini unutuşa doğru çizdi ve geri döndü. Elleri ıvır zıvırla doluydu: hala şüpheli soslar sızdıran açık teneke kutular, kirli kıyafetleri, bir çift tasarım ayakkabı ve bir joystick. "Bütün çöpleri odama atmışsın. Delirdin mi sen?"

"Güzel, *bu Sparta* anı. Bunların hepsi sana ait." Çenemi yukarı doğru eğdim, sesim sertti. "Ortak alanımızın her yerine atıldığı için geri almak hoşuna gider diye düşündüm."

Bana şok içinde baktı, sanki evcilleştirmesi gereken vahşi, hırpalanmış bir hayvanmışım, bu pahalı çatı katını tahrip eden bir kemirgenmişim gibi. "Sen delisin."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Daha kötüler de oldu."

"Şimdi anladım." Çöpü yere bıraktı ve beni işaret etti. "Yaptıklarımın cezası sensin. Beni yola getirmek için Boston'daki en çılgın kaltağı seçti, yaşlı piç."

Belki Hunter haklıydı. Belki de babası benim ne kadar çekilmez, kariyer merkezli bir parti bozan olduğumu duymuştu. Gerçi teknik olarak, hiçbir partiye katılmadığım için bana partici denemezdi.

"Burayı düzenli tuttuğundan emin ol Hunter. Temizlikçi olsun ya da olmasın, bir saat bile pislik içinde yaşamak istemiyorum. İyi geceler *ev arkadaşım*," diye bitirip odama girdim ve kapıyı yüzüne kapattım.

1-0, deplasman takımı.

Five

Hunter

Hatırlamam gereken en önemli şey, taşaklarımın düşmeyeceğiydi.

Emin olmak için Google'da birkaç kez (burada spesifik olmak gerekirse yirmi üç kez) arattım. Doğrulandı: Altı ay boyunca cinsel ilişkiye girmeden yaşayabilir ve yine de hayatta kalabilirdim. *Fiziksel olarak.* Zihnim ise başka bir meseleydi. Eğer bu süreçte onu kaybedecek olsaydım, Sailor Brennan'ı lime lime eder, sonra da onu bir seks bebeği olarak dikerdim.

Ateş saçan, bakır saçlı ölüm perisi altı ayımız dolduktan sonra birbirimizle konuşmayacağımızı söylemişti ama benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşündüğü için yanıliyordu. Bu iş bittiğinde onu çeşitli pozisyonlarda, manzaralarda ve farklı silahlarla öldürmenin hayalini kurmaya başlamıştım bile. İşaret ver:

Sicilya gün batımına karşı Sailor'ı boğuyorum.

Bahamalar'da aynı mayoları giyerken Sailor'ın boğazını kesmiştim.

Pitoresk bir Aspen tatilinde Sailor'ı hava tramvayından aşağı itiyorum.

Bazen fantezilerinde uyuyordu ama çoğu zaman tamamen uyanık ve bilinçliydi, ölümüne tanıklık ediyordu.

Çöplerle dolu odamda uyumak istemediğim için geceyi kanepede geçirmiştım ve orada bıraktığı pisliği temizlememin imkanı yoktu.

Bakın, belki de tamamen masum değildim. Sailor burayı mesken tutmadan önceki zamanlarda, kendime acıma partisi vermiş ve yeni dairemi kirleterek onu da rahatsız etmiş olabilirim. Ama bunu büyütmesine gerek yoktu.

Boxer külotumdan başka bir şey giymeden uyudum. Büyük boy Alman sosisi gibi bir ereksiyonla uyandığımda - sabah işerken kendi sikinizle güreşmenize neden olan türden - nesneleri vurmak ve kızlık zarıyla el ele tutuşarak gün batımına atlamakla geçen sıkıcı gününe koşturmadan önce bir anlığına göz atmış olmasını umuyordum.

Bu doğru, Sailor. Bu çatı altında ölümcül silahı olan tek pislik sen değilsin.

Bu da beni bir sonraki noktaya getirdi - *bunu kim yapar* ki? Hiçbir şeye ateş etmedi mi? Avlanmıyor ya da yeteneğiyle üretken bir şey yapmıyordu, sadece işe yaramaz hedeflere nişan alıyordu. Bu neden olimpik bir spor olsun ki? Okçuluk, anal insanlar için dama oyunuydu.

"Efendim, geldik," diye mırıldandı şoförüm ön koltuktan.

Da ve Cillian için çalıştığım ilk gün. *Ve* bu yıl bir şekilde üniversite sınavlarımı geçmem gerekiyordu. Akşamları devlet üniversitesine gidecek, gündüzleri de yarı yarıya çalışacaktım. Bir matematik dehası değildim ama ben bile bunun bir hayat yaşamak için sıfır zaman bıraktığını biliyordum. Babam bu sefer gerçekten kıcıma binmişti, rektumuma on inçlik bir yapay penis sokmadan önce ben Kaliforniya'da eğlenirken zamanını beklemişti. Lanet olası ucunu sokmadan önce bile acı ve hassasiyet hissediyordum.

Yüz seksen iki günün ikisindeydik ama kim sayıyordu ki?

(Cevap: Ben. Sayıyordum.)

Makam arabasından tökezleyerek indim ve Boston şehir merkezinin insan trafiğinde ayaklarımı sürükleyerek Royal Pipeline'ın Bostonluların yüzde doksan beşinin aktif olarak nefret ettiği, inşa edilmeye başlandığında dışarıda sık sık gösteriler yapılan çılgın, yüksek, krom gökdelenine girdim. Bu canavar şehrin silüetini mahvetmişti, ama benim hayatımı mahveden şey onun içindeki kişiydi.

Günün en güzel yanı, Sailor Goddamn Brennan ile geçirmemem dışında, Brioni takım elbise giymemdi. Takım elbise giymek

En sevdiğim. Bir vesileye ihtiyacım varmış gibi bile davranmadım. Jay Gatsby gibi görünerek partilere, sinemalara ve restoranlara gittim.

Yaka kartımı, elektronik kartımı ve diğer bir sürü saçmalığı almak için güvenlikle yarım saat geçirdikten sonra babamın ofisinin bulunduğu sekizinci kata çıktım.

Ana resepsiyona doğru süzıldüm ve gözleri o kadar boş ki gerçek boyutlu bir Barbie gibi görünebilen güzel bir resepsiyon görevlisine yaklaştım.

Eminim dizlerini bükebiliyordur.

"Amirim. Hunter Fitzpatrick evde." Dirseğimi tezgâhının üzerine koydum. "Ofisim nerede?"

Arkamdaki iki sert görünümlü adam birbirlerine homurdandılar, başlarını salladılar ve uzaklaştılar. Sarışın kız korku ve isteksizlik karışımı bir ifadeyle bana baktı. Belki de neredeyse iki haftadır sikimi yalatmadığım için ona agresif hisler veriyordum.

"E-e-elektronik kart mı?" diye kekeledi, neredeyse irkilerek. Bu cam duvarların içinde istenmeyen kişiydim, bu da resmin tamamını görmediğime inanmama neden oldu. Neden korkmuştu ki?

Binaya girdiğimde aldığım kartı ona gösterdim, kartı okuttuktan sonra tekrar ceketimin ön cebine koydum.

"Beni takip et."

Bir laboratuvar faresinin kızıl adımlarıyla beni altın ve siyah mermer zeminli, tavandan tabana pencere, MacBook'lar, seksi sekreterler, kişisel asistanlar ve bir köşeden diğerine koşturan postacılarla dolu uzun masaların bulunduğu ofis alanının ana bölümüne götürdü.

Odayı çevreleyen akvaryum benzeri ofisler vardı. En büyüğü Da'ya aitti, onu Cillian'ın (ikinci büyük) ve Syllie'nin (üçüncü büyük) takip ediyordu. Sarışın beni Dr. Frankenstein'in bodrumundan çıkarılmış gibi gören, içinde bir telefon ve seksenli yıllardan kalma bir bilgisayar monitörü bulunan eski görünümlü meşe bir masaya götürdü. Ortaçağ silahlarına benzeyen tuğla benzeri bir şey. Derme çatma istasyon babamın cam duvarına yapıştırılmıştı.

"Bu da ne böyle?" Sıkı, centilmen bir gülümsemeyle sordum.

"Burası senin çalışma alanın. Babanın ofisinin hemen dışında, böylece senin p-p-gelişimini izleyebilir." Tüm cümleyi binlerce kez prova edilmiş gibi söyledi.

Dönüp kaşlarımı çatarak ona baktım. Demek *bu* yüzden korkmuştu. Elçiyi öldüreceğimi düşündü. Gerçekte, belki de boğulacaktım.

Bu tür şeylerden hoşlanıyorsa, ortak tuvaletlerde bana mastürbasyon yapmasına izin verirken. Dediğim gibi, ben şiddet yanlısı bir adam değilim.

Boğazını temizledi ve omurgasını düzeltti.

"Babanız bir sorunuz varsa bunu İK ile görüşmeniz gerektiğini söyledi."

Gelecek yıl bir ara cümleyi bitirmesini beklemek yerine, kendimi babamın ofisinde gördüm, cam kapıyı açtım ve yüzümde hoş bir gülümsemeyle hızlı adımlarla içeri girdim. Sarışın peşimden koştu ve kekeleyerek babamdan, Syllie'den ve Cillian'dan özür diledi. Her iki adam da babamın masasının önünde oturmuş, bir planın üzerine eğilmişlerdi.

Sarışına el salladım. "Gösteri bitti, tatlım. Masanın altında, kimsenin ne yaptığını bilmediğini düşünerek *Maskeli Şarkıcı*'yı izlemeye geri dönebilirsin. Gerçekti."

Etkili olması için kapıyı suratına çarpmak istedim ama kapı şu süslü, yavaş hareket eden kapılardan biriydi, bu yüzden hepimiz sekiz saniye boyunca orada durduk ve sürünerek kapanmasını izledik. Camın arkasından yüzündeki şok ve dehşeti görebiliyordum.

Babama döndüm ve sahte bir gülümsemeyle kollarımı açtım. "*Athair*," dedim. Gal dilinde *babam*. "Seni gördüğüme çok sevindim. Mutluluktan kastım, zaten her şeyi almışken neden beni zorlamaya devam ediyorsun?"

Cillian ve Syllie'nin orada olması umurumda değildi. Syllie aileden sayılırdı ve Cillian da ailedendi. Ne yazık ki öyle.

Şu anki ruh hali şarkısı: The Wombats'tan "Greek Tragedy".

"*Ceann beag*, görüyorum ki bekârlık hem beynini hem de terbiyeni kemiriyor." Cillian kaşlarını benimkilerden daha koyu bir tonda kaldırdı.

O pislikle ilgili her şey benden daha karanlıktı, ruhu da dahil. *Cillian* ve *kötü adamın* aynı harflerden oluşmasını hep ironik bulmuşumdur.

"Zaten hiçbir zaman beyni olmadı, o yüzden beyninin yenmesi konusunda endişelenerek vaktini boşa harcama." Babam kaşlarını çatarak masanın üzerindeki belgeye bakmaya devam etti, aşağıda herkesin konuştuğu yeni rafinerinin planları. Okuma gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti, kalemını kâğıdın üzerinde gezdiriyordu. "Şimdi sorun nedir, *ceann beag*?" diye sordu.

Ceann beag, Galce'de *küçük olan* anlamına geliyordu ve ailenin bebeği *olmadığım* gerçeği olmasaydı bu çok sevimli olurdu. Bu

Aisling'di. Ben ortanca çocuktum. Gördüğüm kadarıyla, üçümüz arasında babamın kalbinden en küçük parçayı ben almıştım.

"Oda arkadaşın senin zevkine uygun değil mi?" Kırmızı bir kalemle planın her tarafına notlar alan babamın ağzının kenarından bir sırıtış geçti.

Yemi yutmadım. Dobra, top avcısı Sailor'dan ne kadar nefret ettiğimi duymayı bekliyordu. Nefret ettiğimi kabul ediyorum ama neden ona bu zevki tattırayım ki?

"Denizci mi? Harika biri. Hem de çok ateşli. Ne yazık ki bugünlerde bekârım," diye mırıldandım, omzumu cam duvarlarından birinin üzerinden sarkıtarak. Bunun nihai bir alay olduğunu biliyordum. Eğer babam, ben Sailor'la *yatmadığım* halde Sailor'la yattığım izlenimine kapılırsa ve Sailor bunu şiddetle reddederse - ki reddedecekti - babam ikimizle de yaptığı anlaşmayı onurlandırmaya devam etmek zorunda kalacaktı.

Troy Brennan, Sailor'ın babası, sözde Azrail'e parasının karşılığını vermişti. Bu da Sailor'ın kendisine vaat edilen her şeyi, benim de bana vaat edilen her şeyi alıp gideceğim anlamına geliyordu. Babam bile Brennan gibi bir adamı, küçük kızını becerdiğimi ima ederek dürtecek kadar aptal değildi.

Brennan'la henüz tanışma şerefine nail olmamıştım, bu yüzden kızını bir piyon olarak kullanmak kolaydı.

Gözlerini plandan ayırıp beni tararken babamın yüzü düştü. "Eğer her şey yolunda gidiyorsa, neden burada, ofisimdesin?"

Davetsiz mi?"

Kapısının önündeki istasyonumu işaret ettim. "Bir köpek yatağı daha uygun olurdu."

"Belki, ama genel tasarımla uyumlu değil," diye bitirdi Da, Sharpie'sini dişlerinin arasına koyup gülümseyerek sıkarak.

"Ekibin geri kalanı öğle yemeğini yedikten sonra yemek artıklarını da ben mi alacağım?"

"*Girls Gone Wild*'dan ayrılan biri gibi değil de medeni bir beyefendi gibi davranmanız şartıyla."

Bu alışverişten zevk alıyordu ve yıllar boyunca vermediğim tüm sikişler etkileyici bir toplam oluşturmaya başlamıştı. Önemsiyordum ve öfkeliydim. Özellikle de ailemin benden ne kadar nefret ettiğini önemsiyordum. Boston'da hiç arkadaşım olmaması ve ailemden uzak durmam yeterince kötüydü.

veba gibi, şimdi günlerimi Da'nın ofisinin dışında daimi bir yaramazlık yerinde oturarak geçirmek zorundaydım.

"Bir ofis istiyorum," diye kestirip attım.

"Hak et," diye meydan okudu babam. "Vücudunda ciddi bir kemik bile yok."

Ereksiyonum dışında.

Tamam, siktir. Yapıcı değil.

"Şimdi, şimdi." Syllie ayağa kalktı ve ofiste kopan fırtınayı yatıştırmak için elleriyle işaret etti. Sırık gibi bir adamdı, bir ceset kadar solgundu, derisinin üzerindeki koyu renkli, sık tıraş edilmiş kirli sakalı çenesine mavimsi bir renk veriyordu.

Cillian'ın sessiz kalması beni şaşırtmadı. Şeytan'a bakireler ve kedi yavruları kurban etmek dışında, Da'nın bana üçüncü dereceden muamele etmesini izlemek en sevdiği eğlenceydi belki de.

"Biraz sakinleşelim," diye önerdi Syllie. "İşleri değiştirsem ve ona asistanların olduğu bir masa versem nasıl olur? Bu şekilde öğrenmesi daha kolay olur."

"Hayır," diye gürledi Da. "Onu görebileceğim bir yerde olacak. Kill ve ben ona işi kendimiz öğreteceğiz."

"Anlıyorum. Ama Hunter hâlâ bir Fitzpatrick ve dayanışma göstermek için bir Fitzpatrick olarak taçlandırılması gerekiyor. Tüm saygımla-" Syllie dostça başladı.

Şimdi ayağa kalkma sırası Cillian'daydı ve sanki yaşlı adam sıradan bir hizmetçiymiş gibi parmak uçlarını umursamazca salladı. Cillian'ın sapkın bir şekilde tepeden bakmadan nefes almasının mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Teşekkür ederim," diye tersledi kendisinden iki kat büyük olan

Syllie'ye. *Piç kurusu.* "Ne için?" Syllie kaşlarını çatı.

"Özür dileyerek bizi yalnız bırakıyorsunuz. Gidebilirsiniz."

"Ama..."

"Yenilgide zarif ol." Kill, tahrik edildiğinde ısıracığına söz veren dişlek bir kurt sırtışıyla parladı. "Hem kendini hem de çocuğu utandırıyorsun. *Git buradan.*"

Sylvester ona ağzı bir karış açık baktı, sonra başını salladı ve kapının yanında durduğum yere doğru ilerledi. Elini omzuma koydu ve bana sempatik bir gülümseme attı.

"Tekrar hoş geldin Sonny," diye fısıldadı.

Omzumdaki elini sıktım, yarı başımı salladım. Sylvester çıkar çıkmaz kardeşime döndüm. "Siktir, dostum, sen bir amcıksın."

"Bir de bu ağız için on iki yıllık özel okul ücreti harcadığını düşünsene." Cillian masanın üzerindeki ozaliti düzgünce yuvarladı, sırtı bana dönüktü. Piç kurusu hiç küfretmezdi. "Paranı geri istemek için çok mu geç *Athair*?"

"Maalesef, evet, *mo órga*." Benim altınım.

"Hayatta olduğum için benim hatam. Ne olursa olsun, keşke gebe kalmadan önce çıkarılmış olsaydım," diye mırıldandım, ağzımın akmasına engel olamıyordum.

Ben, İrlanda'dan gemilerle Massachusetts'e gelen ve kelime dağarcıkları rapçilerinkine benzeyen tozlu denizciler olan atalarımızinkine rakip olan tek Fitzpatrick'tim.

Her iki adam da bana açık bir küçümsemeyle baktı. Bu durumdan nefret ediyordum, onların bir arada olmasından ve baba-oğul ilişkisi içinde olmalarından, bu kasabada, bu binada ve hoş karşılanmadığım evlerinde bir yabancı olmamdan nefret ediyordum.

"Çekilmekten bahsetmişken..." Kardeşim bana doğru döndü.

Cillian'ın ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Armani takım elbisesini sanki içinde doğmuş gibi dolduruyordu. Kahverengi saçları muntazam bir şekilde kesilmişti, gözleri altın sarısı ve ketendi, tıpkı lakabı *Mo órga* gibi.

"Seks kasetiniz hâlâ internette dolaşıyor mu?" diye sordu.

Babamın San Diego'dan Boston'a giden Gulfstream uçağına bindikten sonra, o kaltağı sadece siber alemden değil, medyadan da uzak tutmak için altı bilişim sihirbazından oluşan bir ekip görevlendirdiğini öğrendim.

Bu sadece Da'nın internetin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu. Eğer bir saniyeliğine oradaysa, sonsuza kadar oradaydı. Her zaman onu kaydedip yeniden yayınlayacak birileri olacaktı. Onun bile interneti değiştirecek kadar gücü olmadığı haberini vermek istemedim, bu yüzden viral güneşteki anını yaşamasına izin verdim. Ama yanılısamalarım yoktu. O video orada kalacaktı.

Avebury Court Malikânesi'nde sık şeklindeki binama gitmeden önce yüzümü gösterdiğimde, annem müstakbel karımın bunu görmesinden endişe edip etmediğimi sormuştu. Ona, eğer izlerse, performansımdan *heyecan* duymak için her türlü nedeni olduğunu göreceğini söylemiştim.

Gerçekleri konuşalım mı? Milyon yıl geçse de evlenmeyecektim. Çevrenizdeki her bir memeden süt içerek laktoz intoleransı geliştirebilecekken neden bir inek satın alasınız ki? Arkadaşlarımdan aşık olduğunu ve kızı elde etmek için her şeyi göze aldıklarını görmüştüm. Çok sıkıcı görünüyordu.

"Hayır." Gururumdan geriye ne kaldıysa kurtarmaya çalışarak Cillian'a sırtıttım. Babamın önümüzdeki altı ayı benim için mahvedeceği gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordum ve bu boku görmek zorundaydım

aracılığıyla. "Her şey yolunda. İnsanların gözünde ben de en az senin kadar altınım, eski dostum."

Başımı belaya sokan o aptal seks partisini bile hatırlayamamam berbattı. Da ya da Kill ile uğraşmak zorunda kaldığımda o değerli anıları hatırlamak isterdim.

"Eski toprak demeyi bırak. Sen Muhteşem Gatsby değilsin," dedi babam. "Kill her şeyin sidik yarışı olduğunu sanıyor," diye homurdandım.

"Her şey bir sidik yarışıdır. Kaybedenler, bu konuda sızlananlardır."

"Bet, yo." Başımı sallayarak tarçınlı sakızımı patlattım.

"*Bahis mi? Yo?*" Kill bana korkunç bir araba kazasıymışım gibi baktı. "Kim böyle konuşur ki? İngiliz diliyle ne alıp veremediğin var? Ne zaman bir fırsat çıksa onu katlediyor gibisin. Gençken İngilizce seni incitti mi? Bana bebeğin neresinde olduğunu göster."

"İşte." İşaret parmağımı şakağıma götürdüm, elim silah şeklindeydi ve yanaklarımı şişirerek kendimi kafamdan vuracakmış gibi yaptım.

Kardeşim başını salladı ve beni babamla bıraktı. Babamla aynı mekânı birisinin bizi tampon yapmadan paylaşması garipti, gerçekten de çok nadir bir durumdu.

Babamın masum Aisling'e karşı hep bir zaafı olmuş gibi görünüyordu ve şeytani derecede zeki ve kendine hakim Cillian'a aşıktı. Ben Fitzpatrick parlaklığından yoksun vahşi bir yaratıktım ve ikimiz de bunun nedenini biliyorduk ama ikimizin de bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti yoktu.

Babam gözlüklerini çıkarıp masasının üzerine attı ve koltuğunda arkasına yaslandı.

"Sana gösterdiğim belgeyi hatırlıyor musun? Seni vasiyetimizden çıkardığım belgeyi?" diye sordu.

"Yakında unutacağım bir manzara değil." Sakızımı ofisin karşısındaki çöp kutusuna tükürdüm ve ağzımdan sorunsuzca çıkardım. Ailemin servetini çok istediğimi itiraf etmekten utanmıyordum. Mirasım hayatta kalmak için tek şansımdı. Sikişmek ve partiler düzenlemek dışında hiçbir şeyde iyi değildim. Bu özelliklerin bana kazandırdığı tek şey bir Vegas şov kızı olmaktı. Ne yazık ki, bunun için gerekli vücut yapısına sahip değildim.

"Avukatıma gönderdim, hem annen hem de ben imzaladık." Sözleri üzerinde düşünüyormuş gibi çenesine vurdu.

Damarlarımın içinin kavrulduğunu, ellerimin vücudumun yanında yumruk haline geldiğini hissettim. "Şartlarını kabul ettiğim halde bunu neden yapıyorsun?"

Kendime hak verdiğimden daha sakın bir şekilde sordum. Histeri Fitzpatrick ailesinde sizi fazla ileriye götürmezdi. Ne kadar duygusal olursanız, kalbinizin Da ve Kill tarafından ezilmesi için o kadar şansınız olurdu.

"Annenle benim bu konuyu ne kadar ciddiye aldığımızı bildiğinden emin olmak için, altı aylık görev süreni tamamlayana kadar bunu saklamalarını söyledim."

Hiçbir şey söylemedim. Onun merhametine kalmıştım ve bu beni öfkelen diriyordu. Belki de üniversiteye gidip sırtımı yaslayacak bir şeyler bulmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Pencereden dışarı, Boston'un yükselen gökdelenlerine baktım. Parmaklarım boynumdaki tahta ata dolandı.

"İncilerine sarılmayı bırak ve Brennan'ın kızıyla işi berbat etme," diye homurdandı Da.

Elimi Dala atından bırakarak, ağzımda kanın sıcak tuzluluğunu hissedene kadar yanağımın içini ısırdım.

"Şimdi ofisimden defolun gidin ve çalışma alanınızı yeni eviniz yapın."

"Evet, *efendim*."

Bir noktada, günün daha da boktan olamayacağını düşünmüştüm ama bunu hafife almamalıydım. Sonraki birkaç saatimi Royal Pipelines hakkında mevcut tüm materyalleri okuyarak ve şirketin politikası, tarihi ve kökenleri hakkında bilgi edinerek geçirdim.

Hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı.

Örneğin 2015 yılında Yeşil Dünya aktivistlerinin Kuzey Kutbu'ndaki sondaj çalışmalarımızı protesto etmek için ABD'deki altmış sekiz istasyonumuzu kapatması gibi.

Ya da ABD'de özel ihtiyaçları olan kişileri istihdam eden ilk şirketlerden biri olduğumuzu veya Doğu Asya ve Afrika'da ailemin adını taşıyan birkaç okul olduğunu, çünkü onları finanse ettiğimizi.

Kraliyet Boru Hatları iki ucu keskin bir kılıç gibi görünüyordu: bazı topluluklar için iyi, diğerleri için felaket. Da ve Kill'in çevreyi mahvetmeyi umursayıp umursamadıklarını merak ettim. Tahminimce umurlarında değildi.

Cehennem gibi bir günün ardından, aşağılayıcı, boktan kardeşim şirket hakkındaki bilgilerimi test etti ve beni okumam için altı kalın kitapla masama geri gönderdi. Böylece kendimi saat yedide, açlıktan ölmek üzereyken, üniversitedeki ilk akşam dersimi kaçırmışken ve sanki biri kafatasıma bir parti vermiş ve katılan her sürtük yüksek topuklu ayakkabı giymiş gibi hissettiren bir baş ağrısıyla ofisten sallana sallana çıkarken buldum.

Tek istediğim bir taksiye atlayıp eve dönmek ve aşçının o gün yaptığı yemeğin içine yüzümü sokmaktı. Bir Uber çağırdım ve şehir merkezindeki caddenin kaldırımında durup sarı ışıklı caddenin üzerine inen kadife mavisi geceyi izledim. Yepyeni bir Maserati önümde durdu. Yolcu kapısı açıldı.

"İçeri *girin*," diye emretti içeriden güçlü bir Güneyli aksanı.

Bir kaşımı kaldırdım ve başımı yana doğru eğdim. "Güzel bir teklif ve çok cazip ama sanırım pas geçeceğim."

Tam zamanlı çalışırken bile hâlâ yakışıklılığımı koruduğumu bilmek güzeldi. Belli ki bir erkek olması önemli değildi, iltifat iltifatı, hayati bir işaretti. *Yüz seksen bir günlük bekârlık kaldı.*

"Hemen içeri gir, yoksa seni yeni dairende ziyaret edeceğim. Adil bir uyarı: Birazdan yapacağımız konuşma için bir kadın izleyici istemezsiniz."

Troy Brennan.

Siktiğimin siktiğimin

siktiğimin siktiğimi.

Babamla birlikte Sailor'la yaptığım anlaşmanın ince ayrıntılarını gözden geçirmişlerdi ama onunla hiç tanışmamıştım. Bunun Da'nın kararı olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen beni kesin ölümden korumak istemişti çünkü fazladan uygunsuz veya saldırgan bir şey söylemiş olabilirdim. Ya da belki de boklarıyla benden ve benim kirli işlerimden daha fazla gurur duyduğu gerçeği idi.

Her iki durumda da, Brennan şimdi buradaydı ve konuşmaya hazırды. Yani konuşmamak bir seçenek değildi. Arabasına bindim, cilalı deri ve neredeyse elle tutulur türden bir zenginlik kokuyordu. Dilimde tadını alabiliyordum. Derin derin içime çektim. Ofiste geçirdiğim dokuz saat bana kendimi on yıl boyunca bir madende çalışmışım gibi hissettirmişti.

Başımı serin, tereyağlı deriye bastırdım, gözlerimi kapattım, beni izlediğini biliyordum. Adem elmam titredi ve dudaklarımı ıslatarak onun keskin bakışlarını görmezden geldim.

Troy sürmeye başladı. Nereye gittiğini sormadım. Bana söyleyeceğinden şüpheliydim ve söylese bile bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. İşin iyi tarafı, ölürsem en azından yarın işe gitmek zorunda kalmayacaktım.

"Sanırım resmi bir tanıştırmaya ihtiyacımız yok." Haymarket ve Bowdoin'i kesen bir yan sokağa saptı.

"Doğruca," diye cevap verdim halsizce. Arabasının içinde uyuyakalmak üzereydim. Şu anda beni kesebilirdi ve tek düşündüğüm ceset torbasının ne kadar güzel ve sıcak hissettireceğiydi. Şoförün kışında kaybolduğum için Uber puanımın düşecek olması umurumda bile değildi.

"O halde neden burada olduğunuzu bildiğinize de inanıyorum." Troy'un sesi cehennem gibi kötüydü. Ninja Kaplumbağalar filmlerindeki Shredder'a benziyordu.

Dolabında bir mezarlık açacak kadar iskelet olduğu söylenen biri için oldukça güvenilir bir orospu çocuğuydu. Bir esnemeyi bastırarak göz kapaklarımı zorla araladım. Bakışlarımı onun karanlık profiline odaklamaya çalıştım.

"Kızıma dokunma, kalbini kırma -ya da kızlık zarını- ona uzun vadeli fikirler verme, falan filan gibi şeyler olduğunu tahmin ediyorum..." Aşçının akşam yemeği için ne yaptığını merak ederek dalıp gittim. Aşçının kadın mı erkek mi, yaşlı mı genç mi olduğunu bile bilmiyordum. Muhtemelen şu anki programımla asla bilemeyecektim.

Troy arabayı durdurdu, hızını yarıda keserek caddede patinaj izleri bıraktı. Arkasından arabalar korna çaldı. Bir çığlık duydum, ardından bir çamurluk çarpması geldi. Ama Troy'un yaptığı tek şey, gördüğü en çılgın pislikmişim gibi bana bakmak oldu.

"Hayır, seni palyaço. Kızımın bir şansın olduğunu sanmıyorum. O senin alışık olduğun gibi bir düzine şıfırtı kumaşından kesilmiş değil. Neden senin ondan korunmaya ihtiyacın olduğu kadar onun da senden korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyüm ki?"

"Evet. Neden?" diye sordu arkamdan başka bir ses.

Koltuğumda o kadar yükseğe zıpladım ki, kafam arabanın tavanına çarptı. Tanrım, bir scooter üzerinde. Kaşlarımı çatarak başımı hızla çevirdim. Arka koltukta gölgeli bir adam oturuyordu. Uzun boylu, iri yapılı, beyaz tenli ve bir gangstere benzemiyordu - benden biraz daha yaşlı ve nasırlı bir AF.

"Ve sen?" Kaşlarım çatıldı. "Sam Brennan. Troy'un evlatlık oğlu."

"Sadece *oğlum*," diye düzeltti Troy duygusuzca.

Aww. Bu seri katil-ninja göt herif bile çocuğunu Da'nın beni

s e v d i ğ i n d e n daha çok sevdi.

Sam'i duymuştum. Söylentilere göre küçük yaşta yetim kalmış. Troy'un en iyi arkadaşı ve eski metresi ebeveynleriymiş. Troy ve karısı Sparrow, Sailor doğduğunda onu yasal olarak evlat edinmişlerdi.

"Bu da beni Sailor'ın biraz dengesiz, aşırı korumacı ve omzunda bir çip olan kardeşi yapıyor. Bu da *seni* yumruğum için mükemmel bir aday yapıyor."

Ne lanet bir aile, adamım. Sailor'ın çivi gibi sert olmasına şaşmamalı. Brennan evindeki testosteron muhtemelen Doğu Yakası'ndaki tüm kardeşlik evleri için yeterliydi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Dişlerimi gösterdim.

"Evet," diye cevap verdi Troy ve Sam hep bir ağızdan, sesleri kesik kesik.

Küçük dişi şeytan ölümcül bir silahı olimpik bir beceriyle nasıl kullanacağını biliyordu. O lanet dairede korunmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da *bendim*.

"Eğer değerli Denizcinin benim kığım için fazla iyi olduğunu düşünüyorsan, o zaman neden buradayım?"

Daha fazla araba korna çaldı. Beyaz bir Honda sürekli korna çalmaya başladı ve bu da kafamdaki baskıyı patlayıcı boyutlara taşıdı. Troy, Sam, Sailor ve yakın ailemden başlayarak Boston'u yakıp yıkmak istedim (muhtemelen Aisling'i ve evcil gelinciği Shelly'yi bağışlayarak).

"Buradasınız çünkü Kaliforniya'daki maskaralıklarınızı duydum ve bir şempanzeden biraz daha az medeni olduğunuz için kızımın acı çekmesini istemiyorum. Bu yüzden sana söylüyorum, komiklik yok, numara yok, şaka yok. Daireyi güzel ve düzenli tutacaksın, gürültü yapmayacaksın ve ona karşı kibar ve nazik olacaksın. *Komşu gibi*. Anlaşıldı mı?"

Troy, Boston'da trafiğin en yoğun olduğu saatlerde işlek bir caddeyi kapatan birine göre umursamaz görünüyordu. Her biri beş ton ağırlığındaki toplarla dolaşmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Bir sürü sırt problemi olduğunu hayal ettim.

Ona deliymiş gibi baktım. Dürüst olmak *gerekirse öyleydi*.

Sailor babasına benim organizasyon becerilerimdeki eksiklikten bahsetmiş miydi? İspiyoncu bir tipe benzemiyordu. Yine de onun hakkında ne biliyordum ki?

Seni öldürebileceğini. Ve bu düşünce ona cazip geliyor.

"Çok iyi komşuluk yapıyorum efendim. Dün ona bir hediye kartı bile verdim."

Ve planımın her yerine sıçmadan önce bir ayak masajı, ama taşaklarım için endişelendiğimden dokunma kısmını düştüm.

"Hediye kartlarına ihtiyacı yok. Ona aptal olmama hediyesini ver. Çünkü ona zarar verirsen, seni öldürmek zorunda kalırım. Ve bunu laf olsun diye söylemiyorum. Seni gerçekten öldürürüm."

Ona baktım, gülmesini ve sırtıma bir tokat atmasını bekliyordum. Ama hiç gelmedi.

"Yavaş mı yoksa şokta mı?" Sam arkamızdan bir sigara yakarak sordu.

"İkisi de," diye kestirip attı Troy.

"Sadece şok oldum," diye ısırdım. "Her gün insanlar beni öldürmekle tehdit etmiyor." Troy alaycı bir tavırla, "Bu sürpriz oldu," dedi.

"Çizgiyi aşarsan bu bir söz," diye düzeltti Sam. "Yani teknik olarak bir tehdit değil."

Mızımız bir hıyar gibi görünmeden ne söyleyebileceğimi bulmaya çalışıyordum. "Babama söyleyeceğim."

Kahretsin, bu değildi. Mızımız *bir* hödük ve ahmak gibi konuştum.

"O zaten biliyor ve diyelim ki bunu büyük bir kayıp olarak görmüyor." Troy bir kaşını kaldırdı.

Touché.

"Polise söyleyebilirim," diye karşı çıktım.

"Cebimizdeler," diye cevap verdi Sam arkamdan, tahrik edici bir şekilde esneyerek. "Konuşmamız hakkında konuşmak istediğin başka insanlar var mı, yoksa bir çift büyüüp düzgün bir insan olabilir misin?"

Onlar böyle söyleyince, sanırım fazla seçeneğim yoktu.

Ayrıca, bir çift katil tarafından mı yargılanıyordum? *Gerçekten hayatıma uzun uzun bakmalıyım.*

Troy arabasını sürmeye devam etti, ama birkaç araba onu geçmek için kaldırıma çıkmadan önce değil. İnsanlar yanımızdan hızla geçerken bağırıyor ve bize ters ters bakıyorlardı. Sailor ve benim yaşadığımız West End'in horoz şeklindeki binasına vardığımızda, yol boyunca nefes almadığımı fark ettim.

Troy kapıların kilidini açarken suyun altında üç dakika kalmışım gibi oksijen soludum. Ben de benimkini iterek açtım.

"Unutma," dedi arabasının derinliklerinden, yüzü sokağın gölgesiyle kaplıydı. "Uslu dur."

"Ve temiz," diye gürledi Sam'in sesi arkamdan.

"Onu nezaketle öldüreceğim," diye huysuzca söylendim.

Troy, "Tanrım, hiç yumruk yemeye bu kadar hevesli biriyle karşılaşmamıştım," diye mırıldandı. "Sana yalvardığın şeyi vermeden önce defol git."

Asansörle çatı katına çıkarken, bugünün bana sunduğu boktan pastanın üzerindeki kirazın ne olduğunu fark ettim: Babamın adamları beni Troy'un arabasına binerken görmüş olmalıydılar - nerede olursam olayım gözleri üzerimdeydi - ama bu konuda hiçbir şey yapmadılar.

Dünyada gerçekten yalnızdım.

OceanofPDF.com

Six

O hafta Boston'daki her otobüste yüzümün resmi vardı. Yayımı göğsümde tutarken kameraya gülümsediğim eski bir fotoğraftı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Boston'lı Denizci Brennan Olimpiyatlar için!

Gerald Fitzpatrick'in işi. Bana daha fazla görünürlük sağlama sözünü yerine getiriyordu. Twitter, Instagram ve Facebook da dahil olmak üzere ihmal edilmiş (okunuşu: var olmayan) sosyal medya hesaplarımın bakımı için bir ekip tutmuştu. Ayrıca benim için bir halkla ilişkiler müdürü atamıştı. Adı Crystal'dı ve günde beş paket zincirleme sigara içiyormuş gibi tıngırdayan kalın bir Long Island aksanı vardı.

Otobüste manyakça sırıtan yüzümü her gördüğümde bir elma büyüklüğüne gelene kadar içime kapanmak istedim ama şikayet etmedim.

Sonra Hunter vardı.

Son beş günü benim varlığımı görmezden gelerek geçirmişti. En azından bunu yaparken düzenli ve kibar davranıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ikimizin de sosyalleşmek için fazla zamanı yoktu. Her sabah saat altıda spor salonuna gitmek için evden çıkıyordum, sonra akşama kadar okçuluk kulübüne gidiyor, pratik yapıyor ya da ders veriyordum. Hunter dokuzdan sekize kadar çalışır ve ders çalışırdı.

Eve döndüğünde, aşçı Nora'nın ocakta bıraktığı iki tabak yemeği, üniversite dersleri için ders kitaplarıyla birlikte odasına götürür ve kapıyı ayağıyla arkasından kapatırdı. Sabahları, tabakları yıkanmış ve yatak odasının kapısını hafif aralık bulurdum, horlama sesi koridora sızardı.

Ara vermemesi beni endişelendirdi. Endişelendirmemeli de. Hunter beni ilgilendirmezdi.

...sadece biraz *öyleydi*.

İşimin bir parçası da onun iyi olduğundan emin olmaktı. Hunter'ın ruh hali hakkında Gerald'a e-posta göndermeli miyim diye düşündüm. Fitzpatrick ailesinin reisine haftalık olarak ayrıntılı bilgi vermem gerekiyordu ama bu bilgiler teknik nitelikteydi ve Hunter'ın akıl sağlığıyla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Ailemle Hunter hakkında hiç konuşmamıştım. Onunla ilgili tüm soruları duymazdan gelip onlara Junsu'dan ve gün geçtikçe daha da yorucu hale gelen antrenmanlarımdan bahsetmeye odaklandım. Cumartesi günü Hunter'la birlikte Royal Pipelines'ın bağış toplama etkinliğine katılacak olmamız beni kurtaran bir lütuftu. Onu o zaman kontrol edebilirdim.

Fitzpatrick'ler, akşam yemeklerine gelmeye başlamadan önce birbirimizi tanıyabilmemiz için onlarla tarafsız bir yerde buluşmamızın en iyisi olacağını düşünmüşlerdi. Bilmiyorlardı ki, yırtık kot pantolon, spor ayakkabı ve DriFit tişörtle gelebildiğim sürece onlarla Antarktika'da ya da pis bir ara sokakta buluşmak konusunda hiçbir tereddütüm yoktu. Gösterişli Roosevelt Hotel'de kişi başı 5 bin dolarlık bir akşam yemeği partisinde bu söz konusu olmadığından, gerçek bir elbise edinmem gerekiyordu.

Tam olarak sıfır elbisem vardı. Her ikisi de benden çok daha şehvetli olan ve bu nedenle bana hiçbir şey ödünç veremeyen Belle ve Persy imdadıma yetişti. Beni alışveriş merkezindeki mağazalarda sürükleyeceklerini düşünmüştüm - benim işkence anlayışım - ve kendimi cehennemden bir öğleden sonraya hazırlamıştım bile.

Cuma günü, onlar üniversite derslerini bitirdikten ve Junsu beni eğitimden çıkardıktan hemen sonra, Emmabelle bana onlarla South End'de bir adreste buluşmam için bir mesaj gönderdi. Google'da arattığımda bir kasap olduğunu öğrendim. Soru sormanın nankörlük olacağına karar verdim ve Lady Gaga'nın et elbisesi gibi tuhaf bir moda gösterisi yapacak türden bir hatun olmadığımı bildiklerine güvendim.

Arabamı kırmızı tuğlalı bir dizi binanın önüne park ettim. İçlerinden birinin kasaba açıldığı belli olan siyah metal bir kapısı vardı. Arabamda bekledim, motor çalışıyordu, tırnaklarımın etrafındaki ölü deriyi kemiriyordum. "Burada

Bluetooth'tan The White Stripes'ın "Home for You Here" şarkısı çalıyordu. Bana Hunter'ı düşündürdü.

Bağış gecesinden kaçmayı düşündüm. Partilerden nefret ederdim, hayatımda hiç dans etmemiştim ve hiç alışverişe çıkmamamın bir nedeni vardı - süslü kıyafetler denediğimde kendimi yüceltilmiş bir elbise askısı gibi hissediyordum. Her zaman göğüs kafesimin kumaşın arasından çıktığını, göğüs kafesimin ceset gibi dış hatlarını görebiliyordum.

Yine de içimdeki savaşçı bu işi sonuna kadar götürmeliydi. Hunter'ın ailesi bana güveniyordu, babasının onayına ihtiyacım vardı ve ayrıca ondan hoşlanmasam bile bunu Hunter'a borçluydum.

Arabamın camına vurulunca şaşkınlıkla sıçradım. Aptalca bir nedenden dolayı, onun geleceğini düşünmüştüm. Ama hayır. Camın arkasında Belle bana bir sıra beyaz, inci gibi dişlerini gösterdi. Hafif kaşlarını oynatarak bana kapıyı açtı ve küçük bir selam verdi. Persephone onun arkasındaydı, zıplayıp duruyor ve sevinçle ciyaklıyordu. Arabadan çıktım ve onlara şüpheyle baktım.

"Bir kasap, ha?" Kahverengi deri çantamı çekip omzuma attım ve onların ortak heyecanına kaşlarımı çattım.

"Açık fikirli ol, ho." Belle sırttı. "Bu paçavraların altında nasıl bir nakavt olduğunu görünce neye uğradığımı şaşırarak."

"Cidden, seninle işimiz bittikten sonra Hunter *ölecek*." Persy beni sokağın karşısındaki gizemli siyah kapıya doğru itti.

"Bu bir söz mü?" Mırıldandım.

Beş günlük radyo sessizliğinden sonra yarın Hunter'la gerçekten konuşmam gerekecekti. Şaşırtıcı bir şekilde, ona karşı duyduğum nefret biraz dağılmış, küçük bir hoşnutsuzluk titreşimine dönüşmüştü.

"Persy ve ben, Hunter'ın büyüyüp sorumluluk alması ve senin de... şey, bir hayat ve ipucu edinmen için aşık olmanız gerektiği sonucuna vardık," diye açıkladı Belle, yüzük dolu parmaklarına çarparak tıkırdayan metal kapıyı çalarken.

Persephone geleneksel bir güzelliğe sahipse, Emmabelle asla ehlileştirilemeyecek, müstehcen bir pinup kıızıydı. Persy kırmızı puantiyeli bir elbise giyerken, Emmabelle prezervatifle daraltılmış deri pantolon ve muhtemelen bir servete mal olan delikli beyaz bir tasarım gömlek giyyordu. Dudakları büyük, sarkık ve sonsuz kırmızıydı, gözleri fırtınalı bir günde okyanus gibi koyu maviydi. Eğer Hunter benim ağzım olduğunu düşünseydi, Belle onu tamamen mahvederdi, üstelik uzun süredir kayıp olan Hadid kardeş gibi görünürken.

"Hunter Fitzpatrick'in sevebileceği tek kişi kendisidir. O zaman bile boktan bir iş yapıyor. Kendini içine soktuğu şu pisliğe bak," diye belirttim.

Belle ve Percy, ailem dışında Hunter'la yaptığım anlaşmadan bahsettiğim tek kişilerdi. Kimseye söylemeyeceklerini biliyordum ve onlara hayatım pahasına güveniyordum.

Kapı, çekilerek açıldığında kendi pasına karşı zorlanarak inledi. Ağır hizmet tipi vinil kasap önlüğü giyen, beyaz saçlı, yaşlı, buruşuk bir adam başıyla selam vererek bizi sessizce arka bahçesine götürdü. Çiğ et ve ter kokuyordu, Macy's'e pek benzemiyordu. Bir kulübeye doğru ilerlerken onu takip ettik. Tam arkadaşlarıma bunun spontane bir kaçış odası olup olmadığını soracaktım ki kilidi açtı, kapıyı açtı ve içeri girmeden bize işaret etti.

"Her şey perakende satışta yüzde yetmiş indirimli. Fatura yok. İade yok," dedi sertçe, arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Şaşkınlıkla iki arkadaşıma baktım.

Belle omuz silkti, güneş şapkasını başından çıkarıp bumerang gibi kız kardeşine fırlattı. "Perakendecilik *şeytanın* diğer adıdır ve şeytan Prada giyer. Tesadüfe bakın ki Prada'ya param yetmiyor. Ama bunu karşılayabilirim."

"Bu kıyafetleri nasıl ele geçiriyor?" Gözlerim parladı, vaaz vermeye hakkım olduğundan değil. Babam pek de temiz olmayan bir dükkân işletiyordu ve Sam de onun izinden gidiyordu. Tek fark, *benim* onların işleriyle hiçbir ilgim olmamasıydı.

"Gemilere limana varmadan baskın yapan adamları var. Süper Vahşi Batı. Nereye bakacaklarını, ne *çıkaracaklarını*... biliyorlar." Emmabelle kıs kıs güldü, düzenli bir ziyaretçi olduğunu gösteren bir aşinalıkla ışık düğmesini çevirdi ve odanın derinliklerine doğru yürüdü. Her yer raflarla doluydu. Sıra sıra gelinlikler, balo elbiseleri ve sadece Hollywood yıldızlarının giydiğini gördüğüm lüks elbiseler. Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemek üzere ağzımı açmışım ki Persy parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Bak, ben de bunun büyük bir hayranı değilim. Ama alışveriş merkezlerinden, kalabalık caddelerden ve *insanlardan* nefret ediyorsun. Bu bizim en iyi şansımız."

"Bu yanlış," diye fısıldadım.

Babam ve Sam'in yaptıklarını hep görmezden geldim. Bu onları tamamen sevmeme yardımcı oldu. Ama bu onların para kazanma yöntemlerine katıldığım anlamına gelmiyordu.

"Hadi, Denizci." Emmabelle kıkırdadı, elbiseleri karıştırırken vücudunun üst kısmı gösterişli kumaşlarla çoktan gizlenmişti. "Kazıklananlar sadece, dikimi elli dolara mal olan bir elbiseye iki bin dolar isteyen üst düzey tasarımcılar. Siz bir gece elbisesi alırsanız ABD ekonomisi çökmez."

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Tamam, beni süslü bir tatlı gibi göstermeyeceğini düşündüğün bir şey seç."

Persy ellerini çırpı ve kız kardeşinin yanından geçerek XXS rafına doğru ilerledi. Onlar denememi istedikleri giysileri kollarına asarak ardı ardına çıkarırken ben de başparmağımın etrafındaki ölü deriyi kemiriyordum.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve mesajı okudum.

Cumartesi günkü bağış toplama etkinliğini

unutmayın. Denizci: Bu da kim?

HHH: Bağış toplantısına kaç kişiyle gitmeyi planlıyorsun? Hunter? Kendini rehberime mi ekledin?

HHH: Orada olduğum gerçeği oldukça açıklayıcı.

Eşyalarım dokunmaya nasıl cüret edersin!

Sakin ol, katil. Telefonuna dokunmadım. Denizci:

O zaman buraya nasıl geldin?

HHH: Bir hacker arkadaşımın beni rehberine eklemesini istedim. Denizci: NE?

HHH: 16th yüzyıl İngiliz düşesinden daha kolay skandala uğruyorsun. Sakin ol, havuç kafa. Senin bokuna bakmadım.

HHH: (Orada ilginç bir şey bulacağımdan değil) Sailor:

Bunun ne kadar yasadışı olduğunun farkında mısınız?

HHH: Yanılıyorsam düzelt ama babanın dokuz kişiden biri olduğunu hatırlamıyorum. Yüksek Mahkeme yargıçları.

HHH: Büyük kardeş de hukuk diploması için çalışıyor gibi görünmüyor.

Seni öldüreceğim.

Sırada bekle, tatlım. Bekleyen ilk yirmi kişiden biri bile değilsin.

HHH: Ve hala Cumartesi günü hakkında bana cevap vermedin. Btw, orada yoga pantolonu ve kapüşonlu giyemezsin. Özellikle de benim kolumda.

Denizci: Biraz dolambaçlı yoldan gidelim - HHH ne anlama

geliyor? HHH: Ateşli, Yakışıklı Avcı, doğal olarak.

Şu an nutkum tutuldu.

Bir resmin bin kelimeye bedel olduğu söylenir. Çıplak resim gönder.

Denizci: Sana arka arkaya saatlerce dayanabileceğimi sanmıyorum.

Persy ve Belle odanın bir köşesinden kahkahalar atarak dikkatimi çekti. Telefonumdan başımı kaldırdım ve bir ampul anı yaşadım. Bu, bağış toplama sorununu biraz hafifletebilirdi. Hunter bana başka bir alaycı yorum göndermeye fırsat bulamadan yazmaya başladım, adının yanındaki üç nokta çoktan dans ediyordu.

Denizci: İki arkadaşımı hayır etkinliğine davet etmek istiyorum ama faturayı sizin ödemeniz gerekecek.

Bir pazarlık kokusu alıyorum.

Sailor: Dairemizde içki içmene ya da biriyle takılmana izin vermiyorum. Bu anlaşmayı tam olarak bana satmıyorsun, CT.

CT MI? *Carrot Top*. Lanet olsun.

Denizci: Ne istiyorsun? HHH:

Ne teklif ediyorsun? ;)

Bunu düşündüm. Belle ve Persy benim için ne yapacaklarını konuşuyorlardı. arka planda saç ve makyaj. Evet. Onların orada olması üzerimdeki baskıyı azaltacaktı ve Hunter'a saldırıp onu öldürmeye hazır olduğumda beni tutacak biri olacaktı. Ayrıca, süslü etkinlikleri severler. Çok eğlenirlerdi.

Bir bira alabilirsin. Özür dilerim,

12 yaşında gibi mi görünüyorum?

Haklısınız ama kuralları çok fazla esnetmek istemedim.

Denizci: Arkadaşlarım çok seksi. Onlarla yalnız takılmak iyi bir zaman olacak.

Bekarken seksi kızlarla takılmak gibisi yok. Oyununu geliştir, CT.

Bana öyle demeyi kes! Ona

benzemeyi kes!

Denizci: Neden bana ne istediğini söylemiyorsun?

Neden, hiç sormayacaksın sanmıştım. Bir

öpücük.

Denizci: Kimden?

Alev saçlı bir banshee.

Göğüs kafesimin arkasında kurtulmak için çırpınan, sıcak bir şey vardı ve tüm vücudumun karıncalandığını hissederek nefesimi içime çektim. Bunun, onu öpmeyi düşündüğüm için açıkça hak ettiğim kalp krizi olmasını umuyordum.

Denizci: Neden? Bana Havuç Top diyorsun ve iğrenç olduğumu düşünüyorsun.

Yazarken parmak uçlarımda terlediğini hissettim.

Havuç Top iğrenç değil. Aslında bin yaşında biri için oldukça komik. Evet mi, hayır mı?

Denizci: Bu hile yapmaktır. Bekar olman gerekiyordu.

Öpüşmek ve sikişmek arasında bir okyanus vardır. Daha spesifik olarak, kıyafet dediğiniz görsel suç.

İğrençsin.

Ve sen baştan çıkarıldın. Beni bir denemek istiyorsun. Bakalım bu yaygara neymiş.

Denizci: Kelimeleri ağzıma tıkma.

Hunter: Peki ya diğer şeyler? ;)

Bana bakmaya bile tahammül edemiyorsun. Varlığımı kabul edeli beş gün oldu.

Aynaya bakmayalı beş gün oldu, eski dostum. Çok yoğun. EVET MI, HAYIR MI?

Denizci: Ne zaman?

Doğru an kendini gösterdiğinde. Benim kararım. Denizci:

Dil yok.

Evet dil, okşamak yok. Beni

sevmiyorsun bile.

Tanrım, senden hoşlanmanın bununla ne alakası var? Benim çevremdeki tek uygun kadın sensin.

Denizci:

Teşekkürler.

Welcs.

Denizci: Öpücük hiçbir şey ifade etmeyecek.

Bunu düşün davetiyelerimizi bastırmadan önce söylemeliydim. Bir elbise giy.

"Onu bulduk!" Persy ılık atarak elbiselerden birini askısından tutup salladı.

Başımı kaldırdım, yanaklarım o kadar sıcaktı ki patlayacak gibi görüldüğümde emindim.

"Whoa." Emmabelle bir yığın giysiyi yere bıraktı, gözleri yüzüme dikildi. "Neden kendi cenazene davet edilmiş gibi görünüyorsun, Denizci?"

"Çünkü..." Dişlerimle başparmağımın köşesinden son bir ölü deri parçası daha kopardım. "Sanırım az önce yaptım."

OceanofPDF.com

Seven

Belle ve Persy'ye Hunter ve benimle birlikte bağış gecesine geleceklerini söylediğimde beni tamamen sağır bırakmalarına ramak kalmıştı. Gün geldiğinde, etkinlikten birkaç saat önce modern tanrıçalar gibi görünerek evime uğradılar. Persy romantik beyaz bir elbise giymiş, Belle ise leopar desenli mini bir elbise giymişti. Beni de kendi elbisemin içine soktular; antik pembe, omuzları açık, kalpli bir elbise. Ön kısmındaki çarpıcı çiçek aplikeleri mucizevi bir şekilde var olmayan kıvrımlarımı ön plana çıkarırken, Persy saçlarımı dağınık ama seksi bir chignon şeklinde topladı ve uçları yüzümü çerçeveledi. Makyajımı Emmabelle yaptı ve soluk tenime ve kızıl saçlarıma en çok nude renklerin ve kalın bir eyeliner tabakasının yakıştığını gördük. Hunter uyanıp Adonis formunu bir takım elbisenin içine soktuğunda, şimdiye kadarki en iyi halimde görünüyordum.

Hunter'ın kendisinin aptal olduğuna, benim de çirkin olduğuma inanmam ve bu zıt güvensizlik kaynaklarının bizi düşman yapması komikti. Ben onu görünüşünden dolayı küçümsüyordum, o da benim itici bir sıkıcı olduğumu düşünüyordu.

Kaşlarını çatarak kol düğmelerini ilikleyerek odasından çıktı, siyah kadife papyonu hâlâ çözülmemişti. Üçümüzü oturma odasında gördüğü anda, Emmabelle dudak parlaticısı sürmek için üzerime eğilmiş, biz de

Camlı duvardan akan doğal güneş akımından yararlanarak durdu.

"Vay anasını." Alçak sesle ısıklık çaldı.

Üçümüz de ona bakmak için başımızı kaldırdık. Persy onun imparatorluk güzelliği karşısında nefesini tuttu. Belle'in gözbebekleri büyümüş bir halde onu teker teker soyduğunu görebiliyordum.

"Sana muhteşem olduklarını söylemiştim." Boğazımı temizledim.

"Baktığım kişi sensin, Havuç Top." Etrafımızdaki her şeyi bulanık bir arka plana dönüştürerek bana baktı. Bakışları beni yok edebilecek bir sıcaklık yayıyordu. O anda öyle olmasını diledim. "Alınmayın kızlar."

"Alınmadım." Emmabelle komplocu bir tavırla

sırıttı. "Ben Sailor'ın memeleriyle konuşuyordum."

Bu, iki arkadaşımın da ona çılgınca gülmesini sağladı.

Bir an için sözcük üretme yeteneğimi kaybederek başımı Belle'e çevirdim. Gözlerimiz buluştu ve onunkiler muziplik ve zevkle parıltıyordu.

"*Disney filmi,*" diye mırıldandı, boyunun ölçüsünü alarak. "*Prensi aşık et. Kaleyi ele geçir. Onun kraliçesi ol.*"

Resmen aklını kaçırmıştı.

"Hazır mısın?" Hunter mutfığa doğru yürüyüp kendine kahve doldururken tek eliyle papyonunu bağlayarak sordu. Bir düğ gibi yetiştirildiğini ve tek elle kravat bağlamak gibi seksi olmayan her türlü şeyi nasıl yapacağını bildiğini unutmuştum.

"Evet!" Persy ve Belle çığlık attılar.

"CT?" Kirpiklerinin altından bana baktı. Bütün hafta ortalıkta görünmedikten sonra yine eski haline dönmüştü.

"Bana böyle demeyi ne zaman

bırakacaksın?" "Hmm, bu asla

olmaz."

Ben kalp atışlarımı düzenleyip iki bardak su içerken arkadaşlarımın oda arkadaşımın tokalaşmasına izin verdim ve bu kararımın hemen pişman oldum. Bu elbisenin içine işlemek, olimpiyatlarda yer almaktan daha zor görünüyordu.

Roosevelt Oteli'ne giderken yol boyunca sohbet edildi. Belle ve Persy Hunter'a Kaliforniya'da yaşamakla ilgili sorular sordular. Hunter sadece cevap vermekle kalmadı, aynı zamanda onların çalışmaları ve hayatlarıyla da gerçekten ilgileniyor gibiydi. Limuzin otelin önünde durduğunda, eğlenmeyen tek kişi bendim.

Şoför bizim için kapıyı açtı ve hepimiz dışarı döküldük. Lobide bizi tamamen siyah kıyafetli, biraz histerik bir etkinlik koordinatörü karşıladı ve arkadaşlarıma kendisini Penny olarak tanıttı.

"Biletlerinizi alabilmemiz ve büyük ödül için isimlerinizi yazabilmemiz için sizi bir saniyeliğine ödünç alacağım. School is Cool Vakfı'nı desteklediğiniz için teşekkür ederiz!"

Penny'ye arkadaşlarımin bu amaç için sıfır dolar bağışladığını söyleyecek yüreğim yoktu ve sarışın ikilinin onunla birlikte lobinin uzak köşesine doğru dörtmala gidişini izlerken paniğin boğazıma tırmandığını hissettim.

Hunter yanımda durdu, elleri cebinde, gözleri onların üzerindeydi. "Abartmıyormuşsun. Çok ateşliler."

"Geber."

"Geçirdiğim haftadan sonra beni kışkırtmayın."

"Biletlerin parasını nasıl ödedin?" Dudaklarımı ıslattım, birinden arkadaşlarına 10 bin dolar vermesini istemenin kötü bir davranış olduğunu biliyordum. Ama hayır işi içindi. Ve on bin dolar Gerald Fitzpatrick gibi bir adam için hiçbir şeydi.

"Da'ya yerel uyuşturucu satıcıma çok eskiden borcum olduğunu söyledim." Kendi tükürüğümle boğuldum. "Öyle mi?"

Gözlerini arkadaşlarımdan ayırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin derdin ne lan? Benim uyuşturucu satıcım yok. *Ya da* uyuşturucu sorunum. Sadece bu işi halletmem gerekiyordu. Babam benim hakkımda kötü düşünmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz. O hayali satıcıyı bulup kokainime şarbon, *koli* basili ve siyanür katmaya ikna edebilseydi, bunu yapardı."

"Onu suçlayamam," dedim. Ama aslında suçlayabilirdim. Hunter o kadar da kötü biri değildi. Kesinlikle kötü niyetli değildi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Neyi yapmazdın?"

"Benden büyük bir tutkuyla nefret ediyorsun. Öfkeniz bana bir semi veriyor ve hala istediğim zaman alabileceğim bir öpücüğüm var."

Aaaa ve yine pislik olmaya başladı.

"Ne zaman istersen değil. İnsanlar bizi öpüşürken göremez." Terli ellerimi elbiseme sildim ve süslü lobiye incedim. Mermer zemin gül altınıydı, perdeler soluk pembe ve mobilyalar şık bir şampanyaydı.

Cinsel deneyimim olmadığından değildi. Aslında orta ve son sınıfta bir erkek arkadaşım vardı. Beau okçu bir arkadaştı. Birlikte

aynı lise ve okçuluk kulübü. Hiçbir partiye gitmedik ve okulda onunla gerçekten konuşmazdım. Onun da kendi ekibi vardı ve beni hiç arayıp sormadı. Ama birçok öğleden sonra birlikte antrenman yapardık. Bazen daha sonra onun evine gider, film izler, öpüşür ve daha sonra, yaşlandığımızda seks yapardık. Ama hiçbir zaman bunu etiketlemedik, birbirimize hediye vermedik ya da Sevgililer Günü'nü kutlamadık.

Ayrılığımız bile duygusal bir ayrılık değildi. Bir gün bana Kanada'da rekabetçi okçuluk programı olan bir üniversiteden burs kazandığını ve bunu kabul ettiğini söyledi. Onun adına gerçekten mutlu olmuştum, birinden hoşlanmanın *amacının* da bu olduğunu düşünüyordum. Ama anneme iyi haberi verdiğimde ve Beau'nun Kanada'ya taşınmasının ne kadar harika olduğunu söylediğimde, bana bir akıl hastanesinden kaçmışım gibi baktı ve beni dondurma yemeye ve onunla *Blue Valentine* izlemeye zorladı.

"Şimdi de öpüşmek mi? Bu çok hızlı oldu. Takım elbise yüzünden mi?" Hunter'ın gözleri tekrar Persy ve Belle'e kaydı.

Beni onlardan biriyle değiştirmek için ne kadar vereceğini merak ettim. Muhtemelen çok. Bu bende kusma isteği uyandırdı.

"Neredeyse bir haftadır konuşmamış olmamızın da yardımı oldu." Emmabelle'den ödünç aldığım siyah kadife çantayı karıştırdım, özel bir şey aramadım ve meşgulumuş gibi davrandım.

"Bu öpücük on bin dolar değerinde olsa iyi olur." *Tsked.*

"Hiçbir öpücük o kadar etmez." Alay ederek çantayı kapattım. Dönüp bana baktı, soğukkanlı ve sakindi.

"Belli ki bir Fitzpatrick tarafından hiç öpülmemişsin."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okudum. "Kardeşin miydi yoksa kız kardeşin mi? Umarım kardeşindir. Erkek erkeğe aksiyona bayılırım."

Başını arkaya attı ve öyle çılgınca güldü ki sesinin yankısı duvarlarda yankılandı. Bir insan sürüsü bize doğru yürüyordu. Onları görür görmez tanıdım: Fitzpatrick'ler.

Babası uzun boylu ve ağır, annesi ise hafif yapılıydı. Ağabeyi son derece yakışıklı bir kötü adam, kız kardeşi ise tam tersine son derece ağırbaşlı bir Pamuk Prenses gibiydi. İki kardeşinin aksine, Aisling'in saçları açık renk değildi. Kuzguni siyahtı ama bu sadece onun ışıltılı mavi gözlerini vurguluyordu. Hepsi kusursuz bir şekilde giyinmişti ve Aisling dışında hepsi farklı seviyelerde huysuz bir ruh hali içinde görünüyordu.

Bize yaklaştıklarını görünce kaskatı kesildim. Arkamı dönüp kaçmayı düşündüm. Hunter bunu hissetmiş olmalı, çünkü birden bire,

Eli sırtımın küçük kısmını buldu. O bölgede zar zor çırpınıyordu ama yine de bir şekilde bana destek oluyordu.

"Derin nefes al," diye fısıldadı, sesi sakindi. "Unutma, onlar sadece insan. Nefes alıyorlar. Yemek yiyorlar. Osururlar - bazen yüksek sesle - ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, Cillian ve ben her zaman Fransız öpücüğü yaparız ve o aşırı miktarda dil kullanır."

Şimdi kıkırdamayı bastırma sırası bendeydi.

Hunter'ın ailesi önümüzde durduğunda, daha önce tanışmış olmamıza rağmen Hunter bizi tanıştırdı.

"Denizci, bu benim babam, Gerald." Babasına işaret etti.

Sert ve kuru elini sıktım. "Sizinle tekrar tanıştığımıza memnun oldum." İçten bir gülümseme oluşturmaya çalıştım.

"Senin için aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceğim konusunda jüri hâlâ kararını vermedi," diye homurdandı babası, karısından uyarıcı bir dirsek yiyerek. "Oğlum şimdiye kadar nasıldı? Umarım işte olduğundan daha iyidir."

Hunter'ın sırtımdaki elinin baskısı artarken, "Kusursuz bir şekilde davrandım," diye karşılık verdim. Gerçek buydu. Onu nadiren gördüğüm zamanlarda doğru ve dürüsttü.

"Seni tekrar görmek güzel." Jane yorgun bir ifadeyle gülümseyerek elimi iki elinin arasına aldı. Her zaman üzgün görünürdü. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Anne," diye inledi Hunter.

Güldüm. "Benim için bir zevk, Bayan Fitzpatrick."

Cillian nasırlı elini benimkine doladığında başımı kaldırdım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Güzelliği de ifadesi kadar acımasızdı. Kendi babam da dahil olmak üzere, bu kadar acımasızca kayıtsız birini gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Tüm sosyopatik eğilimlerine rağmen Troy Brennan anneme, Sam'e ve bana tapardı. Cillian Fitzpatrick, tanklar ve bombalar da dahil olmak üzere ona hiçbir şey ulaşamazmış gibi görünüyordu.

"Bayan Brennan, kendinizi neyin içine soktunuz?" diye alay etti, mükemmel dişlerini göstererek.

Anladığım kadarıyla bu anlaşılmaya çok az inancı vardı. Herkesin içinde taşaklarını tekmelemekten kaçınarak ve Hunter'ın avucunun güven verici baskısını hissederek sııttım. "Bir şey mi soruyorsun yoksa ima mı ediyorsun?"

Sanki kötü bir kelimeyi tekrarlayan sevimli bir çocukmuşum gibi kıkırdadı. "Cevap veriyor. Güzel bir dokunuş. Şimdiden kardeşimin on dokuz yıl boyunca gösterdiğinden daha fazla kişilik sergiliyorsun."

Hunter, "Senin tüm Avrupalı varis kaçamaklarının toplamından daha fazla kişiliğe sahip," diye karşı çıktı. "Ve sik olmak kişilikten sayılmaz. Bu bir kas. Yani teknik olarak sen bir et kafalısın."

"Hunter! Cillian!" Anneleri nefes nefese kalmıştı ama sesinde gerçek bir güç ya da otorite yoktu.

Annem yaramazlık yaptığımızda Sam ve beni parkta kovalardı ve çatı katında hala bakamadığımız bir basamak vardı çünkü bize yaramazlık yaparken geçirdiğimiz uzun molaları hatırlatıyordu. Bizi sonsuz severdi ama azarladığında dinlerdik. Gerald'ın bu alışverişi bastırılmış bir gülümsemeyle izlediğini fark ettim, sanki olayların gidişatından keyif alıyormuş gibiydi.

Tanıştırıldığım son kişi, zaten hatırladığım Aisling'di. Ben çocukken klanlarındaki tek iyi insan o gibi görünüyordu.

"Merhaba." Elimi ona doğru uzattım. "Ben Sailor."

"Biliyorum." Kızardı, yere baktı ve elimi tuttu. "Penrose kardeşlerle arkadaşsın, değil mi?"

"Doğru!" Gözlerimin parladığını hissedebiliyordum. "Aslında burada benimle birlikteler. Onları tanıyor musun?"

Aisling'in benden bir yaş küçük, on yedi yaşında olduğunu biliyordum. Şehir dışında özel bir okula gidiyordu. Boston'da konuşulanlara göre Fitzpatrick çifti Cillian'dan sonra bir kız çocuğu istemişti ve Hunter doğduğunda annesi biricik kızına kavuşmak için bir an önce hamile kalmaya çalışmıştı.

Aisling utangaç bir şekilde başını eğdi. "Sayılır. Üçünüzün geçen kış o yaşlılar sitesinin girişindeki karları küremeye yardım ettiğinizi ve birinin hayatını kurtardığınızı biliyorum. Tüm yerel haberlere çıkmıştı. Gerçekten harika olduğunu düşünmüştüm." Tamamen kıpkırmızı oldu.

Hunter'ın bakışlarının şaşkınlıkla bana yöneldiğini hissedebiliyordum. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Gerald, "İster inanın ister inanmayın, bazı insanlar topluma, *ceann beag*'e geri veriyor," dedi.

Hunter'ın ailesindeki erkekler gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"İstersen bizimle takılabilirsin," diye teklif ettim Aisling'e. O da ilk kez gözlerimin içine bakma fırsatını yakaladı. Yanağına dokundu.

"Oh, akşamınıza burnumu sokmak istemem..."

"Saçmalık!" Onu elimden tutup çektim. "İnan bana, etrafta doğru insanlar varken her şey daha katlanılabilir oluyor." Gözlerim dikkatle Cillian ve babası arasında gidip geldi.

İkimiz kol kola Fitzpatrick ailesinin adamlarından ve gözlerini sırtımızda hissettiğim zavallı Jane'den kaçarak arkadaşlarıma doğru koşarken Roosevelt Otelindeki herkesin kıkırdamalarımızı duyabildiğinden emindim.

Hunter'ın arkamdan "Hain," diye mırıldandığını duydum ve onun da bana ihanet edeceğini bildiğim için üzüntüyle güldüm.

Daha güzel, daha uygun bir kızla.

Etkinlik yeterince sorunsuz başladı.

Belle, Persy, Aisling ve ben tabaklarımızı alıp odanın bir köşesinde yemek yedik ve hararetli bir şekilde konuştuk. İlk olarak, Persy, Belle ve benimle aynı okula giden ve etkinlikte bulunan Laura Hartfield hakkında konuştuk. Yirmi bir yaşındaydı ve şu anda elli yaşlarında, kilolu bir iş adamının kolunda sallanıyordu, parmağında benim yumruğum büyüklüğünde bir elmas parlıyordu.

"Kanye onun bir servet avcısı olduğunu söylemiyor." Belle'in kediye benzeyen gözleri, onaylamaz bir ifadeyle onların hareketlerini takip etti. "Ama beş parasız biriyle uğraşmıyor."

"Onu sevebilir," diye belirttim.

Belle başkaları hakkında konuştuğunda Persy ve ben her zaman dedikodu canavarını sakinleştiren iki kişiydik. Belle'in aşına olduğu tek filtre Instagram'la ilgiliydi, çoğu zaman isabet etse bile.

"Saçı olmayan ama tuğla büyüklüğünde dişleri, dört çenesi olan ve eski karısına boşanma anlaşmasında üç mülk ve yüz milyon verdiği söylenen orta yaşlı bir gazilyonere aşık olması ne kadar da uygun," diye cıvıladı Emmabelle.

Üçümüz de başımızı çevirip telaşla ona baktık.

"Hadi ama." Belle başını sallayarak güldü. "Bugünlerde boşalmasının tek yolu Vibratör Vinnie."

"Bu çok üzücü. Ben asla para için biriyle evlenmezdim," diye düşündü Aisling, mini kişinden küçük ısırıklar alırken.

"Çünkü sende çok fazla var," diye ağzından kaçırdı Persy, makyajının altında hemen kızarmıştı.

Emmabelle başını salladı. "Hayır. Ben de asla para için evlenmeyeceğim ve Forever 21'de hafta sonu vardiyalarında çalışıyorum ve fazladan para kazanmak için komşularımızın geri dönüşüm kutularını karıştırıp boş şişe arıyorum."

"Ben de, asla." Persy elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltti.

Bütün gözler bana çevrildi. Sotelenmiş brokolimi özenle seçmeye devam ettim ve daha iyi bir yemek seçimi yapmayı diledim. 5 bin kişilik bir yemek için mutfakta pek de başarılı oldukları söylenemezdi. Cimriliğime rağmen yemeği önemsiyordum.

Sonunda Belle beni kaburgalarımın dürttü. "Eee?" "Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Eğer fark etmediysen, burada dördümüz arasında kendiliğinden oluşan bir anlaşma var: asla dünyanın Laura Hartfield'ları gibi olmamak; sadece aşk için erkeklerle birlikte olmak ve hepimizin sözümüzü tuttuğundan emin olmak. Var mısın, yok musun?"

Bırakın maddi bir şeyi, herhangi biriyle birlikte olma ihtimali bile Mars'ta yaşamak kadar olası görünüyordu.

"Evet." Ağzıma bir brokoli attım, tadına bakmadan çiğnedim. "Tabii ki. Aştan başka bir şey için asla biriyle birlikte olmam."

"O halde el sıkışalım." Persy elini masanın ortasına doğru uzattı. Hepimiz ellerimizi onunkilerin üzerine koyduk. Çok garipti ama komik bir şekilde.

"Harika olmaya," diye haykırdı Persy.

"Ve gerçek olmaya," diye ekledi Aisling sessizce.

"Ve asla kasaptan alabileceğiniz bir çift Louboutin almak için bir pisliğe razı olmayın." Belle gırtlığını yırtarcasına güldü.

Aisling son cümle üzerine şaşkınlıkla aramıza baktı. Neşemiz sona erdiğinde bana beklenti dolu bir bakış fırlattılar, anlaşmaya benim de iki sentimi katmamı bekliyorlardı.

İstediğim bir şeyi, gerçek aşkımın sahip olmasını dilediğim bir şeyi düşündüm.

"Sizi olduğunuz gibi seven biriyle birlikte olmak ve bunun tam tersi."

Ellerimizi birbirine kenetledik. Bir şeyin sonu gibi hissettirdi.

Aynı zamanda yeni bir başlangıç gibiydi.

Anlaşmadan sonra Aisling, kız okulunda çok az arkadaşı olduğunu ve bu yıldan sonra mezun olup yeni bir yere taşınacağı için mutlu olduğunu itiraf etti.

Belle onu haftalık Cuma gecesi buluşmalarımıza davet etme kararı aldı; Persy de ben de bu daveti memnuniyetle kabul ettik.

Fitzpatrick'lerin masasına ne zaman baksam, Gerald ve Cillian'ın ellerini sıkmak ve onları tebrik etmek için gelen ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Aisling, Maine'de açtıkları yeni rafineriyle ilgili olduğunu söyledi. Bu işin babasının başını ağrıttığını ve planlandığı gibi gitmediğini de ekledi.

Hunter sürekli görmezden geliniyordu. Yemeğini karıştırıyor ve telefonunu kontrol ediyordu. Annesi ne zaman onunla konuşmaya çalışsa, ya onu duymamış gibi yapıyor ya da tek kelimelik bir cevap veriyordu. Suçluluk duygumu minimum seviyede tutmaya çalıştım ve ona mesaj atmaktan kaçındım. Sırf etrafındaki tek kadın ben olduğum için benimle yatmak istediğini söyleyen bir adam vardı karşımda ve ben *hâlâ* onun için üzülüyordum.

Tuvalete gitmek için izin istedim. İşmeden önce tüm eteklerimi belime kadar itmeme on dakikamı aldı. Etrafımdaki kumaş yığınlarını yeniden düzenlerken, odamın dışında sesler duydum.

"...Troy ve Sparrow Brennan'ın kızıyla birlikte geldi. Sally mi? Stephanie mi?

S ile başlayan bir şey." Bir kadın dilini şaklattı. "Denizci.

Kardeşi çok seksi ama." Bir diğeri güldü.

"Evlatlık kardeş ve çok gözü pek biri. Zengin, yakışıklı ama soyu kötü. Hayır, teşekkür ederim."

"Şehir merkezindeki bir otobüste reklamını gördüm. Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Denizci ve Avcı mı? Hayatta olmaz. Adam temelde seksin kişileştirilmiş hali ve kadın da... doğum kontrol hapları için harika bir reklam."

Kahkahalar. Çok ama çok fazla kahkaha.

"Mousy," diye onayladı ilki. "Ama birlikte geldiler ve etrafta birlikte yaşadıklarına dair bir söylenti dolaşıyor."

"Belki de bir iddiayı kaybetmiştir," diye mırıldandı ikinci kadın, makyaj malzemelerinin olduğu bir çantayı karıştırırken.

"Belki de yatacak kadın bulamıyordur," diye kıkırdadı diğeri.

"Sürdüğü sürece tadını çıkarsa iyi olur. Onları çok çabuk tüketiyor. Onun ilgisini çekeceğinden şüpheliyim."

"Belki ona bir hatıra bırakır. Seks kasetini gördün mü? H-a- w-t."

Sifonu çektim ve gürültüyle kabinden çıktım. Elime sabun fışkırtırken onlara sakın bir gülümseme sundum ve kim olduğumu anladıklarında aynada dehşete düşmüş bakışlarını yakaladım. Yirmili yaşların ortalarında görünüyordular, her ikisi de dar, açık elbiseler giymiş ve dehşete düşmüş koallaların şok olmuş yüz ifadelerini takınmışlardı.

"Siz hanımların Sam'le ilgilenmediğinize çok sevindim, çünkü kardeşimi tanıyorsam, size iki kere bile bakmaz. Hunter'a gelince, o da sizin için fazla iyi. Ama bugün konuştuğunuz her şey hakkında onu bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz. Ve kardeşi Cillian'ı da."

"Bekle, Cillian'ı tanıyor musun?" diye sordu sahte memeli olan.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Biz de tam dedikodudan uzak duran doğal göğüslü kadınların erdemlerini tartışıyorduk. İyi eğlenceler!"

Arkamı döndüm ve titreyen bacaklarımın üzerinde yürüdüm.

Arkadaşlarımdan sakladığım tuvalet olayından on dakika sonra grup çalmaya başladı, "Twist and Shout" ile başladı.

Belle kıcı yanıyormuş gibi dans pistine koştu. Nasıl döneceğini bilmiyordu. Ama bilgi eksikliği en iyi arkadaşımı yeni bir şeyler denemekten asla alıkoymazdı. Onun bu yönünü severdim. Bu onu her zaman odadaki en ilginç kişi yapardı.

Persy ve Aisling daha önce hiç duymadığım reality şovlar hakkında hararetli bir sohbe dalmışken ben de telefonumda gezinerek içimdeki kendine zarar veren gremlini besliyor, görünüşe göre başka bir Hollywood filminde küçük bir rol kapmış olan Lana Alder hakkında bir makale okuyordum. Derin bir nefes aldım ve setteki fotoğraflarını izlerken göğsümde bir balon gibi şişen kıskançlığı kontrol etmeye çalıştım. Bunu nasıl başardığını, seyahat ederken, röportajlar yaparken, spor giyim markaları çıkarırken ve film çekerken zanaatına nasıl odaklandığını bilmiyordum.

Görüşümde bir el belirdi, iki parmağı dikkatimi çekmek için şaklatıyordu. Telefon ekranımdan başımı kaldırdım.

Hunter.

"Benimle dans et, CT."

"Neden?" diye sordum. Şaşkınlıkla ona göz kırparak sordum. İki sol bacağım vardı ve yollarda ölmüş birinin koordinasyonuna sahiptim. Hayatım buna bağlı olsa bile dans edemezdin. Gittiğim tek partide -ikinci sınıfta- dans etmeyi denemiş ve büyük bir aşağılanmaya maruz kalmıştım. İnsanlar dans ederken videolarımı çekmiş ve okulun yarısına göndermişlerdi. "*Sarkık Denizci*", dolabıma grafiti yapmışlardı. Görünüşe göre, dans ederken sırtım kambur ve sarkık görünüyordu.

"Çünkü..." Çenesini aşağı eğdi, sesi alçaktı, için için yanıyordu. "Belli ki sıkılmışsın, ailem bizi izliyor ve ben de seni okşamaktan hoşlanıyorum."

"Elbise yüzünden," diye mırıldandım.

"Aslında bunun yerine seni okşamayı tercih ederim."

Bakışlarımı yana kaydırdım ve Aisling ile Persy'nin onunla yaptığım konuşmayı anlamadıklarını fark ettim. Şu anda bir video izliyorlardı, muhtemelen tartıştıkları reality şovun videosunu. Hunter ailesine iyi anlaştığımızı göstermek için dostça bir dansın peşinde olsa da kıcımlı sandalyemden ayıramıyordum.

"Okşamak yok." Zaman kazanmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Söz vermek yok. Ayağa kalk."

"Birlikte yaşadığımızı kimseye söyledin mi?" Suçladım, gözlerim yarıklara dönüştü.

Gözlerini kocaman açmış, ağzı açık bana bakıyordu.

"Olumsuz." "Çıktığımızı kimseye söyledin mi?"

"Bu şimdiye kadar k a t ı l d ı ğ ı m en saçma yirmi soruluk oyun.

Hayır."

"İnsanlar bizim hakkımızda konuşuyor."

"İnsanlar böyle yapar. Birbirlerini eğlendirmek için havayı gereksiz kelimelerle doldururlar. Buna dedikodu denir ve dünyadaki tüm kışları berbat eder. Benim yaptığım anlamına gelmez. Binamızda yüzden fazla kişi çalışıyor. Hepsi babam için çalışıyor. Bu da ne yaymak istiyorsa onu yayıyor demektir."

"İnsanlar benim senin...senin..." olduğumu düşünecekler. Söyleyemedim. Kulağa yanlış ve iğrenç geliyordu, kafamın içinde bile.

"Muhtemelen koltuğumda bir reklam tabelası gibi renk değiştirmemi izlemekten keyif alıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Evet."

"Bir şey değil. Altı ayımız dolduktan sonra hisseleriniz fırlayacak. Şimdi dans edelim."

Etrafımıza bakındım, alnımın nemlendiğini, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Ayağa kalkıp ona ne kadar korkunç bir dansçı olduğumu göstermek istemiyordum. Hunter açık avucunu bana doğru uzattı ve bana kabul etmekten başka seçenek bırakmadı.

Yine de yapmadım.

"Burada uzun süre bekleyecek miyim? Egom diye bir arkadaşımı soruyorum" dedi.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ama endişemi yutamadım.

Sarkık Denizci, Boston'ın en uygun milyarderiyle eşleşti.

Çoğu gün, bir mekânı paylaşan iki rastgele insanmışız gibi davranabiliyordum. Artık birlikte geldiğimiz belli olduğuna göre, herkesin beni süzdüğünü, Hunter'ın bende ne bulduğunu anlamaya çalıştığını hissediyordum.

Hiçbir şey, onlara bağırarak istedim. Hiçbir şey görmüyor, çünkü Hiçbir şey. Babası kolunu büküyor.

"Denizci mi?" Hunter kaşlarını çattı, belli ki oyalanmam artık hoşuna gitmiyordu. Nefesimin altında bir şeyler mırıldandım.

"Yine mi geldin?" diye sordu.

Kendimi tekrarlardım, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Seni duyamıyorum."

"Dans edemiyorum!" Kollarımı sinirli bir şekilde havaya kaldırdım. O kadar çok kızardım ki kafa derim yandı. Canlı müzik grubu çığlıklarını bastırdı ama ben yine de ölmek istiyordum. "Ben partilere gitmem. Kaynaşmam. Dans etmem. Nasıl yapılacağını bilmiyorum... nasıl..."

"Normal bir insan olmak mı?" Hunter yardımcı olmadan sordu.

Ona pis bir bakış attım. Güldü ve iki elimi tutup beni yukarı çekti. Beni zorla dans pistine çekerken neredeyse topuklarımı sürüklüyordum.

Utanç seviyem yabancı ama bir şekilde tanıdık geliyordu. Hiçbir partiye katılmadığım, buna hazırlıklı olmadığım için kendimden nefret ediyordum, her ne kadar kısmen suçlu olsam da. Boston'un elit tabakasının kirli işlerini yaptığı iddia edilen bir adamın utangaç ve beceriksiz kızıyla takılmak isteyen pek kimse yoktu. Sarkık'tan sonra partilere davet *edildiğim* nadir zamanlarda

Denizci çilesini hep geçtim. Beni en çok korkutan Hunter gibilerdi - güzel, popüler, atletik açıdan başarılı, bana tepeden bakan yaratıklar. En ufak bir zayıflık belirtisinde sıçrayıp beni parçalara ayırmak için beklediklerini biliyordum.

Dans pistine vardığımız anda arkamı döndüm ve girişe doğru koşmaya başladım - kelimenin tam anlamıyla kapıya doğru koştum. En olgun anım değildi, kabul, ama durumdan kaçmak her şeyin önüne geçmişti. Ben daha hızlanamadan Hunter beni belimden yakaladı, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi beni tam önüne oturttu.

"Denizci," dedi ciddiyetle, ama içinde bir parça mizah da vardı.

"Bırakın beni! Dans etmek istemiyorum. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve gerçek bir panik halinde olduğumu fark ettim. Onun darmadağın olmuş odası, benim okçuluğum... her şeyle birlikte tüm kötü adam görüntümü mahvetmiştim. Belle ve Persy neredeydi? Neler oluyordu? Neden titrememi durduramıyordum?

Etrafa hızlı bir bakış en büyük korkumu doğruladı. Masalarında oturan ya da dans pistinde sallanan insanların çoğu merakla bize bakıyor, yarattığım dram hakkında birbirlerine fısıldaşıyorlardı. Başlıca ilgi odağı ben oluyordum.

"Denizci," diye tekrarladı Hunter, elini kolumun etrafında dolaştırarak. Onun uzun boylu, kaslı gövdesi karşısında küçücük ve cılızdım. Kelimenin tam anlamıyla önemsizdim.

"Bırak beni!"

"Denizci."

"Ne, kutsal olan her şey aşkına?" Yumruklarımı göz çukurlarıma bastırdım. Ona bir daha asla bakamayacaktım. Ve o da *kesinlikle* bu öpücükten para kazanamayacaktı.

"Dinleyin. Yavaş bir şarkı." Parmaklarını enseme birleştirdi, başparmaklarını gözlerimin hemen altına bastırarak ellerimi çekti. Beni porselen bir bebekmişim gibi tuttu. Kırılgan, güzel ve nadir.

"Derin bir nefes al, gözlerini aç ve bana bak," diye mırıldandı, sesi sabitti, neredeyse sakinleştiriciydi.

Bir şekilde buna mecbur kaldım. Gözlerimi açtığımda, kaşlarını çatarak bana bakan, parlak gri mavileriyle beni inceleyen adamın ne kadar sempatik ve tatlı görüldüğünü görünce bir an şaşırdım.

"Bu kısım çok önemli, o yüzden dikkatle dinleyin: profesyonel olmadıkça *kimse* nasıl dans edileceğini bilmez. *Hiç kimse*. Ama özellikle beyaz insanlar

Boston'da. Dans konusunda kötü bir şöhrete sahibiz. Dans için Razzie Ödülleri olsaydı, banyom heykellerle dolu olurdu."

Bir kıkırdamayı bastırarak dudağımı ısırdım. "Saçmalama. Bir sürü partiye gidiyorsun." "Onlara katıldığımda dans etmek tercih ettiğim kardiyo değil, inan bana."

Acı acı kıkırdadım. Etrafıma bakındım ya da en azından bakmaya çalıştım, ama o başımı olduğu yerde tutarak iki yanağımı da avuçladı.

"Şimdi ellerimi beline koyacağım ve sen de *korkmayacaksın*. Sonra kollarını omuzlarıma dolayacaksın ve *yine* korkmayacaksın. Sonra yürümeyi yeni öğrenmiş sarhoş bebekler gibi sallanacağız ve o zaman bile çıldırmayacaksın. Dans etmek bundan ibaret. Meydan okumaya hazır mısın, CT?"

Başımı salladım, halsiz boğazımı ıslak tutmak için yutkundum. Ellerimi omuzlarına doladım. Elleri belime dolandı ve hareket etmeye başladık.

Ona camdan yapılmış gibi sarıldım. O da bana bulutlardan yapılmışım gibi sarıldı.

Kalp atış hızım azaldı ve son on dakikada kendimi ne kadar aptal durumuna düşürdüğümü düşünmemeye çalışarak nefes aldım.

Hunter hâlâ aklımı toparlamaya çalıştığını biliyor olmalıydı, çünkü sessiz kaldı. Etrafa bakındım ve dans eden diğer çiftlerin işlerine geri döndüklerini gördüm. Gerald masasında oturmuş, bu küçük dramadan habersizdi, Tanrı'ya şükür. Belle odanın uzak köşesinde, bordo takım elbiseli yakışıklı bir yabancının kollarındaydı. Cillian yanlarında uzun boylu bir esmerle dans ediyordu ama kaşlarını çatmış doğrudan Emmabelle'e bakıyordu. Kadın yüksek sesle gülüyor, sohbet ediyordu. Bahse girerim soğuk balık, yanında getirdiği kargaşadan hiç hoşlanmamıştır.

Aisling ve Persephone hâlâ masamızda konuşuyorlardı.

Melodi kulaklarıma doldu ve şarkıyı tanıdım. Savage Garden'dan "Truly, Madly, Deeply"nin akustik bir versiyonuydu.

Hunter benim çöküşümle ilgilenmedi. Kaç kişinin beni onun elinden kaçmaya çalışırken gördüğünü merak ettim ama sormadım.

"Yani... *ceann beag*?" Başımı yana doğru eğdim. "Galce'de *küçük olan* anlamına geliyor."

"Şirin."

"Küçümseyici demek istiyorsun," diye karşı çıktı. "Öyle."

"Galce biliyor musun?" En kullanışlı dil olmadığını biliyordum ama zengin insanlar başkalarının bilmediği pek çok şeyi bilirdi. Polo mesela. Ya da

Tek elle papyon bağlamak. Baştan aşağı İrlandalı olmama rağmen, İrlandalılığım bronzlaşmak yerine yanmak, ne zaman güneş çıksa çillenmek ve folklora takılmakla sınırlıydı.

Hunter başıyla yarım bir selam verdi. "Babam bu konuda fanatiktir. Öğrenmesi çok zordu."

"Bu dili bilmenin sınırsız fırsatlarının farkında mısın?" Kendime olan güvenimi yeniden kazanmaya çalışarak gülümsemeye çalıştım.

"Pek sayılmaz," dedi kuru bir sesle, gözleri dudaklarıma kaydı.

"Aydınlat beni." "Bana ne istersen diyebilirsin ve ben ne demek istediğini anlamam.

" diye haykırmak üzereydim. "Havuç Top bir şey değil. Kutunun dışında düşün, tatlı çocuk. Bırak hayal gücün özgürce dolaşsın."

"Yani yakışıklı olduğumu kabul ediyorsun."

"Bu kıtada kimsenin buna itiraz edebileceğini sanmıyorum," diye homurdandım. "Avustralya'da da çok seksi olduğuma eminim."

Güldüm. Yanılmamıştı. "Hayır. *Dışarıdan* bakıldığında neredeyse mükemmelsin. Ama içiniz sizi nesli tükenmekte olan bir tür yapıyor. Tamamen öldürülebilir."

Beni sessizce inceledi, başını salladı ve sırttı. "*Aingeal dian*," dedi. "Yani, çoğunlukla."

"Bu çılgın sürtük anlamına mı geliyor?" Burnumu kıvırdım, sevimli olmaya çalıştığımı çok geç fark ettim ve bana ne olduğunu merak ettim. Hiçbir zaman sevimli olmaya çalışmamıştım, özellikle de erkekler söz konusu olduğunda. Her zaman onları umursamıyormuş gibi görünmeye çalışırdım.

"Keşke," diye cevap verdi, hâlâ dudaklarıma bakıyordu.

"Ne o zaman?" Aklına bir şey gelmesin diye aramızdaki boşluğu kelimelerle doldurdum. Öpüşürken görünmemeliydik. Aslında, babasına arkadaş olduğumuzu göstermeliydim, ama açıkça değil.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Kıçın bunu Google Translate'e çevirecek."

"Sen imkânsızsın." Dudağımı ısırarak gülümsemeye çalıştım.

"İmkansız mı? Hayır. Son derece zor mu? Her zaman." Gözlerini kıstı ama yarım adım geri çekildi, böylece doğru söyleyip söylemediğini anlayamadım.

Sustum ve herkesin önünde çöküşüm sırasında nasıl harika davrandığını düşündüm. Eğer seks delisi, milyarder bir velet olmasaydı, birbirimizi öldürmek istemezdik.

"Neden seni o İngiliz okulundan attılar?" Fısıldadım.

Onun yerinde olmanın, yaşadığın şehri neredeyse hiç tanımamanın ama Boston'daki herkesin işini bildiğini bilmenin nasıl bir his olduğunu merak

ettim.

"Seks kaseti."

"*O kadar* genç mi?" Neredeyse ıglık atacaktım. Bir saniye önce bir filmde rol aldıgını biliyordum. Bunu her düşündüğümde kusmak istiyordum. Yine de onu Google'da aratmayacağıma söz vermiştım ve aratmadım.

"Şaka yapıyorum. İster inanın ister inanmayın, bir ağacı barutla havaya uçurduğum için okuldan atıldım."

"İstemiyorum," dedim bir kahkaha daha bastırarak. Nedense karşımdaki hedonist şeytanın bu kadar çılgınca yaratıcı bir şey yaptığını hayal edemiyordum.

"Sen de haklısın. Bunu yapan arkadaşım Percy'ydi. Ona şair Percy Bysshe Shelley'nin adı *verilmişti*, kendisi de bu yüzden okuldan atılmıştı. Bir iddiayı kaybetmişti. Ama iş bunu kabullenmeye geldiğinde, Percy'nin okuldan atılırsa büyük bir kazık yiyeceğini biliyordum. O yatılı okul, zengin büyükanne ve büyükbabasının ödemeyi kabul ettiğı tek şeydi. Babası aile parasını kumarda kaybetti."

Hunter elimi tuttu, parmaklarını benimkilere geçirdi ve bana küçük bir dönüş yaptı. Vücudum içgüdüsel olarak bu harekete eşlik etti. Odanın Hunter'ın kolunun altında dönmesini izledim ve elbisemin eteklerinin yere değerek hışırdadığını hissettim. Filmlerdeki gibi vücudumun üst kısmını aşağı indirdi ve insanların yine bizi izlediğini fark ettim ama bu umurunda bile değildi.

"Bir arkadaşın için mi kovuldun?" Gözlerim parladı. "Neden?"

Sırtım yerle aynı hizaya geldiğinde, yüzünü yüzüme yaklaştırarak yarım saniye beni orada tuttu. "Nedenini biliyorsun. Sen de onun kadar sadıksın."

Beni tekrar ayağı kaldırdı ve tekrar sallanmaya başladık. Ona eskisinden daha sıkı sarıldım. Parmak uçlarımin altında demir ve elik gibi hissediyordum. Aynı anda hem dokunuşundan kaçmak hem de göğsüne daha da yaklaşmak istiyordum.

"Neden babana hiç söylemedin?"

"Çünkü bana inanmazdı. Ve eğer inansaydı, bu ona benim bir konserve mısırdan daha aptal olduğumun kanıtı olurdu."

Hunter'ın dudakları kulağıma değdi, zarif burnunun ucu saçlarımdaydı. Kalbim boğazıma düğümlendi. Gerald Fitzpatrick'e doğru yürümek ve oğlunu harika biri olmadığına inandırdığı için takım elbisesinin tamamını ters çevirmek istedim.

"Denizci mi?" Hunter sordu.

"Öyle mi?" Boğazımı temizledim.

"Tahmin et ne oldu?" Yüzüme doğru nefes aldı. Keşke eskisi gibi kokmasaydı.
-Tarçın ve erkek ve benim tam anlamıyla ölümüm. "*Dans* ediyorsun."

OceanofPDF.com

Fight

Hunter

Mood şarkısı: The War on Drugs'dan "Under the Pressure".

Babamın *beni* dans pistinde Sailor'ı döndürürken, kulağına tatlı sözler fısıldarken, saçlarını okşarken izlemesinden mi geldim?

Hayır, yapmadım.

Yine de gelmeye yakın mıydım?

...yalan *söylemeyeceğim*, taşaklarım karıncalandı.

Kuduz bir kapibara (aslında dev bir sıçan, araştırın. Gerçekten kötü bir evcil hayvan seçimi) kadar görgü kurallarına ve samimiyete sahip bir kız için şaşırtıcı derecede uysaldı.

Belki de öfke nöbetinin ortasında kendini tüketmiştir. Yeni yürümeye başlayan çocukların öfke nöbeti sırasında uyuyakalması gibi. Onu dans pistine sürüklemeye çalıştığımda kendini atmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ama arkadaşlık konusunda seçebileceğim çok fazla seçenek yoktu.

Babam ve Cillian varlığını görmezden geliyordu, annem boktan bir konuşmacıydı ve Aisling yeni arkadaşlarıyla lanet bir kız grubu kurmak ya da her neyse işte. Kuyruk peşinde koşmak bana göre değildi. Burada hiç arkadaşım yoktu. Vaughn ve Knight'ı günde birkaç kez telefonla aramak artık işe yaramayacaktı.

Da'ya, benim için atadığı bekçi köpeğine iyi davrandığımı göstermek istedim. O gecenin ilerleyen saatlerinde ona çarpacakmışım gibi görünmesi anlaşılmayı tatlandırdı, özellikle de ona sevişip sevişmediğimizi asla soramayacağı için.

Gördün mü, Da? Sandığın kadar beyinsiz değilim.

Bağış gecesi sona erdiğinde ve Sailor arkadaşlarıyla vedalaşıp sarıldığında (kızlar bunu neden yapar ki? Büyük olasılıkla ertesi gün birbirlerini göreceklerdi), onu limuzine ittim ve zamanımı sıkıtiğim ateşli kızların fotoğraflarını karıştırarak geçirdim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Ayrıca sikimi boşaltmaya. Küçük dansımız beni beklenmedik bir şekilde sertleştirmişti. Doğru, o Candice Swanepoel değildi, ama lanet olsun, o elbiseyi kimsenin işi değilmiş gibi sallıyordu.

Sailor, krem rengi deri koltuğun ucunda, benden olabildiğince uzakta oturmuş, şehrin ışıklarının yavaş yavaş, gece yarısı ölümlerine doğru titreşmesini izliyordu. İnsanlar fareler gibi evlerine kaçıyordu.

"Teşekkür ederim," sesi boğuk ve dumanlı bir şekilde aramızda dolaştı.

"Bahse girerim," diye mırıldandım, başparmağım ekranın üzerinde kayıyordu. Kardashian bir krakerde, Cali'yi özledim. Kendime bunun altı aydan kısa bir süre içinde biteceğini hatırlatmak zorundaydım. Babamın bana uyuşturucu dairesini vermesini sağlayacak, çıkarken kapının Sailor'ın düz kışına çarpmadığından emin olacak ve komaya girene kadar sevişecektim.

"Ne için olduğunu sormayacak mısın?" diye ukala sesiyle meydan okudu.

Hay sikeyim. İyi görüldüğünde bile (ve aslında o elbisenin içinde saçları açıkken iyi görünüyordu), bu kadar... *kendisi* olarak bunu mahvetmek zorundaydı.

Hevesle telefonumdan başımı kaldırdım. "Benim hatam. Ne için?"

"Daha önce çıldırdığımda durumu idare etmek için..." Sözüünü yarıda kesti.

ve kaşlarını çatarak elime baktı. Neden tekrar sinirlendiğini anlamam bir saniye sürdü. Ekranım, Alice'in göğüslerini sıkıtiğı ve ağzında kirazla kameraya göz kırptığı, ayçiçeğı desenli minik bir bikiniden başka bir şey giymediğı bir susuzluk tuzağına takılmıştı.

"Kim bu?" diye sordu.

Kiminle, kaç kez, nerede ve ne zaman yattığımı kimseye söylemiyordum. Bu bana çok bayağı geliyordu - hele ki bu, muhtemelen okul sonrası dans eden bir anaokulu öğrencisinden bile daha bakir olan Sailor'a olunca.

"Aynı okula gittiğim bir piliç."

"Güzel," dedi, işler hiç de güzel *olmadığında* kızların bu kelimeyi telaffuz ediş tarzıyla.

Pencereye geri döndü. Ben de kendimi Alice'in memelerini sikerken hayal etmeye geri döndüm.

Eve vardığımızda, Sailor doğruca odasına koştu ve kapıyı hışımla çarptı. Ben de kendi odama doğru ilerlerken, kafasını duvara vurarak "aptal, aptal, aptal" dediğini duydum. Az önceki küçük sinir krizi yüzünden kendini kötü hissettiğini düşündüm.

Yatak odamın kapısını kapattım ve Alice'e bir mesaj attım.

Hunter: N00dz gönder.

Bunu yastıkla sevişen bir köpek GIF'i ile takip ettim. Yirmi birinci yüzyılda kur yapmak bok gibiydi.

Öfkelenmek, yıkılmak ya da genel olarak dağınık olmak yerine - öksürük, *Denizci*, öksürük - Alice, neon pembe bir tangadan başka bir şey giymeden, boynundan aşağı yatağa kartal gibi uzanmış bir fotoğrafıyla cevap verdi. Puro pantolonumdan sıyrıldım. Sailor'la dans ettiğimden beri sertleşmeyi hiç bırakmamıştım.

Hunter: Şimdi de kendine dokunduğun bir video.

Alice: Emin misin? Babamın seni tecrit ettiğini duydum.

Hunter: Bu kuralları çiğnemek değil. Sadece biraz eğiyorum. Sağa doğru. ;)

Alice: LOL sapık. Birinin yanına taşındığını söylüyorlar. Bir kızla.

Hunter: Düşündüğün gibi

değil. Hiçbir şey

düşünmüyorum.

Gerçek bu değil mi, bebeğim.

O gece Alice'in iğrenç videolarını izleyerek iki kez mastürbasyon yaptım. Uyandığımda Sailor gitmişti.

Carrot Top Pazar günü eve gelmeye zahmet etmedi. Umursadığımdan değil ama o kocaman daireyi iyi bir şekilde kullanamadan sadece kendime ayırmak neredeyse alay etmek gibiydi. Babamın sözde korumaları/özel

Müfettişler binanın altındaydı ve lanet olası dünyanın yarısının Sailor'la yaşadığını zaten bildiğine dayanarak, binadaki personelin de ağızlarını çalıştırdığını anladım.

Zamanımı istatistik ve diğer beni öldüren işletme-yönetim konularını çalışarak geçirdim. Akşam derslerime neredeyse hiç katılmadım çünkü geçen hafta her gün bütün gün ofisteydim - kahve getiriyor, ağabeyim ve babamın şirketin geçmişi hakkında bana attığı spontane sınavları cevaplıyor ve genel olarak belirlenmiş ofis kaltağı oluyordum.

Sailor akşam yemeğine kadar ortalıkta görünmeyince, biraz stres atmak için binanın spor salonuna gittim. Dün bağış toplama etkinliğinde annem sohbet etme girişimlerinden birinde polo oynamaya geri dönmemi önermişti. Ben de ona kendi işine bakmasını önerdim. Spor yapmak istemiyordum. *Hiçbir şey* yapmak istemiyordum.

Ve sorun da burada yatıyordu. Sikişmek ve parti yapmak dışında hiç hırsım yoktu. İçimde bir boşluk hissediyordum, etimin kenarlarını kemiren, geri kalanımı yutmakla tehdit eden türden bir boşluk.

Gece yarısına doğru dairenin ön kapısının açıldığını duydum. Odamdaydım, kapım aralıktı ve saçma sapan bir ders kitabı okuyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, Carrot Top'a nerede olduğunu soramayacak kadar kırgın hissediyordum. Mutfakta ayaklarını sürüyerek dolaştığını, kendine bir bardak su doldurduğunu ve buzdolabını karıştırdığını duydum. Kendine yiyecek bir şeyler hazırladı. Söz konusu yemek olduğunda eli gerçekten çok iyiydi. Taze ekmek, fıstık ezmesi, Nutella ve kavrulmuş fındık kokusu alıyordum. Ya ailesiyle FaceTimeleşiyordu ya da onları hoparlöre almıştı. Kardeşi ve babası ertesi gün onu öğle yemeğine kimin götüreceği konusunda tartışıyorlardı, çünkü şehrin farklı yerlerinde olacaklardı. Şaşırtıcı derecede işlevsel ailesinden nefret ediyordum.

On dakika sonra ışıkları söndürdü ve yatak odasının kapısını kapatarak kilitledi.

Kapınızı kilitlemenize gerek yok. Sana gizlice girmeyeceğim.

HHH: ?

HHH: Beni hiçbir şey yapmadığım halde cezalandırmak için hâlâ bana sessiz muamele mi yapıyorsun? Cehenneme git, CT.

Gri bir Pazartesi sabahıydı ve bu da kendimi bir otobüsün altına atma isteğini beraberinde getirdi.

Güne şirketin yönetici muhasebecisinin üç aylık rakamları incelemesine yardım ederek başladım. Dört saat boyunca Excel sayfaları ve iç çamaşırı kabuğu, kahve ve şeker hastalığı gibi kokan orta yaşlı adamlarla dolu bir zindanda kaldıktan sonra, öğle yemeğimi mini mutfakta çalışırken, babamın görünüşe göre küçük bir patlama nedeniyle kapalı durumda olan rafineri hakkında insanlara bağırmasının arka plan gürültüsünün tadını çıkararak yedim. İşim bittikten sonra, bazı belgelerin dosyalanmasına yardımcı olmak için uyum departmanına gidecektim. İşte benim rock-n-roll hayatım böyleydi.

Boş poke kasemi çöpe attım, koridoru döndüm ve bir hevesle asansörler yerine acil durum merdivenlerini kullanmaya karar verdim. Öğle yemeği saatinde oralar çok yoğun ve anlaşılan Royal Pipelines'daki insanlar beni umursamıyordu. Görünüşe göre, hepsi benim tembel bir pislik olduğumu biliyordu ve Da emekli olduğunda şirketi zorba kardeşimle birlikte yönetmem konusunda pek hevesli değillerdi.

Merdivenleri ikişer ikişer indim, ta ki aşağıdan, iki kat aşağıdan gelen bir ses duyana kadar. Kişi açıkça fısıldıyor olsa da yankı onu yukarı taşıdı.

"...gerçekten umurumda değil. Yeter ki yapılsın. Gizlilik çok önemli. Seni haftaya başka bir kullan-at telefonda arayacağım. Beni arama, anladın mı? Bu çok riskli. Bugünkü aramanı açmamalıydım bile," diye homurdandı ses.

Syllie.

Kulak misafiri olacak biri değildim. Görgü kurallarından dolayı değil, Tanrı korusun, ama başkalarının hayatları hakkında sıfır-eksi otuz sikim verdiğim için. Syllie, iyi bir ahabap olmasına rağmen, ilgilendiğim insanlar listesinin en altında yer alıyordu. Eğer bir yan parçası varsa, ne mutlu ona. Kendi kendime gülümseyerek başımı salladım. Eski dostum gizlice başka tatlar deniyordu. Yaramaz. Bekledim, aşık çocuğun aramasını bitirmesine izin verdim.

"O ihtiyar için endişelenmiyorum. Her geçen saniye daha da kendini beğenmişleşiyor. Küçük çocuğu da tam anlamıyla bir şaka gibi; uçuk çıkarıp aletini kesse bile belayı tanımaz. Ama büyük oğlu tehlikeli. Ona dikkat etmeliyiz."

Vay be.

Re. Lanet olsun. Rüzgar.

Gerçek bir şaka mı? Bunun her yerinde benim adım vardı. Neredeyse bu kaltağı ailemde markalaştıracaktım. *Tehlikeli büyük oğul mu?* Bu *mo órga* olurdu. Değerli Cillian.

Ayrıca bu, anal seven bir metresle yaşanan ateşli ve zararsız bir ilişkiye *hiç* benzemiyordu.

Benden beceriksizlik, cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve başarısızlık dolu bir çanta olarak bahsettiğini bildiğim halde alınmadım. Ben daha çok onun neyin peşinde olduğuyla meşguldüm. Kendimi belli etmemeye çalışarak sırtımı duvara yapıştırdım. Aletimin karda ilginç şekiller çizmekten daha fazla işe yaradığını keşfettiğimden beri ilk kez am olmayan bir şeyle ilgileniyordum.

"Evet, sorun değil. Dinle, insanlar soru sormadan önce ofise dönmem gerekiyor. Haftaya konuşuruz."

Telefonu kapattı, derin bir iç çekti ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Ayaklarımın ucuna basarak merdivenleri çıktım, ilk müsait kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Sırtımı kapıya dayadım ve Sylvester'ın sekizinci kata çıkan merdivenleri dinledim. Ortalık sakinleşince kapıyı açtım ve doğruca Da'nın ofisine gittim.

Ona ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Cillian ile oturuyordu. -sürpriz, sürpriz- salata kaselerinin üzerinde gülüşüyorlardı. Kapıyı çalmadım. Bir yanımda onu memnun etmek istiyordu ama diğer yanımda onu kızdırmaktan mutluydu.

"Tanrı aşkına, kapı çalmayı öğren." Baba salatasını bıraktı ve peçeteyle ağzını sıvazladı. "Ne istiyorsun, *ceann beag*?"

Konuşmadan önce nefesimi düzenleyerek yavaş kapının tamamen kapanmasını bekledim.

"Her şeyden önce, bana böyle hitap etmeyi bırakman için." Nefret etmesine rağmen ona nasıl CT Savaşçısı dediğimi düşündüm. "İkincisi, az önce Syllie'nin telefonda biriyle garip şeyler konuştuğunu duydum. Sanırım bizim hakkımızdaydı."

"Belirt," diye emretti Cillian, alt kattaki organik bardan aldığı bir parça marul ve buharda pişmiş tavuğu çiğneyerek. Bu bile herifi hadım edememişti.

"Sanırım bizi alaşağı etmek istiyor ya da öyle bir şey."

"*Biz* mi?" Cillian kalın bir kaşını kaldırarak bal rengi gözleriyle beni değerlendirdi. Bugün puştluğu yepyeni bir seviyeye çıkarmıştı; muhtemelen rafineri patlaması yüzünden hâlâ kızgındı. Ama kimse yaralanmamıştı, o halde bu kadar büyütecek ne vardı?

"Sen. Mutlu musun?" Dişlerimi öfkeyle birbirine geçirdim. "Seni alaşağı etmek istiyor. *Athair*'in kendini beğenmiş, benim aptal ve senin de tehlikeli olduğunla ilgili bir şeyler söyledi ama bir planla devam etmek istediğini söyledi."

"Neredeydi o?"

Konuşan tek kişi Cillian'dı. Da dikkatini salatasına vermişti ve beni ciddiye alıp almadığını merak ediyordum. Kulaklarımın öfkeyle pembeleştiğini hissettim. "Acil durum merdiveni."

Cillian ve Da okuyamadığım bakışlar attılar. Onları yılda iki kereden fazla görseydim belki okuyabilirdim.

"Muhtemelen üç aylık ikramiyesine üzölmüştür." Da yeşil mendiliyle ağzının kenarlarını sıvazlayarak çiğnedi.

Cillian kaşlarını çatıı ama varsayımını düzeltmedi.

"Görevine geri dön evlat." Babam bana el salladı. "Ama baba..."

Plastik çatalıyla kapıyı işaret ederek, "Şimdi doğrayın," diye vurguladı.

Aralarında bir bakış attım. Kardeşim bana garip bir şekilde baktı. Beynindeki çarklar dönüyordu. Her ne düşünüyorsa, beni desteklemek için yeterli değildi. Bir çöp kutusuna tekme attım, kâğıtlar ve şişeler etrafa saçıldı.

Güzel. Pislik herif geri dönüşüm de

yapmıyor. "Tanrım, hiç

dinlemiyorsun." "Kes şunu. Küfür ediyorsun," diye ısırdı *Athair*.

Cillian duygusuzca pencereden güvenliği işaret etti. "Bekçi köpeklerinizi çağırmanıza gerek yok. Ben gidiyorum."

Cam kapıyı suratlarına çarpmak istedim ama yine de yarım saat boyunca santim santim kapanmasını izledim.

Sylvester Lewis ailemi mahvetmek istiyordu ve her şeye rağmen ya da belki de her şey *yüzünden* bunu kabullenemiyordum.

Bu işin aslını öğrenmek istedim. Babamın küçük kızıl projesini mahvetmeden önce mi sonra mı? Bunu sadece zaman gösterecekti, ama şimdi iki teşviğim vardı. Sabahları uyanmak için iki şey:

1. Syllie'nin neyin peşinde olduğunu öğrenip onunla kendim ilgileneceğim.

2. Sailor Brennan'ı evcilleştirin, bu kabus gibi anlaşma bitene kadar kendi evcil hayvanım olarak kullanmak istediğim kır atı

Nine

Pazartesi günü, yerel gazetede, bağış gecesinden çıkarken Hunter'ı limuzine kadar takip ederken başımı öne eğmiş bir fotoğrafımla uyandım.

"Avcı Oyunları: Kraliyet Boru Hatları Playboyu Okçuluk Metresi Denizci Brennan'la Sevişirken Yakalandı!" diye bağırان manşetin hem yanlış hem de zekice olmadığını düşünüyorum.

Bunun arkasında Gerald'ın olduğunu ve Hunter'ın feci imajını düzeltmek için oğluyla beni bir çift olarak pazarlamaya karar verdiğini biliyordum, bu yüzden kendime umursamadığımı söylemeye çalıştım - bir yandan da gazeteyi spor çantamın dibine iterek Junsu'nun onu bulamayacağından emin oldum.

Birkaç gün sonra bunun pek de önemli olmadığı ortaya çıktı.

"Çocuk. Yine geldi," dedi Junsu ciddiyetle, ellerini arkasında kavuşturmuş, dudaklarında onaylamaz bir büzölme vardı.

Onu görmezden gelerek, Transformer robotundan koparılmış bir kola benzeyen yayımı kaldırdım ve kendime gelmek için bir nefes aldım. Aptal bağış toplantısından sonra kafamı toparlamam kırk sekiz saatimi almıştı. Pazar gününü Persy, Belle ve Aisling ile kek yiyerek, *Riverdale* izleyerek ve Hunter Fitzpatrick dışında her şeyden konuşarak geçirdim. Bir dansın hayatın büyük planında hiçbir şey ifade etmediğini fark ettim. Gerçek şu ki

Mesele şu ki, Hunter sözde anımızdan sonra limuzinde yarı çıplak kızların fotoğraflarını karıştırıyordu. Bakışları beni geçici olarak kör etti ama hemen kendimi kontrol ettim. Şimdi gerçekten önemli olan şeye odaklanma zamanıydı: okçuluk.

Gözlerim hedefe yakınlaştı ve onun Hunter'ın güzel yüzü olduğunu hayal ettim. Oku serbest bıraktım ve 76,5 metre boyunca hedefe doğru yol alıp sekiz noktalı halkaya inişini izledim.

Bunun soğukkanlı olmayışıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin ağrıyan sağ omzumla ilgili olduğunu biliyordum, ama Junsu'ya her şikayet ettiğimde, bunun sporcuların başa çıkması gereken olağan bir rahatsızlık olduğunu söyledi.

*"Sizce judo, eskrim ve artistik yüzmede durum farklı mı?
Hepsi acıdır. Sanat acıdır, Denizci."*

Yayı indirdim, şapkamı düzelttim ve yanımdaki desteden bir ok daha aldım.

"Ne dediğimi duydun mu?" Junsu sordu. Sert bakışları farkındalıkla tenimi karıncalandırdı.

"Açık ve net." Saatimdeki sayacı yirmi saniyeye, yani Olimpiyat okçularına finale ulaştıklarında verilen süreye ayarladım ve oku çekmeye başladım. Gece gündüz çalışarak günde iki yüz ila üç yüz arasında ok atıyordum.

"Eee?" dedi sabırsızca. "Kışt onu. Dışarıda bekliyor."

İkinci oku attım -bu sefer hedefin Hunter'ın ele avuca sığmaz, soğuk kalbi olduğunu hayal ederek- yedi noktalı halkayı yakalamasını izledim.

Ateş et. Steroid iğnesine ihtiyacım vardı yoksa bu hafta berbat bir performans sergileyecektim.

Junsu'ya bakmak için boynumu büktüm ve sakince gülümsedim. "Onu kabul etmek onu cesaretlendirecektir. Daha önce de söylediğim gibi, o benim erkek arkadaşım değil. Beni burada ziyaret etmeye karar verirse, bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok, ancak bunun için eğitimimi durdurmayacağım."

Junsu bir daha Hunter'dan bahsetmedi ve ben de onun buradaki varlığını düşünmemeye çalıştım. Antrenmanın geri kalanında berbattım.

Yarım saat sonra poligondan çıkıp arabama doğru yürürken Hunter'ı kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, tertemiz lacivert takım elbisesiyle bagajıma yaslanmış halde görünce şaşırdım.

Bunca zaman dışarıda mı bekledi?

"Demek köpek kulübesinde yaşamak böyle bir şeymiş." Kollarını iki yana açarak hayali bir köpek kulübesini işaret etti, sözleri neşeyle doluydu.

"Eğer bir orospu şakası yapacaksan, lütfen dünyayı bağışla ve bunu yaparken de bagajımdan in," diye karşılık verdim.

Hunter, bagajımla yapmak istediği ama aracımın ilgisi olmayan şeyler hakkında bir şeyler mırıldanarak beni şaşırttı.

Bagajı açtım ve eşyalarımı içine boşalttım. En iyi çabalarımın rağmen göğsümde yükselen heyecanın tatlı, kıvrımlı baskısını hissederek kapattım. Arkamı döndüğümde Hunter oradaydı, yüzümdeydi. Birlikte dans ettiğimiz zamandan daha yakındı. Ellerini iki yanıma, arabamın üzerine koydu, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Benden kaçırıyorsun," diye tısladı. "Sen de öyle."

Oda arkadaşım bağış toplama etkinliğinden bu yana, cevapsız mesajlar dışında beni pek arayıp sormamıştı. Gerçek şu ki, başka kadınlara baktığı için incinmeye hakkım yoktu ve ben antrenman yaparken beni bölmeye hakkı yoktu. Çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı ve bu hoşuma gitmiyordu.

Hunter'ın başparmakları iki yanımdan popomun kenarına dokundu ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. "Sadece memelerini sakinleştirmen için sana zaman verdim. Belli ki hâlâ biraz soğumaya ihtiyaçları var."

"Belli ki," dedim göğsünü iterek. Kımıldamadı. Kaşlarını çatarak yukarı baktım.

"Çekil yolumdan, Prens Syphilis."

"Benimle yemek yiyin, Prenses Psikopat." "Git başımdan. Evde görüşürüz."

"Evde değil. Başka bir yerde. Halka açık bir yerde. *Eğlenceli* bir yerde."

Eğlence kelimesini korkunç bir küfürmüş gibi söyledi. Sanki eğlence benim baş düşmanımymış gibi. Ailem gibi konuşuyordu. Elbette, eğlenirdim. Sadece erkeklerle eğlenmiyordum.

Ya da odamın dışında.

Tamam, belki eğlence bölümünde biraz yardıma ihtiyacım olabilir. "Evde mükemmel yenilebilir yiyecekler var. Nora, aşçı-"

"Nora'yı spatulayla götünden sık. Aç olduğun için dışarıda yemek yemezsin. Bunu lanet olası bir deneyim için yaparsın. Bu bir zevktir."

"Senin çok iyi bildiğin bir şey," diye homurdandım, çamaşır deterjanı ve erkek gibi kokmasından nefret ediyordum ve bu da midemin hoş bir şekilde bulanmasına neden oluyordu.

"Evet." Kulağıma fiske vurdu, yumuşayacağımı anlayınca bir adım geri çekildi.

Ve öyleydim. Çünkü içten içe onu üzme hakkım olmadığını biliyordum. Her alanda iyi bir ilerleme kaydediyordu ve ben onun bakıcısıydım. Daha fazla dahil olmalıyım.

Arabamın anahtarlarını cebimden çıkardım ve omzum acıyla yanarken yüzümü buruşturdum. Nasıl araba kullanacaktım ki?

Hunter aklımdan geçenleri okudu ve anahtarları elimden kapıldığı gibi adımlarını hızlandırarak arabamın yanına geldi.

"İzin verin. Muhtemelen önümüzdeki Perşembe günü bizi oraya ulaştırırsın. Suçlu kığım yolumuzu donutlayabilir ve yine de oraya daha hızlı varabilir."

İtiraz edecektim ama aslında bana iyilik yapıyordu. Şu anda yapabileceğim en iyi şey omzumu biraz dinlendirmek ve eve gittiğimizde buz koymaktı. Yolcu koltuğuna kaydım, kapıyı sağlıklı sol kolumla kapatmaya dikkat ettim.

"Nereye?" Uzun uzuvlarını benim alanıma yerleştirmeye çalışmakla meşgul olduğundan emin olduğumda ona bakarak eğildim. Komik bir şekilde büyük görünüyordu, dizleri direksiyonun iki yanına değiyordu. Koltuğumu düzeltti ve arabayı çalıştırdı.

"Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden
nefret ederim."

"Şok edici. Oraya varana kadar gözlerini kapat." Park yerinden saatte otuz mil hızla geri geri çıktı, bir iblis gibi hızla otoparktan çıktı. Dikiz aynasından Junsu'nun kulübün merdivenlerinde, kaşları çatık, elleri kalçalarında durduğunu gördüm.

Mutlu *değilim*.

"Yapamam," diye seslendim kafamdaki panik sesini bastırarak. Teknik olarak Junsu bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Kiminle çıkacağımı söyleyemezdi. Lana Alder her zaman birileriyle çıkardı. Hatta yeni Örümcek Adam'ı oynayan aktörle yüksek profilli bir ilişki bile yaşamıştı. "Midem bulanacak."

"Lanet olsun, Denizci. *Carpe diem*'in içine ettin." Hunter uzanıp kalçamı okşadı ve ben de içten içe irkildim.

Yoga pantolonu ve tatsız bir DriFit tişört giyiyordum ve tayt giyen Ed Sheeran'a benziyordum. O ise Oscar törenine katılmış gibi görünüyordu. Hunter bir uçağın kalkışına daha uygun bir hızla otoyola doğru yöneldi.

"Peki nasıl oluyor da kötü şöhretli Troy Brennan'ın kızı bu kadar aptal olabiliyor?" diye sordu sohbet edercesine.

"Her şeyden önce, aksi kanıtlanmadığı sürece babam saygın bir iş adamıdır." Konuşabilecek yaşa geldiğimden beri babamın bana söylememi tembihlediği sözleri tekrarlardım. İnsanlar sanki milli bir spormuş gibi ailemin reisini dürtme ve kurcalama dürtüsü hissediyordu.

Hunter gözlerini yoldan ayırmadan homurdandı. "Peki ya ikincisi?"

"Bizler ebeveynlerimiz değiliz. Örneğin babanız Amerika'nın en büyük şirketlerinden birini yönetiyor, siz ise amatör bir porno yıldızımanız."

"Beni iş üstünde gördüğünü söyleme sakın?" Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hayır. Seni Google'da aratmamamı istemiştin, hatırladın mı?"

"Beni idare edebileceğini fark etmeden önce. Utanç verici. Yeni müşterilere ilk biniş bedava."

"Ben almayayım. Filmin daha iyi olduğunu duydum."

Kahkahalarla uludu, sesi seksi ve hırçındı. Göğsümde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktım ve başparmağımın etrafındaki deriyi kemirdim.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Alice, Cumartesi günü bana bakarken yakaladığın kız sadece bir arkadaş."

"Bu onunla yatmadığın anlamına mı geliyor?" Gözlerim hâlâ dışarıdaki karanlığa odaklanmıştı ama içimde bir umut alevlendi. Boston'un dışında, kuzeye doğru gidiyorduk.

"Hayır, onunla çok yattım ama o tam bir ot. Ayrıca taşaklarımı senin gibi Baoding topları olarak kullanmıyor. Seninleyken yenildim, alt edildim ve aşırı derecede sinirlendim."

"Yani ne demek istiyorsun? Arkadaşın olmak için fazla zeki ve geveze olduğumu mu?"

"Her şeyi fazla abartıyorsun. Kirazını patlatmaktan mutluluk duyarım ama sana bir tavsiyede bulunmama izin ver; yoğunluğunu azaltmalısın. Sanırım seni yenebileceğim tek şey polo."

"Ve bir yumruk kavgası," diye düşündüm, bakire olduğum varsayımını düzeltmeden.

Senin umurunda olmamalı, o da asla öğrenmemeli.

"Tartışılır." Bana yan gözle baktı.

"Her neyse, ata nasıl binileceğini biliyorum." Sıcaktan yanan yanağımı serin cama bastırdım. Hunter'ın yanındayken IQ'mun kırk puan düştüğünü hissediyordum. Doğa böyle bir ahmaktı. Beynim bana

Ama bedenim bu güzel ve yıkıcı erkekle üremek için yalvarıyordu.

"Polo, başarılı bir binici olmaktan daha fazlasını gerektirir."

"Dört nala koşan bir atı tek bir okla gözüm kapalı yere serebilirim," diye hatırlattım ona. "Yani teknik olarak seni poloda yenebilirim."

Başını sallayarak tekrar güldü.

"Aynı anda hem buz gibi soğuk hem de ateş gibi sıcak olabilen bir kızla hiç tanışmadım. Bir an elinize dokunursam bayılacağınızı düşünüyorum, diğer an ise beni uykumda öldüreceğinizden emin oluyorum. Sen bir tripsin, CT."

Hunter arabamı ıssız bir yerdeki eski bir meyhanenin önündeki çakıllı yola park etti. Tudor tarzı meyhanenin bacasından çıkan beyaz duman, bulutsuz ve yıldızsız gökyüzüne doğru yükseliyordu. Cırcır böceklerinin belli belirsiz sesi, ağaçların ötesindeki otoyol ve belki de bir baykuş vardı.

"Burayı nereden biliyorsun? Hayatım boyunca burada yaşadım ve hiç duymadım. Boston'ı bile zar zor biliyorsun." Emniyet kemerimi çözdüm. Bunu söylerken, bu gerçeğin ne anlama geldiğini fark ettim. Hunter ailesinden uzakta, yabancı bir ülkede, yabancılarla birlikte büyümüştü.

Dün Aisling bize çocukluğunu tamamen şans eseri Boston'da geçirdiğini söylemişti. O birinci sınıfa başlamadan önce bölgemizde tamamen kızlardan oluşan bir yatılı okul açılmıştı. Kız olduğu için ailesinin akademik olarak ona daha yumuşak davranması ve Gerald'ın aile işine katılması için ona hiçbir zaman baskı yapmaması yardımcı oldu. Ancak Cillian ve Hunter altıncı yaş günlerinden hemen sonra yurtdışına gönderildiler ve Cillian lise eğitimini New England'da tamamlarken, Hunter ailesi onunla uğraşmak zorunda kalmasın diye California'ya kadar gönderildi.

Hunter arabadan dışarı kaydı. "Çocukken bir keresinde dadımla birlikte bir polo maçından dönüyorduk. Arabamız bozulmuştu ve yağmur yağıyordu, içeri girdik ve bana patates kızartması, yağlı bir hamburger ve milkshake verdi. İlk kez patates kızartması yemiştım. O zamana kadar sadece özel aşçının yaptığı organik saçmalıkları yemiştım. Babam o civardaydı, bizi kendisi aldı. İlk defa böyle bir şey yaptı, gün ortasında benimle vakit geçirdi falan."

Kaşlarını çattı, sanki buranın onun için neden özel olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Tüm zorlu şöhretine rağmen, babam zorlu taklacı derslerimin hiçbirini nadiren kaçırmazdı. İstedğim her şeyi almama izin verirdi ve ehliyetimi alana kadar özel şoförüm olarak ikinci bir iş yapardı. Birlikte

Cumartesileri Sam'in MMA turnuvalarına giderdik ve annem de babam da hayatımızın demirbaşlarıydı.

"Her neyse, ailemi her ziyaret ettiğimde buraya gelirim. Bazen Aisling'i de götürüyorum. Burada gerçekten bir ekibim yok, bu yüzden o gelemediğinde ben yalnız geliyorum."

Eski ahşap kapıyı iterek açtı. Turuncu ışıklı, gürültülü bir bara girdik, üç uzun sıra elle oyulmuş ahşap masalar ve eşleşen banklar vardı. Yüksek sesli Gal müziği ve biralardan bira yudumlayan işçileriyle *Game of Thrones* bölümlerinden fırlamış bir hana benziyordu. Tütsülenmiş et, sıcak bira ve ter kokusu burun deliklerime doldu.

Vücudumun sertleştiğini hissettim. Gürültülü, kalabalık yerlerden nefret ederdim. Özellikle de yabancı erkeklerle dolu, gürültülü ve kalabalık yerlerden.

Özellikle de burada, kullanılmış bir sakız kadar koruyucu olan yumuşak elli Hunter'la birlikte olduğumu görünce.

Vücudumdaki her kemik geri dönmem ve U dönüşü yapmam için bağıırıyordu. Korkak bir kedi değildim ama buradaki tek kadın bendim ve çocuksu kıyafetlerim ve vahşi saçlarımla bazı yorumlara davetiye çıkaracağımı biliyordum. Hunter beni dürttü ve kapıda bizi karşılamaya gelen garsona nereye oturabileceğimizi sordu.

"Neresi olursa, dostum. Burası tıklım tıklım." Elinde iki tepsi dolusu bezelye püresi, patates püresi ve rosto taşıyan sivilceli bir genç odanın içinde dolaşılıyor, sohbet, kahkaha ve müziğin arasından mutfaktan gelen sipariş numaralarını bağırarak söylüyordu.

Oturduk, biralarını yudumlarken konuşan iki yaşlı adam ile yüzleri ve giysileri toza bulanmış bir grup inşaat işçisinin arasına sıkıştık. Hunter ve benim yanımda oturan iki kişi genç görünüyordu ve Güneyli bir tınıları vardı. Aralarında köpüklü, boş bira bardaklarından oluşan bir yığın bariyer olarak duruyordu. Yavaş konuşmalarına ve gevelemelerine bakılırsa sarhoş oldukları belliydi.

Masanın altında parmaklarımla kıpırdandım. Hunter ikimize de kök birası ısmarladı ve benden onaylayan bir gülümseme aldı. Menüye kaşlarını çatarak bakmaya devam etti ve gömleğinin içinden görünen tahta atı parmakladı. Başparmağımı menünün kenarında gezdirerek, açık renk göğüs kıllarının örtüsüne bastırılmış küçük atı izledim ve beynimin nerede olduğunu merak ettim, çünkü bu bara kesinlikle yanımda getirmemiştim. Sonunda *aptal sıcak* deyimini anlamıştım.

Hunter'ın seksiliği beni aptal yaptı.

"Atın nesi var?" Boğazımı temizledim ve beni onu süzerken yakalamadan önce kaşlarımı çatarak menüme baktım.

Hunter ne yaptığının farkına vararak elini ondan çekti.

"Oh, bu eski bok mu?" Kıkırdadı, garsonun bize verdiği kök birasını kaptı ve zaman kazanmak için bir içki aldı. "Önemli bir şey değil."

"Yine de nasıl aldığını söyle bana." Parmaklarımı birleştirdim ve çenemi parmak eklemlerimin üzerine koydum. Yanımdaki adam yüksek sesle geçirdi, sıcak bir et nefesi yüzümün yan tarafını yelpazeledi.

Öğürmemeye çalışarak ağzımdan nefes aldım.

"Ben çocukken, ne zaman yatılı okuldan eve dönsem, ailem benimle vakit geçirmek zorunda kalmamak için başıma bir ya da iki dadı salarlardı. Altıncı... hayır, sekizinci dadımda, Da polo oynamayı öğrenmem gerektiğine karar verdi. Bu konuda biraz hıyarlık yapıyordum. O yaz, Sekiz Numaralı Dadı -adını hatırlamıyorum ama İsveçliydi- her gün antrenmandan önce beni fiziksel olarak güreşerek arabaya bindirmek zorunda kaldı. Atlardan tutkuyla nefret ederdim. Bu piçlerin nesini seveyim? Kokarlar, ayakta uyurlar ve öğürme refleksleri yoktur; bu da onları harika sevişme arkadaşları ama berbat yemek arkadaşları yapar. Ama konudan sapıyorum. Sanırım İsveçli bakıcım işi için biraz endişelenmeye başlamıştı çünkü direnç gösteriyordum - diğer adıyla lanet olası bir çocuk oluyordum. Bir gün bana hediye olarak bu Dala atını verdi. İsveçlilerin bunun iyi şans getirdiğine inandıklarını ve bunu takarsam asla attan düşmeyeceğimi söyledi. On üç yaşına kadar Noel Baba'ya inandığım için tabii ki onu aldım."

"Peki ya sen? Yani attan düştün mü?"

Menüden başını kaldırdı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Hayır. Sıfır çizik. Araba kazası da yok."

"Hatırlıyorsun." Ona dikkatle baktım. İfademin doğruluğunu biliyordum. İliklerime kadar işlemişti.

"Neyi hatırlıyorsun?" Yüzü dikkatle boş bırakılmıştı. "Şu İsveçli dadının adını."

Hatırladı çünkü önemsiyordu. Ama umursamak istemiyordu. Hunter hiç de aptal değildi. Sadece etrafına duvar üstüne duvar örmüştü ve bu da ona ulaşmayı zorlaştırıyordu, çünkü onun deneyimine göre insanlar orada kalmak için orada değillerdi.

Bana şeytani bir sırıtış fırlattı. "Üzgünüm tatlım, yok. Peki ya sen? Okçuluğa nasıl başladın? Bu bok Altıncı Henry'den daha ölü."

Hunter kök birasından bir yudum daha aldı, üst dudağında koyu bir bıyık oluşmuştu. Onu yalayarak temizledi ve ben de dilinin ağzında yavaşça gezinmesini izledim. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu bana öpüşmemize hiç karşılık vermediğini hatırlattı.

Belki de bağış gecesindeki sinir krizinden sonra unutmuştur.

"Güleceksin," diye
uyardım. "Doğal olarak."

Yere baktım. "Aslında bu bir klişe. Robin Hood. Özellikle küçükken, aynı zamanda iyi olan bir kanun kaçağı olma fikrini çok severdim. Belki de babam yüzünden..." Boğazımdaki utancı yutarak durakladım.

"Aksi kanıtlanmadıkça saygın bir iş adamı mı?" Hunter kaşlarını çatı.

Güldüm, yüzümün kızardığını hissettim. "Aynen öyle. Onun hakkındaki söylentiler peşimi bırakmadı. Onun işlediği iddia edilen günahlar benim de günahlarımdı. Eminim diğer aile üyeleri tarafından tanımlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur."

Hunter başını salladı. "Doğruca."

"Robin Hood'un anlatısını, bir suçlunun romantikleştirilmesini sevdim. Macera peşinde koşuyor, zenginlerden alıyor ve fakirlere veriyor. Ayrıca Disney filmindeki tilki çok turuncuydu, tıpkı benim saçım gibi," diye itiraf ettim ve Hunter'ın bağımlılık yaratan kahkahalarından daha fazlasını hak ettim.

Bir şekilde diğer tüm sesleri bastırıyordu, hatta yanımda arkadaşına zincirleme küfürler eden adamın sesini bile. Hareketli bir şekilde, elleriyle konuşuyor ve bir şey göstermeye çalışırken bazen bana dirsek atıyordu.

"Ayrıca, her zaman bir silahın nasıl kullanılacağını bilmek istemişimdir.

Silahlar soğuk, metalik ve kişiliksizdir; okçuluk ise sabır, hassasiyet ve tutku gerektirir." "Bir kez içine girdiğimde, bir bağımlılık haline geldi.

Ailem ve *benim* hakkımdaki konuşmalardan uzak, güvenli bir sığınaktı.

Sanırım şimdiye kadar benim

Çok fazla arkadaşım yok, bu yüzden okuldan sonra vakit geçirmeme yardımcı oldu."

Birine, özellikle de bir yabancıya, üstelik güzel ve erkek birine açılmak bana göre değildi. Sesim reddedilmiş gibi çıkıyordu ama Hunter fazla paylaştığımı düşündüyse ya da bana acıdıysa yüzü bunu ele vermiyordu.

Sözlerimi düşünmüş gibi başını salladı. "Aradığın şeyi bulduğuna sevindim."

"Yapmadığın için üzgünüm." Ellerimi aramızdaki masanın üzerine koydum, ne bekliyordum? Hunter'ın onları kendisinde toplamasını mı?

Yapmadı tabii ki.

Garson siparişlerimizi almak için arkamda belirdi. Garip bir şekilde döndüm ve ilk defa henüz menüye bile bakmadığımı fark ettim.

Tam birkaç dakika daha isteyecektim ki Hunter arkamdan gürledi, "İkimiz de soslu, soğanlı ve közlenmiş patatesli rosto alacağız, yanında da portabellas dolması. Ayrıca, hanımefendi kızardığında ona bir kadeh Baileys getirdiğin her sefer için sana yirmi dolar bahşış vereceğim. Bunu bizim için yapabilir misin, eski dostum?"

Sivilceli garson bize kart gösterme zahmetine bile girmedi. Sarı dişlerini sırtarak gösterdi, başını salladı, menülerimizi topladı ve siparişlerimizle birlikte barı mutfaktan ayıran pencereye doğru koştu.

Hunter'a döndüm. Yanlış anlaşılmış bir kötü adamın orantısız sırtışını takınmıştı. "Sen araba kullanmıyorsun, ben de tamamen ayık ve bekâr olduğuma göre Skoru eşitleyeceğim."

"Tersine," diye not ettim.

"Bu benim en sevdiğim pozisyon." Kollarını abartılı bir şekilde açtı, bu sırada diğer insanların omuzlarına çarpıp çarpmadığını umursamadı.

Bu beni utandırdı ve o da gülerek "Kolay av" diye mırıldandı.

Neyse ki garsonun sırtı bize dönüktü, çünkü gitmesinin üzerinden üç saniye bile geçmemişti. Gecenin sonunda çok kötü olacaktım. Ayrıca çok sarhoş.

"Yani... Hayatında ne yapacağını bilmediğini söylemiştin." Onu tekrar konuşmamıza yönlendirdim.

Yanımda oturan adam vücudunu bana doğru çevirerek alay etti, ama bakışlarını karşılamak için dönmedim. Zaten muhtemelen sadece kafamın içindeydi. Ben kendi işime bakıyordum. Neden bana garip garip baksın ki?

"Ben tuğla aptalıyım, yo. Tabii ki kendimle ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece parti yapmakta, sevişmekte ve yarı-sorumlu bir şekilde içmekte iyiyim. Pek çok insan aksini düşünüyormuş gibi yapmıyor. Aslında, çok az kez potansiyelim olduğu söylendi ve her seferinde bundan nefret ettim. Potansiyel, iktidarsız bir insanda on iki santimlik bir alet gibidir: göz kamaştırıcı derecede işe yaramaz. Ayrıca, potansiyele *ihtiyacım* yok. Dört yaşımdan beri Cillian'la birlikte Royal Pipelines'ı devralacağımı biliyordum." Hunter kök birasının kalanını devirdi ve boş bardağı masaya vurdu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Vay be. Bu çok genç."

"Geleceğim ben doğmadan çok önce benim için yazılmıştı. İyi ki de öyle, çünkü muhtemelen kendim yazamayacak kadar tembel olurdum."

"Peki ya seçme şansın olsaydı?" Üstüne gittim. "Fitzpatrick olmasaydın hayatında ne yapmak isterdin?"

Yanımdaki adam şimdi arkadaşıyla birlikte ahşap masayı tokatlayarak gülüyordu. Kaplar ve bardaklar takırdıyor, ahşap yüzeyde dans ediyordu. Hunter ondan tamamen habersiz görünüyordu. Kendinden emin ve soğukkanlıydı. Böyle şeyler onun için önemli değildi.

"Bilmiyorum. DJ olabilirim. Ya da belki bir erkek fahişe olabilirim. Ama sadece seksi kızlar için. Ve muhtemelen onlardan para almak için fazla nazik olurum. Bekle, bunun için bir isim var. Tinder."

Hunter kendi sözlerine güldü ama gözlerindeki ışık söndü. Kendisini nasıl gördüğünü düşünerek birkaç dakika sessiz kaldım.

Sonunda dedim ki, "Bence pek çok açıdan yeteneklisin. Bence komiksin ve aptalca bir şekilde sempatisin ve içinde patlayıcı ve kıskanılacak bir enerji taşıyorsun. Herkesin senin yanında rahat hissetmesini sağlayabilirsin ve bu sana üniversitede öğretmedikleri bir şey. Çekicisin, kendinize güveniyorsunuz ve bir cinayet suçlamasından konuşarak kurtulabilirsiniz. Muhtemelen babanın şirketine çok yardımcı olabilirsin, ama belki sayıları hesaplamakta değil. Peki ya halkla ilişkiler, ya da-"

"Tanrı aşkına, adamım. Pantolonunun fermuarını aç ve ona sakso çek," diye bağırdı yanımdaki adam.

Çılgınca, geveleyerek kahkaha attı, yumruğunu kıvırdı ve Hunter'a bir pound karşılığında teklif etti. Hunter boş bira bardağıyla onu sakatlayacağını düşündüren bir ifadeyle ona bakarken, adam hemen asılı kaldı. Adam yumruğunu indirdi ve teslim olmak için iki avucunu da havaya kaldırdı.

"Tek söylediğim, burada Wilma Çakmaktaş ile vaktini boşa harcıyorsun. Kucağında salyalarını akıtmasını dinlerken biraz öldüm. Seni bu cehennem randevusundan kurtaracak bir arkadaşın yok mu? Bumble'da seksi olduğunu düşünmen için seni kandırdı mı? Neler oluyor? Birbirinize hiç uygun görünmüyorsunuz."

Hunter'ın yanımdaki adam -Kaba Adam'ın arkadaşı- bir patates cipsi çıkardı ve gülmekten neredeyse bankta geriye doğru devriliyordu. Birkaç kişi yaptıkları işi bıraktı, sessizleşti ve meraklı bakışlarını bize doğru gönderdi.

Alaylar beni dolu gibi vurdu. Sert, acı verici ve zalimce, kışın balkonda gitmek istemeyen o çocuk gibi.

Hunter'ın onu ilk gördüğümde hissettiği gibi.

Yanaklarımda aşağılanmanın sıcaklığını, gözbebeklerimin arkasına saplanan gözyaşlarının acısını hissettim. Söylemek istediğim pek çok şey vardı,

Çılgılık atmak, adamın suratına fırlatmak istedim ama yapamadım.
Konuşamayacak kadar donmuştum.

Ve Hunter... Hunter sadece ona baktı.

"Bak dostum, yakışıklısın. Belli ki giyim tarzınla iyi para kazanıyorsun. Bu pejmürde görünümlü şeyden çok daha iyisini yapabilirsin," diye devam etti adam, başparmağını bana doğru uzatarak. "Sadece şu anda bu odadaki herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum." Birasını aldı ve bir dikişte bitirdi, boş bardağı komik bir şekilde kaşlarını oynatarak omzunun arkasına fırlattı. Bira bardağı yere düştü.

Kimse gülmedi. Kimse konuşmadı. Kimse *nefes* almadı.

Hunter'ın sol gözü seğirdi - sadece bir tık. Bunun dışında çok hareketsizdi.

Ölmek istedim. Ağlamak. Rude Guy'ın kalbine zehirli bir ok saplamak. Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar uzağa kaçmak. Eşyalarımı toplayıp Hunter'ın dairesini terk etmek. Adımı, saç rengimi ve gardırobumu değiştirmek istiyordum. Yeni bir yerde, kimsenin beni tanımadığı bir yerde yeniden başlamak. Bu adam beni tanı mıyordu. Bu yüzden söylemişti.

Babamın kim olduğunu bilmiyordu.

Kardeşimin kim olduğunu.

Sonrasında olacıklardan korkmuyordu.

Tanıdığım daha kaç erkek beni bu adamla aynı şekilde görüyordu ama korktukları için bunu yüksek sesle dile getirmiyorlardı?

Yüzümün pancar gibi kızardığını bilerek pisliğe baktım. Gözümün ucuyla garsonumuzun elinde bir kadeh Baileys ile koşarak geldiğini görebiliyordum; kadehin yarısı zaten yapış yapış olan zemine dökülüyordu. Bana doğru geldiğini fark ettim, ciğerlerim sönüyordu.

Nefes al.

Nefes alamıyordum.

Ve daha da kötüsü, Hunter ayrılmıştı.

"Şimdi olmaz, seni aptal!" Hunter sonunda patladı, kara bir bulut gibi genişledi, aniden kendi öfkesiyle sıırıslılam oldu. Tek bir gürültülü hareketle ayağa kalktı, yanındaki adamın yarı dolu tabağını çevirdi ve içindekilerin adamın kucağına düşmesini izledi.

Tahta bankın üzerine büzüldüm ve Hunter'ın gözlerinin iki öfke yarığına dönüşmesini izledim.

"Az önce bana ne dedin sen?" Oda arkadaşım dişlerini gösterdi, Titan gibi, uzun ve heybetli ve bu yerden daha büyüktü. Bu andan da. Görünüşe göre

Sanki Hulk gibi gittikçe büyüyordu. "Ayağa kalk ve kendini tekrar et, seni işe yaramaz bok çuvalı."

Kaba saba adam bir kavga fırsatının tadını çıkarıyordu. Dik duruyordu, çenesi yukarıda, göğsü genişlemiş, tavus kuşu gibi.

"Kız arkadaşının çirkin olduğunu söyledim ve şimdi bu konuda ne kadar kırgın olduğunu görünce, belki de o gerçekten senin sürekli yolcun değildir diye düşünüyorum. Belki de o senin sakalıdır. Senin gibi güzel bir çocuğun onun gibi bir kızla işi olmaz. *Eğer...*" Elini kaldırdı, kasıtlı ve komik bir duraklama yaptı. "...ikinizin arasında kukusu olan o."

Barın duvarları kahkahalarla çınlıyor, masalardaki biralar etrafa saçılıyordu. Bir parçam bundan sonra kendime olan saygımı nasıl toparlayacağımı merak etse de, titreyen çenemi yukarıda tutarak parçalanmış öz kontrolüme sarıldım.

Sadece parçalanmakla kalmadı, katledildi.

"Seni keseceğim," Hunter'ın sesi o kadar kısıktı ki, sanki bir hayvandan geliyor gibiydi. Yüzündeki ifade -daha önce onda hiç görmediğim bir ifade- öfkeyle karışık küstah bir kararlılık, kemiklerimin sızlamasına neden oldu. Orada deliliğin bir zing'i vardı. Bunu çok iyi tanıyordum. Babamın da gece işlerine gitmeden önce gözlerinde aynı parıltı vardı.

"Ah, öyle mi?" Adam bir elini yuvarlak beline koydu.

Tıknazdı ama güçlüydü. Yağ ve kaslar bir araya gelerek yaban domuzu şeklinde bir adama dönüşmüştü. Bunu vücut dilinden anlayabilirdiniz; çürük bir gülümseme, açık avuçlar.

-Dövüşmeyi sevdiğini, bunu sık sık yaptığını ve Hunter'ın boynunu kırmaktan çekinmeyeceğini söyledi.

"Çünkü bana öyle geliyor ki tek yaptığın orada dikilip bana boş tehditler savurmak, *tatlı çocuk*."

Sivilceli garson, muhtemelen üstlerini çağırmak üzere meyhanenin arka tarafına doğru koştu. Birkaç kişi başlarını öne eğdi, muhtemelen iki adam arasındaki tartışmayı ayırıp ayırmamayı tartışıyorlardı.

Ayağa kalkmayı başardım. Masanın karşısındaki Hunter'a doğru eğildim.

"Zahmet etmeyin. O bir yer, oksijen ve muhtemelen porno tıklama israfı." Sesime mizah katmaya çalıştım. "Hadi yola koyulalım, Hunt."

Hunter beni görmezden geldi, ceketini özenle çıkaran adama dikkatle baktı. Nasıl dövüşüleceğini bilmediğini biliyordum. Kendini asilzade ilan eden bu adam asla kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

"O bir hiç. Hiç kimse." Tekrar denedim, umutsuzca gömleğinin koluna uzandım. Hunter elini itti.

"*Lütfen* Hunter, gidelim."

"Ah, o konuşuyor. Ve o bir kız. Hanımefendi, benim göğüslerim sizinkilerden daha büyük." Adam kıkırdadı, bir sıra sarı dişini ortaya çıkardı ve göğsünün iki tepesini Hunter'a doğru zıplattı. Ben de onu yumruklamaya hazırdım. Fiziksel şiddetten korkmuyordum. Babam bana daha bezden çıkmadan insanlara nasıl kafa atacağımı ve taşaklarına nasıl diz çökeceğimi öğretmişti.

Atmosfer karanlığa büründü, akli dengesi bozuldu. Eğri büğrü ahşap zeminlerden kokuşmuş kahkahalar, ucuz alkol, adrenalin ve şiddet kokusu yükseliyordu. Saldırmaya hazırlanırken parmaklarım yanımda kıvrıldı. Kaba Adam arkasını döndü, tam arkamızda gülüşen ve ısıklık çalan insanlarla dolu masayı selamlayacaktı ki Hunter onu gömleğinin yakasından tutup masanın diğer tarafına fırlattı.

Adam bara doğru uçarken tüm oda nefes nefese kaldı. Giriş kapısına sırt üstü düştü, başı göğsüne yaslanmıştı. Bir an için boynunu kırdığını düşündüm ama sonra başını kaldırıp gülmeye başladı ve cüssesiyle uyuşmayan bir çeviklikle ayağa fırladı.

Yumruklarını yüzünün hizasına kadar kaldırdı ve hâlâ sessiz, ölümcül bir öfke saçan Hunter'ın etrafında dönmeye başladı.

"Gel bakalım küçük kadın," diye kükredi adam ve Hunter'ın yüzüne doğrudan bir yumruk indirdi. Hunter hazırlıksız bir şekilde geriye doğru savruldu, masanın üzerinde tökezledi ve adamın ikinci yumruğunun burnuna isabet etmesiyle tam zamanında ayağa kalktı.

"Hunter!" Ciğerlerim yanarak ona doğru fırladım. Masanın etrafında döndüm, etli adamın üzerine atlamaya hazırlandım. Bazı adamlar ayağa kalktı ama kimse iki yüz kiloluk adamların yumruklarının ateş hattına girmek istemedi. Ayrıca burası tam da iki sarhoş, mavi yakalı adamın kavga edeceği bir yer gibi görünüyordu. Sadece Hunter mavi yakalı değildi. Ya da sarhoş. Eton'da eğitim görmüş, muhtemelen tırnaklarını düzenli olarak bir profesyonele törpüleyen zengin bir çocuktü.

Masamızın kenarında bize doğru oturan iki yaşlı adamdan biri kolumu eliyle kavrayarak beni durdurdu.

"Yapma. Arkadaşının bu işin sonunu görmesi gerekiyor, yoksa kendini asla affetmeyecek. Bu işe karışarak ona yardım etmiş olmazsın. Aksine, *onu* nasıl kurtardığını hatırlamadan sana bir daha asla bakamaz. Burada kanıtlaması gereken bir şey var, tatlım."

"Ama kaybediyor. Yaralandı!" Onu silkip attım. Hunter'ın benim yüzümden canının yanması fikrine katlanamıyordum. Diğer adam beni durdurmak için elini kaldırmadan önce iki adım daha attım.

"Onu oradan çıkarırsanız daha çok incinir. Bunu size yetmiş altı yıllık tecrübemle söyleyebilirim. Şimdi onu kurtarırsanız, egosunu öldürürsünüz. Biri gitmek zorunda. Çürükler iyileşir. Öte yandan gurur..."

Başımı kaldırıp Hunter'ın kanlı yüzüne baktım, dövüştüğü adama yeniden odaklanmaya çalışıyor, kafasını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Ayaklarının üzerinde zigzag çiziyordu. Barın ortasında birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Hunter yüzünü korumak için yumruklarını kaldırdı ama gömleği çoktan kanla ıslanmıştı ve gözlerinden biri morarmaya başlamıştı. Kaba Adam da pek iyi görünmüyordu, alt çenesi şişmiş, sol gözü tamamen kapanmıştı.

Kaba Adam ikinci bir kroşe savurdu ama sokak dövüşünün özünü kavramaya başlayan Hunter kroşeyi savuşturdu ve adamın suratına bir yumruk indirdi. Kemiğin kemiğe çarparken çıkardığı patlayıcı ses havada yankılandı ve omurgamda rahatsız edici bir ürperti yarattı. Kaba Adam bir iskambil kağıdı yığını gibi kendi üzerine çöktü. İki eliyle burnunu tutmuş, inliyordu. Hunter ivme kazanma fırsatını değerlendirdi ve ona doğru koşarak omzuyla yere düşürdü. Rakibinin üzerine binerek adamın kafasına, kulaklarına ve göğsüne özensiz yumruklar yağdırırken, adam umutsuzca ön kollarıyla kendini korumaya çalıştı. Kan yere, duvara ve insanların ayakkabılarına sıçradı. İki ağır aşçı ve şık giyimli bir adam mutfağın kapısından çıkarak onlara doğru koşmaya başladı.

"Bu kız hakkında bir daha bir şey söylersen ölürsün, pislik. Ölürsün!" Hunter, her bir aşçı onu omzundan yakalamadan önce son yumruğunu adamın kafasının yan tarafına attı.

Onu adamın üzerinden kaldırdıklarında, adamın yüzü kanlar içinde tanınmaz haldeydi. Hunter onlara izin verdi, ayaklarının altında kan ve ter yığını içinde yatan adamın cenin pozisyonunda kıvrılmasını soğukkanlı bir kayıtsızlıkla izledi.

Kendimi kontrol edemeyecek kadar paniklemiş bir halde ona doğru koştum ve yanaklarını, boynunu ve alnını okşadım. Bu zorlayıcı, çılgınca ve benim karakterime tamamen aykırıydı. Genelde kişisel alana çok önem verirdim. Parmaklarım şiddetle titriyordu. Etinin her santimetresinin envanterini çıkardım. Fena halde hırpalanmış görünüyordu ama hâlâ yerde yatan ve sigortası olmadığı için bar sahibine ambulans çağırması için yalvaran adam kadar kötü değildi.

"Sen iyi misin?" Sesimin kırılgan ve kararsız olduğunu fark ederek fısıldadım. O salağın hakkımda ne söylediği artık umurumda değildi. Sadece Hunter'ın iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Hunter yere bakarak başını salladı. Dudağının köşesi kanıyordu ve kendime son bir yanlış adım atma izni vererek başparmağımla kanı temizledim.

"Konuş benimle," diye mırıldandım. "Hastaneye gitmek istiyor musun?"

Hunter başını salladı, hâlâ ayaklarının dibindeki aynı noktaya bakıyordu, kapıları bir kez daha kendine kapattı, kilitledi ve anahtarı fırlatıp attı.

Garson yanımda belirdi ve Hunter'ın omzunu sıktı. "Müdürüme tam olarak ne olduğunu anlatacağım. Seni nasıl kışkırttığını herkes gördü. Bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kız arkadaşın hakkında deli gibi konuştu, dostum."

"O benim kızım değil," dedi Hunter soğuk bir tavırla, balgamı toplayıp tükürdü -ağızındaki kan izleriyle pembeleşmişti- yere. Elini arka cebine attı, cüzdanını çıkardı ve birkaç banknot çekerek genç garsonun eline sıkıştırdı.

"Yerleri yıkama. Buradaki her pisliğin bugün olanları hatırlamasını istiyorum."

Hunter'ın peşinden koşarak dışarı çıktım. Arabamın kilidini açtı, içeri girdi ve varlığımı görmezden gelerek motoru çalıştırdı. Yolcu kapısını açtım, beni unuttuğundan ve acele etmezsem beni terk edeceğinden endişelendim. Deltoid kaslarımdaki keskin, iğnemsî bir ağrı bana yaralı omzumu hatırlattı ve acıdan koltuğumda ikiye katlanarak irkildim. Omuz sakatlığının hem Olimpiyat şansım hem de akıl sağlığım için ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Hunter bir heykel gibi hareketsizdi, zombi gibi bir ifadeyle bara bakıyordu. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Utanç duygusunu boğazımda düğümleyerek olanları hafife almaya çalıştım. Minnettarlık ve reddedilme korkusuyla doluydum. En kötüsü, reddetmesi için ne teklif ettiğimden bile emin değildim.

"İronik bir şekilde, bu İrlandalı bir veda değildi." Torpido gözünden iki parça sakız çıkardım, ince folyoyu açtım ve birini ona uzattım.

Almak için hareket etmedi. Bir parçayı ağzıma attım ve çiğnemeye başladım.

"Tekrar teşekkürler. Dış dünyayla ilişkilerde görüldüğüm kadar acınacak derecede beceriksiz olmadığımı söz veriyorum. Kıçımı tekmelemeye fırsat bulamadan hep benden önce davranıyorsun."

Şimdi susmak için iyi bir zaman, Denizci.

O beni korurken, benim ona bakıcılık yaptığımı inanmak zordu.

Hunter hala yaşam belirtisi göstermediğinde, travma sonrası bir bozukluktan muzdarip olduğundan endişelenmeye başladım.

"Sadece bana iyi olduğunu söyle." Başımın omuzlarımla birlikte düştüğünü hissettim, aşağılanmışlıktan bitkin düşmüştüm. "Ben de seni rahat bırakayım."

"Daha önce hiç dövüşmedim," dedi sonunda, benden çok kendi kendine. "Yıllar boyunca kendi payıma düşen berbat şeyleri yaptım. Hatta bir keresinde arkadaşım Vaughn'un peşinden palayla koşmuştum. Ama hiç gerçekten dövüşmedim, biliyor musun? Yumruk attım. Yaralandım. Ben de incindim."

Gözlerimle buluşmak için döndü. Başımı kaldırdım, onun ilgisini doyumsuzca içime çektim.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama kesikler ve çürüklerle daha da muhteşem görünüyordu. Tıpkı yepyeni bir arabanın ilk çizdiğiyle onu başka bir araba olmaktan çıkarıp *sizin* arabanız haline getirmesi gibi -geçmiş, paylaşılan anıları ve yüküyle.

O anda, Hunter Fitzpatrick'i hiç görmemiş olmayı diledim çünkü tüm şımarık tavırlarına, yozlaşmış davranışlarına ve zevk takıntısına rağmen onun doğuştan iyi, sadık ve cesur olduğunu kesinlikle biliyordum.

Bu şeyler onu benim için çok tehlikeli yapıyordu. Tehlikeli derecede çekici.

"Herhangi bir şiddeti teşvik ettiğimden değil ama bu adam kendi burnunun iyileşmesini beklerken senin yüzünü uzun süre hatırlayacak," dedim. "Kirazını -ve burnunu- başarıyla patlattığın için tebrikler."

Daha fazla sessizlik oldu. Midem yedi saatten fazladır beslenmediğini hatırlatarak guruldadı ve onu susturmaya çalışarak sıktım.

Hunter başını iki yana salladı ve sonunda derme çatma araba yolundan çıktı. "Aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim," dedim kayıtsızca.

Güldü, sonra dudağı tekrar açılınca durdu.

"Biliyor musun, burayı daha sevgiyle hatırlıyordum. Berbat bir yer. Metabolizmamız hâlâ kaldırabiliyorken atardamar tıkayıcı hamburgerlerle McBinge yapalım."

"*Tanrı*'ya şükür. Oradaki et balık gibi görünüyordu," diye homurdandım.

"Eğer ilgileniyorsanız, kalçalarımların arasında mükemmel bir et parçası var."

Yine her zamanki gibi iğrençti. Aslında bu kaba yorum için mutluydum.

"Zerre kadar değil." "Senin

kaybın."

"Ve Amerika'daki diğer tüm kızlar kazanıyor," diye

takıldım. "Önümüzdeki beş ay boyunca değil, senin

kıçın sayesinde." *Beş ay.*

Nasıl oldu da bir ay geçti?

Olmamıştı. Sadece iki hafta olmuştu. Ama Hunter bu anlaşılmadan bir an önce kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. Başımı koltuk başlığıma yasladım, omzumdaki ağrı ve damarlarımda pompalanan adrenalin uykumu getiriyordu. Bir an için gözlerimi kapattım ama Hunter arabayı sürmeye başlayıp Boston'a dönerken geceyi bir bıçak gibi keserken gözlerimi açmakta zorlandım.

Belki de bu yüzden öyle söyledi. Uyuduğumu düşündü, sadece dinlendiğimi değil.

"Agnes," diye fısıldadı. "Dadının adı Agnes'ti."

Ten

Hunter

Ruh hali şarkısı: Jamie T.'den "Zombie"

Sonraki hafta önceki iki haftadan daha berbattı.

Hayatım orgazmlar, tasarım kıyafetler ve sonsuz güneş ışığından oluşan bir lunaparktan, süregelen, bulutlu, bekâr bir felakete dönüşmüş gibiydi.

İlk olarak, ofiste neden yüzümün ağır hastalıklı pitbullar tarafından çiğnenmiş gibi görüldüğünü açıklamam gerekiyordu. Neyse ki -ve bu terimi çok gevşek kullanıyorum- Kaptan Save-a-Bro, nam-ı diğer Sailor, Da'ya haftalık raporunda kıcımlı ispiyonlamayacağına söz verdi, bu da kendimi bir öğretmenin evcil hayvanı gibi hissetmemi sağladı, işin eğlenceli kısmı hariç, oral seksle ödüllendirildim (yoksa bu sadece pornoda mı vardı?).

Sailor ve ben Da'ya barda yaşananların değiştirilmiş bir versiyonunu vermeyi kabul etmiştik. Temel olarak, yumruk yumruğa kavga ettiğimizi ama bunun tek sebebinin adamın onu tutması olduğunu itiraf ettik. Bu hikaye Da ve Cillian tarafından buz gibi bir şüphecilikle karşılanırken, onlara anlattığımda Da'nın ofisinde oturan Syllie tarafından sıcak bir şekilde onaylandı.

Nihayetinde kimse *Thirteen Reasons Why* karakterine benzediğimden şikâyet etmedi; her yerim kesik, yara bere içinde ve topallıyordum. Eğer biri *onların* önünde bir kadını taciz etseydi, onlar da aynısını yapardı. Ben sadece centilmenlik yapıyordum.

Bir de Syllie sorunu vardı. Babam beni susturmuştu ve Cillian beni kıvranırken izlemeyi orgazmik bir olay olarak görüyordu, bu yüzden kendi kazmamı kendim yapmak zorunda kaldım. Dikkatini vermediği zamanlarda Syllie'nin iş yerinde kığını izledim. Hâlâ bana karşı uzaktan medeni davranan tek orospu çocuğuydu ama ne duyduğumu biliyordum ve işin aslını öğrenmek istiyordum. Sorun şu ki, şimdiye kadar hiç şansım ve fırsatım olmamıştı.

Syllie acil durum merdivenlerinde özel telefonlara cevap vermiyordu ve benim de oyunumu geliştirmem gerekiyordu. Bar kavgasını takip eden beş gün içinde, onun peşine takılmak için gösterdiğim çabasız bağlılık beni şaşırttı. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek için ruhumu ezen, içimi yakan bir aciliyet hissettim.

Sonra son bir sorun daha vardı: Denizci.

Barda olanları onunla konuşmamıştım ama çirkin olarak adlandırılmaktan ve bardaki yüz kadar erkekten hiçbirinin bu değerlendirmeye karşı çıkmamasından korktuğunu hayal ettim.

Kayıtlara geçsin ki ben şahsen onun canına okurdum.

Yani, evet, bariz bir şekilde seksi değildi. Büyük göğüsleri, kilometrelerce uzunlukta kıvrımları, düzgünce tıraş edilmiş bir vajinaya benzeyen dudakları ve parlak saçları yoktu. Ama öyle bir kızdı ki, ona ne kadar çok bakarsanız, güzelliği o kadar içinize işliyordu. Alışılmadık derecede çekiciydi ama yine de çekiciydi. Lily Cole gibi. (Lily Cole'un bir fotoğrafına 31 çekmeyi başarana kadar üç kez mastürbasyon yaptım. Ama bir kez ritmimi bulduğumda, o benim en sevdiğim modellerden biri oldu).

Sailor'ın kızıl saçlarında, soluk teninde ve adaçayı gözlerinde tuhaf bir şeyler vardı. İrlanda folklorundan bir periye benziyordu, bir sürü garip, büyülü şeyin olduğu bir peri.

Bana umutsuz bir romantik diyebilirsiniz ama diyelim ki bir gün Sailor Brennan'a çarpacak olsaydım, yüzüne bakıp kulağına tatlı sözler fısıldayacağıma emin olabilirsiniz. (Rahmine ne yapmak istediğime dair küfürler tatlı sayılırdı, değil mi?)

Oda arkadaşımı ne kadar çekici bulsam da bunu ona açıkça söyleyemezdim, çünkü zaten onun pantolonuna girmek istediğimden şüpheleniyordu (suçlu) ve ayrıca bar kavgasından beri ikimiz de garip davranıyorduk (yine suçlu).

Ona açıklayamadığım şey şuydu: Her zaman aptal olan bendim. Aptal. Beceriksiz. İnsanları güldüreceğini düşündüğüm şeyleri ağızımdan geçirirdim, çünkü hiçbir zaman anlamlı ya da derin bir şey söylemem beklenmezdi. Hafifçe

Herkesin benden beklediği tek şey eğlenmekti. Dikkatsiz bir aptal olmaya o kadar kararlıydım ki, öyle olmama fikri beni korkutuyordu.

Sailor ile aptallık edemezdim. Beni sürekli olarak konfor alanımdan çıkardı ve ben de ona geri dönmek için çabaladım.

McMeals'larımızı mideye indirdikten ve arabasını kokuttuktan sonra eve döndük ve o banyoda hiç konuşmadan yaralarımıyla ilgilendi.

Sabah içeri girdiğimde onu mutfakta buldum. Saat yedi buçuktu, hala evde olması için çok geç bir saatti. Ağzına iki Advil tıktırıp, bir şişe Evian ile yıkamasını ve kendini yatağa sürüklemesini izledim. İşe gittim ve döndüğümde dışarıdaydı, muhtemelen antrenman yapıyordu.

Bir sonraki konuşmamızda, Nora'nın yemeklerinin ne kadar baharatlı olduğunu, rektumlarımızın ağzımızı dava etmek üzere olduğunu ve onu bırakıp her şeyi DoorDash'lememiz gerektiğini konuştuk. Sailor iyi yemek mekanları bulmanın onun yeteneği olduğunu doğruladı. Bu da onu evlilik için uygun hale getiriyordu, eğer tek eşlilikten hoşlansaydım.

Bir dahaki sefere Netflix'te bir şeyler bulmasına yardım ettim.

Bir sonraki seferde, Nora'ya annesinin restoranlarından birinde bir iş ayarladığını söyledi, bu da Nora'yı cüzdanı için, bizi de sağlığımız için çok minnettar etti.

Kısacası birbirimizden kaçıyorduk. *Tekrar.*

İlk birkaç gün, Sailor'ın zamanını istediği gibi kullanabileceği konusunda kararlıydım. Haftalık muhbirlik yarışması benim bir düdük kadar temiz olduğumu kanıtladığı sürece, onu arkadaş edinmek zorunda değildim. Brody Jenner'ın kafasındaki işleyen bir beyin hücresinden daha yalnız olduğumu boş verin. Açıkçası, gururum vardı (tamam, Vaughn ve Knight'ı o kadar sık aradım ki numaralarını değiştirdiler, ama bu tamamen komedi adınaydı).

Bugün, soğuk savaş saçmalığımızın beşinci günü, saat dokuzda eve geldim, koridorda gezindim, Sailor'ın bizim için ne sipariş ettiğine bakamayacak kadar yorgundum ve doğruca yatağa gittim.

"Ohhh," ana banyoya açılan kapıdan yumuşak bir inilti duydum. Aletim tetikte ayağa kalktı.

Lanet basını tut.

"Hmm," diye iç geçirdi Sailor'ın küçük sesi bir kez daha.

Küçük bir parçam birinci sınıf bir sürünge olduğumu söylese de, daha büyük bir parçam küçük parçama ÇENESİNİ KAPAMASINI söyledi, ağzını bantladı ve

garip bir adamın bagajına koydum. Omzumdaki şeytan, kapı aralığından bir göz atmam için beni azarladı. Kendimi savunmam gerekirse, aralıktı. Eve ne zaman geleceğimi biliyordu ve her gün onlarca kez yaptığı gibi banyo kapısını kilitleyebilecek durumdaydı.

"Ahhh," sesi tekrar geldi ve sikim kanla kükredi, o kadar sertti ki külotumun sırtıma sürtünmesini hissedebiliyordum. Kendimi kendime sürtmek istedim. Bu *benim* bile alışık olmadığım bir azgınlık seviyesiydi.

Sailor mastürbasyon yapıyordu ve birdenbire gün -on saatlik çalışma, Da ve Cillian'la didişme, Syllie'yi sersemlemiş bir köpek yavrusu gibi gizlice takip etme ve akşam derslerine gitmeye rağmen- çok daha iyi görünmeye başladı.

Bir adım öne çıkarak kapı ile çerçevesi arasındaki boşluğa baktım. Sailor jakuzinin kenarına oturmuş, çıırılçıplak, kısık gözlerle içerideki suya bakıyordu. Tuhaf bir orgazm suratı vardı ama yargılamıyordum.

Öne doğru sıçradı, vücudu ikiye katlandı.

Dehşete düşmeme rağmen kendini tatmin etmediğini fark ettim. Yüzünü buruşturuyor ve şişmiş olan sağ omzuna masaj yapıyordu. *Şişmiş* derken, deltoidinin bir tenis topu büyüklüğünde olduğunu kastetmiştim.

Sailor hala sağ omzunu tutarak bacaklarını jakuziye doğru sallamaya çalıştı ama sonunda mermer zemine kış üstü düştü. Kuyruk sokumunun yüzeye çarpma sesi odada yankılandı. Gözlerini sıkıca kapatmış, acıyla sessizce titriyordu. Bir adım geri çekilip onun o anı yaşamasına izin vermek üzereydim - günü kurtarmak için içeri dalarsam Denizci beni öldürürdü -Yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını fark ettiğimde.

Arkanı dön ve uzaklaş. Senin sorunun değil, dedi omzumdaki şeytan, koridorda onu mastürbasyon yaparken gördüğümde bir tanesini ovmamı isteyen aynı pislik.

Melek bir şekilde koli bandını ağzından çekmeyi başardı ve şöyle dedi: "*O kadar da hıyar olamazsın. Ayrıca, bu Sailor.*"

O haklıydı. O Sailor'dı ve benim dünyamda Sailor daha iyisini hak ediyordu. Sinirli bir şekilde kapıyı iterek açtım ve içeri daldım.

"Hunter! Tanrım! Ne yapıyorsun sen?" Bir saniyede üzüntüden öfkeye geçti, kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalıştı ama sağ omzunda hiç hareket yoktu. Ellerimi arkadan koltuk altlarından geçirdim ve onu jakuzinin kenarında oturur pozisyona getirdim, bornozu kancasından söküp omuzlarına sardım. Elleri

hala göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde yatıyordu ve dişleri takırdıyordu. Ona kibarca göğüslerini gördüğümü (ve hayal ettiğimden çok daha güzel olduklarını ve *tabii ki* onları düzenli olarak hayal ettiğimi) nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Ayrıca, onun yerinde ben olsaydım, erdemimi savunmaya muhtemelen bacak bacak üstüne atarak başlardım, çünkü kalçalarının arasına yerleşmiş, görmeden edemediğim, hoş, narin bir kızıl saç teli vardı. Bakımsızlık ve bitlenme çılgınlıkları atan azgın, kıvırcık bir çalı değildi. Sadece birkaç yumuşak tüydü ve ben onu bir gece partiden sonra In-N-Out gibi yerken usulca fırçalamak istiyordum.

Düşünceni başka yöne çevir, göt herif.

"Eve yeni geldim. Omzuna ne oldu?" Çömeldim, pantolonumun kumaşının dizlerime ve sikime baskı yaptığını hissettim. Şu anda Thom Browne eşofmanlarıyla yaşamayı özlüyordum.

"Buraya girmeye hakkın yoktu!" Gözleri çılgınca parladı. Bornozun kenarlarını tutarak kendini daha fazla örtmeye çalıştı. Bornozu etrafına sararak ona yardım ettim ve bir adım geri çekilerek şampanya rengi jakuzinin kenarında duran dekoratif ahşap kütüğe yan yan baktım.

"Bunu planlamıyordum. Sonra bakmaya gittiğimde acı içinde inlediğini duydum."

"Bakmamalıydın!" diye bağırdı.

"Kapı lanet olasıca açıldı, *aingeal dian*," diye tersledim, bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

Birbirimize baktık, nefes nefese kalmıştık. Ona neden öyle dediğimi bilmiyordum ama bu bende başta kendi yüzüm olmak üzere odadaki her şeyi yumruklama isteği uyandırdı. Onun gerçekten sinir bozucu (başımı belaya sokmaktan asla geri kalmayan) yüzüne bakarken, onunla aynı odada olmayı özlediğimi fark ettim.

"Ağlıyordun. Ve alınma ama o kaslı defans oyuncusunun omzu vücudunun geri kalanına uymuyor. Seni acil bakıma götürüyoruz." Ona doğru bir hamle yaptım ve o da bacağını sarsakça kaldırarak çocuklarıma tekme attı. İnledim, ikiye katlandım ve hayalarımı tuttum, neredeyse acıdan ağzım köpürüyordu.

"Bu ne lan!" Bağırdım.

"Kahretsin." Nefes nefese kaldı ve özür dilemek için ellerini kaldırdı. "Bunu yapmak istememiştim. Havayı tekmelersem geri adım atarsın diye düşündüm."

"O hava değildi!" "Özür dilerim. Yanlış hesaplamışım."

"Nişan almak *gerçekten* iyi olman gereken tek ş e y . Sen olimpik bir okçusun!"

"Teknik olarak henüz değil ve sende çok fazla taşak var." "Pek fazla memen yok."

"Göğüslerim iyi."

"Sana inanmıyorum. Bir tadına bakayım."

Kırgın taşaklarımdan başımı kaldırdım, onun tam anlamıyla gülümsediğini ve benim de tam anlamıyla sikildiğimi fark ettim.

Sailor Brennan'ın tüm dünyadaki en muhteşem gülümsemeye sahip olduğunu nasıl fark etmedim? Işıldıyordu. Yüzü mum ışığı gibi parlıyordu, gözleri ışıldıyordu ve o ağzı... dudakları hiç de ince ya da sıkıcı değildi. Dolgun ve pembeydiler ve üzerlerinde yutmak istediğim turuncu çiller vardı. Şiddetle.

Turuncu çillerin tozu. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Mükemmel piknik senaryosunu yaratmak için ihtiyacım olan tek şey şarap ve biraz krakerdi.

Sailor'la ilgili sorun, istediğim tek şeye sahip olmasıydı - merak ediyorsanız söyleyeyim, cerrah görmüş ve günde yüz squat yapan bir kış değil. Ama yetenek, gerçek, ham ve bakımlı. Mükemmelliği parmak uçlarından fişkırıyordu. Keskindi, lazer odaklıydı, tamamen çiçek açmıştı. Durdurulamazdı.

Yoksa o...

Denizcinin durumu birdenbire netleşti. Her sabah ağrı kesici.

Spor zamanını kaçırıyorsun.

Bir gecede Vin Diesel omzu geliştirmek. Evet, sürtüğ bundan kurtulamayacaktı.

"Oh...uh, ne oldu, Hunt? Taşaklarına tekme attığım için özür dilerim, ama dürüst olmak gerekirse, beni tamamen çıplak yakaladın. Yemin ederim acil bakıma ihtiyacım yok. I-"

Tek kelime etmeden onu yakaladım, omzuma aldım ve kolumu kışına dolayarak onu banyodan dışarı taşıdım. Nefesini içine çekti, protesto etmek için sırtımı tırmalayamayacak kadar acıyordu. Teninin her yerinin ipeksi olduğunu görünce şaşırdım. Uyluklarının arkası preslenmiş kadife gibiydi, o kadar yumuşaktı ki dişlerimi baldırlarına geçirip amına kadar kemirmek istedim. Odasına doğru yürüdüğüm ve onu yatağına yatırdığım süre boyunca itiraz etti. Daha sonra yaptığım şey dolabını açıp

bir *Anti Sosyal Sosyal Kulüp* kapüşonlusu ve bir çift bol pantolon. Arkamı döndüm ve onu giydirmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Bacağını pantolonunun içine soktuğumda hırıldadı. Yine havayı tekmeliyordu, çılgınca.

"Acil servise gidiyorsun," diye kestirip attım. "Ben iyiyim. Sadece biraz şişti."

Pantolonundan çıkmaya çalıştı. Şu anda aktif olarak bir kızı kıyafetlerinin *içinde* tuttuğuma inanamıyordum. Bu cehennemdi. Bundan emindim.

"Üzgünüm, bebeğim." Pantolonu bitirip o şaşırtıcı derecede müthiş memelere kapüşonlu bir *tişört* giydirmeye geçtim. "Ya omzun için bir şey lazım ya da mutant bir canavara dönüşeceksin. Gece yarısında dönüşeceğini bilecek kadar korku filmi izledim ve sabah bana kahvaltı hazırladığında burada olmak istemiyorum. Yine de, ne zaman istersen *seni* yemekten mutluluk duyacağımı bilmeni isterim."

Acı içinde bağırdı. O kadar acı çekiyordu ki gülemiyordu bile. Tanrım.

Arabasının anahtarlarını buldum, o n u yolcu koltuğuna ittim ve çocukmuş gibi kemerini bağladım. Tüm bu süre boyunca Sailor beni çeşitli şekillerde öldürmekle tehdit etti, bunlardan bazıları çok yaratıcı ve son derece acı vericiydi. Birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda *onu* öldürmek istediğim tüm yöntemlerle sakince cevap verdim, buna Bahamalar'da gün batımında bıçaklamak ve onu Eyfel Kulesi'nden aşağı atmak da dahildi. Bir insanın sağlığını riske atacak kadar bir şeye -onun durumunda Olimpiyatlara katılmaya- nasıl bu kadar takıntılı olabileceği beni aşıyordu.

Birbirimizi öldürme fantezilerimiz bittikten sonra, bunun eğitimini nasıl geriye götürebileceği konusunda susmayı reddetti. Radyoyu açmak işe yaramadı, ben de konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Biliyor musun, ilk başta kapıdan baktım çünkü senin fasulyeye vurduğunu sandım."

Çevreme bir bakış fırlattı, gözleri ateş ve öfke doluydu.

"Mastürbasyon tercihlerine bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz." Omuz silktim, Boston'un boş sokaklarında ilerliyordum. Tanıdık gelmeye başlamışlardı. "Ho-boiler'da mastürbasyon yapmak muhafazakâr kişiliğin için iyi bir işaret, biliyor musun? Yanında bir kase çikolataya batırılmış çilekle, güzel bir Danielle Steel ciltli kitabı okurken bunu yapacak bir tipe benziyorsun."

"Ben mastürbasyon yapmam," dedi, meydan okurcasına bana bakarak, buna karşı çıkmam için beni cesaretlendirdi.

Ona inanmıştım. Tüm harikalarına rağmen seksi keşfedemeyecek kadar meşgul bir hatuna benziyordu.

Kireçli çenemi ovuşturdum. "Nasıl yapılacağını bilmediğin için mi, yoksa boşalmayı umursamadığın için mi?"

"İkisi de," diye itiraf ederek beni şaşırttı.

"İlkinde yardımcı olabilirim." Boğazımı temizledim. "Teklif etmeniz çok hoş."

"Bu bir hayır değildi," diye belirttim.

"Bu bir evet de değildi. Sadece bu iltihabı daha önce tedavi etmediğim için azar işitmek üzere olduğum gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Umarım steroid iğnesi yardımcı olur. Yarın erken bir antrenmanım var."

Kaltak hala birkaç saat içinde antrenman yapmayı planlıyordu. İnanılır gibi değil.

"Bu sadece lanet olası okçuluk," diye tısladım. "Hiçbir şey vurmuyorsun. Gerçek bir olimpiyat sporu bile değil. İnsanların uykuya dalmak için izlediği boktan bir şey. Perspektif."

"Önemsediğin bir şey bulamadığın için gerçekten üzgünüm Hunter, ama beni yargılayamazsın."

"Az önce yaptım."

"Kapa çeneni." Kaşlarını çattı. "Yap beni."

"Nasıl?"

Kaşlarımı oynattım ve o da başını arkasındaki koltuk başlığına yasladı. "Zihnin bir hurdalıktan daha kirli."

Acil serviste olduğumuz süre boyunca çenemi kapalı tuttum. Denizciye steroid iğnesi yapıldı, ağrı kesiciler verildi ve omzu taranarak kontrol edildi. Bizi gören sert doktor, şişlik kontrol altına alındıktan sonra fizik tedaviye, *gerçek* fizik tedaviye başlaması gerektiğini söyledi. Antrenmanlara en az iki hafta ara vermesini söyledi. Usulüne uygun olarak kabul etti ve birlikte yaşamaya başlamadan önce düşündüğüm gibi iyi biri gibi davrandı.

Ama arabaya doğru yürürken, "Buna inanabiliyor musun? Gerçekten de iki hafta izin alabileceğimi düşündü."

"Çünkü öylesin," diye yanıtladım, hiç vakit kaybetmeden. Neden umursuyordum ki? *Neden mi? Neden mi? Neden mi?*

"Kesinlikle hayır."

"Ailene haftalık rapor gönderen kişi ben olmalıyım," diye mırıldandım. Güldü ve sonra omzunu tuttu.

Onu öyle görmek beni vahşileştirdi.

Evde onu yatağına yatırdım ve yere yığılmasını izledim. Ağrı kesici onu fena benzetmişti. İki saniye içinde yere yığıldı.

Son sözleri, "Hunt, bana böyle bakıyor olman biraz ürkütücü." oldu.

Üstü kapalı kabul ettim ama elimde değildi. Beni Hunt diye çağırdı ve babama harika olduğumu ve bütün gün konuşmamış olsak bile DoorDash siparişi verdiğinde ne yemek istediğimi her zaman bildiğimi söyledi.

Onda çok fazla tutku vardı, bende ise hiç yoktu. Yine de ben günde üç kez otuz bir çekiyordum ve onun düzenli olarak sikilmeye bile ihtiyacı yoktu.

Denizci Brennan kafamı karıştırdı.

Halı kaplı yatak odasının zemininde uyuyakalmışım, lanet bir tinerci gibi.

Ertesi sabah, Sailor paçavra antrenman kıyafetleriyle odasından çıktı. Ben mutfak adasının arkasında durmuş, tasarımcı eşofmanları ve kapüşonlu tişörtümle bir fincan kahvemi yudumluyordum.

Üzerine cehennemi salmadan önce, barış öncesi bir teklif olarak dumanı tüten bir fincan kahveyi ona doğru sürükledim. Sailor minnetle gülümsedi, bir yudum aldı ve okçuluk ekipmanını yaralı, biraz daha az şişmiş omzunun üzerine kaldırdı. Tam bir iblis. Savaşa giden bir kral olsaydım, orduma onun liderlik etmesini isterdim. Kaltak istediğini elde etmek için yoluna çıkan her şeyi yok ederdi.

"Dün için tekrar teşekkürler. Sana büyük bir borcum var. Ve babana senin üzerindeki tasmanı gevşetmesi gerektiğini söyleyerek başlayacağım. Gerçekten çok iyisin."

Konuşurken yeşil gözleri, hikâye anlatan bir çocuk gibi açılıyordu.

"Bu anın zihninde *bir* resmini çek, *aingeal dian*, çünkü her şey kötüye doğru keskin bir dönüş yapmak üzere." Mermer tezgâhtan telefonumu aldım ve eline tutuşturdum. Çenemi ona doğru salladım.

"Kilitli değil. Arama kaydımı kontrol et."

Denizci yeşil düğmeye bastı ve son çağrıma baktı.

"Bu Junsu'nun numarası." Gözleri parladı. Tüm yüzü buruştu. Önce şaşkınlık, ardından şok, farkına varma ve son olarak da *öfke*.

"Omzuna ne olduğunu haber vermek için onu aradım. Ona doktor raporunun resmini gönderdim. İki hafta yoksun. Üzgünüm, bebeğim."

Bir sessizlik oldu.

Orantısız derecede iyi bir miktar.

Rahatsız edici, seni becermek üzereyim türünden bir sessizlik.

Ünlü bir son söz söyleme ayrıcalığına sahip olsaydım, *Denizci'nin göğüsleri on numara* olurdu. *Büyük boy kapüşonlular ve DriFit tişörtler içinde öyle görünmediklerini biliyorum ama bu doğru.*

Tam o sırada arkamızdaki televizyon ekranında sabah programını sunan kadın oturma odasından, "Ve şimdi özel bir konuğum var. Bugün bizimle birlikte muhteşem, yetenekli, genç - muhteşem demiş miydim? *Ha-ha-ha-archer*, Lana Alder!"

Kamera yakınlaştırıldı ve The Container Store'dan daha fazla plastiğe sahip olan kadının, benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük görünen ve yeşil mini bir elbise giyen bir hatunun önünde oturduğunu gördüm. Gerçekten mi? Kadın harikaydı. Margot Robbie'yi, Sofia Vergara'nınkine rakip olacak kadar kaslı ve bacaklı düşünün.

İkili, Lana'nın yaklaşan filmi hakkında konuşmaya başladı, ki bu gerçekten de kulağa berbat geliyordu ve heyecan verici aşk hayatı -ki bu da kulağa hiç de heyecan verici gelmiyordu-. Okçuluktan söz edilmeden önce beş dakika geçmişti. Sailor televizyonun büyüüne o kadar kapılmıştı ki, oklarından biriyle beni deşmek üzere olduğunu unutmuş gibiydi.

Sunucu, "Duyduğuma göre, ABD'yi temsil eden iki deneyimli kadın okçu Joanna Dingham ve Mary Turner dışında, siz ve Boston'da yaşayan Sailor Brennan arasında sıkı bir rekabet varmış. Bu, gelecek yıl Tallinn'de yapılacak Olimpiyatlarda bizi temsil edebileceğiniz anlamına geliyor - başarılı bir oyuncu ve model olmanın yanı sıra kendi online giyim mağazanızın da sahibi olabilirsiniz!"

Ev sahibesinin iğrenç tatlılığı beni şeker zehirlenmesine uğrattı. Acaba gökkuşağı mı kustu? Ayrıca, bu Lana denen hatunun Richard Branson'dan daha fazla iş girişimi varmış. Sailor'ın ona kızmasına şaşmamalı.

Lana bir camı kıracak kadar yüksek bir sesle kıkırdadı ve kapaklı dişlerle dolu bir ağız gösterdi. "Oh, size söz veriyorum, gelecek yıl orada olacağım. Ne yazık ki Bayan Brennan, en azından benim naçizane fikrime göre, bu olayın üstesinden gelebilecek odaklanma ve karizmaya sahip değil. ABD'yi gururlandıracağım ve bunu yeni tulum serimi giyerek yapacağım, bu yüzden ona dikkat edin!"

Kumandayı aldım ve televizyonu kapattım. Sailor hiç uyarmadan eşyalarını topladı ve kapıya doğru fırladı. Ben daha hızlıydım. Üzerine atıldım, vücudumla çıkış yolunu kapattım.

"İki hafta," diye tekrarladım. "Kıçını yatağa geri sok. Hemen."

Bana gerçek kelimelerle cevap vermek yerine, Sailor bir adım geri çekildi, yayını kaptı ve bir ok çıkardı, yüzü duygusuzdu. Canlı ve gevşek bacaklıydı. Ayrıca tamamen dengesizdi. Ama içindeki avcıyı gördüm.

Cesur küçük bir şeydi ve bu onu daha da çok becermek istememe neden oldu.

"Sakın buna cüret etme," dedim kuru bir sesle. Onun için işten kaçıyordum ve eğer beni vuracaksa -gerçek anlamda vuracaksa- bir sorunumuz olacaktı.

Yaralı tarafını kullanarak yayı kaldırdı ve oku mükemmel bir hareketle çekti, bana odaklanırken bir gözünü sıkarak kapattı. İpi ağzına doğru bastırdı.

"Denizci."

"Kapıdan uzaklaşmak için üç saniyen var Hunter. Üç saniye."

"Üzgünüm, *aingeal dian*, ama sanırım az önce senden ya da aileden korkmayacak kadar aptal olan tek orospu çocuğuyla tanıştın."

"İki."

"Meh. Senin içinde yok." Ama onu mu ikna ediyordum yoksa kendimi mi?

"Bir."

Oku serbest bıraktı.

Tekrar ediyorum: Kaltak. Çıktı. Ok. Ok.

Boynumdan aşağısı felç olmuş bir halde bana doğru dönmesini izledim. Boğazımı kapıya çivileyeceğine yemin edebilirdim. Bir santimle ıskaladı, omzumun hemen üstündeki kapıya saplandı. Yutkunarak soluma baktım, okun kapüşonumun kumaşının bir kısmına takıldığını ve beni fiziksel olarak kapıya çivilediğini fark ettim.

Her zamanki gibi umursamaz bir tavırla bir ok daha çekti.

"Iskaladın." Gözlerimi kısarak onun gözlerinin içine baktım.

"Aptal." O da bana gülümsedi. "Ben *asla* ıskalamam."

"Seni kapıya çivileyen kişi olmayı tercih ederim." Ona Joker tarzı psikotik bir sırıtış fırlattım, ufacak tefecik, inatçı oda arkadaşıma duyduğum öfke daha tanımlanamayan duygularla dolu bir havuza dönüştü.

Heyecan. Merak. Azgınlık. (İyi, her zaman azgınlık vardı. Beni dava et.)
Sağlıklı omzunu yukarı kaldırdı. "Bunu bana Havuç Topu demeden önce düşünmeliydin."

"Seni küçük şey-"

Kopar.

İkinci oku fırlattı, bu sefer kapüşonumun sağ tarafına isabet ettirdi. Artık iki taraftan da kıştırılmıştım. Yayını indirdi, çenesi yukarıda, ayaklarının dibine atılmış bir haini izleyen bir kraliçe edasıyla bana doğru ilerledi. Aletim eşofman altımdan kaymak ve hevesli bir köpek yavrusu gibi ayak bileğinin etrafında kıvrılmak üzereydi. Garip bir görüntü ama duygusu açıktı.

Sailor ağzını benimkine yaklaştırarak durdu ve ben çekiciliği inkâr edemedim. Oradaydı -canlıydı, şişiyordu, üç başlı, canavarca tacını kükrüyor, beni kesip açıyor ve kanımı kurutuyordu. Gezegendeki en mütevazı, masum, aptal kızın neden olduğu lanet olası bir deliliğin eşiğindeydim.

Siktir. Benim. Hayatım.

"Kapıdan uzaklaşacağına söz verirsen seni serbest bırakacağım." Ağzı benimkine doğru hareket etti.

Öpüşme bölgesine ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğini sanmıyorum. Onu nasıl yıkabileceğimi. Zahmetsizce omuzlarımı esneterek oklarının yere düşmesine neden oldum. İfadem ölüydü, belini kavradım, onu çevirdim ve sırtını kapıya yaslayarak yüzüne vurdum.

"Daha iyi." Dudaklarımı burnunda gezdirdim ve ağzına yarım santim kala durdum. "Çok, *çok* daha iyi."

Bileklerini kavradım, bir araya getirdim ve başının üzerinde sabitledim. Omzunun tam hareketiyle irkildi. Unuttuğum için kendimi yumruklamak istedim ama açıkçası şu anda doğum tarihimden bile emin değildim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, benim bakıcım olabilirsin ama kararları sen vermiyorsun. Bana patronluk taslayamazsın, vücudunla aptalca kararlar veremezsin. Son olarak, beni avlamıyorsun. Burada avcı benim, tatlım. Ya sen? Lanet olası av."

Gözleri ateşle parlıyordu, çenesi kilitlenmişti. Gözbebeklerinin içine girip beni öldürmelerine izin vermek istedim. Ulusal bir sırra ihanet etmeden bir kahraman olarak ölmek için kaderini kabul eden bir savaş esiriydi.

"Adın Hunter olabilir ama hata yapma, beni asla yakalayamazsın."

Sırttım ve işaret parmağımı çenesinden boynuna kadar takip ettim. Bedenime karşı kıvrandı, aramızdaki boşluk daraldı ve bu sadece benim yüzümden değildi.

"Çoktan yaptım, *aingeal dian*. Başka bir şey bilmek ister misin? Seni de evcilleştireceğim."

"Bırak beni." Dudakları inceldi, sesi zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle dans ediyordu. "Gitmek zorundayım. Lana Alder'i duydun. Benim yerimi istiyor. Savaşmadan gitmeyeceğim."

"Omzunun içine edersen emekliliğe kadar gidersin."

"Buna karar vermek sana düşmez." "Doktor karar verdi."

"Anlamıyorsun!" Ayağını yere vurdu, yanakları pembeleşmişti.

Onun ve kızılağaç civcivinin arkasında bir hikaye olduğunu anladım ama şimdi bunu araştırmanın zamanı değildi. Sailor'ın nefes alış veriş zorlaştı. Ellerini yumruk yaptı ve sarsılarak elimden kurtulmaya çalıştı.

"Denizci mi?"

"Ne?"

"Şimdi," diye telaffuz ettim.

"Şimdi ne olacak?" Dişlerini göstererek beni tekmelemeye çalıştı.

Onu evcilleştirme ihtiyacı kanımı kaynattı. Onu yere sermek ve yiyip bitirmek, hem onun hem de *benim* sonumu getirmek istiyordum.

Vay be. Ne?

"Bu öpücüğü şimdi paraya çevirmek istiyorum."

"Ne?" Sailor'ın gözleri şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en yeşil, en tuhaf şeylerdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Öpücüğü unutmamıştı. Biliyordum çünkü aynı odada bulunduğumuz nadir zamanlarda bazen onu dudaklarıma bakarken ve merak ederken yakalıyordum. Ben de merak ediyordum. İkimiz de sürekli merak ediyorduk.

"Berbat bir oyuncusun. Kabul, muhtemelen Lana Alder'den daha iyisin ama yine de korkunçsun." Ona doğru eğildim. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ondan naneli diş macunu, benden kahve ve tarçınlı sakız.

"Biz...biz öpüşemeyiz." Sailor kıpırdandı, göğüsleri yanlılıkla giysilerimizin arasından gövdemi okşadı. Meme uçları büzülmüştü.

"Savaşıyoruz!"

"Çok daha iyi. Seni kızdırmak Boston'daki tek eğlence kaynağım ve bu öpücük de benim hapisten çıkış kartım. Benim sigortam."

"Sigortanızı kullanırsanız aylık ödemeniz artacak, biliyorsunuz." Tek kızıl kaşını çattı. "Bir sonrakini almak daha zor olacak."

"Sanırım şansımı denemek zorundayım." Aramızda kalan iki santimi sildim ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Öpüşürken nefesi kesildi ve hiçbir yere gitmeyeceğini çok iyi bildiğim için bileklerini bıraktım.

Sailor kollarının vücudunun yanında sallanmasına izin verdi. Yüzünün yan tarafını tuttum, dilimle dudaklarını araladım, haftalardır biriken hüsrarla inledim, dilimi ağzının derinliklerine soktum. Hiçbir itirazla karşılaşmadım. Sailor'ın vücudu gevşedi, uysallaştı. Şaşırtıcı derecede itaatkârdı. Av şimdilik kaderini kabullenmişti. Bana bir çiçek gibi açıldı; ağzı, göğsü, bacakları birbirinden ayrılıyor, çiçek açıyor, güneş ışınları için yalvarıyor, dilimi kendi diliyle buluşturuyordu. Aç bir şekilde dişleriyle alt dudağımı çekiyordu ve ellerimi boynunda ve yüzünde aşağı yukarı gezdirdim. Tadı tatlı ve huzursuzdu.

Öpüşmemizden o kadar sarhoş olmuştu ki, kışının üzerine düşmesine bir saniye kaldığını biliyordum. Kalçalarının arkasından kabaca tuttum, bacaklarını yukarı kaldırdım ve belime dolayarak onu kapıya doğru bastırdım.

Yumuşak bir protesto inledi, aynı zamanda sıcak amcığı kıyafetlerimizin arasından azgın sikimle buluştu ve bana sürtündü.

Sailor, yüksek lisansını tamamlamak için gece vardiyasında çalışan hırslı bir striptizci gibi sikime sürtündüğünü fark edene kadar tam on dakika boyunca öpüştük. Am dudaklarının giysilerimizin arasından sikimi kavradığını hissedebiliyordum. Geri çekildi ve yüzünü boynuma gömdü, bir yaprak gibi titriyordu. Kalplerimiz birbirine çarptı ve belki de bir aydan fazla süredir hiç hareket etmediğim içindi, ama öpücük beni biraz bayılttı. Öforik bir baş dönmesiydi, sanki az önce benzo almışım da etkisini gösterip göstermediğinden emin değilmişim gibi. Onu tekrar öpmek istiyordum ama onu bunaltmak istemiyordum. Genelde kızların benden ne istediğini iyi hissederdim ama Sailor'ı okumak imkânsızdı.

Önümüzdeki birkaç ayı yüzü *kapüşonuma* gömülü olarak geçirebileceğini *bilerek-Ölümler Ölüm: 18 Yaşındaki Kız, Ateşli Ev Arkadaşının Kollarında Öldü-* Boynunu öptüm, o açıdan ulaşılabilen tek yerini.

"Junsu beni öldürecek." Sözleri kapüşonumun içinde eridi, boğuklaştı. Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa kalp atışlarımız acayip derecede yüksek miydi?

"Neden? Eski sporu mu beceriyorsun?" Yorum yok.

Şimdi çalışan üç beyin hücremi kullanıyordum, Sailor ve antrenörü biraz sıkıydı. Birlikte olimpiik hedefleri olan insanlardan bunu beklerdim ve Sailor ilk kez erkeklerle takılmasını istemiyormuş gibi konuşmuyordu.

Sailor başını eğerek beni itti. Eşyalarını topladı ve kendini odasına attı, muhtemelen internette kuru seks yaparak hamile kalıp kalamayacağını kontrol edecekti. Da derimden konfeti yapmak isterken, Cillian söz konusu konfetileri limana yaymak isterken ve Syllie muhtemelen hepimizi köfte haline getirmek isterken onun lanet omzuna takılıp kalmamın nesi olduğunu merak ediyordum.

Annemden hâlâ telefon almadığımdan bahsetmiyorum bile. Bilinçaltımdaki küçük ve önemsiz bir parçam, beni dünyanın rastgele köşelerine atıp başkalarının sorumluluğuna vermesinden hoşnut değildi -Özellikle de geldiğim yer hakkında bildiklerimden sonra.

"Onunla hâlâ yüz yüze konuşmam gerekiyor," diye bağırdı odasından.

"Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için seninle geleceğim." Eşofmanımın içindeki paketimi düzenledim, telefonumu bulup kontrol ettim.

Da'dan dört cevapsız arama.

Cillian'dan iki.

Altı mesaj.

Athair: Sana güvenilmeyeceğini

biliyordum. Athair: Hangi cehennemdesin?

Athair: Eğer cevap bir seks partisinden sonra bir çukurda ise, bil ki bu sefer seni kurtarmayacağım.

Athair: Seninle işim bitti Hunter. BİTTİ.

Aptallığı ve güzelliği olimpiyat seviyesine taşıyorsun.

Cillian: Yasal olarak kemikli.

OceanofPDF.com

Eleven

Beau neden beni böyle öpmedi?

Hunter arabayı sürerken ve Kaliforniya'daki arkadaşlarına sesli mesaj gönderirken, okçuluk kulübüne olan yolculuğum sırasında aklım her köşeyi, hücreyi ve çekmeceyi karıştırarak bu rahatsız edici sorunun cevabını bulmaya çalıştı.

Oda arkadaşımın dokunuşuyla zevkten patlayan bedenim hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. Hiç kimse bana Hunter Fitzpatrick'in dokunduğu gibi dokunmamıştı, sanki dünyanın sonu gelmişti ve tüm tutkumuzu tek bir ana sığdırmak zorundaydık. Aynı çatıyı paylaştığım adamın bu kadar baştan çıkarıcı olması beni dehşete düşürmüştü. Çünkü o öpücük gerçek, ateşli ve içten görünüyordu ama Hunter'ın bunların hiçbiri olmadığını biliyordum. Aslında onu benim gözetimim altına sokan da buydu.

Hunter'ın neden olduğu sisten uzaklaşmam gerekiyordu.

Omzumla ilgili mesaj atıp onu aradığı için beni yerden yere vuracak olan Junsu'yla yaklaşan hesaplaşma için neden daha fazla endişelenmediğimi merak ediyordum.

Aramıza biraz PR mesafesi koymuş gibi görünen ve muhtemelen Olimpiyatlar için en önde gelen Lana Alder için neden çıldıramadığımı merak ediyordum.

Hunter'ın dün beni titrerken ve ağlarken bulduğunda çıplak vücudum hakkında ne düşündüğünü merak ettim, şişlikleri masajla giderebilmek için omuz kaslarımı ısıtmak amacıyla sıcak küvete girmeye çalışıyordum.

Tüm bunları merak ettikten hemen sonra başım ağrımaya başladı.

Saf değildim. Hunter'ın, babasının onu hapsettiği yalnız Boston baloncuğunun dışındaki hayatında bir planım olmadığını biliyordum. Şehir merkezindeki yüksek binaların, üniversite ödevlerinin ve hesap tablolarının dışında bolca arkadaşı vardı. Fahişeler. Flört ettiği Instagram modelleri. Beni içermeyen hareketli bir sosyal hayat, hobiler ve ilgi alanları. Bana zaman ayırıyordu çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu. Ama anlaşmamız bittikten yaklaşık iki saat sonra beni unuttu.

Odaklan. Oyuna geri dön, Sailor.

Antrenman yapmadan geçireceğim iki hafta beni öldürmeyecekti, değil mi? Gerald Fitzpatrick'ın bana gönderdiği kana susamış halkla ilişkiler görevlisi Crystal'dan gelen e-postalara cevap vermek için kullanabilirdim.

Telefonuna sesli mesaj kaydetmekte olan Hunter'a bir göz attım.

"Hayır dostum, ben heteroyum. Sadece başımı eğdim ve her şeyin bitmesini bekliyorum. Bekârlık da iyi gidiyor. Kendimle gerçekten iletişim kurmaya başladım. Özellikle de sağ elimle."

Dur.

"Şükürler olsun ki buradaki kızlar Cali'de üretilenlerle boy ölçüşemez. Sikim intihar nöbetinde olurdu."

Hunter okçuluk kulübünün önünde motoru durdurdu, yüzü hâlâ telefonunun ışığıyla aydınlanıyordu. Gülsem mi yoksa onu sakatlasam mı bilemedim. Benimle öpüştükten sonra söylediği şey bu muydu? Buradaki kızların onun ereksiyonuna değmediğini mi? Çünkü aksini kanıtlayacak yeterli delilim vardı.

"Yolculuk ve keyifli sohbet için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde mırıldandım, aynı anda bana hitap etti, sesi donuktu. "Efendi Dudebro'ya kıçının iki haftalık izinde olduğunu söylemek için on dakikan var. Pazarlık yok. Eğer benimle ilgili sorun çıkarırsa, ona ağrı kesicilerin etkisinde olduğunu, bu yüzden meseleyi kendi ellerime almak zorunda kaldığımı söyle. Burada cinsel bir ima da var, CT."

"Şok edici. Zihninizde bir tur atmak muhtemelen Playboy malikanesini ziyaret etmek gibidir."

"Lütfen. Playboy uysaldır. Ve ölü. *Xnnx*'i dene."

Hunter'ın morali bozuk olduğunda CT olduğumu, *bir* şeyler hissetmek istediğinde ise *aingeal dian* olduğumu içim acıyarak fark ettim. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Birbirimize baktık. Kaşlarını kaldırdı, sanki "*Mesih'i mi bekliyorsun?*" der gibiydi. *Git*.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı. Hiçbir şey söylemedim.

"Eğitmenin olmayı kabul ettiğimde okçuluğa erkeklerden daha fazla önem verdiğini düşünmüştüm." Junsu'nun beyaz, sivri dişleri tehditle parladı, kan akıtmaya hevesliydi. Masasının arkasında duruyordu, bronz parmakları açık renkli tahtaya pençe gibi açılmıştı. Aynı iki konu etrafında dönüp duruyorduk: Ona söylemeden iltihaplı omzumu tedavi ettirmek için acile gitmem ve Hunter. On beş dakika olmuştu ve ben yorulmaya, acıkmaya ve hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım. Omzumdan şikâyet ettikten sonra antrenmana devam etmem konusunda ısrar eden Junsu'ydu. Şimdi de muayeneyi izlemek için orada olmadığı için üzgün müydü?

Hunter'a gelince, Junsu beni acil bakıma götürenin *o çocuk* olduğunu duyunca çılgına döndü. Hatta Hunter'ın beni, eğitimimi engellemek için bilerek sakatlığıma yanlış teşhis koyan bir doktora götürmüş olabileceğini ima etti. "Okçuluğu erkeklerden daha çok önemsiyorum!" Ona ters ters baktım.

Bu sabahki öpüşme seansından sonra suçlama içime işledi. "O zaman dün onunla ne yapıyordun?"

Bu onu nasıl ilgilendirirdi? Junsu'nun benim hakkımda fikirleri olan bir sapık olmadığını bilmemden başka bir nedenden ötürü onunla dalga geçmeye karar verdim. Beni asla o şekilde görmedi. Bundan emindim. Gerald Fitzpatrick'e anlaşılmamızı gizli tutacağıma dair söz vermiş olsam da, arkadaşlarım ve ailem dışında bana en yakın olan kişiye güvenilebileceğimi düşündüm.

Ne de olsa Gerald oğluyla çıktığım dedikodusunu yaymaktan çekinmiyordu.

"Sana Hunter hakkında bir şey söyleyeceğim ama kimseye söyleyemezsin." Kısa bir nefes aldım ve yalnız olduğumuzu bildiğim halde etrafımıza bakındım.

Junsu yarı başını sallayarak parmaklarını masasında gezdirdi. Pedlerinin terli olduğunu fark ettim. Gergindi. *Neden gergindi?*

"Bunu tekrarlamayacağına söz vermelisin." Koltuk altlarımın suçluluk duygusuyla ıslandığını hissederek işaret parmağımı havaya kaldırdım. Ona söyleyerek verdiğim bir sözü tutmuyordum ve ben asla verdiğim sözleri tutmazdım. Ama Junsu'yu kaybedemezdim. Olimpiyat hayalim benden her seferinde bir santim uzaklaşıyor, Olimpiyatları elimden almaktan başka bir şey yapamayacağına söz veren Lana Alder'in kollarına doğru yelken açıyordu.

Bu sporu, zanaatı hiç umursamamıştı, tek derdi onu mahvetmekti.
Ben.

"Söz veriyorum," Junsu kelimeyi ağzını kumla doldurmuş gibi tükürdü.
"Şimdi
konuş."

Ona Gerald Fitzpatrick'le yaptığım anlaşmayı, Hunter'ın seks videosunu, Hunt'la nasıl arkadaş olduğumuzu ama sevgili olmadığımızı anlattım. Öpüşmeyi atladım, çünkü bu artık yerine getirilmiş saydığım tek seferlik bir anlaşmanın parçasıydı. Junsu şakağının narin derisini çimdikledi, kafasında bilgileri tartıyordu.

"Tam olarak, nasıl desem? Etik."
Telefonu gelen bir aramayla aydınlandı. Çevirdi ve bana kaşlarını çatı.
"Her şey yolunda. Fitzpatrick, pek çok iş adamının politikacılar ve sporcularla yaptığı gibi beni kanatları altına almayı teklif etti. Karşılıklı olarak faydalı olacak. Hiçbir kuralı çiğnemeyeceğiz."

Kurallara çok önem verirdim, onları kutlardım. Babam ve erkek kardeşimle bir arada olmaktan dolayı omzumda bir çip vardı.

"Ama sen ruhunu sattın." Kaşlarını çatı, ifadesi dolu bir silah gibiydi.
"Hunter bir molaya ihtiyacı olan iyi bir adam. Ona yardım ediyorum."
Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda en çok yardım eden oydu.
"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Junsu. "Hem de hiç. Onun dairesinden çıkmanı istiyorum."

"Hayır," diye cevap verdiğimi duydum. Kariyerim tehlikedeydi - istediğim her şey- ve işte buradaydım, ülkenin bir numaralı okçuluk ustasını reddediyordum. "Bu anlaşmayı çoktan yaptım ve Fitzpatrick'leri yüzüstü bırakmayacağım. Bu konuda anlaşamayacağımız konusunda hemfikiriz."

Junsu masanın üzerindeki parmaklarını izleyerek sözlerimi değerlendirdi. Sanki bir gecede yaşlanmış gibiydi. Yüzü savaş yaraları gibi kırıksıklıklarla kaplıydı. Aklıma onun da bir şeyler yaşıyor olabileceği, hayalleri, beklentileri ve kalp kırıklıkları olan gerçek bir insan olduğu geldi.

"Pekâlâ. Bunu dikkate alacağım. Bu arada, her zamanki gibi eğitiminize devam edeceksiniz."

"Junsu..." Nefes aldım ve başımı salladım. "Yapamam."

"Ben böyle çalışırım. Doğrusu, iki hafta izin alamazsınız." "Ama ben-"

"Ya eğiteceksin ya da başka bir eğitmen arayacaksın."

"Gördün mü, işte burada yanılıyorsun." Junsu'nun ofisinin kapısı açılırken arkamdan bir ses duydum. Hunter arabamın anahtarlarını parmağına dolayarak içeri girdi.

Gözlerimi kapattım ve kesik kesik nefes aldım. *Lütfen, Tanrım, hayır.*

"İki haftalık istirahat döneminde. Doktorun emri." Hunter, kapının yanındaki yerinden bile Junsu'dan bir baş ve biraz daha fazla yükselmişti.

"Hadi, Denizci. Yola koyulalım."

"*Sen.*" Junsu gözlerini Hunter'a dikti, tüm vücudu sessiz, kaynayan bir öfkeyle titriyordu. "Onu kasap dükkânına götürür gibi tanımadığı bir doktora götürdün. Onun kim olduğunu, atletik profilini bilmiyorsun. Onun Olimpiyat macerasını engellemek istemediğini nereden bileyim?"

"Nasıl?" Hunter gözlerini kırıştırtarak Junsu'ya dünya çapında bir aptalmış gibi davrandığını gösterdi. Bu konuda çok iyiydi; peşinden koşmak isteyeceğiniz, karizma, mizah ve kendine güvenle dolu bir kasırgaydı. "Hmm, bir bakalım. Birincisi, ben psikopat değilim. İkincisi, evet, tekrar ediyorum, lanet olası bir psikopat değilim. Üçüncüsü, neden Sailor'ın çabalarını engellemek isteyeyim ki? Ve istesem bile, devasa boyutlarda bir pislik olduğum için, neden bir doktora Hipokrat Yemini'ni bozması için rüşvet vermek gibi inanılmaz, acı verici bir çabaya gireyim?"

Devam etmeden önce bir saniye düşündü. "Ayrıca, sadece iki hafta, iki ay değil. Hulk büyüklüğündeki omzunu kullanmaya devam ederse işler onun için çok daha kötü olabilir." Hunter çenesini salladı. "Onun Olimpiyat çabalarını engellemeye çalışmadığını nereden *bileceğim*?" Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kısarak Junsu'ya komik bir şekilde baktı. "Onu bu halde antrenman yapmaya zorluyor ve itip kakıyorsun."

Junsu beni şaşırtacak şekilde öksürmeye başladı ve tekrar düzenli nefes alması on saniye kadar sürdü.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun? Onun eğitime ihtiyacı var."

Hunter odanın derinliklerine doğru adım atarak, "*Dinlenmesi* gerekiyor," diye karşı çıktı. "Ve eğer bir kez daha aksini önerirsen ya da doktorun emirlerine uyduğu için onu eğitimi bırakmakla tehdit edersen, yemin ederim bunu yerel mahkemeye taşıyım."

haberlere çıkın ve umurunda olan herkese sporcularınızı riske attığınızı söyleyin."

Bu Junsu'yu hemen susturdu. Ayağa kalkıp çantamı kaptım ve ikisi daha fazla kelime alışverişinde bulunmaya karar verdiler. "İkiniz de durun. Junsu, haklısın. İzin almayı göze alamam. Ama Hunter da haklı. Omzum şu anda işe yaramaz durumda ve dinlenmesine izin vermezsem işler çok daha kötüye gidebilir. Fizik tedaviye gitmem ve steroid iğnesi olmam gerekiyor. İçinizi rahatlatmak için başka bir doktora gideceğim, ikinci bir görüş alacağım." Ona özür dileyen bir gülümseme gönderdim. "İki haftadan uzun sürmeyeceğine söz veriyorum ve bu arada videolarımı izleyip güçlü ve zayıf yönlerim hakkında notlar alacağım."

Junsu, gözleri hâlâ arkamdaki Hunter'da, "Senin asıl zayıflığın," diye tükürdü, "önümde durmak."

"Helikopter eğitmeni." Hunter ağzına tarçınlı bir sakız attı ve bilerek yüksek sesle çiğnedi. "Onu sıkıştırmak daha iyi nişan almasını sağlamayacak."

"Dur." Hunter'ı kapıya doğru ittim ve son bir kez Junsu'ya döndüm.

"Yarın geleceğim, böylece konuşabiliriz, tamam mı? Bir yolunu buluruz."

Aramızda uzanan bir sessizlik ritmi, çiğ tene değen bir lastik bant gibi kopmak üzereydi.

Sonunda Junsu başını salladı. "Onu buradan uzak tutun."

"Yapacağım," diye söz verdim, Hunter'ı iterek kapıdan çıktım ve yavaşça kapattım.

Dışarı çıkar çıkmaz ellerimi havaya kaldırdım, gözlerimi ona diktim ve bir açıklama bekledim.

"Sana on dakika vereceğimi söyledim. Kışımı arabadan çıkarana kadar yirmi geçti. Koridorun karşısından sana bağırdığını duyduğumda yirmi beş. Hatırlat bana, bu Olimpiyat işini ne kadar çok istiyoruz?"

Ne zamandan beri *biz* diye bir şey var?

Gözlerimi devirdim ve çıkışa doğru ilerledim. "Çok kötü."

Hunter adımlarımı kolayca yakaladı ve öfkemin yatıştığını hissettim. Her ne kadar ondan uzak durmak istesem de, ondan hoşlanmamak için somut bir nedenim yoktu. Aksine, kendi dolambaçlı yolunda harika biriydi.

"Sana brunch ısmarlayayım." Hunter kolunu omzuma attı. Kaslı, sıcak ve koruyucuydu. Onunla yatan tüm kızları düşündüm, ağırlığının ü z e r l e r i n d e nasıl bir his yaratmış olabileceğini. Onun katıksız

erkekliği beni heyecanlandırdı. Vücudumdaki her lif yapmam gerektiğini söylese de kolunu savurmadım. Kesinlikle öyle.

Aslında, tüm o parçalanmış kasları yeniden inşa etmek için biraz protein kullanabilirim.

"Satın alma işini ben yapabilirim," dedim. "Geçtiğimiz ay benim için çok şey yaptınız ve yeterince minnettarlık gösterdiğimi sanmıyorum."

Çevremde Hunter'ın ağzını açtığını gördüm ve elimi kaldırdım. "Hayır, cinsel iyilikler teklif ettiğim ya da kabul ettiğim bir para birimi değil."

"Çok kötü. Seks bizim neslimizin bitcoin'i."

"Aslında uygarlıktaki en eski ödeme şeklidir. Fahişelik, isteyen var mı?" Gözlerimi devirdim ama yine de gülümsedim.

"Evet, bunlardan iki tane alacağım. Bakın, size başka bir teklifim var."

"Teşekkürler, ama hayır." Adımlarımı hızlandırdım.

"Seni Patriots'un fizyoterapistiyle görüştürebilirim."

"Bunu yapabilir misin?" Nefesim boğazımda düğümlendi ama koridorda neredeyse yarışırken bile hızımı korudum.

"Para güçtür bebeğim ve evrenin çarpık bir mizah anlayışı vardır, bu yüzden çok fazla etkim var. Ama bunu yaparsam, benimle öpüşürsün -tam bir ikinci üs, meme emme, sik sürtme sevişmesi. Ben de bacaklarının arasındaki turuncu ormanı gezerim. Tabii ki benim seçtiğim zamanda."

"Hayır," diye inledim, özel bölgemden bahsedilmesinden dehşete düşmüştüm. Bacaklarımın arasını keser ve bakımını yapardım ama kılları tamamen tıraş etmeye ya da ağda yapmaya hiç gerek görmemiştim.

"Bunu düşünmene izin vereceğim." Küçümseyerek sırtımı sıvazladı, beni bilerek kızdırdı.

"Ne kadar zamanım var?" Ona yan gözle baktım.

"Üç saniye, yoksa teklif masadan kalkar. Bu sabah bir arkadaşım da aynı şeyi yaptı. Bende harikalar yarattı."

Şaka mı yapıyor?

Ayrıca, şu an olduğumuz şey bu mu? Arkadaş mı?

"Üç," diye saymaya başladı, çıkış kapısını tokatlayarak açtı ve önce benim çıkmam için başını salladı.

Hızla arabama doğru ilerledik ve Hunter'ın kaydettiği ilerlemeyi fark ettiğimde biraz gülümsedim. Bir aydan kısa bir süre önce bu otoparkta durmuş, anlaşmayı kabul etmem için bana yalvarıyordu. Şimdi onunla pazarlık eden bendim.

"Hayır," diye kestirip attım.

"İki." Beni görmezden gelerek arabanın kilidini otomatik olarak açtı.

Yolcu koltuğuna doğru yürümek üzereydim ki beni belimden yakaladı ve ona yakın durmaya zorladı, garip bir yarı kucaklaşmayla beni o ana zincirledi.

Yutkundum. Sadece öpüşüyorduk. Seks değildi. Yine de bekar kalacaktı. Ya Patriots'un fizyoterapisti? Yani, hadi ama. Kabul etmemek için aptal olmak lazım.

Bu ailenin size sunacağı her şeyi kabul ederseniz aptallık etmiş olursunuz. Fitzpatrick'ler seni mahvetmekten bir adım ötedeler. Zaten sahip olduğunu düşündüğün her çizgiyi aşmanı sağladılar.

"Bir," diye fısıldadı kısık sesle.

Ağzımı açtım. Başparmağını içeri soktu. Sıcak, sert ve tuzluydu. Dudaklarımı etrafına kenetledim. Başparmağını alt dişlerime bastırarak beni hareketsiz bıraktı. Kalbim o kadar sert atıyordu ki, patlamasına izin vermemek için sarf ettiğim çabadan kaburgalarım titriyordu. Koyu mavi ve düşünceli gözleri benimkilere dikilmişti.

"Sana sahip olacağım, av. Öyle ya da böyle. Küçük anlaşmalarımız, beni iç çamaşırlarına sokmak için kendine bahane bulmanın bir yolu sadece. Akıllıca olanı yap ve bundan da bir şeyler kazan. Evet mi, hayır mı?"

Ona baktım: güzel, beklenmedik bir lanet, yapraklardan dilime damlayan tatlı bir zehir.

Hayır, diye bağırdı zihnim ama hiç şansı yoktu. Ağzımın kelimeyi şekillendirdiğini, ona vücut, ses ve ağırlık verdiğini hissedebiliyordum.

"Evet."

Lokantada domuz pastırması, yumurta ve bir dilim tam buğday ekmeği yedim. Hunter ise Everest büyüklüğünde, Kanada'yı boğmaya yetecek kadar akçaağaç şurubuna batırılmış bir krep yığınının tercih etti; yanında da Tim-Tam çubuğundan geçirdiği bir milkshake ve kolanın üzerine limon dilimi gibi tünemiş bir çörek vardı. Aramızdaki masada duran ve gelen mesajlarla patlayan telefonunu görmezden gelerek yemeği mideye indirdi.

Ona merakla baktım, sanki Dünya'da henüz kaydedilmemiş garip bir hayvan gibiydi. Kendimi tamamen yabancı hissediyordum. Tüm bunlara başlamadan önce, onu umursamaz, aptal, çok az kalbi ve zekası olan bir playboy olarak düşünmek istiyordum. Bundan daha fazlası olduğunu kanıtladığı her gün beni ölümüne biraz daha yaklaştırıyordu.

Onu soymak istedim. Onu içime çekmek. Tarçın, çamaşır deterjanı ve içimi karıncalandıran *o Hunter kokusunu*. Paylaştığımız öpücük mezara kadar peşimi bırakmayacaktı. Onunla öpüşme beklentisi ensemden elektrik çarpmalarına neden oluyordu.

Yemeğini yerken onu izlerken, "Muhtemelen bazı telefonlarını açmalısın," diye önerdim, aniden önerilerde bulunma ve onu tekrar sorguya çekme konusunda bilinçliydim. En son halka açık bir yerde yemek yemeye çalıştığımızda sonu iyi bitmemişti.

Tabağından başını kaldırmadı, beşinci krepini bitirmeye çalışıyordu.

"Bu senin baban mı?" diye sordum.

"Olumlu." Ağzını daha fazla yemekle doldurdu.

"Bugün işe gitmediğini ona söyledin mi?"

"Olumsuz," dedi bir lokma hamurun etrafında.

"Neden kendini sabote ediyorsun?" Ağzıma bir parça çıtır domuz pastırması attım ve çiğnedim. "İyi bir nedenin vardı. Sana kefil olabilirim."

Hunter başparmağını emerek akçaagaç şurubunu temizledi ve bir patlamayla bıraktı. Bunu yaptığında bacaklarımın arasında bir şey kıpırdadı. "Ne olursa olsun hakkımda en kötüsüne inanmayı seçecek. Ayrıca, ATM'deki iş de tam bir bok fırtınası."

Evet. *Şu anda* kısaltma yapıyordu.

"Neden?" diye sordum. Şaşırarak sordum.

Babasına e-posta gönderdim ve satır aralarını okudum. Hunter'dan hoşnutsuz görünmüyordu. Aslında, söylemeye cesaret edersem, ilerlemesinden oldukça memnundu.

Hunter iştahını kaybetmiş gibi görünerek çatal bıçaklarını tabağının yanında şangırdattı.

"Syllie diye bir adam var. Yüzyıllardır Da için çalışıyor. Ben buraya gelene kadar komi olarak çalışıyordu, benim için her şeyi hallediyordu. Bir öğle yemeği saatinde insan trafiğini atlatmak istedim ve asansörler yerine acil durum merdivenlerini kullanmaya karar verdim, tamam mı? Merdivenlerden inmeye başladım ve onun telefonla konuşmasına kulak misafiri oldum. Kulağa ailem hakkında konuşuyormuş gibi gelen tuhaf şeyler söylüyor ama bunu kanıtlayamıyorum."

"Ne dedi?"

Hunter arkasına yaslandı ve Dala atını parmakladı. Bir şey düşünürken böyle yapardı. Onu şimdi bu kadar iyi tanımak beni korkutuyordu.

"Bilmiyorum ama elinden gelse Royal Pipelines'ı yerle bir edecekmiş gibi hissediyorum. Da'nın kendini beğenmiş olduğunu, Cillian'ın zeki ve tehlikeli olduğunu ve benim de..." Durakladı. Kulaklarının kenarları pembeleşti ve yüzü soğuk ve okunmaz bir hal aldı.

"Ne olduğunu, Hunt?" Başımı öne eğip usulca sordum.

"Lanet olası bir şaka." Gözlerimin içine baktı ve tepkimi beklemeye başladı.

Başparmağımı ağzıma götürdüm ve kırılmış tırnağımın etrafındaki deriyi çiğnedim. Beklediği şeyi -onay, eleştiri ya da iltifat- alamayınca devam etti.

"Da ve Kill'e endişelerimi dile getirdim. Pek işe yaramadı diyelim. Neyin peşinde olduğunu, bunu kiminle yaptığını bilmek istiyorum çünkü bu konuşma buzdağının görünen kısmıymış gibi geldi. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onu tekrar tehlikeye atacak bir şey söylerken duyma ihtimalim nedir? Sıfır."

Çeneme vurdum. "Ama yapmak zorunda değilsin."

Başını yana eğdi, bana yine o bakışı attı, benim bir Cadılar Bayramı kovası olduğumu, her seferinde bir tane yiyip bitirmek ve bana tüm numaralarını göstermek istediğini söyleyen bakış.

"Ne öneriyorsun?" Bakışlarımızı ayırmadı.

"Kendimiz için bir fırsat yaratalım. Bu piçi enselemeyi ne kadar istiyoruz?"

Hunter'ın gözleri parladı ve ağzı yarım bir sırıtışa dönüştü. Artık kolektif *biz* kavramını kullanan bendim ve bunda bir güç olduğunu fark ettim. Tam olarak organik bir şekilde bir araya gelmemiş olsak da kendimizi bir takım olarak düşünmek eğlenceliydi.

"Çok kötü." Olimpiyatlarla ilgili sözlerimi tekrarladı. "Gidelim o zaman."

Bu adamı biliyordum çünkü babam bazen beni okuldan aldığında ona götürürdü.

Ehliyetimi almadan önce, babam beni haftada iki kez okuldan sonra poligona götürürdü. Bu da bize bir saat araba kullanma süresi bırakıyordu. Eve on dakikalığına gidip trafiği atlatmak için geri dönmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden ya annemin birçok mekanından birinde birlikte yemek yerdik ya da babam bazı ayak işlerini yapardı. Bu ayak işlerinden biri de Knox denen adamdı.

Knox insanları sadece ev ziyaretleri için kabul ediyordu ve önceden ona mesaj atmanız gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Babam ve Sam onun başlıca müşterileri olduğu için hemen cevap verdiğiinden hiç şüphem yoktu. Görünüşe göre, eski bir FBI ajanıymış ve şimdi günlerini federallerin insanları izlemek için kullandığı tüm çılgın şeyleri yeniden yaratarak geçiriyormuş.

Her neyse, işte buradaydık, tiyatro bölgesindeki evinin önünde duruyorduk.

Kapıyı Knox açtı. Otuz ile elli arasında herhangi bir yaşta olabilecek türden bir adamdı: yuvarlak göbekli, cildi alkolden kızarmış ve şişmiş ve sonsuza dek gri eşofman altı ve eşofman üstü giymişti.

"Küçük Brennan." Çocukmuşum gibi saçımı karıştırdı. Ona göre, sanırım öyleydim.

"Hey, Knox." Hâlâ kapüşonumun cebinde duran elimle işaret ettim. "Bu benim arkadaşım Hunter. Ona kefil olabilirim."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, tatlım."

Elimi cebimden çıkardım ve kardeşim Sam'i aradım.

"Hey," diye cevap verdi hoparlörden. Sesi yoldaymış gibi geliyordu. "Her şey yolunda mı? Pislik sana sorun mu çıkarıyor?"

"Pislik herif seni duyabiliyor," diye homurdandı Hunter.

"Aslında, Knox'a kefil olmanı istiyorum, Sam." Sinirle alt dudağımı ısırdım.

"Knox mu?" Sam inanamayarak

kıkırdadı. "Hiç sorma."

"Az önce yaptım."

"Bak, bana kefil olacak mısın, olmayacak mısın?" Hunter tısladı.

Tanışmışlar mıydı? Tanışmışlar ve pek de iyi olmayan şartlarda ayrılmışlar gibi görünüyordu.

"Knox?" Sam sordu.

Knox bir domuzun çıkarabileceği, horlama ile homurdanma karışımı bir ses çıkardı.

"Bu iş için iyi. Hey, pislik?"

"Ne?" Hunter isteksizce cevap verdi. Görünüşe bakılırsa artık *götveren* *oydu*. Bu ve *çocuk* olmak arasında, Denizci Kampı'nın sevgisini tam olarak hissetmediğini söyleyebilirdim.

"İnsanlara buradan bahsederseniz ya da buradan aldığınız şeyleri gösterirseniz, yandınız demektir. Anladın mı?"

"Tanrım, beni çok düşünüyor olmalısın."

"Açıkçası, seni hiç düşünmüyorum. Uslu dur, Sail. Yakında konuşuruz." Sam'in telefonunu kapattım ve Knox'a gülümsedim. "İçeri girebilir miyiz?"

Knox Hunter'a son bir kez baktı ve tereddütle başını salladı. Onu tanıdığına dair içimde bir his vardı. Bizim bir çift olduğumuzu mu düşünüyordu? Ve neden böyle düşünmesi kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasına neden oluyordu?

Kanepesine oturduk. Her yer karanlıktı, panjurlar kapalıydı. Ev her zaman kirli kedi kumu ve ayak kokardı ama Knox'un beş parasız olmadığını biliyordum. Hikâyesinin ne olduğunu, onu bugünkü haline neyin getirdiğini merak ediyordum.

"İçecek bir şey isteyip istemediğinizi sorardım ama ikinizin de bu dairedeki herhangi bir şeyi ağzınıza atmak isteyeceğinizden şüpheliyim." Knox ellerini beline koyarak önümüzde durdu.

"Bu evde tatmak istediğim tek bir şey var," diye mırıldandı Hunter, sırtarak yan gözle beni süzerken.

Ona dirsek attım. Sertçe.

"Demek Süper Casus oynamaya karar verdiniz?" Knox ters ters baktı. "Bana onunla vur. Ne istiyorsun?"

Hunter'a döndüm. "Syllie'nin asla çıkarmadığı tek şey nedir? Hiç mi?"

"Bok yiyen sırtışı," diye tersledi Hunter.

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. "Hayır, gerçekten." Hunter omuz silkti. "Evlilik yüzüğü.

Gözlükler, sanırım."

Knox başını salladı, eşofmanının belinden çıkardığı not defterine yazdı - bu yerde asla dokunmak istemediğim şeylerin büyüyen listesindeki bir başka öge.

"Ofisinde bir saati var mı?" Devam ettim. "Evet."

"Ne tür?"

"Ölümüne genel türden." Hunter hafif kirli sakalını kaşıdı. "Siyah, gümüş çerçeveli."

Knox bunu da yazdı. "Bana Google'da belirli resimler göstermesi gerekecek."

"Ayrıca arabası için bir GPS dedektörüne ve her kelimesini dinleyebilmemiz için aklınıza gelebilecek başka bir şeye ihtiyacımız var" dedim. "Gerçek zamanlı olarak. Birinci sınıf malzeme lütfen."

"Bu sana pahalıya patlar." Knox *kıkırdadı*. "Bu biraz saha çalışması gerektirebilir ve bunun için ekstra ücret alıyorum. Kaliteyi sağlamak için sadece minibüsü sürmek, artı ekipman, saati bin dolardan başlıyor. Sonra bir uzak sunucu kurmam, kayıt ve görüntülere erişebilmeniz için dosyaları paylaşılan bir buluta atmam gerekiyor ve hafta sonları ve saat altıdan sonrası için işleme, düzenleme ve fazla mesai ücretleri var. İhtiyaçlarınıza bağlı olarak, siz daha bana doğru hapşirmeden bu ayda 50 bin dolara kadar çıkabilir."

"Para sorun değil," dedi Hunter soğuk bir sesle, her santimiyle zengin bir piç gibi görünüyordu.

Knox ona bilerek gülümsedi. "Evet, tatlı çocuk, hiç sanmıyorum. Bir şey daha var." Parmağını kaldırdı. "Eşyaların değiştirilmesinden ve kayıt cihazlarının yerleştirilmesinden sen sorumlusun. Yasalarla oynuyorum ama mümkün olduğunca da yasaların üzerine işlememeye çalışıyorum."

Hunter, "Ben hallederim," dedi.

Knox sıkıca kapalı tuttuğu bir yan odaya girdi ve bizi oturma odasında bıraktı.

Hunter dönüp bana baktı. "Neden daha önce burada bulunmuş olman ve casusluk hakkında bir şeyler biliyor olman beni biraz rahatsız ediyor ve ciddi şekilde tahrik ediyor?"

Güldüm. "Babamla birlikteydim."

"Saygıdeğer işadımı," diye alay etti.

Omuz silktim, yüzümü düz tuttum. "İşte o." Hunter,

"Çok zengin," dedi.

"Çok konuşuyorsun." Güldüm. "Bunun parasını nasıl ödemeyi planlıyorsun? Babanın sana sabit bir maaş verdiğini sanıyordum."

Hunter bana kurt gibi sırıttı. "Annem beni yatıştırmak için her şeyi yapar. Venmo benim en iyi arkadaşım."

"Güzel." Dudaklarımı ısırdım.

"Peki ya sen?" Çenesini bana doğru salladı. "Zengin bir çocuğa göre biraz parasız görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Ailemden para almıyorum. Yazları okçuluk dersleri vererek kazandığım parayla geçiniyorum."

"Pshh."

Hunter bir süre duvara bakıp sözlerimi düşündükten sonra, "Bundan sonra duş almamız gerek," dedi. Hunter işaret parmağıyla odanın etrafını gösterdi.

"Doğal

olarak."

"Birlikte."

"Av."

"İyi. Yine de o öpücük." Yumruğunu ısırды, gözlerini yuvalarında yuvarladı. Telefonumu işaret etti. "Kaltak, Adsız Bakireler toplantısındaki bir seks bebeğı gibi patlıyor. Her şey yolunda mı?"

Aşağıya baktım. *Maybe*'den iki cevapsız arama vardı: *Crystal Halkla İlişkiler Müdürü*.

Gözlerimi ona diktim ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Hunter beni dikkatle inceledi. "Babam e-postalarına cevap vermekte yavaş davrandığından bahsetmiş olabilir."

"Yani ona benim numaramı mı verdin?"

"Ailemle bir anlaşma yaptınız. Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmek için bu halkla ilişkiler hatununa cevap vermek gerekiyor."

"Telefonumla oynamayı bırak."

Ama yardım etmeye çalışırken ona tamamen kızamazdım. *Tekrar*.

"Telefonunla hiç uğraşmadım. Sadece külotunla." "Ha."

Hunter bana bakmaya devam etti, gülümsemesi büyük, yaramaz ve hissedebileceğini bile bilmediğim şeylerle doluydu.

Hayır.

"Külotuma dokunmayın," diye fısıldadım, şok olmuş, telaşlanmış ve... Aslında itirafının bana hissettirdiğı şeyleri saymaya başlayamadım.

Teslim olmak için kollarını kaldırdı. "Beşinci savunmamı yapıyorum ve ceplerimi kontrol etmemenizi rica ediyorum."

"Ceplerinde hiçbir şey yok." Gözlerim parladı ama gülümsememi engelleyemedim. Benim neyim vardı ki?

"Eminim. O yüzden kontrol etmeyin."

Benimle dalga geçip geçmediğini öğrenme ihtiyacı beni bunalttı. Gerçeğı söylerse egomun yükselmesi sarhoş edici olacaktı. Gözlerim eşofmanına doğru kaydı. Sertleşmişti.

Çok zor.

Aletin çıkıntısı uzun ve kalındı ve karnını gösteriyordu. Yutkundum. Hunter'ı öpmek Beau'yla yaşadıklarımın bu kadar uzak geliyorsa, onunla seks yapmanın nasıl olacağını merak ediyordum.

İlahi.

Öforik.

Yıkıcı.

Sonra ne kadar aptal olabileceğimi düşünmeye başladım. Onu bekâr tutmaya yemin eden bir sözleşme imzalamıştım. Onunla yatamazdım.

Baş parmağımın etrafındaki deriyi kemirerek başka tarafa baktım. Knox'un odasında hâlâ ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyduğumda daha fazla dayanamadım. Arkamı döndüm ve ona hiçbir uyarıda bulunmadan elimi Hunter'ın cebine soktum. Parmaklarım penisine çarptı ve bir şey hissettiğimde neredeyse geri sıçıyordum. Bir kumaş parçası. Gözlerimi ona diktim ve yumruğum kumaşın etrafında durdu.

"Hayır."

Kırpıklarını kırıştırarak bana abartılı bir şekilde tatlı bir bakış attı.

"Masummuş gibi davranmayı bırak. Masumiyetin uzun zaman önce öldü." "Öyle oldu, kanlar içinde ve çılgınlık içinde. Yine de, Knox'un iç çamaşırı. Çok yakışıklı bir örnek."

Homurdandım. "Çıkarıyorum."

"Hey, bunun benim repliğim olması gerekiyordu."

Kumaşı çekiştirdim. Parmaklarım kumaşın etrafında titredi. Sarı.

Kırmızı benekli.

Kırmızı ve sarı iç çamaşırlarım var mıydı? Hatırlamaya çalışırken beynimi zorladım. Ama o benim iç çamaşırm değildi. Kanlı bir kumaş parçasıydı. Bir gömleğin parçası gibi görünüyordu. Barda kavga ettiği adamın giydiği gömleğin bir parçası olduğunu fark ettim. Hunter onu saklamıştı. Utanç, heyecan, hayal kırıklığı ve duygu sepetimdeki diğer tüm hisler bir anda içime doldu. Gözlerim yukarı fırladı.

Yumruğunu benimkine doladı, böylece ikimiz de kumaşı tutuyorduk. Aşağı doğru eğildi. Dudakları benimkilere değdi.

"Siktir, seni çingiraklamak çok kolay. Önümüzdeki beş ay boyunca kığın benim olacak."

"Benden uzak dur." Ama sözlerim inandırıcılıktan yoksundu. Boş, kof ve cılızdılar.

"Boyun eğ, av," diye hırladı karanlık bir sesle.

"Bunun için daha çok savaş, *Hunter*."

"Seni bütün olarak yutacağım." Nefesi yanağımlı ve kulağımlı okşadı, saçlarımlı sıcaklıkla uçuşmasına neden oldu. "Benim türümü bilmiyorsun. Ok kanıtı."

O bunu fısıldarken omurgamdan aşağı karanlık, lezzetli bir ürperti aktı.

Knox, öpüşmemize ramak kalmışken geri geldi, ben de kendimi kontrol etmek için kanlı parmaklarımla tutunmaya çalışıyordum.

Elinde ekipmanlarla dolu bir karton kutuyla önümüzde durdu ve mecazi bir bıçakla gergin anı kesti. "Oynamaya hazır mısınız?"

Hunter ona baktı, tamamen dengeli, sakin ve kontrollüydü, şeytani bir şekilde gülümsüyordu.

"Her zaman."

OceanofPDF.com

Twelve

Hunter

Herkes gittikten sonra Syllie'nin ofisindeki saati değiştirdim.

Sadece temizlikçi kadınlar ve ben, süpürüyor, dedikodu yapıyor, bir radyodan bangır bangır çalan bozuk Filipin kanalına *ahh ve ahh* ediyorduk.

Saat işin kolay kısmıydı. Bugün erken saatlerde otoparka inmiş ve Syllie'nin arabasına bir takip cihazı yerleştirmiştim. Da'nın muhasebecilerinden biri Model X Tesla'sından indiğinde beni dört ayak üzerinde, bir oto-fetiş sürünge gibi Syllie'nin Mercedes'inin altını parmaklarken görmüştü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, burnunun ucuyla bana bakarak - Da'nın beni cömert göğüsleri dışında, yüceltilmiş bir asistandan başka bir şey olarak kabul etmediğinin kanıtı.

Hızlı düşünmek zorundaydım. "Kafayı dumanla buluyorum," dedim hiç vakit kaybetmeden.

Evet. Bulabildiğimin en iyisi buydu. Kapa çenenin. "Bu bir şey mi?" Fincan tabağı gözleri genişledi.

Yaklaşık bin yaşında olduğunu düşünürsek, bunu yutacağını tahmin ettim. Sırılarak ceketimin koluyla burnumu siliyormuş gibi yaptım.

"En iyi kafayı verir. Henüz denemediyse, yaşıyor musun ki?" "Bana nasıl yapılacağını öğretecek misin?" Tombul yüzü soruyla büküldü.

Boston'da havalı çocuk olmak berbat bir şeydi. Ayrıca, *bu* havalı çocuğun hiç arkadaşı bile yoktu - potansiyel bir seks arkadaşı olan Sailor dışında, *bu* yüzden bağlanamadım.

"Bahse girerim." Ayağa kalktım. "Yakın bir zamanda. Şimdi değil." Aslında kastettiğim cehennemin donmasıydı.

Evet, ihtiyarla vakit geçirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Saat ve arabadan sonraki gün asıl sorun ortaya çıktı: gözlükler. Syllie onları nadiren çıkarırdı. Bir yarasa kadar kördü. Sonunda onlarla yollarını ayırdığında, onları masasının üzerine koydu ve aceleyle ofisinden çıktı. Kekeleyen resepsiyonistten Maine'deki yeni rafineri hakkında gelen bazı evraklarla ilgili olarak onu acilen aramasını istemiş olabilirim. Aptalca bir bahaneydi, bu yüzden en fazla beş dakikam olduğunu biliyordum.

Hemen odasına girdim, orijinal gözlüğü cebime attım ve yerine kayıt cihazıyla aynı gözlüğü yerleştirdim. Kayıtları canlı yayınlayan sihirli bir kablolu şeydi. İçeri girdiğinde Syllie'nin masasının etrafından dolaştım.

Kalbim göt deliğine düştü. Belki de gerçek anlamda. Bir an hayatta kalıp kalamayacağımı merak ettim. Eğer kurtulamazsam, manşetten korktum. "Genç Varis Arkasında İsteksiz, Yarı Sevgi Dolu Ailesini ve Ateşli Ev Arkadaşını Bırakıyor."

En azından her zaman topluma katkılarımınla hatırlanacaktım: orgazmlar, George Carlin'den ödünç aldığım tek satırlık sözler ve All Saints Lisesi'nde bomber-çeket-tux-shirt trendini başlatmak.

Günün şarkısı: "Hey, Look, Ma I Made It" by Panic! At the Disco. Sylvester beni "Sonny-boy," diye karşıladı. "Ofisimde ne yapıyorsun?"

Sesi çok soğuk geliyordu. Bu onun için ne kadar tehdit oluşturmadığının bir göstergesiydi. Ofisinde suçüstü yakalanmışım ve kaşını bile kaldırmamıştı. Masasındaki ulaşabildiğim ilk şeyi, bir zımbayı aldım ve kapıya doğru ilerledim.

"Sadece zımbanı ödünç almak istedim." İyi bir önlem için elimde salladım. Oscar'a layık bir performanstı.

"Neden?" Elleri ceplerine soktu. Yüzünde birbiriyle uyuşmayan rastgele hatlar vardı. Sırık gibiydi ve *Simpsonlar*'daki Bay Burns'ün Kafkas versiyonuna benziyordu.

Biraz daha doğaçlama yaptım. "Stajyerlerden birine kendimi biraz kaptırdım. Namusunu mahvetti. Ayrıca kalem eteğini de." Beyaz dişlerimi gösterip gözlerimi kapattım. Syllie de sırttı. Geniş. Ne de olsa ben "tam anlamıyla bir şakaydım", malzeme dolabında her zaman takla atmaya hazırdım.

"İşte benim oğlum." Sırtımı sıvazladı ve elinin bir saniye bile orada kalmasına izin vermedi. "Seni ele vermeyeceğim," diye söz verdi ciddiyetle, eli kalbini kavıyordu. "Ne olursa olsun, babanın sana karşı çok sert olduğunu düşünmüşümdür hep. Biraz yaşamalısın. İyi eğlenceler."

Yumruğumu onunkine kaldırdım. Vurduk. Soğuk hissetti. Buradaki işim bitmişti.

Ofisinden çıkarken ona dönerek, "Daha sonra benzin dumanıyla kafayı bulmak istersen haberim olsun," diye teklif ettim. Çünkü aptal muhasebeciyi düşündüm.

Syllie güldü. "Belki, evlat. Belki."

Yetişkinler çöptür.

O günün ilerleyen saatlerinde, Royal Pipelines'ın bu yıl açmayı planladığı ve halen inşaat halinde olan Maine merkezli rafineriyle ilgili bir toplantıya davet edildim. Syllie, Da, Cillian, bendeniz ve kendisinin önümüzdeki birkaç ay içinde oraya hızlı bir yolculuk yaparak rafineriyi yakından incelemeleri için bir araya geldi.

"Nabzımızı tutmamız, neyin işe yaramadığını daha iyi anlamamız gerekiyor. Bu aynı zamanda Hunter'a kendini dahil hissetmesi için bir şans verecektir." Syllie, Da'nın masasının etrafına bakarak parlak bir şekilde konuştu.

Yarattığı hedonist canavara hâlâ bakamayan babam hiçbir şey söylemedi, muhtemelen bu zahmete değip değmeyeceğimi anlamaya çalışıyordu. O toplantı sırasında tutanak tuttum, sonra da Da ve Cillian'a postaladım, yüzde yüz ihtimalle lanet olası e-postalarımı açmayacaklarını biliyordum.

Saatler sonra, öğle yemeğimi halk kütüphanesine götürmeye ve biraz ders çalışmaya karar verdim. Kütüphanede yemek yemek yasaktı, bu

yüzden

kendimi otobiyografi raflarının arkasında buldum. Kimsenin umurunda değildi - ne ölü insanların ne yaptığı ne de benim.

Kafamı ekonomi ders kitabına çarparak kendimi öldürmenin teknik olarak mümkün olup olmadığını tartışırken, üç sıra aşağıda tanıdık bir ses duydum, Braille seçimlerinden zehir gibi sızıyordu.

"...hareket halinde. İşleri çabucak toparlaman gerekecek. Gelecek ay ya da ondan sonraki ay için çekim yapıyorum. Yakında."

Bir duraklama oldu. Diğer kişi konuşuyordu. Syllie'nin kişisel bir telefon görüşmesi yapmak için kütüphaneye gitme ihtimali neydi? İyi, fark ettim. Orası ölü bir yerdi ve genelev için moda bir isim olmadığı sürece Fitzpatrick'in adamlarından hiçbirini kütüphanede bulamazdınız.

Ya da o öyle sanıyordu.

"Baba ve büyük oğul, bahsettiğim gibi küçük olandan daha fazla tehdit oluşturuyor" diye ekledi.

O kadar emin olma.

"Beni haberdar edin. Yakında arayacağım."

Aramayı sonlandırdı. Sandviçimi çöp kutusuna attım, iştahım kaçmıştı. Ödeyecekti.

Bu gece eve ne zaman geliyorsun? Çıplaklarım var.

Haberler*. #DieAutocorrect.

HHH: (eğer ilgileniyorsan bende de çıplak fotoğraflar var).

Sailor: Bunun haberden çok çıplak kelimesini yazdığın anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? HHH: Bu cümlelerin bir yerinde haklı olduğumu hissediyorum.

Denizci: Kadınlara ne sıklıkla mesaj

atıyorsun? HHH: Bu hileli bir soru mu?

Denizci: Nvm. 2 dakika içinde PT'ye giriyorum.

Patriots'un adamı nasıl?

Denizci: Güzel. Beni bağladığın için teşekkürler.

HHH: Tanıdığım birinin aksine bir arkadaşımı ayarlamaktan her zaman mutluluk duyarım.

gözlerini dikip bakan emoji

Denizci: Babanla yaptığım pazarlıkta kendi payıma düşeni yaptığım için kendimi bok gibi hissettirdiğin her seferinde suçluluk duysaydım, anksiyeteden sakat kalırdım.

Seks anksiyeteye iyi gelir. Ayrıca,

sana Knox'u verdim.

Öyle yaptın. Ve bana sattığı tüm cihazları başarıyla kullandım.

Sevindim! Bunu yapabileceğini biliyordum.

Ne zaman eve döneceğini söylemiştin?

Denizci: Geç oldu. Bundan sonra Junsu ile bir toplantım var, sonra da Crystal'ın benim için aldığı spor dergisi için bir çekimim var. DoorDash bensiz gitti.

Tamam.

O gece suşi sipariş ettim.

İyi suşi de değil. Sailor her zaman ne alacağını, nereden alacağını ve şehirdeki en iyi yemeği kimin yaptığını bilirdi. Daire onsuz daha da boş geliyordu. Yeniden kullanılabilir yemek çubuklarımı ve LaCroix'imi yemek masasına yerleştirirken Vaughn ya da Knight'a FaceTime atma isteğime karşı koydum ve İskoç dağlık bölgesinde bir yıl yaşayıp kriptozoolojik Loch Ness canavarının gerçekten var olup olmadığını anlamaya çalışan hipster bir hatun hakkında bir podcast dinledim.

Kapı çaldı. Açtım. Bir kadındı: Asyalı, gerçek bir bebek, kalp şeklinde bir yüzü ve ekstra ipeksi görünen uzun, mor saçları vardı. Çarpıcı bir vücudu vardı. Denizci kadar küçük, minyatür gibi. Aramızdaki üç düğümlü plastik torbayı kaldırdı.

"Işıklar kapalı ve resepsiyon boş. Burası hayalet bir kasaba. Tüm binada elektriklerin kesik olduğunu biliyor muydunuz? Merdivenleri kullanmak zorunda kaldım."

Yapmadım ama bu, Da'nın pisliklerinin haftalardır ilk kez peşimde olmadığı anlamına geliyordu ve ben farkında bile değildim. Güvenlik kamerası kapalıydı.

"Hayır." Yemeği ondan aldım, bahşiş için cebimi karıştırdım (DoorDash kahramanlarına iki kez bahşiş vermeyen insanlar benim için ölüydü).

"Afiyet olsun, Rapunzel." Göz kırptı ama bir hareket yapmadı.

"Benimle birlikte tadını çıkar." Ona tembel bir gülümseme fırlattım.

"Gerçekten mi?"

"*Gerçek, gerçek.*"

Sailor dışarıdaydı. Binanın elektrik sistemi çalışmıyordu, sanırım gerçek daireler dışında, çünkü benim ışıklarım yanıyordu. Kimse burada bir hatun olduğunu bilmiyordu. Bonus puan, ders kitabı ya da Denizci olmayan bir şeyle yemek paylaşmalı uzun zaman olmuştu.

"Ben Emily." Elini uzattı.

"Hunter." Onu nazıkçe kendime çektim. Nefes nefese kıkırdarak göğsüme düştü.

"Vay be. Burası. Dolu falan mısın?"

"Sikim de kalkık." Açıkça flört ediyordum. O da açıkça karşılık veriyordu.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve buzdolabından bir LaCroix daha aldım. Sadece bir tane kalmıştı ve Sailor beni öldürecekti, ama her neyse, ona ihtiyacım olduğunda burada olmadığı için haklıydı. Yemek yedik.

İki saat sonra Emily hâlâ buradaydı. Netflix'te *Brick*'i izledik çünkü Joseph Gordon-Levitt'e 1998'de olduğu gibi aşık olduğunu söyledi. Açıkçası filmi pek beğenmedim. Ama durum güzeldi. Doğal. Çoraplı ayaklarımız sehpanın üzerinde, hizmetçinin buzdolabına koyduğu organik bitter çikolatayı çiğniyorduk.

Ona saldırmayacağımı anladığında filmin son on dakikasıydı. Emily kalçasını benimkinin üzerine koydu ve çoraplı ayak parmaklarını oynatarak tenime dokundu. Harekete geçmedim, olan biteni izliyordum ve bunu durduracağımı biliyordum -muhtemelen- ama aynı zamanda bana verilen iki saatlik özgürlüğün tehlikeli bir şekilde yüksek olduğunu hissediyordum.

"Sütyenim çok rahatsız," diye mırıldandı, suratını astı. "Çıkarabilir miyim?"

"Bu bir soru mu?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

Hey, bu sadece samimi bir ev sahibi olmak.

Emily gömleğinin altından uzanıp sütyenini çıkardı ve dantelli, beyaz şeyi yüzüme fırlattı. Komiklik olsun diye başımın üzerinde öylece durmasına izin verdim ve ağzıma bir kare çikolata daha attım.

"Tam bir ahmaksın." Güldü.

Brick, kışımın kenarı. Benim asetonla banyo yapmakla ilgilendiğim gibi o da bu boku izlemekle ilgileniyordu.

"Bana asılacak mısın?" diye sordu sonunda, gözleri sütyenli yüzümden ayrılmıyordu.

"Ben işlemek istemeyeceğın ölümcul bir günahım," diye itiraf ettim.

"Hepsini yaptım." Bana baktı, dümdüz bir yüzle. "Yap beni."

Başımı salladım, bunu yaptığıma inanmıyordum ama yine de yapıyordum, çünkü lanet olsun, paraya ihtiyacım vardı ve *lanet* olsun, kirli bir sikiş buna değmezdi.

"Üzgünüm, tatlım. Becerilmek bu gece senin kartların arasında değil." Kapı açıldı.

"Tatlım, ben geldim," diye alaycı bir şekilde şarkı söyledi Sailor. Yalnız olmadığımı fark edince olduğu yerde dondu kaldı. "*Bu kurtarılabilir*" diye düşünerek dik oturdum, ta ki sütyenimin yüzümden halıya düştüğünü hissedene kadar.

Lanet olsun.

Günün şarkısı: Bruce Springsteen'den "Born to Run".

"CT, bu Emily." Misafirime işaret ettim, sanki bu hatun bir saniye önce kendini üzerime atma sürecinde değilmiş gibi davrandım. Yemin ederim, onu becerme fikri aklıma bile gelmemişti. Yani, gelecekte yüzde yüz on evet. Ama şimdi? Çok riskli. Soyum, mirasım, geleceğim pantolonumu çıkarmama bağlıydı. Ayrıca, Sailor projesine bir çentik atıyordum. "Emily, bu benim oda arkadaşım, Sailor."

"Merhaba!" Emily ayağa fırladı, el salladı ve gülümsedi. Sütyensiz göğüsleri zıplıyordu ve meme uçları yarı sertti. Sailor bu jestle karşılık vermedi. Zaten kimsenin izlemediği filmi durdurdum ve ölüm perisi düşmanıma doğru yürüdüm.

Atmosferin değiştiğini, koyu bir dumana büründüğünü hissedebiliyordunuz. Emily bu garipliği fark etti. Sütyenini, telefonunu, ayakkabılarını ve arabasının anahtarlarını toplarken taciz edilmiş bir devekuşu gibi etrafta dolanıyordu.

Sailor'ın spor çantasını aldım ve onun için boş odaya attım. "Fotoğraf çekimi nasıldı, ufaklık?"

Sailor'a parlak kırmızı ruj ve kalın, neon mavisi göz kalemi sürmüşlerdi. Bakır rengi saçlarıyla birleşince seksi bir David Bowie cross-dresser'ı gibi görünüyordu. Gözleri hâlâ yüzümdeydi. Yuvarlak ve geniş ve dipsiz ve *ben ne yaptım?*

Emily kimseye belli etmeden, "Ben gidiyorum," diye cıvıladı.

Ona kapıya kadar eşlik ettim çünkü tam bir dangalak değildim ve Sailor'ı kız arkadaşım sandığından emindim. Omzunu sıktım.

"Seni arayacağım," diye yalan söyledim.

"Evet, tamam."

"Hmm, merdivenleri kullanabilir misin?" Ağırılığımı bir bacadan diğerine kaydırdım. "Bilirsin işte, kameralar falan."

"Bu bir gökdelen," diye tısladı.

"Oh, hadi ama. Aşağı inmek senin için o kadar da zor olmamalı."

Kapa çeneni, diye bağırdı beynim bana. Kelimelerle aram gerçekten iyiydi.

Cehennemden fırlamış bir yarasa gibi fırladı ve mermer üzerinde patinaj izleri bıraktı. Arkamı döndüm ve avuçlarımı Sailor'a doğru kaldırdım.

"Açıklayabilirim."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Bir şekilde bağırılmaktan daha kötüydü.

"Sadece film izliyorduk."

"Sütyenini gözlük olarak mı kullanıyordun?" Sailor ilgisiz bir şekilde sordu. "Aslında sütyen yeni bir gelişmeydi. Karıştırmak istedi etrafta. Oyunda değildim."

"Neden? Bir fark yaratacak gibi değil. Baban muhtemelen CCTV aracılığıyla onun dairede olduğunu biliyordur. Bu yüzden bana bugün ne zaman burada olacağımı sordunuz, değil mi?"

Görünüşe göre elektrikler tekrar gelmişti.

Sailor cevap beklemedi. Hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdü. Onu takip ettim, amcığımın kırbaçlandığını hissediyordum. Hayatımdaki etkisinin aksine onun kişiliğinin mantıksız küçüklüğü, bu yeri kemiklerine kadar parçalamak ve tuğla tuğla çöküşünü izlemek istememe neden oldu.

"Yanlış. Birkaç saat öncesine kadar onu tanımıyordum bile. Knox'un bana Syllie'den gönderdiği materyali dinlemeyi planlayarak DoorDash siparişi verdim ve teslimatçı kız oydu. Tüm binada elektriklerin kesik olduğunu söyledi. Asansörler çalışmadığı için merdivenlerden çıkmış. Babam bilmiyor."

"Kulağa harika bir porno senaryosu gibi geliyor," diye mırıldandı Sailor, musluğu açıp yüzünü yıkamaya çalışırken. Tırnaklarıyla makyajı silmeye çalıştı. Makyajın nasıl temizleneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu belirtmek yayıyla beni sakatlamasına neden olacaktı.

"Öyle, değil mi?" Birlikte bir porno çekersek Sailor'ı hangi pozisyonlarda becereceğimi düşünerek çenemi sıvazladım. "Mesele şu ki, hiçbir şey olmadı. Kadın arkadaşlarım olmasına izin var."

"O senin *arkadaşın* değil." İnatçı makyajına sinirlenerek son kelimeyi havadan alıntıladı. Musluğu kapattı, mermer tezgâhı yumrukladı

ve irkildim.

"Kıskançlık sana yakışıyor, CT. İrlandalı piliçler yeşilin içinde harika görünürler."

"Kıskanmıyorum! Keşke ben dışarıda kalsaydım da sen sonuna kadar gidip hayatını mahvetseydin. Sen de bunu hak ederdin." Şimdi bağılıyor, ellerini havaya kaldırıyordu. Kapıya doğru koştu.

Yolunu kapattım, artık kahkahalar atıyordum, kollarım kapının iki yanında duruyordu.

"Bu doğru mu? Beni ispiyonlayacak mısın, CT?"

"Bir kalp atışı içinde," diye tersledi. "Yürü bakalım, tatlı çocuk."

Bir yumruk *daha*. Dostum, D vitamini istiyordu.

"*Saçmalık. Kahretsin,*" diye fısıldadım, bir an bile inanmamıştım. Emily'yi, onun hayali ikiz kardeşini ve bu binadaki her kızı becermiş olsam bile Sailor yine de beni ispiyonlamazdı. Kızar, köpürür ve muhtemelen Kuzey Amerika'daki her çöp parçasını odama taşırdı. Ama hayatımı mahvetmezdi.

Bunun farkına varmak beni zafer kazanmış gibi hissettirdi. Biliyordum çünkü *onu* tanıyordum.

"Gitmek istiyorum," dedi Sailor.

"Kıskandığımı itiraf edene kadar olmaz." Neden umursuyordum ki?

Ego mu? Kan

sporu mu?

Muhtemelen

ikisi de.

Başını geriye attı, gülüşü paslanmıştı. "Öyle olmasam bile mi?"

"Evet. Küçük kıcıımı sakınleştir. Bana duymak istediklerimi söyle ki bu işi bitirelim."

"Hayır."

"*Korkak.*"

Bana tokat atmak için avucunu kaldırdı, elini salladı, ama onu bileğinden yakaladım, avucuna alaycı bir öpücük kondurdum, sonra işaret parmağına kadar yaladım. Parmağının yarısını ağzımla kapladım, gülümseyerek yaladım ve emdim. Sanki transa geçmiş gibi gözlerimiz birbirine yapışmıştı. Gömleğinin içinden kalbinin küt küt attığını görebiliyordum ve onu avucumun içinde sıkıp aramızdaki oyunu çoktan kaybettiğini söylemek istedim.

Hayatım boyunca birçok kadını memnun etme zevkine erişmiştim. Ama daha önce hiçbir kızın elbiseleri üzerindeyken bana Sailor Brennan gibi tepki verdiğini görmemişim.

Parmağına oral seks yapmayı bitirdiğimde kenara çekildim.
"Tamam. Koş bakalım. Üç saniyen var."

"Daha önce mi?" diye sordu, eli hâlâ havadaydı. Elini vücudunun yan tarafına indirmeyi unutmuştu. Gözlerindeki ışıltı bana bir tur daha akıl satrancı oynamak istediğini söylüyordu.

Oyuncu 2'ye girin.

"Seni avlarım ve sertçe beceririm. Anlaşmayla ilgili değil. Buna tavşan avı diyebilirsin."

"Affedersiniz?"

"Mesele de bu, bebeğim. Sen mazursun. İstemediğin sürece. Bu durumda, sen kaçarsın, ben kovalarım. Oyunda değilsen çık dışarı. *Üç.*"

Gözleri yüzümden kapıya doğru kaydı. Her hareketini inceledim. İkimiz de aramızdaki bu şeyin -binada olup bitenlerle hiçbir ilgisi olmayan elektriğin- burada kalacağını biliyorduk.

"İki. *Git.*"

Kapıya doğru dört hızlı adım attı, bu sırada ruhum bedenimi hızla terk etti, kıcımlı bırakıp onunla birlikte koştum. Sonra Sailor eşiği geçmeden kayarak durdu. Parmaklarını saçlarında gezdirerek, iki dengesiz emusun çiftleşme sesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses çıkardı.

"*Kahretsin,*" diye boğuldu, ayakları banyo fayanslarına yapışmıştı. "Ne yapıyorum ben?"

Ben, bir saniye içinde.

"Bir."

Dizlerinin üzerine çöktü, sırtı bana dönüktü, başı yenilgiyle öne eğilmişti. Çocukken *National Geographic*'i izlerken Altı Numaralı Dadı'ya, dişi kaplan yakalayıp ağır bir mücevher parçası gibi boynundan sallandığında kameramanların ve film ekibinin masum, mütevazı zebra ya neden yardım etmediğini sorduğum zamanki gibiydi.

Çünkü doğa böyle. Sadece güçlü olan hayatta kalır.

O zaman neredeyse ona merhamet edecektim.

Neredeyse.

Sonra kendi lanet ailemin gençleri yeme zihniyetini ve Altı Numaralı Dadı'nın bahsettiği diğer kısmı hatırladım: kaplan tarafını. Açtı, ahlaksızdı ve en az zebra kadar hayatta kalmak istiyordu.

Avcıların hayatta kalmak için yemeye ihtiyaçları vardı.

Sailor

Parmakları arkadan topuzumun etrafında kıvrıldı, beni korkutan bir ustalıkla at kuyruğu haline gelene kadar çekti.

Başımı geriye çekip boynumu uzattı. İnledim, gözlerimi sıkarak kapattım.

Hunter'ın Emily'ye dokunmadığına inanıyordum.

Ama aynı zamanda gelecekte dokunacağı tüm kızları da hatırlatıyordu. Altı ayımız ben farkına varmadan dolacaktı ve onunla birlikte tüm dikkati de dağılacaktı. Yapacak başka fetihleri olacaktı, hepsi de henüz keşfetmediği topraklarda, tadını çıkarmak istediği ufuklarda olacaktı. Ben sadece geçici olarak sıkışıp kaldığı küçük bir adaydım. Tabii ki meyvelerinden tatmak istiyordu.

Daha da kötüsü, Hunter onun üzerimdeki etkisini biliyordu, onu asla ele vermeyeceğimi biliyordu. Beni etkilemesinden ne kadar nefret etsem de, özellikle babası ve kardeşi söz konusu olduğunda, ona karşı garip bir şekilde korumacı hissediyordum.

Emily'yi Gerald Fitzpatrick'e gönderdiğim haftalık e-postanın dışında tutacak, Hunter'ın yanlış adımını örtbas edecek ve hiç olmamış gibi davranacaktım. Kameralar sadece dairenin dışında olduğundan ve Emily'nin içeri girip merdivenlerden indiği bildirildiğinden, bu bir sorun olmayacaktı.

"Gözlerini aç," diye sertçe emretti Hunter. Sesi bacaklarımın arasına yerleşiyor, aralarındaki organa bir nabız veriyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve bakışlarıyla buluştum. Yalnız bir prensti o. Dokunulmazdı ama kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Zekiydi ama son derece yanlış anlaşılmıştı. Kırık beklentiler ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir tahtta oturuyordu.

Akıllı, cesur ve iyi kalpli olduğunu bilip bilmeyeceğini merak ettim.

Acaba bu sırrı öğrenmesine izin verecek kadar aptal bir kız olur muydum?

Haklı olduğunu fark ettim. Okçu olan bendim ama gerçek avcı oydu.

"Kabul et," diye mırıldandı, yüzü benimkinin üzerinden benimkine doğru iniyordu.

Dudakları santim santim yaklaşıyor, sıcaklığı elle tutulur hale geliyor,

çekincelerimin, utancımın ve mantığımın içinden düz bir yol açıyor.

"Bu oluyor. Oluyor ve sen korkuyorsun. Bu oluyor ve ben senin özenle hazırlanmış planının bir parçası değilim. Veda etme vakti geldiğinde bunu sonuna kadar götürecek dayanıklılığa ya da cesarete sahip olup olmadığını bilmiyorsun."

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Canım acıdı ama saçlarımı bırakmadı. "Bunu atlatabilirsin," diye fısıldadı ağzımın içine.

"Bu mu?" Homurdandım.

"*Biz*. Benim camdan bir ruhum var, bebeğim. Bakması güzel ama kolayca kırılıyor, kanamana neden olabiliyor ve kimse ona bağlanmıyor."

Dudaklarımı ayırdım, ona y a n ı l d ı ğ ı n ı söylemek üzereydim, ama ağzı benimkine kapandı, öpücüğü içime işleyen uyuşturucu bir iksirdi - yavaş, erotik ve alaycı. İlk öpücüğümüze hiç benzemiyordu ama bir şekilde iki kat daha büyüleyiciydi. Elinin önüme doğru kıvrıldığını, göğsümün dış hatlarını sıyrıp geçtiğini ve kasıklarımın ulaşana kadar aşağı indiğini hissettim. Beni kavradı ve ayağa kaldırdı, bacaklarımın arasından tuttu, parmakları yoga pantolonumun kumaşını kabaca delerken beni öpmeye devam etti. Karnımı banyo duvarına yasladı ve ereksiyonunu kıyafetlerimizin arasından kalça yanaklarımın arasına sürttü. Çaresiz bir inilti kaçtı içimden. Başka bir kirli öpücükle onu yuttu. Her şeyi öptü.

Anlaşma bittikten sonra sizi terk ettiğinde daha iyi öpmek için burada olmayacak.

Büyük avucunu pantolonumun ön kısmına soktu ve ben inledim, ağzımı onunkinden ayırdım ve içimde sıcaklık dönerken alnımı soğuk fayanslara bastırdım.

"Ben bakire değilim," dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de bana nazik davranmayacağından emin olmak istemiştim. Bu banyodan dışarı adım attığımız anda pişman olacağımı bilsem bile, tam bir Hunter deneyimi yaşamak istiyordum.

Aleti kığımın yanakları arasında sarsılıyor, vücudu benimkiyle bütünleşiyordu. "Oh, öyle mi?" Sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi yoktu, sadece meraklıydı.

Eğlence.

Başımı salladım, alnım duvara sürtündü.

"Kaç tane?" diye sordu.

Teknik detayları merak ettim. Hunter'la sadece kuru kuru sevişirsek bekârlık kuralını gerçekten çiğnemiş olur muyduk? Hayır. Pek sayılmaz. Yani, evet, yanlıştı ama idare edilebilirdi. Ayrıca, Gerald esas olarak Hunter'ın işinin medyada yer almasından nefret ediyordu. Bu bizim sırrımız olacaktı. Ne de

O da ben de bu duvarların ötesine sızmasını istemedik. Hunter'ın krallığı tehlikede idi, benimse kariyerim ve itibarım.

"Bir." Başparmağı ve işaret parmağı klitorisimi bulup sıkıştırdığında nefesim kesildi. Parmaklarının geri kalanı ıslak girişimi geçerek ona olan ihtiyacımı topladı ve klitorisime sürttü. Parmak pedleri sıcaktı, vuruşu yavaş ve ustacaydı.

İçimdeki organlar teker teker eriyormuş gibi hissediyordum. Kelebekler değildi. Hayır. Daha çok beni yiyip bitiren, tamamen tüketen güveler gibiydi.

Hunter kulağımdan boynuma, oradan da omzuma doğru bir öpücük kondurdu. "İsim."

"Beau."

"Eski erkek arkadaşın mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Onu sevdin mi?" Parmakları içimde açıklayamadığım şeyler yaptı. Daha önce hiç kimsenin bana bu şekilde dokunmadığını biliyordum. Tüm vücudum titredi, ruhuma kadar.

"Hayır." Yalan

söyleyemezdin.

"Beğendin mi?"

Bu soru beni şaşırttı. Beau'nun bana böyle bir soru sorduğunu hiç sanmıyordum. Hunter pantolonumu arkadan tek seferde indirirken avuçlarımı fayansların üzerine yerleştirdim.

"Seks yapamayız. Kuralları çiğneyemeyiz," diyebildim sonunda.

Şeytani bir kahkaha attı, kıkımın yanaklarından birini kavradı ve sertçe sıktı. Hunter hızını artırdı, klitorisimi ovuşturdu ve penisini arkadan yanaklarımın arasına yönlendirdi. Ne yaptığını izlediğini biliyordum - çıplak, beyaz kıkım dürtülüyordu.

Bacaklarım titremeye başladı. Başımı arkaya attım, bitmek üzere olduğu için mutluydum. Orgazm ayak parmaklarımdan vücudumun geri kalanına doğru gıdıklayarak ilerlemeye başladı.

Nihayet, nihayet, nihayet.

"Oh, Hunter." Adının ağzımdan çıkarken bu kadar doğru hissettirmesinden nefret ediyordum. Ne kadar inlenebilirdi. Beni ovalamayla bıraktı ve bir adım geri çekildi. Orgazmımın gerçekleşmeyeceğini anlamam on saniye sürdü. Arkamı döndüm, gözlerim kocaman ve suçlayıcıydı.

"Ne yapıyorsun sen?" Yüzümün şaşkınlık ve arzuyla ısındığını hissederek talep ettim. *Bu* daha önce hiç olmamıştı.

Jack and Jill tezgahına yaslanmış, sırtıyor, elini pantolonuna sokmuş, *çok* sert, *çok* etkileyici ereksiyonuyla oynuyordu.

"Seni boşaltmak istiyorum," dedi umursamazca, o kadar sakindi ki havadan sudan konuştuğumuzu sanırdınız.

"Öyleyse yap!" Kaşlarımı öyle derin çatmıştım ki kaşlarım acımişti.

Güldü, odanın içinde bir şarkı gibi çınlayan içten, neşeli bir kahkaha.

"Bak, ama ben de boşalmak istiyorum. Aynı zamanda, bekârlık kuralının içine etmeme eğilimine de saygı duyuyorum. Bir uzlaşmaya ne dersin?"

Hiçbir şey söylemedim. Karşılık vermeyeceksem ondan beni boşaltmasını beklemenin adil olmadığını biliyordum. Ama Hunter'ın önünde diz çökmekle ilgili bir şey bana son derece yanlış geliyordu. Kendi ailesinde şaka konusu olabilecek bir adam vardı karşımda, ama diğer herkes için o bir tanrıydı ve ben ona katılmak istemiyordum.

Din. Ona tapmak istemedim.

Çünkü onun inanabileceğim bir tanrı olduğunu biliyordum.

"Senin için dizlerimin üzerine çökmeden önce ölürüm." Çenemi salladım Yukarı.

O yükseltilmiş onun Kaşlar, bakıyor her ikisi de
Şaşırdım ve iyice
eğlendirdi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen seks kaseti olan bir erkek fahişesisin. Senin yatak direğinde bir çentik daha olmayacağım."

Yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyordu, ama duygularım açıktı. Birçoğundan biri olmak istemiyordum, özellikle de beni sadece kendi seçemediği için seçtiğini bilerek.

Söylediğim şeyin ikiyüzlülüğüyle yüzleşebilmem için, "Yine de seni çıkarırsam mutlu olur musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bunu başlatan sensin."

Çok olgunsun, Sailor.

Gülerek tekrar bana yaklaştı, kanarya yemiş kedi gibi sırtıyordu. Kendini alçaltarak, ayak bileklerimde toplanan pantolonumdan kurtuldu, yere attı ve beni belden aşağısı tamamen çıplak bıraktı. Sonra gömleğimin ön kısmına uzandı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi sesini çıkarmadan, kumaşı lezzetli bir şekilde yavaşça öne doğru çekmeye başladı, yüzünde bir sırıtma vardı. "Dizlerinin üzerinden bana bakmak harika bir açı, o yüzden tekrar düşünmek isteyebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim." G mleğimin yırtıldığını hissederek yutkundum. Kumaşın tenimde yarattığı kesik duvarlar arasında çınladı. Kumaş topunu omzunun arkasına attı, beni küvetin basamağına indirdi ve güçlü parmaklarıyla bacaklarımı araladı. Tekrar girişime uzanmasını, sularımı toplamasını ve çıplak meme uçlarıma sürmesini huşu içinde izledim. Onu neden durdurmadığımı bilmiyordum.

Neden aynı evde kaldığımı bile bilmiyordum.

Şimdi Hunter dizlerinin üzerine   km  , dirseğini jakuzinin kenarına dayamış, bir Şeylerin pe indeymi  gibi bana sırtıyordu. Ayağa kalktı, giyinik ve kaslı vücudunu benim çıplak vücudumun üzerine yerleştirdi ve kaşlarını bir öpücükle sildi. Beni  pmesine izin verdim ve parmaklarının tekrar a ık bacaklarımın arasında ilerlediğini hissettim. Vücudum ilgiye minnettar bir Şekilde mırıldanmaya ba ladı.

Hunter göğsümden aşağıya doğru öptü, bir meme ucunu ağzına aldı ve dilini Şakacı bir Şekilde etrafında döndürdü. Onu izlerken i  çektim. Diğer meme ucuna geçti, bu sefer klitorisimi daha sert ovarken dişleriyle biraz çekiştirdi. Tüm vücudum sıcak ve karıncalı hissediyordu.

Dili karnımdan aşağı yuvarlandı, alaycı, gıdıklayıcı bir girdapla göbek deliğime kısa bir süre daldı, sonra kalçalarımın arasına doğru ilerledi.

"Bingo," diye mırıldandı klitorisimi ağzına alırken, iki başparmağıyla beni açıp sonuna kadar gerdi. İçime soğuk hava üfledi ve dilini cezalandırıcı bir hamleyle i ime sokmadan önce yaklaşan bir orgazmıla Şiddetle titredim. Zevk o kadar derindi ki, kı ım merdivenden yukarı kaydđ ve bir çığlık attım.

"Ahhhhh."

Dili klitorisimi okşadı, sonra tekrar i ime girdi. Sırtım kamburla tı, tüm vücudum sarsıldı.

Fiske. İt. Fiske. İt.

Bu doruk noktamı uzattı, bu da beni hem minnettar hem de öfkeli yaptı. Ama zevkin doruk noktası nihayet beni vurduğunda, o kadar kademeli, o kadar yoğundu ki, vücudumdaki her kas kasıldı, sarsıldı ve savruldu. Her tarafım titredi, ellerim ona uzandı, ama o iki bileğimi de yanlarıma çekti, beni kısırdı, ona dokunmama izin vermedi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen."

Vücudunu kaldırdı, e ofmanını ve külotunu aşağı itti, azgın aleti tam yüzümün önündeydi. Dizleri beni  er evelerken altında kıvrandım.

Her iki yanımdan, ereksiyonu yüzümün önündeydi.

"Em onu," dedi basitçe.

Ağzımı açtım ve onu içime aldım, sonuç olarak utandım ve tatmin oldum. Sadece beş dakika önce söylediğim sözü çiğniyordum çünkü kendimi iyi hissediyordum. Belki teknik olarak değil. Onun için diz çökmüş olan ben değildim. O benim yüzümle seviye atlamıştı. Ama bunlar sadece anlamsaldı.

Artık kim olduğumu merak ediyordum.

"Şimdi ağzına geliyorum," dedi ben daha emme fırsatı bulamadan. Sadece benim üzerime boşalmasının onu azdırdığını fark ettim. Ona hafifçe başımı salladım, elinin saçlarımı sıktığını, dudaklarımın arasına boşalırken başımı istediği şekilde yönlendirdiğini hissettim. Sıcak, yoğun sıvı boğazımdan aşağı yumuşak bir şekilde kaydı. Tadına baktım, tuzlu, ılık ve yapış yapıştı.

Hunter sikini ağzımdan çıkardı ve onun yerine başparmağını içine sokarak kaplanmış dilimin üzerinde gezdirdi. Dölünün kalıntılarını aldı ve yanağımı ovma için kullandı. Beni işaretliyordu. Serbest eliyle kendini tekrar içeri soktu.

"Gördün mü bebeğim? Yüzde yüz evcilleştirilmiş. Bir avcı olabilirim Denizci, ama sanırım senin durumunda, seni geçici bir evcil hayvan olarak tutmak istiyorum."

"Senden nefret ediyorum," dedim sessizce, utancımdan patlamak istiyordum.

Ayağa kalktı, arkasını döndü ve elini umursamaz bir şekilde salladı, banyodan çıkarken sırtı bana dönüktü.

"Biliyor musun, am nefesim olmasaydı muhtemelen onu satın alırdım. Ayrıca protein aşısı için de rica ederim."

Thirteen

Beni alışveriş merkezine getiren birçok şeyin birleşimiydi.

İlk olarak, Junsu yaralı omzum iyileşirken bana iki soğuk omuz veriyordu. Hunter'ın bana ayarladığı Dave ile her gün fizik tedaviye gidiyordum. Ayrıca iğnelerimi oldum ve ağır kaldırmaktan kaçındım ama Junsu'nun siniri daha da arttı. Hatta artık telefonlarıma çıkmıyor ve poligona geldiğimde hep meşgul oluyordu. Anladığım kadarıyla Fitzpatrick'lerin kariyerime dahil olmasından memnun değildi. Onu tam olarak suçlayamazdım. Sokak köpekleri sadık değildir ve Hunter da en az onlar kadar aç biriydi. Şöhretinin Scott Disick'i dünyanın tuzu biberi gibi göstereceğinden bahsetmiyorum bile.

Söz verdiğim gibi başka bir doktordan ikinci bir görüş aldığım için - ki bu da omzumla ilgili ilk teşhisle uyuşuyordu - Junsu'nun davranışını zedelenmiş bir egoya bağladım ve ona sakinleşmesi için birkaç gün vermeye karar verdim.

İkinci olarak, modayla ilgili vahim durumum vardı. Crystal artık beni zorladığı için daha fazla röportaj alıyor ve fotoğraf çekimlerine katılıyordum ve bunu hem görme yetimi hem de sağduyumu kaybettiğimi ima etmeyen kıyafetlerle yapmayı tercih ediyordum.

Üçüncü neden ise ne yazık ki Hunter'dı. Onu bir faktör olarak görmek istemiyordum ama gerçek şu ki, onu etkilemek istiyordum. Onu etkilediğimi düşünmesini istiyordum.

ona dünyadaki Emily'leri ve Alice'leri unutturacak kadar güzeldi.

Tamam, tamamen dürüst olmak gerekirse, dönüşümün yüzde doksanı Hunter'la, yüzde onu da basının artan ilgisi ve boş zamanımın fazlalığıyla ilgiliydi. Ama bu, yaşayan başka bir ruhla paylaşmaya hevesli olduğum bir şey değildi. Bu benim ve (belli ki olmayan) beynimin sırrı olabilirdi.

İşte buradaydık, Aisling, Persy, Emmabelle ve ben, yaz sıcaklıkları Boston'un sonbahar aylarına can havliyle yapışmış olsa da balkabağı baharatlı lattelerimizi kuşanmış, geri çekilmeyi reddederek alışveriş çantalarımızı taşıyorduk.

Yoga pantolonu kadar rahat ama puro pantolonu gibi şık ve zarif görünen dar siyah pantolonlardan oluşan bir eğitim gardırobu satın almıştım. Tatsız, dar gömleklerimin yerini dantelli, desenli ve özenle kesilmiş tasarımlara sahip kırpılmış, modaya uygun üstler almıştı ve ayrıca asla giymeyeceğimden şüphe duymadığım birkaç sevimli elbise satın almam için başarılı bir şekilde zorlanmıştım.

Arkadaşlarıma "ereksiyon öldürücü" gardırobum olarak adlandırdıkları şeyleri atacağıma dair yemin etmişim - esas olarak Michael Phelps'in mayosundan daha fazla yıkama görmüş yoga pantolonları ve çok yıpranmış kapüşonlular, kendileri için daha fazla kol yaratmış gibi görünüyorlardı. Konuyu daha iyi anlatabilmek için arkadaşlarım bana evime kadar eşlik etmeye karar verdiler. Eski kıyafetlerimden kurtulduğumu kendi gözleriyle görmek istediler.

"Ne harika olurdu biliyor musun?" Alışveriş merkezinden çıkarken Emmabelle her şeyi durdurdu. Düşünebildiğim tek şey *buradan çıkmaktı*. Yine de parti bozanlardan olmayacaktım.

"Yeni bir omuz mu alıyorsun?" Özlemle sordum. "Kapkekler!" diye bağırdı sağlıklı Persy.

"Uçuş dersleri," diye utangaçça önerdi Aisling, ağzını kahve fincanıyla kapatarak.

Küçük gazilyoner arkadaşımızda asi bir çizgi tespit etmeye başlamıştık. Bu durum onun etrafımda olmasını daha da çok sevmeme neden oldu. Ayrıca, onun burada olması Hunter Fitzpatrick tarafından açık büfe gibi yenildiğimi arkadaşlarıma söylememe kararını oldukça kolaylaştırdı. Ne de olsa Aisling onun yakın ailesinin bir üyesiydi, bu da kardeşiyle iki kez öpüştüğümün ortaya çıkmasına neden olacaktı:

1. Arkadaşlık onarımı ötesinde iğrenç
2. Tehlikeli

Ya Aisling ailesine söylemeye karar verirse? Ya da diğer kardeşi Cillian'a? Aslında, bunun bir felaket olması için ailesine söylemesine bile gerek yok. Tesadüfen biri Hunter'la benim dillerimizle birbirimizin bademciklerine hayran olduğumuzu öğrense ve Aisling'in bu bilgiye sahip olduğunu bilse, ailesine söylemediği için çok kızardı. Bu bir kaybet-kaybet durumuydu.

"Denizci saçlarını kestirmeli," diye önerisini vurguladı Emmabelle parmaklarıyla havayı keserek.

Başımı şiddetle salladım.

"Ve bir keratin tedavisi!" Aisling gözlerini kocaman açarak bağırdı. "Kısa, düz bir bob ve yan çıkıntılar ona Emma Stone *gibi* görünür."

Emma Stone ne zamandan beri bir sıfat oldu?

"Ve sonra Hunter'ın kalbini fethedebilecek ve onun ışığı görmesini sağlayabilecek." Persy ellerini birbirine kenetlemiş, hayallere dalarak ufka göz kırpyordu.

Thor'un çekiciyle hepsini sakatlamak istedim. Bunu gerçekleştirmek için ağır kaldırmama kuralımı bile çiğneyebilirdim.

Persy'nin son yorumuyla ilgili bir fikri olup olmadığını öğrenmek için Aisling'e bir bakış attım. Hunter beni ailesiyle hiç konuşmuş muydu? Ama yüzü taze bir kar parçası gibi bomboştu.

Gözünün önünde olmadığım zaman radarına bile girmiyorum.

"Kulağa çok zaman alıcı geliyor," diye belirttim enseme ovuşturarak. "Ayrıca, Hunter'ın kalbini ya da başka bir organını ele geçirmeyi gerçekten istemiyorum."

"Sana bir doğum günü hediyesi borçluyum." Persy bir kez alkışladı ve sanki *Jackpot* der gibi beni işaret etti.

"Acelen ne? Netflix'in ve yorganın hiçbir yere gitmiyor." Emmabelle elimden tuttu ve beni Citrus adında bir kuaför salonuna sürükledi. Bir düğüne ev sahipliği yapacak kadar süslüydü. Kuaförler *The Hills*'in bir bölümünden arındırılmış gibiydi, en sevdikleri akşam kokteyli tartışıırken histerik tavırlar sergiliyorlardı.

Belle'e Netflix'ten daha acil sorunlarım olduğunu söylemeye fırsat bulamadan (umarım Hunter'ın ereksiyonu ve diğer kayda değer kaslar şeklinde) bir sandalyeye oturtuldum, saçlarım çekildi, kalın losyonlarla kaplandı, yıkandı, kesildi, tekrar yıkandı, fön çekildi, sprey sıkıldı ve ölümüne çekildi. Bittiğinde bir yarışma fino köpeği gibi görünmeyi bekliyordum.

Bir noktada, orada üç gün boyunca rehin tutulduğuma yemin edebilirim, ancak kuaför Brandie beni vahşi doğaya bıraktığında, ben

mutlu gözyaşları dökmek istiyordu, sadece işkence bittiği için değil.

Aynada saçlarımı seyretmek mide bulandırıcı bir deneyimdi.

Kaygan, parlak ve süper düz saçlar yüzümü çerçeveliyordu. Artık çene hattımı yumuşatan keskin, yana taranmış kaküllerim vardı. Saçımın geri kalanı kadife teller gibi omuzlarıma düşüyordu. Yıkadıktan sonra boğuştuğum kaba saçların aynısı olduğuna inanamıyordum.

Eve dönüş treninde Emmabelle ve Aisling ona dokunmadan duramadılar. Persy arada bir bana dönüp "*Emma Stone*" ve "*Andrew Garfield'dan daha iyisini yapabileceğini unutma*" diye mırıldandı.

Gerçek şu ki, bir kilo saçtan kurtulmak iyi *hissettiriyordu*. Taze, hatta. En başta neden saçlarımla hiçbir şey yapmamakta ısrar ettiğimi hatırlayamıyordum. Son on yılımı okçuluğa ve diğer insanlara popüler ya da güzel olmak zorunda olmadığımı kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki, yeni saç kesiminin ve kıyafetlerin etkisi beni alçalttı.

Kendime söylediğim her şey - süslenmenin sığ, bencilce ve anlamsız olduğunu çünkü hepimizin yaşlanacağını ve kırışacağımızı - birdenbire kendini beğenmiş bir saçmalık gibi geldi. Çünkü mükemmel olmaktan hâlâ çok uzak olduğumu bilsem de, kendimi... güzel hissediyordum.

Oraya gittiğimizde Hunter çatı katında değildi. Saat daha sekizdi ve genellikle geç saatlere kadar çalışırdı. Yine de orada olmamasının bende yarattığı hayal kırıklığının farkındaydım. Kalbime saplanmış bir bıçak değildi, kendimle mantık yürütmeye çalıştım. Sadece küçük bir kağıt kesici. Sığ bir yüzey.

Aşık olma riskim yoktu.

Ünlü son sözler.

Bir gemiyi batırmaya yetecek kadar pho ve cahn chua sipariş ettim, ardından Belle arka planda *Sex and the City*'yi açıp Claire's'ten aldığı tacı takarak kanepede zıplarken ve şarap dolabından (Hunter'ın ayık kalmasını sağlamak için anahtarlarını sakladığım) şarabımı yudumlarken aldığım tüm kıyafetleri denemeye devam ettim.

O kadar çok eğlendim ki arkadaşlarımla Billboard Spotify çalma listesi koymasına bile aldırmadım.

Ön kapı itilerek açıldığında, on dolara mal olan yeni bir çift kırmızı topuklu ayakkabı (kelepir!) ve ona uygun kırmızı mini bir elbise giymiş, parlak saçlarımı savurarak yatak odamdan çıkıp salona doğru yürüyordum. Hunter içeri girdi, kravatı çözülmüş, saçları ölesiye dağılmış, uzun boylu, kaslı vücudu hepimizi çocuk gibi gösteriyordu.

Elinde üniversiteden kalma sırt çantasının yanı sıra okuldan döndüğü evrak çantası da vardı.

Kalbimdeki kağıt kesiği binlerce yeni kesiğe dönüşürken olduğum yerde durdum.

Kes kes kes kes.

Önündeki sahne -Belle ve Aisling'in babasının ikramı olan bedava şarapla sarhoş olmaları ve Persy'nin arka plandaki şehir manzarasıyla selfie çekmesi- dikkatini bile çekmemişti. Baktığı tek kişi bendim.

Gözlerimiz buluştuğunda havada bir şeyler değişti ve arkadaşlarımın da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim - oksijenin etrafımızda cızırdayıp çatırdaması, beden, hız ve ısı kazanan bir şenlik ateşi.

Dudakları ayrıldı ve Aisling hariç tüm oda nefesini tuttu. Hunter'ın varlığında manyetik ve hayvani bir şeyler vardı.

"Anlaşmamızı *şimdi* paraya çevirmek istiyorum," dedi basitçe, sanki hiç var olmamışlar gibi diğer kızları görmezden gelmeye devam ederek.

Anlaşma: "tam gelişmiş, ikinci üs, meme emme, dick-groping öpüşme. Oh, ve ben de seni okşayacağım."

Bunlar onun sözleriydi. Benim değil. Ağzım kurudu.

"Gördüğünüz gibi arkadaşlarımla takılıyorum." Beceriksizce Emmabelle, Persy ve Aisling'i işaret ettim. Sonuncusu şarap bardağını sehpanın üzerine koydu ve kaşlarını çatarak telefonunda bir şeyler okuyormuş gibi yaptı.

"Gördüğün gibi..." diye cevap verdi aynı ölçülü sesle ve birden müzik durdu ve herkesin bizim değiş tokuşumuza yapıştığını biliyordum. "Umurumda bile değil." Gözlerini kasıklarına dikti ve ben de görüş alanını takip ederek onu sertleşmiş buldum. Bu pozisyondan -önümde duruyordu-onu görebilen tek kişi bendim. Yine de yakalanma tehlikesi beni heyecanlandırıyordu.

Ona nazik bir gülümseme gönderdim. "Bekleyebilirsin."

"Ya da *gidebilirler*," diye karşı çıktı. "Anlaşma anlaşmadır ve ben kötü bir iş adamı olabilirim ama her Fitzpatrick gibi ben de kazıklanmayı hafife almam."

Çevremdeki Emmabelle boğazını temizledi ve eşyalarını toplamaya başladı. Persy de aynısını yaptı ve Aisling şarap bardağını lavaboya boşaltıp durulamak için aceleyle mutfığa gitti. Ne düşündüklerini merak ediyordum. Bu sahne için ne kadar kötü bir şekilde kızartılacaktım? Hunter'ın birlikte yatmamız gerektiğini ima ederken neden bu kadar dikkatsiz davrandığını bilmiyordum. Orada

Burada üç görgü tanığı var. Hepsi de potansiyel olarak bizi satabilir. Arkadaşlarımın güvenilir olduğunu ve bunu asla yapmayacaklarını biliyordum. Ama o yapmadı.

Dikenli, meydan okuyan ve kalbimdeki küçük kâğıt kesiklerinden bıkmış bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım. Beni itip kakmaya devam edemezdi. Ne de olsa ben onun bekçisiydim.

"Arkadaşlarım kalıyor," dedim buz gibi bir sesle. "Sıcağa dayanamıyorsan soğuk bir duş almaktan çekinme." Arkamı döndüm, kanepeye doğru yürüdüm ve *Sex and the City*'yi yeniden başlattım. Düşünceli bakışların yüzümü kavurduğunu hissedebiliyordum. Benimle dalga geçme ifademi takındım ve üç arkadaşım da yanımdaki kanepeye oturdular, ancak gönüllü katılımcılardan çok tutsak gibi görünüyorlardı.

"Hmm... Selam, Hunt. Annem bütün hafta seni aramaya çalıştığını söyledi," diye mırıldandı Aisling, gözleri kucağına yapışmıştı.

Hunter onu görmezden geldi, gözleriyle beni yakmaya devam ediyordu.

"Hey, Fitzpatrick." Emmabelle ayak bileklerini sehpanın üzerinde çaprazlayarak rahatına baktı. "Üç parçanın içinde iyi görünüyorsun. *Patron*?"

"Lütfen," diye homurdanarak ona baktı. "Beş parasız mı görünüyorum? Brioni."

"Vay canına." Emmabelle alçak sesle ısıklık çaldı ve nedense Hunter'ın muhteşem, şık arkadaşımın cazibesine karşı tamamen bağışık olduğunu görmek beni acınası bir şekilde mest etti. "Söylentilerin gösterdiğinden daha da sık kafalısın."

Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken odasına doğru yürürken, "Önemli olan kelime *Dick*," diye homurdandı. "Hem de bunu takdir edecek kimse yokken."

Bu benim domates kırmızısına dönüp dünya üzerinde kaydedilmiş tüm acı verici ölümleri ona dilemem için bir işaretti. Hunter duyma mesafesinden çıkar çıkmaz tüm gözler bana döndü.

"Herkes seni iki sentiyile bombardımana tutmadan önce bir şey söyleyebilir miyim?" Aisling sanki bir sınıftaymışız gibi çekingen bir tavırla elini kaldırdı.

Persy ve Emmabelle'in *evet* demesiyle aynı anda ben de "Hayır," diye bağırdım. Boğazını temizledi ve Hunter'ımın koltuğuna yeniden yerleşti.

"Kardeşimi çok seviyorum. Onu tanıdığınızda aslında müthiş bir insan olduğunu görürsünüz. İnsanlar onu attığı manşetlerle yargılıyor ama ben onu her bayram ziyarete gelen, hediyeler, kucaklaşmalar ve hayatıyla ilgili komik hikayeler anlatan biri olarak tanıyorum. Ama... Sailor, o bir oyuncu.

İstmeden de olsa sizi dünyasının merkezi olarak görmenizi sağlıyor, sonra da sizden sıkılıp yorulduğunda ortadan kayboluyor. Ve *her zaman* kadınlardan sıkılır ve yorulur. Kaliforniya'da okuduğu yıllar boyunca onu en az yirmi üç randevuya çıkarken gördüm. Her tatilde eve yeni bir kız getirirdi.

Bazen iç çamaşırı gibi saatler içinde elden geçirirdim. Aileme ikinizden asla bahsetmeyeceğim. Anlatmak benim işim değil. Ancak..." Gözlerini kaçırdı, pencereden dışarı baktı, bu yüzden yüzünü okuyamadım.

Neyi saklamayı umuyordu? Acımayı mı? İkinci el utanç mı?

Başını iki yana salladı. "Tek söylediğim, bunun sadece şimdilik olduğunu unutma. Hunter'ın bir gün ıstakozunu bulacağını düşünmek istiyorum. Ama on dokuz yaşındayken bunun yakın bir zamanda olması pek mümkün değil."

Aisling'in az önce söylediklerini düşünürken üzerimize bir sessizlik çöktü.

"İstakozlar ömür boyu çiftleşmez," diye ağzımdan kaçırdım ve herkes şaşkınlıkla bana baktı. Şarabın kalanını bir bardağa doldurdum ve omuz silkerek ağzıma götürdüm. "Üzgünüm, ama *Arkadaşlar* genel bilgi için en güvenilir kaynak değil. Özellikle Phoebe bana her zaman serseri mayın gibi görünmüştür. Her neyse, ıstakozlar aslında ömür boyu çiftleşmezler. Aslında, baskın erkek ıstakoz, yaklaşık iki hafta süren bir dizi kaçamakla dişi ıstakozlardan oluşan bir haremın tamamıyla çiftleşir. Temel olarak, ıstakozlar kuğular ya da penguenler gibi değildir. Tek eşli degillerdir. Onlar hayvanlar aleminin dangalaklarıdır - bahisleri kaybettikten sonra frat partileri sırasında insanların ayakkabılarına kusan ve birkaç Instagram hesabına sahip olanlar. Eğer günahlarının kefareti için canlı canlı haşlanmayı, dehşet içinde çığlık atmayı hak eden bir hayvan olsaydı, bu ıstakoz olurdu. İstakozlara yönelik bu tür davranışları mazur gördüğümünden değil. Ne de olsa onlar da insan." Sanki tüm monolog yeterince akıl hastanesine layık değilmiş gibi saçma bir şakayla bitirdim.

Sessizce baktılar. Sanırım kendilerine Tanrı aşkına neden bahsettiğimi soruyorlardı. Neden Hunter ve ben konusuna girmiyordum? Şarabı yudumlayarak ve boş bardağı sehpanın üzerine koyarak konuyu kapatmaya karar verdim.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey, Hunter'ın bir ıstakoz *olduğu*. Bunu biliyorum. Emin ol Aisling, kendimi geçici bir delilik halinde bulsam ve kardeşini sevgili olarak almaya karar versem, onun evlenilecek türden biri olmadığını hatırlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Persy, Emmabelle ve Aisling'in kendilerini toparlamaları birkaç vuruşluk bir sessizlik aldı. Ondan sonra ilk konuşan Emmabelle oldu.

"Çabuk ol, sürtük. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Persy yüzüklü eliyle ağzını kapattı. "Zavallı Denizci. Bu tedavi edilemez. O monoloğu duydun mu? Kesinlikle gidici."

"Kayıp dava." Aisling ciddiyle başını salladı, mantığının erken ölümünün yasını tutarak haç işareti yaptı. Nereden geldiklerini anlayabiliyordum. Hunter tehlikeliydi. Bir an bana sempati ve sevecenlikle yaklaşıırken, bir an sonra sertleşiyor ve içine kapanıyordu. Kalp konusunda güvenemeyeceğim kadar öngörülemez biriydi.

Ya da tuvalete oturtma bölümü. Ya da herhangi bir bölüm, gerçekten.

"Belki o da aynı şeyi hissediyordur. Ne de olsa plan buydu. Onları birbirlerine aşık etmek," diye düşündü Persy.

"Şüpheli. Aisling'i duydun. Hunter'ın erkek-fahişeliği düşündüğümüzden de kötüymüş." Emmabelle kaşlarını çatı, sanki bir sonraki hamlemizi hesaplıyor gibiydi.

"Ondan hoşlanmıyorum bile." Dişlerimi gösterdim ve gergin bir kahkaha patlattım. Telefonum bir mesajla çaldı. Gelen yemektir. Persy lobiden almaya giderken ben başımı salladım ve Hunter'ın bunu duymaması için duvarların yeterince kalın olması için dua ettim.

"Sadece dikkatli ol." Aisling kolumu ovuşturdu.

"*Jee. Sus.* Kardeşinin suratına yumruk atmaktan başka bir şey yapmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Az önce bize çok tutkulu bir şekilde nasıl Onun hakkında ne kadar tarafsızsın?" Emmabelle teklif etti.

Aisling çenesini göğsüne yaslayarak, "Ayrıca ona sanki üzerine atlayacakmışsın gibi baktın," diye ekledi.

Emmabelle, "Ayrıca, o içeri girer girmez yüzün kıpkırmızı oldu ve henüz daha insani bir renk almadı," diye sözlerini tamamladı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama aramızda hiçbir şey yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Şimdi tam anlamıyla yalan söylüyordum ama geri adım atamayacak kadar utanç içindeydim. Bana dokunmasına izin vermekle ne kadar aptallık etmişim? İşlerin bu şekilde ilerlemesine izin vermekle?

"Tamam," dedi Aisling.

"Doğru," diye yineledi Emmabelle.

"Yemekler geldi!" Persy elinde iki büyük plastik torbayla kapıdan içeri daldı. Hunter koridorda belirdi, yeni duş almıştı, sarı bukleleri nemli ve parlak tenine karşı nefisti, üzerinde sonsuz gri tasarım eşofman altı ve yırtık, bronz karın kaslarını gösteren siyah bir kas tişörtü vardı.

"Sana ihtiyaç var." Beni işaret etti.

"Ne için?" Ona ihtiyatla baktım. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Hunter ikiye bölünmüş, mermer zeminde kanlar içinde yatıyor olurdu.

"Yatak odamda bir örümcek var ve onu öldürmeni istiyorum." Hayatımda duyduğum en saçma bahaneydi.

Aisling dehşetle başını kaldırdı. "Denizci'den bunları yapmasını mı istiyorsun?" Burnunu kırıştırdı.

Hunter eve geldiğinden beri ilk kez kız kardeşini soğuk bir bakışla karşıladı.

"Şovenizm sana yakışmıyor Ash. Yirmi birinci yüzyıldayız. Önlükle ne kadar seksi görüldüğüm hakkında bir fikrin var mı? Gel, CT."

CT. Tanrım. Onu bıçaklayacaktım.

"CT MI?" Emmabelle kalın, özenle fırçalanmış bir kaşını kaldırdı. "Carrot Top," diye ekledi.

"Vay canına, tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

"Ağabeyimle tanışana kadar bekle. O, hücre hapsindeki katilleri bir sepet dolusu kedicik gibi gösterir."

"Ben ne kadar güç sarhoşu olsam da, bunu kendin de yapabilirsin." Persy'nin tüm yiyecekleri sehpaye yerleştirmesine yardım ederek gözlerimi kaçırdım.

"Bu çatı altında yeterince kendin yap yaptım." Sağ elini sallayarak Persy ve Belle'den kıkırdamalar, kız kardeşinden ise iğrenmiş bir bakış aldı. "Ama sorun değil. Sanırım örümceği doğrudan senin odana transfer edeceğim."

Örümcek falan yoktu. Ben biliyordum. O da biliyordu. Sadece arkadaşlarımla ona inancı o kadar azdı ki Hunter'ın beni bu karmaşayla görevlendirebileceğine gerçekten inanıyorlardı.

"Bunu sen yap. Yastığının üzerine koy. Bulabileceğim bir yere."

"Anladım patron." Alay edercesine selam verdi ve arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı. Ağzıma bir tempura kabak attım, bir örümcek olma ihtimalini ve onun yastığıma konmak üzere olmasını kafama takmıyormuş gibi davrandım. Hunter beni yalnız bırakmak için bahane olarak kullanacağı bir örümcek bulursa, sözünü yerine getirerek misilleme yapacağından hiç şüphem yoktu. Olsa olsa bu, geceyi geçirmek için oturma odasına ya da onun yatak odasına gitmeme neden olurdu.

Kurnaz, mavi kanlı piç.

Ve ailesi onun aptal olduğunu düşünüyordu.

Hunter mümkün olduğunca yüksek sesle kendi banyosuna girme şovu yaptı ve *Kill Bill*'in tema şarkısını sakince ıslık çalarak kendi odasından benimkine doğru ilerledi. Emmabelle kahkahalara boğulurken, Persy ve Aisling

endişeli bakışlar attılar. Yerimden kıpırdamadan durdum, vücudum zıplayıp bir göz atma isteğiyle uğulduyordu.

Bir örümcek.

Yastığımın üstünde.

Bu gerilim beni öldürüyordu.

Belki de sırada örümceğin kendisi vardı. Ya bir karadulsa? Kırmızı sırtlı bir örümcek?

Ayağa fırladım. "Ben sadece..." Elimle odamı işaret ettim.

Arkadaşlarım hep bir ağızdan başlarını salladılar.

"Evet, muhtemelen yapmalısın," diye ciyakladı Persy.

Koridorda o lanet topukların üzerinde bir sağa bir sola bakarak ilerledim ve Hunter'ın bana arkası dönük bir şekilde odasına doğru yürüdüğünü gördüm. Kaslı gömleğinin eteğini kaparak onu kovaladım. Beni görmezden geldi, aslında beni odasına sürükledi, çünkü gitmeme izin vermedim. Bana zaman ayırmak yerine doğruca banyosuna gitti ve bir parça kağıt mendili çöp kutusuna attı.

Örümceği A noktasından B noktasına taşımak için kullandığı doku mu?

"Örümcek falan yok." Ona kaşlarımı çattım.

Gözlerimiz aynada buluştu. Musluğu açmak için aşağı baktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Acele etmedi, ellerini muhtemelen hayali örümcekten arındırdı, havluyla kuruladı ve sonra bana dönmek için arkasını döndü. Bunu yaptığında, vücuduyla beni sıkıştırdı ve duşa doğru bir adım geri atmamı sağladı. Cam kapı açıktı ve yaralı omzum kapıya çarptı. İrkildim.

Hunter yeni kesilmiş saçlarımdan bir tutam alıp ovaladı. İkimiz de saçlarımdan muhteşem yumuşaklığını izledik, o kadar narindi ki parmaklarının arasında tereyağı gibi eriyeceğinden korktum.

"Saçını kesmek, seks yaparken saçını avuçlamamı engellemeyecek," dedi ses tonunu bozmadan.

Yüzümün ısındığını hissederek başka tarafa baktım. "Yatak odamda bir örümcek var mı, yok mu?" Nefesim göğüs kafesimin arkasında dans ederken sordum.

Hunter hâlâ kaşlarını çatarak saçlarıma bakıyor, bir adım daha atıyordu. Fayanslara çarpmamaya dikkat ederek geriye doğru bir adım daha attım.

"Sinsi küçük ölüm perisi, hepimizi donuk görünümlü olduğuna inandırdın." "Ben donuk görünümlüyüm," diye karşı çıktım, hâlâ örümcek için endişeleniyordum.

Başını salladı, bakışları saçlarımdan gözlerime kaydı.

"Seninle ne yapacağım, *aingeal dian*?" Ellerini boynuma ve yüzüme dolayarak başımı yukarı doğru eğdi.

Onun beni izlemesini izlemek, canlı canlı gömülmek gibiydi. Gözleri üzerime dikilmeden önce, yanlış teni, yanlış yüzü giyiyormuşum gibi hissediyordum. Onun bakışları sayesinde kendimi güzel hissediyordum ve bu gerçekten bağımlılık yapıyordu.

İstemsizce bir adım daha geri attım. Bu sefer sırtım yumuşak bir gümbürtüyle fayanslara çarptı.

"Durmamız gerek," diye mırıldandım.

"Neyi durdurayım?" Masummuş gibi davrandı, yüzündeki gergin ifade donuklaştı.

"Aramızdaki şu şey. Sen kaçamaklarda ustasın. Ben değilim. Sadece odamda bir örümcek olup olmadığını öğrenmek için geldim."

"Yok," dedi kolayca, ellerinden biri arkama uzanmıştı. "Ve bu lanet olası örümcekle ilgiliymiş gibi davranarak zekana hakaret etmeyelim."

"Bu planı yapan sensin," diye hatırlattım ona.

Vücudu benimkine yaklaştıkça sayıları merak ettim, kışkırtıcı derecede sıcak, davetkâr ve karşı konulmazdı.

Avcı fırtınasının ardından yok olan kalplerin sayısı.

Hayır kelimesini kaç kez duymuş ve bunu zahmetsizce

Evet.

Olduğu kişi olmaktan kendini alamayan bu muhteşem yaratık için dökülen gözyaşı sayısı.

"Evet," diye tısladı, şimdi beni fayanslara bastırıyordu, göğsüm onun üst göbeğine yaslanmıştı, kalçalarımız aynı hizadaydı, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Ama *kendi* zekamı aşağılamaktan asla çekinmem."

"Hunter Fitzpatrick, benim erdemimle ilgili niyetiniz nedir?" Başımı kaldırdım ve ilk kez gerçek, açık bir şekilde sordum.

Bana sırttı.

"Bunu sormanız komik, Bayan Brennan. Korkarım tamamen yok etmeye gidiyorum."

Hızlı bir hareketle duş spreyini açtı ve ikimizi de sıırıslıklam etti. Bir çılgılık attım, soğuk su bedenime cezalandırıcı bir şekilde vururken bedenine tutundum. Beni kucağına alıp bir ahtapot gibi etrafına sararken, ben itiraz edemedim ağızını benimkine daldırırken çakıllı kahkahasını duydum.

Kafamın arkasında bir yerde, oturma odasında bekleyen arkadaşlarım olduğunu ve onlardan birinin beni duşta yiyen kişiyle kan bağı olduğunu hatırladım, ikimiz de tamamen giyiniktik -ben kırmızı bir elbise ve eşleşen topuklu ayakkabılar hala üzerimdeydi.

Dakikalar önce oturma odasında, Aisling bana kardeşinin kim olduğunu hatırlattığında yapmamaya yemin ettiğim aynı hatayı yaptığım da gözümünden kaçmadı. Ama tamamen çaresizdim. Onun büyüüne kapılmıştım.

Dili ağzımın içini keşfederken, "Sen bir ıstakozsun," diye mırıldandım öpüşürken. Elim eşofmanının altından şaftını buldu ve kendi isteğiyle ovuşturdu, şiştiğini ve sarsıldığını hissettim. O benim kendi ilacımdı. Alkolümdü. Kokainim. Duygusal performansımı artırmak için tasarlanmış, reçetesiz DEHB hapım.

"Bu bir *Friends* göndermesi mi? Çünkü ben Gen-Z'yim ve doksanların popüler kültürüne tamamen dalmış değilim." Külotumu elbisemin altından kenara itti ve beni parmakladı. Parmakları tekrar iç organlarımla buluştuğunda inledim. Dün parmakları ve diliyle içime girdiği için bedenim hâlâ acıyordu. Ama ağrıyan her santimim ona sarılmış, onu bir mengene gibi sıkıyor ve karşılıyordu.

Evine hoş geldin.

"İstakozlar doğanın fahişeleridir. Tek eşli yaratıklar olarak müthiş bir üne sahipler. Ki bu çok aptalca. Çok aptalca. Onlar kelimenin tam anlamıyla okyanusun hamamböcekleridir," diye gevezelik ettim ve su üzerimize vururken beni öpmesine izin verdim. Boynumu okşadı, ağzı göğüslerime doğru indi.

"İstakozlardan nefret ederim." Parmakları içimin sıkışmasına neden olacak şekilde kıvrılırken iç çektim. Anın dışında kalmak, uzaktan özümsemek için çaresizdim. "Ben de *arkadaşlardan* nefret ederim."

Beni yemeyi bıraktı, bir adım geri çekildi. Düz, dar burnunun ucundan su damlıyordu. Kare, çukurlu çenesi ve dolgun dudakları suyla parlıyordu. Kirpiklerine yapışan su -Zayn Malik gibi harika kirpikleri vardı- acımasız güzelliğini daha da artırıyordu.

"İyi miyiz?" Çenesini aşağı eğdi. Yine *bizdik*.

Başımı salladım. "Bir anlaşma yaptığımızı biliyorum Hunter ama bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ne yapmak?"

"Seni öpmek. Seni emmek. Ağzın üzerimde olsun. Dediğin gibi, bu geçici bir durum ve bundan nasıl kurtulacağını bilmiyorum ama kendime karşı dürüst olursam, daha ileri gitmesine izin verirsem incinebileceğimi düşünüyorum. Ben o tip bir kıyım."

"Bu ne tür?"

"Bağlanan kişi."

"Benim gibilere bağlanmaktan daha güçlüsün."

"Ben güçlüyüm, evet. Ama güçlü olmak asla incinmemek anlamına gelmez. Yüksek bir acı toleransına sahip olmak demektir. Bunu artıracak kadar aptal değilim."

Ayıldı ve parmak eklemleriyle elmacık kemiğini ovuşturdu. Hunter suyu kapattı, bu da nedense daha da üşümeme neden oldu. Yüzünü okuyamıyordum. Aptal olmadığını kanıtlayan pek çok yüz ifadesi vardı.

Bana soğuk bir nezaketle baktı.

"Bu yüzden mi saçını değiştirdin? Yeni bir gardırop mu aldın? Bunu yapmaya devam etmemizi istemediğin için mi?" diye sordu. Bu durumdan incinmeyecek kadar gururlu ve kendinden emindi.

Omuzlarımın inip kalkmasına izin verdim. "Belki seni etkilemek istedim. Ama buna izin vermemeliydin."

"Çok geç," dedi ve havlusuna uzanıp onu ellerime attı. "Ama istediğin buysa, buna saygı duyarım."

"Gerçekten mi?"

Sessiz bir evet anlamında başını salladı. Büyük bir şeyin sonuna gelmiş gibi hissetti.

Hayat değiştiren bir şey. Annem ve babamın dua ettiği bir şey.

Elimden geldiğince kendimi sildim ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak oturma odasına döndüm. Arkadaşlarımdan hiçbirini bana nemli saçlarımı ya da asık suratımı sormadı. Onları yemek yerken izledim, vedalaşırken kucakladım ve tavandan tabana pencerelerden onları tren istasyonuna doğru toplanırken izledim, figürler kamburlaşmıştı, muhtemelen örümceğin tuhaf durumu hakkında konuşuyorlardı.

Kendimi yatağa sürükledim. Uyku hiç gelmedi.

Fourteen

Hunter

Günün şarkısı: The Rolling Stones'dan "I Can't Get No Satisfaction".

Sailor beni engelledikten sonraki gün, herkes lezzetli bir şekilde öldürülebilir görünüyordu.

Da bir amcıktı, Cillian'ın boynuzları ekstra sivriydi ve Syllie lanet olası ofisine kapanmış, şüpheli ya da kayda değer hiçbir şey yapmıyordu. Knox maaş bordrosunda neredeyse yirmi dört-yedi saat onun kışını kaydediyordu ve herifin yaptığı her konuşmayı yakaladığından emin olmak için bir minibüste yaşıyordu ama yine de hiçbir şey yoktu.

Ofisin havai çocuğu olduğuma dair notu unutan ya da Da tarafından bir test olarak gönderilen iki sekreter bana asıldı. Onları pek de kibar olmayan bir şekilde geri çevirdim ("Sikim kalkık").

Sailor'a mesaj atmayı düşündüm -üç kez atmaya çok yaklaştım- ama bunun bencillik olacağını fark ettim.

Her neyse, tamamen haksız değildi.

Anlaşmamızın sürmesi için üç ay vardı ve sonra onu yenecekti (ve sonunda birini dövmeyi bırakacaktım).

Açıkçası, onun gittiğini görmek beni üzecekti, ancak onu tutmak hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Tahmin etmem gerekirse, Sailor'ı kaybetmek bir evladımı kaybetmek gibi olurdu.

gerçekten iyi bir pizzanın üzerine hapşırıldı. Berbat olurdu ama en azından tadına bakmış olurum ve seçebileceğim daha fazla restoran olurdu.

Her neyse.

O akşam yine yorucu bir gece dersinden eve döndüğümde Sailor yoktu. Bu sefer iyi olduğundan emin olmak için ona mesaj attım. İyiydi. Ash ve Olsen ikizlerinin Sweet'N Low versiyonuyla vakit geçirdikten sonra okçuluk kulübüne döndüğünü mesajla bildirdi. Sailor Ash ile çok vakit geçiriyordu, bu da anlaşılmamız bittikten sonra bile onu görebileceğime inanmamı sağladı.

Ancak bunun işe yaraması için annemin telefonlarına cevap vermem ve ailemle gerçekten vakit geçirmem gerekiyordu. Da'ya ailemin sosyal etkinliklerine katılacağıma dair söz vermiş olmama rağmen bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti.

Ertesi gece, Sailor eve gelmeden uyuyakaldım. Bugün işe gitmeden önce ona kahve ile birlikte bir not bıraktım ve iyi günler diledim, çünkü görünüşe göre birinin tatlı büyükannesine dönüşüyordum.

İş yerinde ilk fark ettiğim şey Sylvester'ın orada olmadığıydı.

"Syllie'yi gördün mü?" Kafamı Cillian'ın ofisine soktum. Masasının arkasında oturmuş, rafineri planları arasında boğuluyordu. Terzi yapımı bir Oxxford giymişti ve saçları düzgünce arkaya taranmıştı. Lanet olası bir hataya karşı yumruklanabilirdi.

Başını kaldırdı, dudakları varlığımdan duyduğu rahatsızlıkla büzüşmüştü. Genel ezikliğimle onun tarzını sıkıldığımı biliyordum. David Hasselhoff başkan yardımcısıyken Beyaz Saray'ı yönetmek gibiydi.

"Karısı küçük bir tıbbi operasyon geçiriyor. Bugün burada olamayacak."

"Yok artık. O iyi mi?" Neşemi gizleyemiyordum, ki bu berbattı. Ama onun yokluğu ofisini gözetleyebileceğim anlamına geliyordu. Umarım ciddi bir şey değildir - sadece bir beni aldırma ya da göğüs estetiği yaptırmak gibi (eğer bunlar artık bir şeyse. Herkes artık dünyanın kıçtan ibaret olduğunu biliyordu).

"Peki beni umursayan biri olarak görmenize ne sebep oldu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bileğinin bir hareketiyle beni uzaklaştırdı, gözleri hâlâ planlardaydı. "Boş ver. Hayat senin cevabını duymak için çok kısa."

"Pislik herif," diye mırıldandım, ona ters ters bakarak.

"Öyleyim. Ve bir kişi olarak, beni kızdıranların üzerine sıçma eğilimindeyim.

Geri çekilsen iyi olur, *ceann beag*."

Bu veda sözlerinden sonra Syllie'nin ofisine koştum, cam duvarlarının panjurlarını çektim ve planları hakkında bana ipucu verebilecek herhangi bir şey bulmak için çekmecelerini karıştırmaya başladım.

Tam ofisinden elim boş çıkmak üzereydim ki masasının üzerinde, göz önünde, bakmayı bile düşünmediğim bir yerde bir şey fark ettim. Bir kağıt parçası. Kaşlarımı çatarak geri döndüm. Bir isim listesiydi. Çoğunu tanıımıyordum ama biri dikkatimi çekmişti, çünkü Sailor'ın halkla ilişkilerini yapan hatunla aynıydı. Syllie neden halkla ilişkilere ihtiyaç duysun ki? Hangi skandalı söndürmeyi planlıyordu? Politikaya atılmayacağı kesindi. O sadece para kazanmayı önemseyen bir pislikti. Kamu sektörü ona cazip gelmezdi. Telefonumla isimlerin fotoğrafını çektim, Google'da aratmayı da aklıma not ettim ve dışarı fırladım.

Ofisinden çıkar çıkmaz narin bir bedenle çarpıştım. "Hunter," diye inledi narin bir çığlık.

"Anne?"

Ech.

Küçük Balenciaga çantasını göğsüne bastırmış, aynı desende bir elbise giymişti. Jane Fitzpatrick, Da ile birlikteliklerine güzelliği getirmişti ve ben de bu konuda ona çekmiştim. Çok güzel ve bir o kadar da sinirli görünüyordu. Kaşları birbirine kenetlenmiş, ağzı düz.

"Telefonlarıma çıkmıyorsun," dedi. *Merhaba yok. Nasılsın?* Direkt bariz olanı söyledi.

Benden kaçıyordun, karşı koymak istedim. Tam olarak on üç yıldır. Babam beni göndermek istediğinde, hayır demeliydin. Eton'dan atıldığımda, beni geri getirmeliydin. Benim için hiç savaştın anne. Neden senin için savaşayım ki?

"Meşguldüm." Ağzıma tarçınlı bir sakız attım ve Da'nın ofisinin dışındaki yerime doğru yola çıktım. Köpek yerime geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ebeveynlik

dersleri mi?

Ahlaki pusula?

Lanet bir kalp mi?

"Evet. Oğlumla biraz zaman geçireceğim."

Ahhh, o değil. Bana yetişmek için hızını artırırken, yılmadan devam etti.

"Baban seni daha sık göreceğimizi, bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu söyledi. Ama ne zaman akşam yemeği için ayarlamalar yapmak üzere Sailor'la iletişime geçsem, çok meşgul olduğunu söylüyor ve telefonuna hiç cevap vermiyorsun."

Sailor son haftalarda beni biraz rahat bırakıyordu. Gerçek şu ki, ben de onlardan kaçıyordum. Şimdiye kadar oldukça iyi idare etmişim. Üniversite, iş, Sailor'ın sakatlığı ve o bar kavgası derken hayatım felaketlerle dolu bir çantaya dönüşmüştü.

"Yazık, anne. Her neyse, bugün birbirimizi gördük, bu iyi oldu. Harikaydı. Bu bizi gelecek aya kadar idare eder."

"Aslında bu hafta geliyorsun." Topuklu ayakkabılarını öfkeyle mermer zemine vurdu. Beni kovalamasına neden olduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama duracak kadar değil.

"Açıkla." Köşeyi döndüm. O da beni takip etti.

"Sailor'la konuştum. Ne olursa olsun seni getireceğini söyledi."

Onu kollarıma alıp gelmeye çalıştığımda bana söylediği kesinlikle bu değildi, diye düşündüm test edercesine. Yine de Sailor'a olan bağlılığımın gevşemesi beni rahatsız ediyordu. Aramızdaki o şeyden gerçekten geri adım atıyordu, bu yüzden annemle planları vardı.

"O artık benim asistanım. Güzel." Masamın başında durdum ve sırf meşgul görünmek için dosyaları amaçsızca karıştırdım. "Peki, anlaştık o zaman. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Cuma günü. Yemek yapıyorum. Ve bir sorum daha var."

"Tabii ki var."

Cillian'a dönüşüyordum ve bundan nefret ediyordum. Amcık olmak bana kolay gelmiyordu.

"Benden nefret etmen için ne yaptım ben?" Bana baktı ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görebiliyordum. *Lanet* olsun. Bu ne ofiste ne de başka bir yerde yapmak istediğim bir konuşma değildi. Göz attığım dosyadan başımı kaldırmadım.

"Hiçbir şey. Sanırım benim *için* kesinlikle hiçbir şey yapmadığını söylemek yanlış olmaz," dedim ve "Yani bana" diye değiştirdim.

Dosyayı bir gümbürtüyle kapattım, yalvaran bakışını ondan esirgedim. için.

Sailor'ın ailemin ne kadar az düşündüğünü ilk elden görmesi fikri çileden çıkarıcıydı ama kaçınılmazdı. Hayırseverlik saçmalığında zaten bir şekilde yapmıştı, ama bizimle **o t u r m u y o r d u**, bu yüzden

ön sıradan deneyimledim. Zaten umurumda da olmamalıydı. Kurulduğumuz gibi, birbirimiz için bir hiçtik.

"Keşke tüm hikayeyi bilseydin." Burnunu çekti, yere baktı.

"Keşke umursasaydım."

Pusu yemeği için teşekkürler. Denizci: Ne zaman istersen.

HHH: ← Gitmiyorum.

Denizci: ↑Korkarım isteğe bağlı değil. Ailem orada olacak. Sam de. Müdahaleye benziyor.

Denizci: Hayır. Kendini toparlamışsın.

HHH: Bok kelimesini heceleyemeyen bir piliçle yattığıma inanamıyorum.

Hunter!

Ne? Rahibeden bir adım ötede gibi. Bu listeye girmeye değer gibi hissediyorum. Rahibeyi çıkarabilir miyim?

Ben agnostığım.

Sana ışığı göstereceğim.

Bana zaten bir sürü şey gösterdin. Hiçbiri tanrısal değildi. İnemelerine göre değil.

Cevap yok. Tabii ki bir adım daha ileri gitmek zorundaydım. Bu genellikle pes ettiğim zamandı.

Bir hatun üzerinde, çok fazla iş olduğunu düşünerek. Ama Sailor'ın meydan okuması beni t a h r i k etti.

Bugün seni göreceğim miyim?

Denizci: Antrenmandan sonra geç saatlere kadar kaset izliyorum. Sonra bir spor dergisi için fotoğraf çekimim var.

HHH: *Bir ünlüyü de parmaklıyor.* HHH:

Bekleyeceğim. Ne 2 DoorDash?

Denizci: Terbiye dağıtıyorlar mı?

Suşi ve yanında benim üstün espri anlayışım.

Denizci: Teslimatçının bu sefer kıyafetlerini çıkarmadığından emin olmaya çalışın.

Söz vermiyorum.

O gece Sailor ve ben Syllie'nin kasetlerini dinlerken ve bazı konuşmalarını çözmeye çalışırken suşi yedik. Sanki birlikte bir sınava çalışıyormuşuz gibi hissettim. Konuşmamı yemek çubuklarımla noktalarla durdum ve ona sordum: "Peki ya bu?" "Az önce ne dediğini duydun mu?" "Kulağa şüpheli geliyor mu?"

Çığır açıcı olmasa da bazı sonuçlara vardık. Syllie kesinlikle Cillian'dan Shakespeare tutkusuyla nefret ediyordu. Da'dan da nefret ediyordu ama onun hakkında konuşurken profesyonel kalmaya çalışıyordu. Benim hakkımda hiç konuşmuyordu, bu da ne benim ne de Sailor'ın şu anda onarılamaz bir şekilde yıkılmış olan egomun iyiliği için dikkat çektiğimiz bir şeydi.

RIP, gurur. Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyebilir misin?

"Bence," dedi Sailor boş kapları toplayıp geri dönüşüm kutusuna atmaya hazırlanırken, "kesinlikle bir şeyler saklıyor. Ve eğer bir şeyi yeterince istersen -karşıdaki kişiden daha fazla- onu her zaman elde edersin. Yani, evet, onu yakalayabilirsiniz."

Seni çivilemeyi tercih ederim. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" diye sordum. Neden her zaman Lana Alder'i parçalamaktan bir adım uzakta görüldüğünü bilmek istiyordum. Sailor'ın sinirlenmek için çok fazla şeye ihtiyacı olduğundan değil, ama ateşli okçuya olan nefreti kişisel, samimi görünüyordu. Oda arkadaşımı tanıyordum ve o, büyük bir pislik olmadıkları sürece insanları kara listeye almazdı.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Sanırım yakında öğreneceğim."

"Onu iş başında gördüm." Boş bir LaCroix kutusunu doğrudan geri dönüşüme attım. İkimiz de kimden bahsettiğimi biliyorduk. "O doğuştan okçu değil. O sen değilsin."

"Yetenek sadece bir bileşendir. Mükemmel bir yemek için yeterli değildir. Dikkate alınması gereken başka faktörler de var." Kendini sehpayı toplamakla meşgul etti.

"Tarif de sende var." Çöpü ondan aldım ve kendim attım.

"O zaman neden o kazanıyor?" diye sordu arkamdan usulca. "Çünkü şu anda öyle görünüyor. Onda olup da bende olmayan ne var?"

"Şöhret." Hareket etmeye devam ederken sırtım hâlâ ona dönüktü. "Ve güzellik," diye bitirdi.

Hayır demek istedim, Lana Alder onun gizemli, taşaklara yumruk atan güzelliğinin eline su dökemezdi. O Denizcinin disiplini, tutkusu ve ahlakı vardı ve bunları dişlek, beyaz bir gülümsemeyle yenemezsiniz.

Biliyordum, çünkü ben bir Lana'ydım ve yetenekli adamlar bitiş çizgisine geldiklerinde beni hep toz içinde bırakırlardı.

İngiltere'de staj yapan arkadaşım Vaughn'a bakın.

Ya da seçtiği üniversiteye devam eden ve hayatın tadını çıkaran Knight.

Gerçekler efsaneleri yakalar demek istemiştım. Her zaman.

Bunun yerine ona doğru yürüdüm ve şakağından öptüm. "Sadece şöhret," dedim.

Söylemediğim her şeyi anlamış gibi başını salladı. Sailor da elini kalbimin üzerine bastırarak karşılık verdi ve uzaklaşmamı engelledi.

"Syllie hakkında," dedi. "Senin hakkında söyledikleri... Babamın bir keresinde bana söylediğı bir şeyi paylaşmak istiyorum. Eğer birini seviyorsan ve o da seni seviyorsa, sana söylediklerinden ya da yaptıklarından alınmanın bir anlamı olmadığını, çünkü zaten sana zarar vermek istemediklerini söylemişti. Ve eğer birini sevmiyorsanız, onu önemsemiyorsanız, o zaman size söyledikleri ya da yaptıkları şeylerden alınmanızın bir anlamı yoktur, çünkü onları önemsemiyorsunuzdur. Her iki durumda da-"

"Alınmıyorsun," diye bitirdim. Haklı bir noktaydı; ben bile aynı fikirdeydim.

Gülümsedi. "Evet. Şu Sylvester Lewis denen adam, onu umursamıyorsun.

Kişiselleştirme o zaman. Sadece onu aşağı indirin."

Uzuvlarımın ne zaman bu kadar beceriksizleştığını merak ettiğim garip bir kucaklaşmayı paylaştık ve sonra aptalca bir şey yapmadan önce yatak odama çekildim.

Daha kapıyı kapatmadan gelen bir mesaj aldım. *Denizci mi? Belki fikrini değiştirmiştir.*

Belki de bir seks çağrısıdır.

O tapınak öpücüğü öldürücüydü.

Ama hayır, o Alice'ti, eski aşkım. Babamın ağzını kapalı tutması için bir servet ödediğı ya da ödemediğı hatun. Çeteye katılıp katılmadığını sorma zahmetine hiç girmedim, çünkü cevap canımı çok acıtacaktı.

Yine de, daha haftalar önce onunla takılmışım. Benim sorunum neydi?

Her şeyi, seni moron. Bu yüzden bebek bakıcın var.

Mesajı açtım. Başka bir susuzluk tuzağıydı. Bu sefer pembe dantelle kaplı kasıklarının bir resmi ve eli külotun içine sokulmuştu. Gerçekten incelikli. Ardından gerçek bir mesaj geldi.

Alice: Skype? ☺

Telefonumu sessize aldım ve Sailor'ın yüzüme binip onu sürdüğünü hayal ederek daldım.

Uyandığımda tek sahip olduğum şey gece emisyonu, öldürücü bir baş ağrısı ve Syllie'nin kanına susamışlıktı.

OceanofPDF.com

Fifteen

Hunter ailesinin devasa malikanesine gitmek için bir GPS uygulaması kullandı.

Yolu ezbere bilmediğini, bir ayının pençeleri gibi göğsümü parçalayan asık suratıyla bana itiraf etti. On beş dakika boyunca demir kapının önünde bir hizmetlinin kapıyı açmasını bekledikten sonra zile basıp içeri girmek zorunda kaldık.

"Üzgünüm, anahtarım yok," diye mırıldandı suratsızca. Başımı salladım.

"Tanrım. Burası Otranto Şatosu'na benziyor. Büyükbabanın hayaletinin etrafta dolaşmadığından emin misin?"

"Eğer öyleyse, bahse girerim yardım bölümünün tuvaletlerini mesken tutmuştur. Azılı bir tırmıkçıydı."

"Birini tanımak için biri gerekir."

"Duşlarda saklanıyor olurdum, ailemde değil. Ama lanet olsun, iyi vakit geçirirdim."

Yolculuk sessizce geçti, üzerimde beyaz olmayan makul bir elbise vardı. -esas olarak ailesini yatıştırmak için- ve Hunter suratını ekşitti. Kapılar arkamızdan yavaşça, neredeyse alay edercesine kapandı.

Annemle babam beni bu kadar kadınsı bir şey giyerken gördüklerinde altlarına edeceklerdi ama Hunter'ın bu ziyaret konusunda gergin olduğunu ve işlerin mümkün olduğunca sorunsuz gitmesini istediğini biliyordum.

Suçluluk duygusu da bugüne kadar geçen hafta boyunca onu susturduğum için içimi kemirdi. Bunun bir kısmı kendimi ona bağlanmaktan korumakla ilgiliydi, diğer kısmı ise halkla ilişkiler yangınlarını söndürmeye çalışmaktı.

Hunter'la paylaştığımız suşi ve tapınak öpücüğünden bir gün sonra Lana Alder, *Rise and Shine, America* programına katılarak aramızdaki husumeti tartışmam için bana meydan okumuştı. Sabah çişimi bitirdikten çok sonra tuvalette otururken YouTube'daki videoyu tekrar tekrar izledim. Kameraya döndüğünde sinsice sırtıtmıştı.

"Keşke Denizci Brennan'a da diğer Olimpik kız kardeşlerime olduğu kadar destek olabilseydim. Ne yazık ki bana karşı affedilemez bir şey yaptı. Medyada durmaksızın kendini tanıttığını göz önünde bulundurursak, bunu kamuoyuna açıklamasının tam zamanı olduğunu düşünüyorum. İnsanların gerçek Denizci Brennan'ı tanınması gerekiyor, görünmeye çalıştığı kişiyi değil."

Lana, cebi dolu birinin beni destekliyor olması gerektiğini öne sürdü ama bu kişi her kimse beni de çarşafalarının arasına almış gibi konuştu. Röportaj yayınlandıktan bir saat sonra Crystal'dan bir telefon aldım, balgamlı sigara öksürüğü kulağıma saldırıyordu.

"Lana ile aranızda ne olduğunu bana anlatmalısın ki bu konuya nasıl yaklaşacağımı bileyim."

"Yapamam," diye mırıldandım. Bunu kimsenin kulağına tekrarlamak istemedim. "O kadar kötü mü?"

Beni göremediğini unutarak başımı salladım. Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bu bir kazaydı."

Hunter birkaç kez benimle bu konu hakkında konuşmaya çalışmıştı ama ona sırrını açmak daha fazla soruya yol açacaktı, bu da daha fazla samimiyet anlamına geliyordu ki bu da tam bir felaketle sonuçlanacaktı.

Sonunda ailesinin evine vardık ve arabamız daire şeklindeki araba yolunun etrafında kaydı. Hunter el yapımı bir fıskiye'nin yanına park etti: başının üzerinde bir kâse tutan bir genç kız silueti, su bir şelale gibi etrafına dökülüyordu. Fıskiye de malikânenin geri kalanı gibi sıcak, şampanya rengi ışıklarla aydınlatılmıştı. Babamın Maserati'sinin yanı sıra Sam'in mat Porsche 911'inin ve ezilmiş bir uğur böceğine benzeyen yepyeni siyah Aston Martin Valkyrie'nin de orada park edilmiş olduğunu fark ettim.

Hunter, bir parçası olmadığı kokuşmuş servetten habersiz, bana kapıyı açmak için arabamın etrafında döndü.

Jane bizi kapıda karşıladı ve kendini Hunter'ın kollarına attı. Sırtını sıvazladı. Annemle babam ve Sam belli ki şatonun içinde bir yerlerdeydiler ve Aisling, Cillian ve Gerald tarafından gezdiriliyorlardı. Herkes resmi giyinmişti ve herkes eski mobilyaların üzerinde patlamak üzere olan saatli bir bombaymışım gibi bana bakıyordu.

Tıpkı Avebury Court Malikânesi'nin dış cephesi gibi bu da dikkat çekiciydi.

Buradaki her şey büyük ve abartılıydı. Birinci kat, rahatlıkla üç futbol sahası olabilecek şekilde uzanıyordu. Ayaklarımın altındaki kireçtaşı, altın, bakır ve bronz vurgularla dramatik bir krem tonundaydı. Yüksek tavandan sarkan merkezi avize, içlerinde küçük ışıklar olan düzinelerce eski şampanya şişesinden yapılmıştı ve koridorlardaki vazolar yetişkin bir insan boyutundaydı ve içleri taze, büyük boy çiçeklerle doluydu.

"Gelin, sizi gezdireyim. Bowling salonu, spor salonu, iki yüzme havuzu ve bir de şekerleme barı var." Jane elimi çekiştiriyor, bizi ağırlamaktan duyduğu sevinci zorlukla bastırıyordu.

Şeker mi?

Hunter, annesi beni zeminin diğer tarafına doğru sürüklerken yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü avuç içi serbest elimi buldu ve içini ovuşturdu. "Doğru duymuşsun."

"Kulaklarım beni yanıltıyor sanıyordum."

"Hayır. Sadece külotun. Kurtul onlardan."

Jane kalenin mimarisi hakkında gevezelik etmeye başladığında özel bir sırtışıla birbirimize baktık.

Tur kırk dakika sürdü ve hâlâ birinci kattaki tüm odaları gezememiştik. İşimiz bittiğinde, Hunter'ın burada büyümemiş olmasına o kadar da üzülüyordum. Burası milyon yıl geçse de evim gibi hissettirmezdi. Jane tüm tur boyunca oğluyla sohbet etmeye çalıştı. Kibar ve kuru yanıtlarla karşılaştı. Hunter ona mesafeli bir nezaketle baktı. Bu bana bir anne ile oğlu arasındaki sohbetten ziyade bir emlakçının sunumunu dinleyen potansiyel bir alıcıyı hatırlattı.

Sonunda yemek odasına döndük. Annem, babam ve Sam oradaydı, kendi cehennem turlarından dönmüşlerdi. Onlara sarıldım.

Sam, "Vay canına, bir elbise." dedi.

Koluna yumruk attım. "Yürü git."

"Hayır, teşekkürler. Bu kabus gibi evde kaybolacağım."

Sam'in yanında duran Aisling gergin bir kahkaha attı ve ona bakarken kızardı. Sam onu görmezden geldi.

"Tekrar söylüyorum, tam buradayım." Hunter gözlerini bana dikti.

Sam'in bakışları oda arkadaşına kaydı. "Sana iyi davranıyor mu, küçük kardeşim?" diye sordu, Hunter'ın bakışları üzerindeki hakimiyetini bozmadan.

Gözlerimi devirdim. "Bu benim halletmem gereken bir şey. Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin, *büyük kardeş*."

"Bu bir evet değildi," diye işaret etti

Sam. "Bana iyi davranıyor," dedim.

Oturduğumuzda annem masanın karşısından elimi sıktı ve göz kırptı.

"İyi görünüyorsun, aşkım."

"*Kendimi iyi hissediyorum*." Ona güven vererek gülümsedim. Aslında kendimi berbat hissediyordum, omzum hariç, o da şimdi daha iyiydi. Lana meselesi yüzünden histerik bir haldeydim ve Hunter'a olan yakınlığım da pek yardımcı olmamıştı. Kontrolümü kaybettiğime dair korkunç bir his vardı içimde, ya da belki de en başından beri hiç kontrolüm olmadığını fark etmiştim.

"Umarım çok iyi değildir." Babam Hunter'a tehdit dolu bir bakış fırlattı ve Hunter gözlerini kırpmadan ona karşılık verdi.

Hunter, "Ne yazık ki benim için çok iyi," diye mırıldandı.

"Ve gösteri zamanı." Cillian bir hizmetkâr tarafından kendisine sunulan gümüş tepsiden bir kadeh şarap aldı ve hoşgörüyü arkasına yaslandı.

Sam, Cillian'ın yanında, "Ön sıralarda oturuyorum," dedi ve ikisi de küçümseyici bir sırıtışla kadehlerini tokuşturdular.

"*Ceann beag*, bazı tabaklar ve süslemeler de dahil olmak üzere masadaki herkesi rencide etmeden bir akşam yemeğini idare edebileceğini düşünüyor musun?" Gerald masanın başına oturarak soğuk bir şekilde sordu.

İçeri girdiğimizde beni selamlama zahmetine katlanmamıştı ve Hunter'a zar zor bakmıştı. Aslında bize baktığı tek an Hunter'ın ondan habersiz olduğu andı. Sonra gizlice bir göz attı. Sanki kendi oğluyla tek taraflı bir güç mücadelesi veriyor gibiydi. Ona doğru bir çatal fırlatasım geliyordu.

Hunter tepsiden bir kadeh şarap alıp bana ikram ettikten sonra bir tane de kendine aldı. İnce bir buzun üzerinde yürüyordu -daha çok üzerinde tepiniyordu- ve onu suçlayamazdım. Hava saldırganlıkla doluydu ve yüzünü kurtarması gerekiyordu. "Yapabileceğimi düşünüyor muyum? Kesinlikle. Yapmak istiyor muyum? Hayır, bu sıkıcı olur. Kendime bir kadeh şarap ısmarlamama ne dersin?"

"Aslında var. Sen on dokuz yaşındasın." Gerald şarabını kokladı ve kadehinde döndürdü.

"Evet, Amerika Birleşik Devletleri hariç tüm batı ülkelerinde içki içmenin yasal olduğu bir yaş."

"Ne yazık ki şu anda bulunduğun yer de orası." Cillian küçük kardeşine sırtıttı.

"Beni kandırabilirdin. Burası cehenneme çok benziyor," diye mırıldandı Hunter.

Yaklaşmakta olan aile krizini önlemek için konuşmaya balıklama atladım.

"Bay Fitzpatrick, sizi temin ederim ki Hunter birlikte yaşamaya başladığımızdan beri bir damla bile alkol almadı. Kendisi şoförlük yapıyor. Bir kadeh şarabın ilerlemesini engellemeyeceğinden eminim."

"Diğer kurallar konusunda da ona karşı bu kadar gevşek misin?" Gerald masanın karşısından kaşlarını çatarak bana baktı.

Kirpiklerimi kırpıştırarak gülümsedim. *Çatalı unutun, ona biftek bıçağını fırlatıyorum ve kalbini hedef alıyorum.*

"Daha önce hiç gevşek olmakla suçlanmamıştım, efendim."

"Eminim hiçbir şeyle suçlanmamışsındır, tatlım," dedi babam sıkılmış dişlerinin arasından, Gerald'a bakarak.

Gerald ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Açıkçası. Ben sadece takılıyordum."

"Senin yaşında biriyle dalga geçmek." Sam, ardında yatan tehlikeyle uyuşmayan bir gülümsemeyle parladı.

Başlangıç olarak bir çeşit çiğ balık yedik, ardından ekmek, peynir ve çeşitli tapas yemekleri geldi. Ardından ana yemek geldi: biftek, tereyağlı ve frenk soğanlı patates püresi ve ons fiyatı yüzlerce dolar olan bir mantar türünün talaşı. Annem Jane'le sohbet anlamında iyi anlaşıyor gibiydi, ben Aisling'le konuştum, babam, Gerald ve Sam iş konuştular, Cillian ve Hunter'a da bir çeşit baş başa sohbet oluşturmak kaldı. Aisling ile üniversiteleri tartışırken onları yarı dinledim.

"Syllie'nin karısı nasıl?" Hunter sordu.

Yaptığı maskaralıklar konusunda kışkırtıldığında Hunter'ın ailesine parmak sallama fırsatını asla kaçırmadığını, ama onlarla gerçekten konuştuğunda yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüğünü fark etmişim.

Cillian omuz silkti, şarap kadehini kucakladı ve sanki hiç var olmamış gibi kardeşine baktı. "Ne yazık ki kadın sağlığını takip etmiyorum."

yatağıma sık sık gelmedikleri sürece."

"Bir de benim terbiyemden bahsediyorsun," dedi Hunter sertçe, ağzına büyük bir parça biftek atıp çiğnerken.

"İlgilenmem gereken bir rafineri var. Syllie çok becerikli bir insan. Eminim karısına her konuda yardımcı olabilir."

"Bize zarar verecek kadar becerikli mi?" Hunter bir kaşını kaldırarak sordu.

Aisling bana eyalet dışı bir üniversiteye gitmenin faydalarından bahsediyordu ama ben kardeşler arasındaki konuşmaya odaklanmıştım.

"Muhtemelen." Cillian esnedi ve bir yabanmersini alıp soğuk bir şekilde inceledi.

Onun gördüğünü, minik meyvelerde neyi sevdiğini gördüm - her mükemmel yaban mersinini muhteşem kılan o küçük tacı.

"Yine de *Athair*'in önünde bana arka çıkmadın." "Doğru."

"Neden acaba?"

Cillian onu kısık gözlerle süzdü. Bir yılan, bir insana olduğundan daha çok yakışıklardı. Cillian muhteşimdi, renkleri geri kalanının soğukluğuna karşı sıcaktı. Fitzpatrick'in ağabeyi, kılıcını zarifçe göğsünüze saplayıp son nefesinizi verişinizi tatlı bir gülümsemeyle izlemekten her zaman bir adım uzakta görünüyordu.

"Çünkü yeterli kanıtınız yoktu ve histeri kokuyordunuz. Her ikisi de davanızı zayıflattı."

Hunter hiçbir şey söylemedi, kaşlarını çatarak kardeşini izledi.

"*Histeri* kelimesinin Latince *rahim* anlamına geldiğini biliyor muydun?" Cillian, bifteğini titizlikle aynı büyüklükte parçalara ayırırken, *Amerikan Sapiğı* gibi konuşarak sordu. "Antik Yunan'da, aşırı duygusallıktan kaynaklanan o korkunç kadın hastalığının sorumlusunun gezgin ve hoşnutsuz bir rahim olduğuna inanılırdı." Çatalını yere bıraktı ve tabağına oyduğu şeye baktı.

Şarap kadehimin elmas taşlı kenarının arkasından onu izledim.

Cillian'ın şahine benzeyen gözleri ve panter hareketleri bana şiddet veriyordu, rahatsız edici ürpertiler. Kendimi huzursuz ve donanımsız hissetmeme neden oluyordu, tıpkı parlak mokasenlerinin altındaki kir gibi ve bende bu duyguları uyandırmak için o kadar uğraşmamıştı bile. Onun aktif olarak nefret ettiği insanları kıskanmıyordum.

"Latince biliyor musun, Cillian?" Bifteğimden bir ısırık alarak sordum.

Aisling konuşmayı kesti ve bana "ölmek mi istiyorsun?" şeklinde dehşete düşmüş bir ifade takındı. Masanın geri kalanı sessizliğe gömüldü, gerginlik hepimizin üzerinde geziniyordu.

kalın, kara bir bulut gibi.

"Oldukça fazla. Önemsediğin özel bir sebep var mı?" Ağzına bir parça bife tek attı.

Bifteğini o kadar çiğ, o kadar kanlı istemişti ki, sulu et mükemmel dudaklarının köşelerini parlattı.

"*Pislik* kelimesinin Latince *kıskançlık* kelimesinden gelip gelmediğini merak ediyordum. Bu konuda bana biraz ışık tutabilirsin diye düşündüm." Tatlı bir şekilde gülümsedim ve başımı eğerek ona baktım.

Jane kırmızı şarabını masanın üzerine püskürterek boğulur gibi bir ses çıkardı ve Gerald'ın sırtını sıvazlamasına neden oldu. Babam, Sam ve Hunter birbirlerine eğlenen bakışlar attılar ve içlerinden kıkırdadılar. Annemin gözleri gururla parlıyordu. Büyük adama kafa tutmak bizim ailede vardı.

Cillian çenesini aşağı doğru eğdi, sanki varlığım dikkate alması gereken yepyeni bir şeymiş gibi ilk kez belli belirsiz bir ilgiyle bana baktı.

"Kendinizi zeki mi sanıyorsunuz, Bayan Brennan?"

"Hiçbir şekilde bir dahi değilim ama gayet yeterli, ortalama IQ'mla idare ediyorum." Alaycı bir gülümseme daha dudaklarıma dokundu. "Aynı soruyu ben de sana sorardım ama cevabını zaten biliyorum. Odadaki en zeki kişinin sen olduğunu düşünüyorsun."

Cillian arkasına yaslanıp beni izledi, benimle özel bir şakalaşmanın tadını çıkarıyordu. "Yanıldığımı kanıtla."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Telefonumu çantamdan çıkararak bir gösteri yaptım. Bunun görgü kuralları açısından masaya sıçmakla eşdeğer olduğunu biliyordum ama kendime engel olamadım. Aradığım resmi bulana kadar resimlerime göz attım ve telefonumu masanın karşısındaki Cillian'a uzattım.

"Hunter'ın Todos Santos'a taşındığı zamanki IQ testi," diye açıkladım. "Dairemizdeki paketli kutulardan birinde buldum. Aslında tüm Fitzpatrick kardeşlerin puanlarını görebiliyorum. Hunter onları yanlışlıkla paketlemiş olmalı. Küçük kardeşin 147 puanda, bu da onu gerçek bir dahi olarak gösteriyor. Seninki sadece 139. Hala ortalamanın üstünde ama 147 değil. Şimdi söyle bana Cillian, matematiğin Latince kadar iyi mi?" Masumca göz kırptım.

"*Mo órga*." Gerald peçetesinin arkasından boğazını temizleyerek Cillian'a bu konuşmayı bitirmesini işaret etti.

Ama kendimi durduramadım. Yuvarlanıp gidiyordum.

Cillian rahatsızlık belirtisi göstermeyerek arkasına yaslandı.

"Bir kişinin yetkinliğini IQ seviyesine göre ölçmek, bir atı postuna göre ölçmeye benzer."

"Ya da *Ceann Beag*'in anlayabileceği bir şekilde ifade etmek gerekirse, sutyen ölçüsüne göre bir kadın," diye şaka yaptı Gerald, göbeği kahkahalarla sallanıyordu.

Jane, parmaklarının ucunu masaya vuran kocasına yüzünü buruşturdu. Annemle babamdan özür diler gibi bir şeyler mırıldandı. Babam ve annem rahatlamış bir şekilde birbirlerine baktılar. Fitzpatrick'lere kıyasla biz aslında normal bir aileydik.

Sam ise Guinness birasının arkasından gülümseyerek, gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek olan biteni izledi. Nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka kimse Guinness içmiyordu. Ama ne de olsa o benim kardeşimdi, Massachusetts'in en becerikli adamıydı.

Hunter suyunu yudumladı. Şarabına dokunmadığını fark ettim. Odadaki herkes muhtemelen onun küçük ikramını yiyip bitireceğini varsayıyordu. Bu ondan beklenen şeye uzun bir orta parmağı. Bir parça gurur göğsümü sızlattı.

"Bunu bana basit bir İngilizceyle açıkladığın için teşekkür ederim *Athair*. Bir an için ne yapacağımı şaşırdım," dedi Hunter.

Gerald, sanki düşmanımıymış gibi b i f t e ğ i n e saplayarak, "Yersiz konuşma," diye uyardı.

"Konuşmayı hiç planlamıyordum. Annem burada olmam konusunda çok kararlıydı." Hunter çenesini parmaklayarak topu tekrar babasının sahasına attı.

"Onun da kötü alışkanlıkları var. Sen de onlardan birisin." Gerald dikkatini tekrar bifteğine verdi.

"Ve sen değilsin, işte bu yüzden buradayım, tek başıma varlığımla seninle alay ediyorum," diye tersledi Hunter.

Aisling nefesini içine çekti ve Jane soluklaştı ve içkisini öksürerek çıkardı - görünüşe göre onun yöntemi.

Gerald'ın sandalyesi gıcırtilı bir sesle geri çekildi. Ayağa kalktı ve bir kükremeye masayı tokatladı. "Yeter artık! Bu aileye utanç getirmen yeterince kötü-"

"Onunla böyle konuşma." Ayağa fırlama sırası Jane'deydi. Kocasının yanında daha da çelimsiz ve kemikli görünüyordu.

Hunter ve Gerald'a baktım, bulmacanın çok büyük bir parçasını kaçırdığımı biliyordum.

Çenesi sıkılı, gözleri ölü Hunter ayağa kalktı, arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı. Onu suçlayamazdım. Bu ev -bu aile- ne zaman uyum sağlamaya çalışsa onu tasfiye ediyor gibiydi. Babası onu hor görüyor, ağabeyi onunla alay ediyordu ve annesi ikisini de durduramayacak kadar zayıftı.

Parmak uçlarımı masaya bastırarak ayağa kalktım. Fitzpatrick ailesi hariç tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Babam, annem, Sam ve Aisling Hunter'ın sinir krizine verdiğim tepkiyi izliyordu. Cillian bile bana bakıyordu, muhtemelen başka ne gibi terbiyesizlikler yapabileceğimi merak ediyordu.

"Sadece bir şeyi bilmeni istiyorum." Gerald'ı işaret ettim, gözlerimin yarıklara dönüştüğünü hissettim. "Bu anlaşmayı kabul ettiğimde, sevgi dolu bir babanın oğluna doğru yolu göstermesine yardım ettiğimi düşünmüştüm. Ama sen sevgi dolu değilsin ve dürüst olmak gerekirse? Baba bile sayılmazsın. Sen patronluk taslayan, koca kafalı bir ahmaksın. Hunter'a içkiye ve rastgele insanlarla sekse yöneldiği için kızmaya hakkın yok. En çok ihtiyaç duyduğu yerde, ailesinde hiç sevgi görmüyor. Onda gördüğün başarısızlığın büyük bir kısmının sana ait olduğunu bil."

Tepkisini beklemeden Hunter'ın gittiği yöne doğru döndüm, damarlarım öfkeyle cızırıyordu. Geniş koridor boyunca tepinerek ilerledim. Uzun ve damar gibiydi, oraya buraya kıvrılıyordu. Ne zaman zeminin en uzak kısmını bulduğumu düşünsem, bir heykelin süslediği ve başka bir köşeye açılan bir başka altın kıvrımla karşılaşıyordum. Bu ev idare edilemeyecek kadar büyüktü. Aisling'in evin her yerini bilip bilmediğini merak ediyordum.

Bir noktada, el değmemiş, yoğun bir şekilde dekore edilmiş bir aile odasına çıkan üç granit basamak fark ettim. Tüm mobilyalar güzel bir İngiliz bahçesine açılan cam kapıya doğru eğilmişti. Kapı hafif aralıktı. -Bilerek ya da tasarlayarak, asla bilemeyeceğim. Hiç düşünmeden cam kapıyı sonuna kadar iterek açtım ve dışarı çıktım.

Bütün gece acımasızca savunduğum Hunter'ın ardından habersizce çekip gitmemin şüpheli görüldüğünü, babasının muhtemelen benim de Hunter Kool-Aid'ini içip onun cazibesine kapılıp kapılmadığımı merak ettiğini biliyordum. Ama Fitzpatrick'lerden uzakta sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Annem bedeninin altındaki uğultudan kurtulmak için koşuyordu. Ben mi? Okumu ve yayımı kullandım. Ama artık onlar bende değildi.

Kendimi daha iyi hissetmek için bir şeyleri mahvetmek istedim, bu şey kendim bile olsa.

Hava soğumuştı. Topuklarım arka bahçenin yemyeşil çimlerinin altındaki nemli toprağa gömülürken serin esinti çıplak kollarımı kapladı. Gerçi buraya arka bahçe demek evrenin en hafif tabiriydi. Daha çok bir çayırılık gibiydi, şezlonglarla tamamlanmış olimpik boyutta bir havuzun bulunduğu bir barbekü alanına uzanıyordu ve en sağda bir tür sarmaşık kaplı, ortaçağ görünümlü cam yapı vardı. Ne olabileceğini merak ederek ona baktım. Gerald Fitzpatrick'ın servetini metrodaki bir sürüngen gibi sergilemeyi sevdiğini zaten anlamıştım.

Bir çikolatadan daha aşırı ne olabilirdi ki? Belki de cam ev, Gerald'ın merhametini ve sempatisini sakladığı yerdı - mühürlü, kilitli ve ana mülkten uzağa itilmişti.

Meraklı olmak doğamda yoktu ama Hunter'ın orada olup olmadığını bilmek istiyordum. Onu teselli etme ihtiyacı derimi tırmalıyordu.

Sarmaşıklarla kaplı odaya doğru yürüdüm ve kapı kolunu yokladım. Umarım kilitli değildir. Tırnaklarımı kapı boyunca sürüklerken, arkamda uzun, kaslı bir kolun uzandığını ve omzuma dokunduğunu hissettim. Nefes nefese geri sıçradım. El, kalın bir sarmaşık tabakasının arkasına gizlenmiş gizli bir kapı koluna uzandı, zahmetsizce açtı ve kapı ile çerçevesi arasında bir şerit boşluk yarattı. Çatlaktan doğal olmayan miktarda ışık akıyordu. Başım geriye doğru döndü, kanım kulaklarımın arasında uğulduyor ve bana bunun bir tür savaş ya da kaç durumu olduğunu işaret ediyordu.

Hunter bana sakince gülümsedi. "Kelebek bahçesi."

"Özgürlüğün sembolünü eğlence amacıyla küçük, kapalı bir odaya hapsetmek tam da babana göre," diye mırıldandım.

Gözleri eğlenceyle parıldadı.

"Ve bu tür bir açıklama yapmak için hella *sensin*."

Omuz silktim. "Çenemi kapalı tutma konusunda pek iyi değilimdir." "Masada da gösterdiğin gibi."

"Umarım durumu senin için daha da kötüleştirmemişimdir."

"Hiçbir şey bunu benim için daha kötü yapamaz, *aingeal dian*." Boğucu sesi bedenimi bir yılan gibi sarmıştı. Sesi kızgın ya da üzgün değildi. Sadece üzgündü.

"Nerelerdeydin?" Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak ondan uzaklaştım.

"Kıcının nerede olduğumu bulmasını bekliyorum. İşte, sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni hafifçe iterek odanın içine doğru itti. Kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* arkamızdan kapandı. Gözlerimi kırıştırdım, retinama saldıran yapay ışığa alışmaya çalışıyordum.

Nemli, neredeyse kavurucu bir odaydı; yuvarlak, şeffaf bir tavanı, çok sayıda üstten aydınlatması ve ahşap parmaklıkların ardında dolanan gösterişli, yabani bitkileri vardı. Kırmızı kadife iplerin ardında meraklı bir izleyici kitlesi gibi görünüyordlardı. Parmaklıklar odanın etrafında bir yürüyüş yolu oluşturuyordu. Bahçenin her iki yanında iki rustik, çardak kaplı bank ve ağır gri taşlarla çevrili, yosun kaplı yapay bir gölet vardı. Ama dizlerimin bağını çözen şey etrafımızda uçuşan kelebek sürüsüydü. Yüzlercesi. Mavi ve turuncu. Beyaz, yeşil, noktalı ve çizgili, küçük ve büyük. Hunter'ın odada olduğunu bir anlığına unutarak onları gözlerimle takip ettim. Simetrik olarak mükemmel siyah noktalarla bezenmiş turuncu bir tanesini incelerken olduğum yerde döndüm. Etrafımda mutlulukla dönüyordu ve ben sanki bir ok çekmeye hazırlanıyormuşum gibi hareketsiz kaldım, vücudum taşla dönüştü. Kelebek burnumun ucuna kondu, yerleşirken küçük kanatları birbirine çarpıyordu. Onu izlemek için gözlerimi komik bir şekilde yumdum.

"Birkaç yıl önce babam evli bir kadınla iğrenç bir ilişki yaşarken yakalandı. Aslında herhangi bir evli kadınla değil, annemin küçük kız kardeşi Virginia'yla. Kocasını bunu öğrendi ve ondan para koparmaya çalıştı. İşe yaradı, en azından başlangıçta. Ama Gin'in kocası sessiz kalması karşılığında Royal Pipelines'tan hisse isteyince, sanırım Da bu işin peşini bırakmazsa asla tamamen ortadan kalkmayacağını anladı. Bir basın açıklaması yaptı ve karısının kız kardeşiyle ilişkisi olduğunu itiraf etti, evlilik yatağı da dahil olmak üzere birçok kez birlikte olduklarını itiraf etti. Annem o kadar kızmıştı ki onu yatak odasından kovdu. Ama görüyorsunuz, mirası ve şirketi onun için evliliklerinden daha önemliydi. Gidip tüm dünyanın önünde kız kardeşini becerdiğini itiraf etmesi annemi neredeyse hiç şaşırtmadı. Babam onu affettirmek için bu kelebek bahçesini yaptı, çünkü kelekler onun en sevdiği hayvanlardı. Bundaki ironiyi göremeyen annem de onun özrünü kabul etti. Söylemeye gerek yok ama Gin, kocası ve üç kuzenim o günden beri Şükran Günü ve Noel yemeklerine davet edilmiyorlar."

"Tanrım," diye nefes aldım, odaya baktım ve aniden odayı tamamen farklı bir ışık altında gördüm - bir şekilde lekelenmiş. "Bu delilik."

Hunter bir kelebeği eline aldı, yüzüne yaklaştırdı ve avucunu açarak kanat çırparak uzaklaşmasını izledi.

"Kelebekler kısa, ilginç, çökmekte olan hayatlar yaşarlar. Yaklaşık iki hafta yaşarlar ve hiç uyumazlar. Ara sıra dinlenirler. Onun dışında sürekli hareket halindedirler. Yemek yerine nektarı tercih ederler ve tıpkı benim gibi üç bacakları vardır. Ama size kelebeklerle ilgili en çarpıcı gerçeği söyleyebilir miyim?"

Hunter'ın sıcak ağzı arkadan kulağımın kabuğunu buldu ve nabzım vücudumun sınırları içinde kalmak için mücadele ederek tekledi. Bana ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Ne zaman bedenimi ona arkamı dönecek şekilde çevirmişti?

Derimden fırlamak ve ondan kaçmak istedim. *Bundan*. Boğazımın düğümlendiğini hissederek gözlerimi kapattım.

"Söyle bana," diye fısıldadım, kelebeğin ağzımın hareketiyle uçup gitmesini bekliyordum. Ama hayır. Yüzümde kaldı. Kanatlarını tembelce çırparak Hunter'a doğru eğildiğini hissettim. Belki o da cevabını duymak için bekliyordu.

"Askıya alınmış gelişim." Hunter'ın dudakları kulağımın lobuna yapıştı ve usulca dişledi.

Ağzımın sıcaklığıyla ürperdim ve dili kulağımın kadifemsi kısmında gezindi. Elbisemi yırtmasını, beni yere atmasını ve arkamdan yakalamasını, beni sık sık söylediği gibi bir av haline getirmesini istiyordum.

"Sıcaklık belli bir dereceye düştüğünde kelebekler kış uykusuna yatar. Aslında zaman içinde donarlar - yazın gelip onları hava koşullarından kurtarmasını ve özgür bırakmasını *beklerler*. Kelebekler üşüdüklerinde uçamazlar."

"Uyuyan Güzel gibi," diye nefes aldım, Lana'dan daha iyi olduğumu kanıtlama saplantısı içinde geçirdiğim saatleri, günleri, haftaları, ayları ve *yılları* düşünerek. Hayır, daha iyi bile değil, sadece *layık*. Sürekli bir kışın içinde sıkışıp kalmış, donmuş, adını bile koyamadığım bir şeyi beklemek gibiydi.

Hunter kulağıma doğru sırttı, dudakları boğazımda gezindi ve arkalarında bir ürperti bıraktı. Bedenlerimiz tehlikeli ve cinsel bir şeyle uğulduyordu ve insanların bizi arayıp aramadığını merak ediyordum. Biri kapıyı açıp bizi görebilirdi ve uğruna çalıştığımız her şey -Elimizdeki her şey alevler içinde kalacaktı. Ama her

nasılsa, o anda, umurumda değildi.

"Prens seni kurtarmayacak, *aingeal dian*. Kalesinde sıkışmış, kendi savaşını veriyor. Rahatından çıkmaya hazır mısın?"

bölge ve yaşamak?" diye sordu, neredeyse kırık bir şekilde. Onu hiç bu kadar çıplak, bu kadar çiğ görmemiştim. "Hayatın sana dokunmasına izin vermelisin. Benimle biraz boğul, bebeğim."

Ağzımı açtım, içinden ne çıkacağından emin değildim. Bunu yaptığım anda, turuncu kelebek yukarı doğru daireler çizerek, duman gibi dönerek uçup gitti. Bir floresan lambanın üzerinde durdu. Onu kaybettiğimi hissettim. Hunter'ın yüzüne döndüm ve iki avucumu da göğsüne koydum, onu uzak tutuyormuş gibi yapıyordum ama aslında ona tekrar dokunmak için bir bahane arıyordum.

"Biliyor musun, her zaman babamın senden nefret edeceğini düşünmüştüm, ama nefret ettiğini sanmıyorum. Bence senden biraz hoşlanıyor bile, kendine has, çok kuru, çok temkinli bir şekilde." Boğazımı temizledim ve konuyu beceriksizce değiştirdim.

Hunter başını eğdi, dudakları büzüldü. "Senin benim ligimden çok uzakta olduğunu, benim bir tehdit oluşturmadığımı düşünüyor." Kıkırdayarak sözlerini bitirdi. "Ve haksız da değil. Babama gelince, o seni boğmak istiyor."

"Hislerimiz karşılıklı. Tek fark, eğer beni boğmaya kalkarsa, babam onu boğar ve Sam de işi bitirir." Kaşlarımı çattım. Hunter ellerini ceplerine sokarak güldü. Kelebekler etrafımızda dans ediyordu ve ben neden beni öpmediğini merak ediyordum. Sonra aklıma geldi.

Yapmaması için yalvarmıştım.

İçimdeki ergen aptal, isteklerime saygı gösterdiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

"İyi ki burada büyümemişsin. Burası insanın ruhunu ezen bir yer. Aisling'in bu kadar harika biri olmasına şaşırdım."

"Aisling bir kedi gibidir. Çok fazla ruhu var." Hâlâ bana dokunmuyordu, bir adım daha geri çekildi.

Kafam karışmıştı, konuşmaya devam ettim. "Babanın annenin yardımcısı olmadığını söyleyerek ne demek istediğini soracaktım. Onun ilgisini çekmiyor mu?"

"Gin'i yatağına almadan çok önce ona olan ilgisini kaybetmişti." Hunter tembelce gülümseyerek başını eğdi. "Ama onun olmadığım gerçeğine de değindim. En azından biyolojik olarak. Annemin Cillian ile Aisling arasında bir ilişkisi olmuş, Cillian'ın sekreterinden sakso çektiğini öğrendiği sıralarda. Bu Fitzgerald ailesinin en iyi saklanan sırrıdır. Yatılı okuldayken, babası beni tanıyan bir arkadaşımın arkadaşı sayesinde öğrendim. Görünüşe göre Doğu Yakası'ndaki her golf kulübünde Güzel Piç olarak adlandırılıyormuşum çünkü sevimli bir çocukmuşum ama gayrimeşru biriymişim."

Ağzım neredeyse yere düşecekti. Birdenbire Jane'den de en az kocası kadar nefret etmeye başladım.

"Yani..." Ben başladım.

"Lanet olası bir rahatlama." Hunter alnını siler gibi yaptı, kendi kendine kıkırdadı ve bir adım daha geri çekildi. Neredeyse kapıya varmak üzereydi. Neden birdenbire aramıza mesafe koyduğunu anlayamıyordum.

"Olayı nadiren babamın yüzüne vuruyorum ama vurduğumda da her zaman istediğim etkiyi yaratıyor."

"Hangisi?" Ben sordum.

"Fitzpatrick patriğinin tamamen erimesi."

"Peki ya biyolojik baban?" Sorduğumda yere baktım. Cevaptan korkuyordum.

Hunter soruyu geçiştirdi. "İlgi çekici biri değil. Anneme sorduğumda delirdiğini iddia etti ve onunla işi bittikten sonra Doğu Avrupa'ya geri dönen bir erkek model olduğunu söyledi. Bu da neden Da, Cillian ve Aisling'e hiç benzemediğimi açıklıyor."

Bu da neden bir Yunan tanrısı gibi göründüğünü açıklıyor.

Burada neden bu kadar nefret edildiğini, neden gönderildiğini, kendini neden boş kafalı bir playboy olarak gördüğünü anlamama yardımcı oldu - babasının ona yüklediği ve onun da kabul ettiği bir rol. Hunter Amerika'nın en çok aranan bekârlarından biri olabilirdi ama ilgi ve sıcaklık istediği insanlar, ailesi, onun yanında değildi.

Bir adım daha geri çekildi.

Birdenbire ona sarılmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duydum, öyle ki benim için önemli olduğunu anlayana kadar nefesini kesmek istedim.

"Neden benden uzaklaşıyorsun?" Sonunda kaşlarım çatılmış bir halde tersledim. Hunter kapıyı iterek açtı ve kapıdan dışarı bir adım attı.

"Bir teoriyi test etmek istiyorum," dedi, ellerinden birini kare, mükemmel çenesinde gezdirerek. "Seni arkadaş bölgesi kışında dondurursam, sıcaklığım için koşar mısın yoksa işe yaramaz küçük kanatlarınla yetinir misin?"

"Ben kelebek değilim." Kaşlarımı çattım, onun ve arkadaşlarımın haklı olduğunu biliyordum. Ona karşı bir şeyler hissediyordum. Hunter böceği bendeydi. Ama ne zaman yarı gerçek bir şey olmaya yaklaşırsak, kendimi geri çekiyordum.

Şimdi, babasına ve onun aptal anlaşmasına karşı gelme dürtüsü hissediyordum. Bir sözü bozmak için.

Boğulmak, yerçekimini kaybetmek, geri alamayacağım bir hata yapmak.

Hunter bana sırtını dönerek uzaklaştı ve bizim adımıza karar verdi.

"Sen benim kelebeğimsin, Denizci. Ve belki ben Gerald'ın etinden ve kanından değilim, ama hata yapma - sonunda seni yakaladığımda, seni de yakalamak niyetindeyim."

OceanofPDF.com

Sixteen

Hunter kısa bir süre sonra arabamı alarak ve vedalaşmaya zahmet etmeden ayrıldı. Onu suçlamadım. Ben onu savunduktan ve ikimiz de neredeyse otuz dakika ortadan kaybolduktan sonra birlikte gitmemiz şüpheli görünebilirdi. Ayrıca ailem beni eve bıraktığı için mutluydu. Yol boyunca Hunter'la olan hayatım hakkında beni sorguya çektiler ama onlarla hasret gidermek güzeldi. Endişeyle omzumu ve Aisling, Persy ve Emmabelle'i sorduklarını fark ettim ama benimle okçuluk hakkında konuşmaktan kaçındılar.

"Antrenmanların nasıl gittiğini sormayacak mısın?" Arka koltuktan burnumu çektim, avcılıkla ilgili olmayan bir konu arıyordum. Okçuluk güvenliydi, iyi bir konuydu. Babam dikiz aynasından gözlerime baktı ve başını iki yana sallayarak anneme baktı.

"Red, senin sahen."

"Gelecek yıl yaz dönemine kaydolman gerektiğini düşünüyoruz," dedi hızlıca, bir yara bandını söker gibi.

"Ne? Neden?" diye sordum. Ailem her zaman zanaatımı desteklemişti, tek önemseydiğim şeyin bu olduğunu düşündüklerinde bile.

Babam, "Hayatını tek bir şey uğruna heba etmeni istemiyoruz," diye mırıldanırken annem, "Geri çekilebileceğin bir şey," diye açıkladı.

Sustum.

Hayatımı boşa harcadığımı mı düşündüler?

Olimpiyatlara katılamayacağımı mı?

Gözlerimdeki acıyla savaşıarak pencereden dışarı baktım. Sorun sadece onlar, yaralanma ya da Hunter'ın babasının çocuğu olmadığını açıklaması, korkunç akşam yemeği ya da Lana'nın yıllar önce aramızda olanları itiraf etmem için bana meydan okuması değildi. Beni asıl rahatsız eden şey, herkesin benim hakkımda söylediklerinde bir gerçeklik payı olmasıydı.

Okçuluğa sağlıklı olmayan bir şekilde takıntılıydım.

Denizci Brennan randevulara çıkmadan, aşık olmadan, partilere gitmeden, üniversiteye başvurmadan ya da *yaşamadan* hayatını sürdürmeyi başarmıştı; çünkü her şey okçuluk için bir tehdit oluştuyordu. Aşk. Arkadaşlıklar. Okul.

Kariyerimde olmak istediğim yere ulaşmak için bu fedakârlıkların gerekli olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım, ama gerçek şu ki, öyle değildi. Lana her iki dünyanın da tadını çıkardı. Randevulara, erkek arkadaşlara, giyim markalarına, filmlere ve okçuluğa sahipti.

Tüm bu anlaşmanın babasının onu kendisinden olmadığı için cezalandırmasının bir başka yolu olduğu apaçık ortadayken neden Hunter'ı defalarca kendimden uzaklaştırıyordum?

Yakında vedalaşacaksak ne olmuş yani? O artık buradaydı. Bu umabileceğimden de fazlasıydı.

Babam Maserati'yi apartmanın önünde durdurduğunda arabanın içinde bir sessizlik oldu. Onu bir bıçakla kesmek istedim.

"Bak," dedi babam, aynı anda annem de iç çekti. "Denizci, öyle demek istemedik-"

"Hayır," dedim, kapımı iterek açtım. "Kendine sakla. Haklısın. Ben yaşamıyordum. Hayattan bir yayın arkasına saklanıp tek gözüm kapalı ona bakıyordum. Ama daha iyi olacağım. En azından deneyeceğim -sadece kendi iyiliğim için değil, senin iyiliğin için de."

Kapıyı çarpıp lobiye koştum ve kapıların beni yutmasına izin verdim. Ben asansöre güvenli bir şekilde binene kadar bekleyip beklemediklerini görmek için arkama bakmadım.

Biliyordum.

Beni hep beklediler, izlediler, ilgilendiler.

Annem ve babam benim yazımdı.

Daire karanlık ve soğuktu. Fazla mesai yapan klima ve hiçbir kişiliği olmayan şık, sofistike mobilyalar nedeniyle klinik ve otel gibi bir şey vardı. Şimdiye kadar Hunter'ın buna nasıl dayanabildiğini bilmiyordum. Artık onun gerçek bir evin neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordum.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, kalbim bir yüzeyin üzerindeki işaret parmağı gibi sabırsızca tık tık tık ediyordu.

Parmak uçlarımda odasına doğru ilerledim. Kapı aralıktı. Her zaman aralıktı, sürekli bir davet. Kapıyı iterek açtım ve onun derin bir uykuda olduğunu, uzun, kıvrak bacaklarının California kral yatağında tembelce yayıldığını fark ettiğimde kalbim sıkıştı. Teni bronzdu, gergin kasları uzamıştı. Uyurken bile, bir meleğin sarı bukleleriyle çerçevelenmiş uğursuz bir şeytanın yüzüne sahipti.

İçimden geç kaldığım için kendime, yorgun olduğu için de ona lanet okuyarak oturma odasına dönüp Netflix'te bir şeyler açacaktım, yatağa gidemeyecek kadar heyecanlıydım. Tam bir adım geri atmıştım ki, Hunter'ın yumuşak ve sert sesi karanlığın içinden bana doğru geldi.

"Seni ısıtmama izin ver, *aingeal dian*."

Geri döndüm, sanki idamla karşı karşıyaymışım gibi odasına girdim. Attığım her adımda bir şeyler döktüğümü, geride bir şeyler bıraktığımı hissediyordum.

Adım. *Korku*.

Adım. *Anksiyete*.

Adım. *Takıntı*.

Adım. *Fazla düşünmek*.

Yatağının ayak ucuna ulaştım. Bana elini uzattı. Ben tutmadım. Henüz tutmadım. Bir şey beni durdurdu. Bir tür güvence istemekten daha iyisini biliyordum, bu yüzden bununla ilgili değildi. Yine de huzursuzdum. Gergindim.

Hunter dik oturdu, elimi eline aldı ve kalbine götürdü. Çıplak göğsü sıcak ve sertti. Göğüs kıllarının ardındaki teni pürüzsüzdü. Sesinde hiç mizah belirtisi yoktu.

"Yemin ederim ki seni o otoparkta ilk gördüğümde kan grubunun altın olduğunu anlamıştım. Bence birbirimiz için iyi bir ders olacağız, Denizci. Sen nasıl yaşanacağını bilmiyorsun, ben de hedonistçe yaşamaktan *başka* bir şey yapmayı bilmiyorum."

O bunu söylerken, kendimi hiç bu kadar ölümlü hissetmediğimi fark ettim. Ama ölümlü olmak canlı olmaktı. Kaybedecek çok şeyim vardı. Kazanacak çok şeyim. Hissedecek çok şey.

Hunter ayağa kalktı ve başparmağıyla elbisemin askısını omzumdan sıyırdı.

"Kıştan nefret ediyorum," diye mırıldandım, yere bakarak. "Kıştan hep nefret etmişimdir."

"Ben de." Dudaklarımı dudaklarının arasına aldı, sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymeden önünde durana kadar elbisemin fermuarını arkadan açtı. Beni öpmeye devam etti -sadece öpmeye- nazikçe, ustaca, kendimi tamamen unutturarak.

Amerika'nın en güvenilmez adamının kollarında olduğumu unutmuştum. Bana kalp kırıklığından başka bir şey vaat etmeyen bir adamın.

Babasına verdiğim sözü bozmama neden olan bir adam -geleceğimle ilgili bir söz- çünkü her durumdan nasıl sıyrılacağını biliyordu.

Sonbaharın ilk yağmuru dışarıdaki camlara vurmaya başladı ve kalbim göğsümde sıkıştı.

Hunter'ın hayatıma girdiği gün, *bana bir işaret gönder Tanrım*, demiştim. Şimdi kaderin bana ne söylemeye çalıştığını merak ediyordum.

Dudaklarım acıyana kadar beni öptü ve vücudumu tepeden tırnağa taramak için bir adım geri çekildiğinde, ben farkına bile varmadan sütyenimden bir şekilde kurtulduğunu fark ettim. İç çamaşırım bacaklarımın yarısına, dizlerime kadar inmişti. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kararı bekliyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum." Eşofmanının ortasındaki şişkinliği yeniden düzenledi.

"Beni zaten çıplak gördün." Kaşlarımı çatarak bir adım öne çıktım ve kollarımı boynuna doladım. Benden yine kaçtı, hâlâ vücudumu izliyordu.

"İsteyerek değil." "Ne fark eder ki?"

"O zaman, etkisiz hale getirilmeyi bekleyen bir bombaydın. Şimdi ise bir adaksın."

Dişlerimi sıktım, ona saldırmaya hazırdım. Ne zaman aynı odada olsak, onunla kavga etme ve seks yapma dürtüsü beni ele geçiriyordu.

"Eee?" Külotumu sonuna kadar indirdim, kollarımı göğüslerimin üzerinde düğümledim ve bir kaşımı kaldırdım. "Senin için yeterince iyi miyim?"

"Hayır," dedi sakın bir sesle. "Sen benden daha iyisin."

Bununla birlikte, beni yatağına fırlattı, dudaklarımı kabaca öptü, ağzı boynumda gezindi. Göğsümde durdu, meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve öyle sert emdi ki bir inilti çıkardım. Eşofmanını belinden aşağı ittim, bacaklarımla belini kavradım ve ellerim sırtında dolaşırken bir vahşi gibi kumaşı çekiştirdim. Tüm göğsümü ağzına aldıktan sonra bir sonrakine geçti ve aramıza girip klitorisimle oynamaya başladı. Bu sefer meme ucumu ısırdı, dişleri ve diliyle alay etti. Kıvrandım, vücutlarımızın arasında onun dolgun ereksiyonunu buldum ve sertçe sıktım.

"Beynini dağıtacağım," diye inledi tenime doğru, yüzü göğüslerimden göbeğıme doğru kayıyordu. Tüm vücudum sarsıldı. Hareket ederken sırtı elimden kaydı ve bana hiçbir şey bırakmadı. Kendimi boş hissediyordum, beklentiyle uğulduyordum.

"Yap o zaman." Yatağıının üzerinde tepindim.

Güldü, acele etmedi ve diliyle göbek deliğıme kadar daireler çizdi, tembel vuruşlar altında çırpınmama neden oldu, sırtımı eğerek vücudumun daha fazlasını ona sundu.

Bu anlamaya evet dediğıim gün için pişmanlık duymak istiyordum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Garip bir şekilde, tam olarak olmam gereken yerin ve birlikte olmam gereken kişinin burası olduğunu hissediyordum.

Ağız klitorisime kenetlendi ve onu ağzına aldı. İnledim, parmaklarımı onun muhteşem saçlarında gezdirdim, aç gözlerle beni yiyip bitirmesini izledim. Tüm bu süre boyunca gözlerimin içine baktı ve ağlamak istedim çünkü başka hiçbir erkeğın bana onun hissettirdiğı gibi hissettiremeyeceğini biliyordum. Kendimi doğrudan ağzına nektar damlatan bir şeftali gibi hissediyordum.

Orgazm bana doğru yaklaşıyordu. Bir an onun vuruşlarının tadını çıkarıyordum, vücudum yatağıında titriyordu ve sonra her bir kasım sıkıştı, gerildi ve gerildi, adını haykırırken gözlerim kapanıyordu.

Orgazm sonrası sisten çıkmam neredeyse tam bir dakika sürdü ve ayıldığımda, çoktan bir prezervatifle kılıflanmıştı, bacaklarımı ayırdı ve horozunu bana doğru eğdi, ucunun içeri kaymasını izledi.

Ona baktım. Gözleri benimkileri delip geçti.

"Rahmini mahvetmek için izin mi?"

Başımı salladım.

"Nazik olmayacağım." Muhtemelen binlerce kez kullandığı ve binlerce orgazmla sonuçlanan o meşhur yarım sırtışılarından birini yaptı. İliklerime kadar kirli hissediyordum, onunla birlikte olmak pek çok kişinin yaşadığı bir şeydi. Sorun şu ki, kimse bana onun pis halesinin üzerimde sürtünmesinin ne kadar zevkli olacağını söylememişti.

"Kibarlığa ihtiyacım yok. Ben bir savaşçıyım, unuttun mu?" Yüzünü kavradım ve onu kavurucu bir öpücük için aşağı indirdim.

Tek bir hamleyle sonuna kadar soktu, kurbanının kanını emen bir kaplan gibi boynumun yan tarafını ısırdı. "Seni bu kadar karşı konulmaz yapan şey de bu."

Uzun, derin darbelerle içime girdi. Her itişte yatağın bir santim hareket ettiğini hissettim. Yatak başlığı duvara çarptı, şilte altımızda gıcırdayarak itiraz etti. Hunter bir bacağımı omzuna aldı, diğerini beline sardı ve gözlerini benimkilere dikti. Yatak ve ben hep birlikte inledik.

Titremelerimle yatağı sallayan ben miyim, yoksa altımda titreyen yatak mı anlayamadığımda "Yavaşla," diye yarı protestoda bulundum.

Hunter acımasızdı. O kadar sert ve kalındı ki, içimin sonsuza dek onun ereksiyonunun şekline göre şekillenip şekillenmeyeceğini merak ettim. Onunla düzüşmek daha kolay bir doğum deneyimi sağlayacaktı, yemin ettim. Beni genişletip gerdi ve hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şekilde dolu hissetmemiştim.

Hunter durdu, omzundan kalçamın arkasını kavradı ve beni yüzüstü çevirdi. Bacaklarımın arasına uzanarak kıkırmı havaya kaldırdı ve başparmaklarıyla kıkı yanaklarımı ayırdı.

"Beni şımart, bebeğim," diye tısladı, parmağını meyve sularıyla kapladı ve dar deliğime kaydırıldı. Etrafında gergin bir şekilde sıkıştı ve parmağını içeride biraz kıpırdattı, hafifçe okşadı.

"Neden?"

Yüzümün yan tarafını öptü, yüz hatlarının silueti periferimde belirdi. O kadar güzeldi ki kalbimi sıkıştırdı ve ağlamak istememe neden oldu.

"Çünkü ben senin en sevdiğin kötü adamım," diye fısıldadı.

Bununla birlikte, parmağını geri çekti ve sonra her seferinde bir inç olmak üzere içime geri kaydırıldı. Parmaklarımın arasındaki çarşafı sıkarak ve gözlerimi kapayarak haykırdım. O da aynı anda parmaklarını içime soktu. Bayılmışım. Her şeyiyle. Her iki deliğimde de olması. Onunla doluydum.

Biraz aşağılayıcı hissettirmesini sevdim.

En çok da Hunter Fitzpatrick'in babasının arkasından iş çevirecek ve mirasını kaybetme riskini göze alacak kadar çılgın olmasını sevdim. Olası sonuçlarını bile bile bir mafya babasının kızını bir hayvan gibi becerecek kadar cesurdu.

Korkusuzdu, asiydi, günahkârdı ve azizdi. Unvanını hiç istememiş bir prensti.

Temiz kalpli bir tırmık.

O, bir kadının kaçması gereken her şeyin kişileşmiş haliydi. Ve yine de buradaydım, daha derine düşüyordum.

Aramızda ezici bir zevk akıyordu ve bir sonraki doruk noktamla savaşıırken onun içimde şiştiğini ve sarsıldığını hissettim, bunu birlikte yapmak için çaresizdim.

"Geliyor musun?" Nefes nefese kaldım.

"Bebeğim, bu boktan sonra seruma ihtiyacım olacak. Pis olmak için izin istiyorum." "Verildi." Aynı anda ağızımdan bir inilti çıktı.

benden. Dizlerim birbirine vurdu. Onu kaybettiğimi hissederek titriyordum. Prezervatifi çıkardı, eliyle amımı kavradı, üç parmağını içime soktu ve sikini acıyan, dar deliğime bastırdı. Popom havada ve tamamen açıkken, dölünün kalın sıvısının sıcak şeritler halinde etrafa fişkırdığını hissettim. Parmaklarını dudaklarımın arasından daha derine itti, dölünün içine damlamaması için girişimi tamamen kapattı. Ben de boşaldım.

Hunter üstüme yığıldı, göğsü terli sırtıma bastırıyordu ve biz ne olduğunu anlayamadan yatak bir tarafa devrildi, ayaklarından biri kırıldı. Kırılan tahtanın çıkardığı ses, sessiz odayı doldurdu.

Devrilmiş yataktan aşağı yuvarlandım ve aklımdan geçen tek düşünce, omzumun başka bir darbeye ihtiyacı olmadığıydı, özellikle de biraz ilerleme kaydettikten sonra. Ama bedenim yere ulaşmadan önce Hunter'ın kolunun belime dolandığını ve beni yavaşça yatağa geri çektiğini hissettim. Sanki okyanusun ortasında bir tahta parçasının üzerinde mahsur kalmışız gibi ona sarıldım.

"Tanrım," diye inledim. "Bu nasıl oldu?"

"Bu varsayımsal bir soru mu yoksa sana uzun, kirli bir cevap verebilir miyim?" Hunter kulağıma mırıldandı, lobumu kemirerek kıkırdamama neden oldu.

Ayağa kalkmak için çabaladım ama beni kıcımdan tutarak yere yapıştırdı. Yüzümün yan tarafını öptü.

"Burada bekle. Seni temizleyeceğim."

"Yatak kırık," diye hatırlattım ona. "Bu bir film değil. Aşağı doğru eğilmiş bir yatakta lüks bir şekilde dinlenmeyeceğim."

Teatral bir şekilde bana gözlerini devirdi. "Tarzıma kramp giriyor."

Beni balayı tarzında kaldırdı ve ebeveyn banyosuna taşıdı. Orada beni tezgâhın üzerine çıkardı, bir havlu aldı, sıcak suyla duruladı ve bacaklarımın arasını temizledi. Tüm bu süre boyunca onu izledim. Bütün ilişkilerine rağmen bunu yapmasına imkân yoktu.

Onları düşünmeyi bırak. Birlikte olduğun kızlara kafayı takmayı bırak. Dahası da var ve zaten bu seni ilgilendirmez.

Bir süre sonra "Bugün işleri gerçekten çok kötü idare ettin," dedim.

Sessizlik rahattı, ama gözleri en mahrem yerlerimi temizlemeye odaklanırken yüzünü izlemek beni çözdü. Sürekli erkek arkadaşım olmayan biriyle yattığıma hâlâ inanamıyordum.

Hunter başını salladı. "Kadınların burada kalıcı olmadığını küçük yaşta öğrendim. Ailem beni altı yaşındayken yatılı okula gönderdi. Ne zaman evde olsam kızımdan dadılar çıkıyordu. Annemin bilinçli olarak benim için orada olmadığını bildiğini sanmıyorum, ama bu olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Dadılar değiştirilebilirdi ve sık sık değiştirilirdi. Babam, bir kadına güvenmeyi öğrenmemem için onları her sezon değiştirmeye özen gösterirdi. Sanırım oğullarından birinin tamamen bağımsız olamayacağını düşünmek onu korkutuyordu. Bunu Cillian'a da yaptı. Tek fark, Kill'in normal bir insandan on ton daha koyu bir ruhla doğmuş olmasıydı - baştan aşağı babasının oğluydu. İkimiz de kadınların tek kullanımlık olduğunu, bize hizmet etmek ve varisler doğurmak için doğduklarını öğrenerek büyüdük. Babam annemi aldattı. Annem babamı aldattı. Öldürmek... sonu gelmeyen anlamsız kaçamaklar dizisini örneklerken aklından neler geçiyor kim bilir, ama bunu sessizce nasıl yapacağını biliyor."

Yüzüne dokunarak daha fazlasını söylemesi için onu teşvik ettim. Bunu düşünürken beynindeki çarkların döndüğünü duyar gibiydim.

"Da'nın hesaba katmadığı şey benim Cillian olmadığım. Acıdan zevk alan, soğukkanlı, kendine hizmet eden bir soysuz olarak doğmadım. Bu yüzden en yakın şeyi, kötü bir taklidi seçtim. Ama her zaman Cillian Fitzpatrick parlaklığı olmadan çıktı. Benim kaçamaklarım dağınık ve halka açık ve ortaya çıktığı üzere gerçekten çok pahalı."

Son kısma güldüm ve ağzımı kapattım. Hunter yorgun bir sırıtışla kullanılmış havluyu yere attı. Hizmetçi yıkayacaktı.

Yarın sabah geldiğinde, sanki burası bir otelmiş gibi.

Belki de Hunter kendini hep böyle hissetmişti, kendi dairesinde bile bir misafir gibi.

Ellerimi göğsüne bastırarak zıpladım. Tüm vücudum ağrıyordu. Belden aşağım harap olmuş gibi hissediyordum. Belimden yukarısı, onun acımasız kirli sakalları yüzünden derimin her santimi kırmızı bir kızarıklıkla kaplanmıştı.

"Teşekkürler." Ağzının köşesini öptüm.

"Ne için?"

"Gerçek olduğun için. Zor olduğunu biliyorum."

Onu yatağıma davet etme isteğime direnerek odama doğru yola çıktım, çünkü onunki kırılmıştı. Birlikte kıldığımızı boş verin. Yapışkan ya da fazla ilişkisel olarak görülebilecek şeyler söz konusu olduğunda Hunter'a karşı çok dikkatli olmaya karar verdim. Sadece onun iyiliği için değil, benim iyiliğim için de.

Ancak banyonun eşiğinden adımımı atar atmaz eli yılan gibi kıvrıldı ve beni belimden yakaladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, *aingeal dian*? Hâlâ yürüyebiliyorsan, henüz işimiz bitmemiş demektir."

Beni kendi yatağıma taşıdı ve o gece vücuduma üç kez daha ağza alınmayacak şeyler yaptı.

Sonra üstümde uyuyakaldı, kollarımız bacaklarımız birbirine dolandı.

Ertesi sabah uyandığımızda, sözüne sadık kalarak, bacaklarımın arasındaki ağrıyla yürümek neredeyse imkansızdı. Sanki ateş işiyormuşum gibi hissediyordum ve aslında iki numara yapmaktan korkuyordum.

Ama en çok endişelendiğim şey, neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecek kadar şişmiş ve 10 kilo daha ağır hissettiğim kalbimdi.

Seventeen

Hunter

Sonraki altı hafta hızla geçti.

İşler ve ödevler arasında boğuluyordum ama oda arkadaşım ile yatma fırsatını hiç kaçırmıyordum, ki kendisi -şimdi itiraf edebilirim ki- oda arkadaşları tarihindeki en iyi oda arkadaşıydı.

İşi sağlama almak için yatağımı değiştirmedim. Bu sayede her gece onun yatağına girmek daha pratik ve daha az... her neyse. Sailor tam zamanlı eğitime döndükten ve tekrar erken kalkmaya başladıktan sonra bile, onunla birlikte uyanmak anlamına gelse bile, sabah şipşak bir sevişme sığdırmak için hala zaman buldum.

Günün geri kalanını gerçekten rahatlattı.

Bonus puan: Babam o saçma yemekten sonra Sailor'a kızgın görünmüyordu, yani mirasıma yönelik acil bir tehdit yoktu. Benimle konuşmamaya dikkat ederken ve zaten kısıtlı olan iletişimimizi sınırlarken, Sailor bana ona daha sık e-posta gönderdiğini ve hatta "tatlım" (buraya kuma emoji ekleyin) sevgi terimini kullandığını söyledi.

O yemekten bir gün sonra bana ironik bir şekilde, "Senin için ayağa kalkmama ve ona aklımdan geçenleri söylememe saygı duyduğunu ama aynı zamanda sana bulaşmayacak kadar akıllı olduğumu bildiğini söyledi" dedi.

Kalçalarını kulak ısıtıcı olarak kullandıktan ve onu yirmi dakika boyunca yedikten sonra.

Bir kolumu başımın arkasına atarak güldüğümde dudaklarım hâlâ onun sularıyla parlıyordu.

"Belki de o kadar zeki değilimdir." Parmakları göğüs kıllarımla oynarken başını kolumun kıvrımına soktu. Bunu yapmasına bayılıyordum. Nedenini bile bilmiyordum. Bazen onları sertçe çekiştiriyordu ama bu hiçbir kaçamağın yapmadığı kadar samimi bir hareketti.

"Belki de o kadar zeki değildir," diye cevap verdim.

"Cevap muhtemelen ortada bir yerde yatıyor," diye düşündü.

Yüzünü iki elimin arasına aldım ve onu sertçe öptüm. "Senin bir dâhiden daha az olmana imkân yok. Birini tanımak için biri gerekir."

IQ testim ne gösterirse göstereyim, kendimi bir dahi gibi hissetmiyordum.

O aptal yemekten sonra neredeyse her hafta sonu ya benim ailemi ya da onun ailesini ziyarete giderdik. Brennan'larla akşam yemeği harikaydı.

Sparrow Brennan dünya standartlarında bir aşçıydı (kelimenin tam anlamıyla) ve kötü şöhretli Troy Brennan'ın ateş püsküren karısı ve cehennemi andıran kızından üçüncü dereceden dayak yemesini izlemek eğlenceliydi. Sam'le nasıl iyi geçineceğimi bile öğrendim. En azından bir nevi. Korkunç bir orospu çocuğuydu.

Güneşin altındaki her konu hakkında konuştuk - siyaset ve TV şovları ve şehirde yapılacak yeni şeyler ve gelecek, ama asla para hakkında konuşmadık, bu da taze hissettirdi. Da ve Cillian *sadece* para hakkında konuşurlardı. Bazen Aisling de peşlerine takılırdı, bu da hoşuma giderdi çünkü beni bir dildoyla sakat bırakıp öldürmek istemediğinden emin olduğum tek aile üyem oydu. Ama aynı zamanda hoşuma da gitmedi, çünkü Sam'e dünyayı pis, vahşi avucunun içine almış gibi bakıyordu. Aisling ve Sam kötü bir fikirdi.

O fildişi kuledeki prenesti ve o da dünyayı ateşe vermekten öğle tatilinde onu çalacak ve yozlaştıracak bir serseriye.

Küçük kız kardeşim için fazla yaşlı, tecrübeli ve tehlikeliydi.

Bazen Penrose kardeşler de oradaydı. Onları o kadar da umursamıyordum. Kendime muhtemelen Sailor'la seviştiğimizi bilmediklerini söyledim. Şüphesiz onu hak etmediğimi ya da daha kötüsü onunla hiç şansım olmadığını düşünüyorlardı. Bu arada ikisi de doğruyd.

Ailemi ziyaret etmek zorunda kaldığımızda işler o kadar iyi gitmedi ama babamla etkileşimlerimi minimumda tuttuğum sürece hayatta kaldım. Cillian ile hiç küfür içermeyen birkaç ılık kelime bile paylaştım - çoğunlukla Patriots saçmalığı veya Maine'deki yeni rafinerinin nasıl boka battığı (benim sözlerim, onun değil, Tanrı korusun). Yine de bir anlamı vardı. Hatta bir gün isteyken, sınava çalıştığım ve öğle yemeği molası verecek vaktim olmadığı için Kill masama peynirli sandviç ve büyük boy kola getirmişti.

"Al, Legally Blonde." Bana hiç bakmadan yemeği masamın üzerine fırlattı.

"Siktir. Teşekkürler, eski dostum." Şaşkınlıkla yemeğe baktım. "Üniversite ve iş arasında hokkabazlık yapmak berbat bir şey."

Kill yemekten sonra üzerinde bir e-posta olan bir kâğıt parçasını masamın üzerine bıraktı. "Denemelerinizi sizin için başka biri yazsın. Sınavlar için size özetler hazırlasınlar. Hayat, iş hukukunu umursuyormuş gibi davranmak için çok kısa."

"Hiçbir şey umurunda mı?" Şaka yaptım. Annemle babam ikimizin de ağzına sıçmıştı ama farklı şekillerde. Ben çok fazla önemsiyordum ve rol yapıyordum. O ise hiçbir şeyi umursamıyordu.

"Eminim var, ama henüz bulamadım," dedi.

"Yalancı."

"Gerçekler abartılıyor-yaratıcı olmayan, ilham vermeyen bir bakış açısı."

Sıkı çalışmaya ve gece geç saatlere kadar çalışmaya alıştım. Sadece bir kızı becermeye bile alıştım. Beni deli gibi sinirlendiren tek şey Sylvester'dı. Neredeyse her gece kayıtlarını baştan sona dinliyordum ama yine de onu çivileyecek somut bir şey bulamıyordum.

Bir gün babam beni ofisine çağırdı. Akşam Yemeği'nden beri bunu kaçınıcı kez yaptığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim, bu yüzden ofisine huysuz bir şekilde yaklaştım. Kapıyı iterek açtığımda Kill ve Syllie'nin çoktan önünde oturduklarını fark ettim.

"Otur," diye tükürdü Da, Syllie'nin yanındaki boş sandalyeye zar zor bakarak. "Ayakta durmayı tercih ederim. Ne var ne yok?" diye sordum.

Bütün gözler bana çevrildi. Sanırım onlar da benim sesimi duyduklarında benim kadar şaşırmışlardı; alçak, ağırbaşlı ve ailemin o çok nefret ettiği şakacı, özentili rapçi tınısından yoksundu. Bir omurga geliştirişiyordum. Büyüme sancıları tam bir baş belasıydı ama fazla seçeneğim olmadığını anlamaya başlamıştım.

"Hunter," diye uyardı babam.

"Onu rahat bırak *Athair*. Şu anda çok daha acil sorunlar var," diye sabırsızca homurdandı Cillian.

Eğer kardeşim olmasaydı ve dudaklarım küçük kıvılcıklı bir ölüm perisine düşkün olmasaydı onu dudagından öperdim.

"Eee?" Çenemi dışarı çıkardım.

Babam arkasına yaslandı. Bitkin görünüyordu, çok yorgundu.

"Üçümüz -sen, ben ve Cillian- rafinerideki gelişmeleri izlemek üzere bir geziye çıkıyoruz. Onlara makine karmaşasını çözmeleri için fırsat veriyoruz, ancak bir şeyler yapılması gerektiği açık. Projeyle ilgili çok fazla aksaklık var ve bence birleşik bir cephe sergileyip oraya birlikte gidersek genel morali yükseltebiliriz," dedi Da.

Dahil edilmeme şaşırmıştım. Bu noktada, üzerime lanet olası turuncu bir şort ve beyaz bir sütyen giydirmedikleri ve beni ofis Hooters garsonları olarak adlandırmadıkları için minnettardım, ama başka bir şey beni rahatsız etti.

"Peki ya sen Syllie? Geliyor musun?" Ona iyi huylu gülümsememi gösterdim.

Adam bana döndü ve başını salladı.

"Birinin burada her şeyin yolunda gittiğinden emin olması gerekiyor. Ayrıca karımda şu şey var," diye sonradan ekledi.

"Ne şeyi?" Bastırdım. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

"Biraz rahatsız. İki aydan biraz daha kısa bir süre önce ameliyat oldu."

"Ne ameliyatı?" Pes etmedim. Çevremde Kill'in eğlenerek gülümsediğini görebiliyordum.

"Bunun benimle yapmaktan hoşlanacağı bir konuşma olduğundan emin değilim.

Açıkçası, size katılamayacağım için üzgünüm."

"Belli ki," diye tekrarlardım, başımı eğerek yüzünü inceledim. Gözlerimi meydan okuyarak karşıladı.

"Rafineride programın gerisinde kaldığımızı ve bu gidişle sağlık ve güvenlik denetimlerinden asla geçemeyeceğimizi *Athair*'in dikkatine sunan sen değil miydin?"

Syllie'nin gülümsemesi solmaya başladı. Ondan daha fazlasını kızdırdığımı biliyordum. Da eleştirilmekten nefret ederdi. Özellikle de benim tarafımdan.

"Bu onun işi," diye gürledi babam masasının arkasından. "Ne demek istiyorsun, *ceann beag*?"

Omuz silktim. "Bir anlamı yok. Sadece bir şeyleri bir araya getiriyorum."

"Senin işin bir şeyleri dosyalamak, onları bir anlatıya yapıştırmak değil," diye hatırlattı Da bana. "O zaman anlaştık. Bizimle geliyorsun. Artık izinlisin."

Onu selamladım ve dışarı çıktım. Masama geri dönmek yerine Syllie'nin ofisine kadar yürüdüm, onu kaydetmek için kullandığım tüm BS'leri kontrol ettim ve hiçbir şeyin yerinden oynamadığını gördüm. Knox'la ilk tanıştığımdan beri onu iki kez daha ziyaret etmiş ve Syllie'nin telefonuna bir takip cihazı yerleştirmeyi başarmıştım (kullan-at telefonlar kullanıyordu ama en kurnaz orospu çocukları bile bazen hata yapabiliyordu). Güvenilir özel dedektifler için iki numara almıştım ama dikkatli davranmazsam böyle bir şeyin yüzüme patlayabileceğini biliyordum.

Gecelerimi şu şekilde geçirdim:

Eve geri dön.

Sikeyim Sailor'ı.

Dışarıdan yemek yerken günlerimiz hakkında konuşurduk - o benim Batı Duvarı'mdı, yargılamadan dinler, fikrini boğazıma tıkmadan duyardı - sonra üniversite işlerim bittikten sonra Syllie'nin kayıtlarını dinlerdim. Bazen Sailor bana yardım ederdi. Kanepede birlikte otururduk, ben onun bacaklarına masaj yapardım ve ikimiz de AirPods'larımızı takmış Syllie'nin kayıtlarının farklı bölümlerini dinlerdik. Birimiz bir şey bulduğumuzu hissettiğinde, diğerimiz için çalışıyorduk. Şimdiye kadar, Syllie kendi iyiliği için fazla dikkatliydi.

Sonunda, yatağa çekildiğimizde, onu tekrar becerirdim. Bazen o da beni becerirdi. Sailor alınan biriydi.

Ne olduğumuz hakkında konuşmadık.

Ne olmadığımızı.

Biz sadece var olduk: bir kelebek ve güzel şeyleri takdir eden bir adam.

İçine atıldığımız bir fırtınanın gözündeki birlikte var oluyorduk.

Şövalye: Hey, göt herif. Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?

Hunter: Taşaklarımı kaşıyorum. Babamın voodoo bebeklerini yapmak. Bu tür şeyler. Bu nasıl bir soru böyle?

Şövalye: Ciddi bir cevap istiyorum, seni küçük pislik.

Hunter: Ne yazık ki göt sikmek değil. Ders çalışırım, muhtemelen. Bizimkilerde yemek var.

Ya sen? Kitap anlaşması için sevgilimle Boston'da. Seni görmeye geliyoruz.

Hunter: Şimdi de bir yazarla mı yatiyorsun? Entelektüelliğin doruğuna ulaşacaksın. Umarım bunun farkındasındır.

Şövalye: Seni görmek mi dedim? Seninle kal demek istedim.

Ayrıca: Ha. Ha. Hunter: Ucuz piç.

Bu evet mi demek?

Hunter: Bu bir hayır değil.

Şövalye: İnek oda arkadaşın için sorun olur mu?

Knight'a ya da Vaughn'a Sailor'la karşılaştığımdan bahsetmemiştim, utandığımdan falan değil. Ama onun özel biri olduğunu biliyordum. Arkadaşlarına bizim hakkımızda sır vermemişti ve bu onun güvenine ihanet etmek gibi geliyordu. Özellikle de bir noktada babam bizi öğrenirse ve ortalık karışırsa. Bunu ne kadar gizli tutarsak o kadar iyiydi. Ne kadar tatlı ve sıkı olursa olsun bir amcık için mirasımı çöpe atacak değildim ve o da medyada tatlı bir şekilde yer alıyor ve tüm halkla ilişkiler hedeflerine ulaşıyordu.

Sailor kısa süre önce yerel bir sabah programına röportaj vermiş, iki gençlik dergisinde yer almış ve menajeri Crystal, geçen ay adının Google'da Kardashian'ın kız kardeşinden daha fazla arandığını söylemişti, Kardashian'ın tüm yüzünü ve diğer bazı vücut parçalarını yeniden şekillendirdiği iddia edilse de. Sailor'ı sır olarak saklamak, aramızdaki şeyin sadece son kullanma tarihi olan bir kaçamak olduğundan emin olmaktı. O benim kız arkadaşım değildi. Ama aynı çatı altında yaşıyorduk ve birbirimizin mahrem yerlerini emmekten zevk alıyorduk.

Gerçekten de Knight'a Sailor'dan bahsetmek için hiçbir neden yoktu, tıpkı yıllar boyunca yaşadığım diğer kaçamaklardan bahsetmek için hiçbir neden olmadığı gibi.

Hunter: Ne düşündüğü umurumda bile değil.

Şövalye: Her zamanki gibi acımasız.

Hunter: Haftaya görüşürüz.

Şövalye: Görüşürüz.

Ertesi sabah, yeni büyük boy yatağım geldi. Knight ve nişanlısı Luna için almıştım. Kùçùk piçlerin uyuyacak bir yerleri olduğundan emin olmak için acele bir ücret ödedim. Sailor'a bu konuda bilgi verme fırsatım olmamıştı, çünkü önceki gece kapıdan içeri girer girmez, onun aklını başından almakla meşgul olduğum için araya bir cümle bile sıkıştıramamıştım.

Cumartesi sabahı iki yetişkin gibi sabah kahvelerimizi ierken onu hazırlıksız yakaladı. Asansör çaldı ve nakliyeciler ellerinde yatağın devasa baskısıyla kutulanmış parçaları tutarak dışarı ıktılar.

Sailor fincanının kenarından bir kaşını kaldırarak sakın bir merak taklidi yaptı ama kızgın olduğunu biliyordum. Sinirlendiğinde yeşil gözleri her zaman bir ton daha koyulaşırdı.

"Seni yatağımdan sürgün ettiğimi hatırlamıyorum. Anlaşmamız için biraz daha zamanımız var."

Sırıttım ve başının tepesine bir öpücük bıraktım.

"Yeni yatakta bir saniye bile uyumayacağım. Arkadaşım Knight ve onun kız arkadaşı, nişanlısı, balyoz Luna önümüzdeki hafta sonu bizimle kalmak istiyorlar. Burada edebiyat ajansıyla falan buluşacakmış. Sorun olur mu?"

"Elbette." Omuz silkti ve ciddiye.

Omuzlarındaki gerginlik buharlaşmıştı. Onu kovduğumda bunun onun için zor olacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun kıçını da (ve amını ve ağzını) özleyecektim.

"Ama onlar buradayken benim yatağımda uyumayacaksın. Bizi kimse bilmemeli," diye uyardı.

Başımı salladım, kafası hâlâ yerinde olduğu için mutluydum. Bazı piliçler zengin bir milyarder söz konusu olduğuunda kendilerini kaybederlerdi. Ama Sailor Brennan öyle değildi.

"Onlar geldiğinde kanepede yatarım."

Arkasını döndü, kahve fincanını duruladı ve yerine koydu. Arkasından gelip onu tezgâha hapsettım ve omuzlarına masaj yaptım. Sağ omuzu hâlâ biraz ağrıyordu ama bana poligonda çok iyi olduğunu söylemişti. Olimpiyatlara katılma şansının gerçekten yüksek olduğunu düşünüyordum. Bu darbeyi yumuşatacak ve işimiz bittiğinde ona odaklanacak bir şeyler verecekti. Sınırsız amcığın içinde boğulmak ve Sailor'ın olimpiyatlarda canına okuyup isimler alırken ona tezahürat yapmak için sabırsızlanıyordum. Hatta madalya aldığında bir ya da altı içkiyle kadeh kaldıracaktım.

"Bugün ne yapıyoruz?" Boynunun arkasını öperek sordum. "Yani, birbirimizi becermekten başka."

"Fazla değil." Arkasını döndü, sesi düzdü. "Emma, Persy ve Aisling ile alışverişe gidiyorum."

Son zamanlarda çok fazla alışveriş yapıyordu ve yeni kıyafetleri içinde çok seksi görünüyordu. Saçları da çok güzeldi ve Penrose kardeşlerden biri olan geveze Emmabelle'in ona bir Tinder hesabı açması gerektiğini söylediğini duydum. Kabuğundan çıkıyordu ve gerçek Sailor modasına uygun olarak, o kaltağı ikiye bölmüş ve on inçlik topuklu ayakkabılarla dışarı çıkmıştı. Onun yanındaki adam olduğum için kendimi aptalca şanslı hissediyordum. Yakında bir erkek yiyici olacaktı ama onu garip arafından çıkarıp toplumla tanıştıran ilk kişi ben olmuştum.

"Ben de peşine takılırım." Kıcını çimdikledim.

Aradan geçen zamana rağmen Boston'da hâlâ hiç arkadaş edinememiştim. Bu neredeyse imkansızdı. Bütün gün orta yaşlı insanlarla çalıştım, sonra üniversitede akşam derslerine girdim, çoğunlukla bekar anneler ve benim gibi tam zamanlı işlerde çalışan yaşlı insanlarla.

Sailor elini göğsüme koydu. Bu onun alışkanlığıydı. Bir de yemek yerken parmağını yalayıp yüzümdeki pisliği temizlemek. Tıpkı göğüs kıllarımı çekmesi gibi, bundan da nefret etmiyordum.

"Hayır, değilsin."

"Neden olmasın?" Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Çünkü kız meseleleri hakkında konuşacağız."

"Penisler ve dildolar gibi mi?" Kadınların bundan bahsettiğine dair son derece umutluydum. Çıplak olarak. Kız kardeşim dışında. Küçük kız kardeşimi çıplak hayal etmektense ölmeyi tercih ederim. Yüce İsa, neden zihnimin o kadar uzağa gitmesine izin verdim ki? Şimdi Aisling'i iç çamaşırlarıyla bir pijama partisi verirken hayal edemiyordum ve *South Park* bölümündeki gibi mutfak adasının üzerine kusmak istiyordum.

Hayatımın canı cehenneme.

Sailor kaşlarını çatarak başını eğdi. "Kıyafetleri, oğlanları ve zararsız da olsa önemsiz dedikoduları deneyin."

"Kıyafetleri ve zararsız da olsa küçük dedikoduları severim."

"Tüm bunları *A Walk to Remember* filminin müzikleri eşliğinde yaptığımızdan bahsetmiş miydim? Hayır mı? Çünkü hiçbir toplantı birkaç kız filmi olmadan tamamlanmış sayılmaz," diyerek sözlerini noktaladı.

"Pas," diye homurdandım, onun arkadaşlığı için yalvarmak istemiyordum.

Başını arkaya attı ve kolumu ovuşturarak güldü. Sailor (*Sai-lor*. Güzel isim, geç de olsa fark ettim) hayal ettiğim gibi soğuk ya da mesafeli değildi. Bana her zaman, senin tarafından sikilmek istemediğim bir şekilde dokunuyordu.

"Eğlence aradığını düşündüm, bu yüzden kardeşini arayıp senin için planlar yapmayı kendime görev edindim." Hızlı bir sevişme için onu yakınımaya çekmeye başladığımda dokunuşumdan kaçtı.

"Kardeşim mi?" Topuğumun üzerinde dönerek yankılandım. Farkında olmadığım başka bir piç kardeşim daha mı vardı? Çünkü Kill'den bahsediyor olmasına imkân yoktu. "Bana on iki yüz dolarlık Magnannis'ine yapışmış inek bokuymuşum gibi bakan şerefsizi mi kastediyorsun?"

"Bir ve aynı." North Face sırt çantasının fermuarını çekti ve mutfak adasındaki taburenin arkasından bomber ceketimi ellerime tutuşturdu. "At binmeye gidiyorsun."

"Benimle dalga geçiyorsun." Ona baktım, ceket hâlâ elimdeydi. "Bunu neden yapayım ki?"

Bunu neden yapmayayım ki?

Kızgın mıydım yoksa onun ikna becerilerine hayran mıydım emin değildim. Annem ve babamla her türlü konuşmadan başarılı bir şekilde kaçınıyordum çünkü tüm taşakları emiyorlardı, ama Cillian'la dışarıdan, tam anlamıyla şikayet ediyordum. Ona karşı hissettiklerim karmaşık ya da dolambaçlı değildi. Sadece yavaş ve acılı bir ölüm diliyordum. Kalbim bir cheesesteak ve Harvard'da internetten indirebileceğim makaleler için fazla ücret alan bir asistanın e-postasıyla satın alınamazdı.

"Tüm ailenden nefret edemezsin," dedi Sailor ceketini omuzlayarak. Rahmini mahvettiğim o ilk yağmur gecesinden beri yağmur yağıyordu. "Bir Fitzpatrick olarak hayatta kalmak istiyorsan bazı müttefikler edinmelisin. O senin ilk müttefikin olacak."

"Kulağa iddialı geliyor. Ayrıca, pek olası değil."

"Ayrıca, oluyor," diye sakince karşılık verdi ve beni şaşırtıcı bir güçle kapıya doğru itti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Dişlerimi gösterdim, topuklarımı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yerde sürükledim.

"Bunu sana veda hediye olarak gör. Güvenebileceğin birkaç kişi olduğunu bilmeden sana veda etmek istemiyorum. Annem ve Cillian'ın senin için en iyi seçenek olduğunu düşündüm."

"Neden olmasın Aisling?" Onun dokunuşundan kaçmaya çalışırken aynı zamanda kışını çimdiklemeye çalıştım. Birkaç saniye boyunca bir çift agresif tavus kuşu gibi tango yaptık.

"Aisling'in oyuna sahip olduğunuz kesin. Ama kararsız eyaletlerin desteğine ihtiyacın var. Cillian'ı Virginia olarak düşün."

Onun adını bakır bir şeyle birlikte anmak suç olurdu ama ukala yorumumu ona sakladım.

Ona kızmak istiyordum ama bir türlü yapamıyordum. Tanıdığım en çılgın diğer orospu çocuğunu aramak ve onunla ilişkimin şartlarını müzakere etmek bu çılgın kaltağa - bu terimi sevecenlikle kullanıyorum - kalmıştı.

"Binecek bir şeyim yok," diye homurdandım, oyalanıyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Cillian sana biraz ödünç vereceğini söyledi," diye şarkı söyledi Denizci.

Kapıyı açtığında arkamı dönüp ona baktım. Nakliyeciler ellerinin tozunu alarak odamdan geri dönüyorlardı.

"Senden nefret ediyorum." Onlara el sallayarak veda ettim. Çünkü aynı anda hem bir amcık hem de harika bir insan olabilirdim.

"Devam etmenin bir yolunu bulacağım." Bana bir öpücükle silmek istediğim bir gülümseme fırlattı.

"O kadar emin olma. Senden nefret ettiğimde ve yatağında senin şekline sahip bir delik açtığımda bu bir mücadele olacak."

Sailor beni bir kez daha itti. "O zaman umarım arkadaşların Denizci şeklinde bir yatakta uyumaktan rahatsız olmazlar, çünkü ben kesinlikle yeni yatağı alacağım. İyi şanslar ve hoşça kalın!"

Kapı suratıma çarptı ve tek yapabildiğim gülmek oldu.

Lanet olsun, Sailor.

Aşağıda, Kill binicilik merkezine gitmek üzere beni aldı. Yol boyunca Cillian yanından geçtiğimiz sayısız şeye dudak bükerken ben de boynumdaki Dala atıyla oynayarak geçirdim yolculuğu: solmuş çiçeklerle dolu bir yatak, yol kenarındaki kırık bir ağaç, genel çöpler. Her şey pisliği kızdırıyordu. Otuz üç yaşına kadar kalp krizinden ölecekti. Bana öyle bir şey verdi ki

Onun olumsuzluklarından kurtulmak için kendimi on yıl boyunca bir Hint dağındaki Hindu kutsal alanına kapatmam gerekirdi.

Oraya vardığımızda, Cillian'ın yasal olarak kendisine ait olan birkaç atı olduğunu öğrendim. Anlaşılan binicilik hobisini sadece benim kıcımla sınırlı tutmamıştı. Kill'in de gençliğinde polo oynadığını ve benden daha başarılı olduğunu biliyordum (buraya şok emoji ekleyin), ancak uzun boylarımızı iki ikiz, siyah Arap atına fırlatıp binmeye başladığımızda, ikimizin de yetenekli olduğu oldukça açıktı.

Cillian bana bir kask, bir eyer ve bir çift çizme verdi. Kıyafetleriyle on sekizinci yüzyıl aristokratlarına benziyordu ve yirmi dört-yedi bu kadar mükemmel olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Dışarıdan bakınca yorucu görünüyordu.

Ormanın derinliklerine doğru yola çıktık, kardeşim tarafından kırılmış zengin deriden yapılmış eyer burun deliklerimi toprak kokusuyla doldurdu. Ata binmeyi özlemiştim. Ormanın dört bir yanında atlıları avcılara karşı uyaran işaretler vardı (ironik). Cillian umursayıp umursamadığımı görmek için bana yan gözle baktığında omuz silktim, atıma yardım ettim ve dörtlüye ilerledim. Bilmediğim bir ormanda, tanımadığım bir ata binip uzaklaşmak son derece aptalcaydı ama kardeşimin ikimizi de hayatta tutacak kadar sorumluluk sahibi olduğunu biliyordum.

Kill beni çabucak yakaladı.

"Hâlâ Auguste Dupin rolünü oynayıp Sylvester'in düşüşünü mü planlıyorsun?"

Elbette Sherlock Holmes'ten önce bir Edgar Allan Poe karakterine atıfta bulunacaktı. Kill farklı olmaktan zevk alırdı. Muhtemelen Auguste Dupin'in sofistike bir Fransız tatlısı olduğu izlenimine kapıldığımı düşünüyordu. Daha hızlı sürdüm, sohbet için onu terlettim.

"Bir şeyler hazırlıyor," diye kestirip attım. "Yıllarca bir pislik olmak, beni onları gördüğümde bok kafalıları tanıma konusunda bir uzman yapıyor."

"İçgüdülerine güveniyorum," dedi Kill her zamanki ciddi kibarlığıyla, ormanın bir köşesinden fırlayıp kıkırdayarak bizi işaret eden sarışın seyis kızları görmezden gelerek. Cillian hayranlarına bir bakış bile atmadı. Biraz kızgınlıkla fark ettim ki, ben de onların mallarını tatmakla pek ilgilenmiyordum.

"O zaman neden bu konuda bana destek olmuyorsun?" Öfkelendim.

Kill'in bana olan nefreti Royal Pipelines'a olan sevgisinin önüne mi geçmişti? Sakin kalmaya çalıştım. Cillian duygulardan nefret ederdi. Tam olarak nasıl olduğunu merak ettim.

Ağabeyim şehvet de dahil olmak üzere her türlü duygudan dehşete düştüğünde, Da'ya açıkça beklediği değerli mirasçıları verecekti.

"Bunu sen başlattın, her şeyi harekete geçirdin. Şimdi bitirmek senin işin," diye açıkladı Cillian, atına yardım edip hızını artırırken sırtı bir ok gibi dikti. Birbirimizi kovalamaya devam ettik, adımlarımızı değiştirdik. Onun sözlerini hatırladım: "*Her şey bir sidik yarışıdır.*"

Ona yetişmek için ileri atıldım.

Günün şarkısı: The Rolling Stones'dan "Wild Horses".

"Testleri sevmiyorum," diye tısladım.

"Vergileri sevmem," diye kestirip attı. "Ama bilin bakalım her 15 Nisan'da ne yapıyorum? Size bir ipucu vereyim, arkadaşımın on dört bin dolarlık halısının üzerinde beş Kaliforniyalı ponpon kız değil."

Neredeyse gülecektim. Tüm boktanlığına rağmen kardeşim Trader Joe's kasiyerinden daha havalıydı.

Syllie'yi kastederek, "Bu berbat," diye inledim. Seks partisini hâlâ hatırlamıyordum.

"Yetişkinliğe hoş geldiniz. Neşenizi ve yaratıcılığınızı kapıda bırakın."

"Ya onu çivileyemezsem?" Tırnaklarımı atın postuna geçirdim. Ben de

Kill'in siyah Arap atını ısındırdığını, sanki atlamak istiyormuş gibi sık sık ona yardım ettiğini fark ettim. En sevdiği iki atına isim bile vermemiş olmasını tipik buldum. Düşkün olduğu şeylere karşı bile kişiliksizdi.

"Royal Pipelines için utanç verici ama iyi bir dönem geçirdik," dedi soğukkanlılıkla, önüne bakarak.

Atlar rüya gibi koştu ve eyerlere iyi alıştı. Gençtiler ama sakın ve iyi huyluydular. Ağaçlar ve yosunlarla çevrili ormanın derinliklerine doğru at sürdük. Kim bilir nereye giden açık bir yol vardı, güneş ıgneli çamların arasından sızıyor, taze toprak kokusu etrafımızı sarıyordu.

Cillian da en az benim kadar Syllie'den şüpheleniyordu. Bu yüzden Syllie ondan nefret ediyordu. Ve teorimi sunduğumda Kill'in benimle alay etmemesinin nedeni de buydu.

"Berbat edip etmediğimi görmek istiyorsun." Parmaklarımı şıklattım, sonunda anlamıştım. Ağabeyim paltosundan görünmez bir tiftik parçası çıkardı. "İyi bir meydan okumaya ihtiyacın var. Sadece asiye kasaba meydanına asmayı unutma.

"İşin bittiğinde bacağını becermek yerine." "Siktir git."

"Dil güçlü bir araçtır, *ceann beag*. Onu kötüye kullanmayı bıraksan iyi edersin." "Ne demek istiyorsun?" Ona ters ters baktım.

Kendini kontrol etmesinden nefret ediyordum. Bu beni korkutuyordu. Sırf cezalandırmak için birini saatlerce boşalmadan becerebilen sosyopatlardan biri olduğunu hayal ediyordum. O kadar disiplinliydi.

"Paha biçilmez ve değersiz, farklı şekillerde sunulan aynı toplamdır. Kelimeler sizi yapar ya da yıkar. Küfrederek kendinizi duygularını yeterince ifade edemeyen birine indirgemiş olursunuz."

"Tamam, Geoffrey Chaucer Jr., Sylvester'a dönelim. Sence ne planlıyor?"

"Birkaç ay önce daha fazla hisse ve önemli bir zam istediği ve her ikisi için de geri çevrildiği düşünüldüğünde, sanırım çıkış yolunda olduğunu biliyor ve çok geç olmadan elini bal küpüne sokmak istiyor. Şirketten milyonlar çalabilir. Hırslıysa ve kendini çok kindar hissediyorsa milyarlar."

Benim bozuk *para* dediğim tonda o da *milyarlar* dedi. Bu meblağ onun için tamamen gözden çıkarılabilirdi.

Kill keskin bir dönüş yaptı. Ben de onu takip ettim. Bir okçuluk poligonuna benzeyen bir yerin etrafından geçiyorduk - şehrin göbeğindeki Sailor'inkinin değil. Bu bir tür kampa benziyordu. Buraya daha önce gelip gelmediğini merak ettim, sonra geldiyse bile umurumda olmadığını hatırladım.

Cillian bana üniversiteyi ve ardından Sailor'ı (tam olarak "alınan kızıl saçlı") sordu, sonra da ağzından çıkan en şok edici şeyi söylemeye başladı.

"Fitzpatrick'ler kendi başlarının çaresine bakar, Hunter. Öyle bile olsa, katı bir "gençken ye" politikamız olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

Ama Da senden nefret etmiyor." "Hangisi?" "Hangisi?" diye sordum. Ahıra geri döndük. "Seninki mi, yoksa annemizi beceren Doğu Avrupalı piç mi?"

"Önemli olan," diye espri yaptı. "Benimle birlikte dünyanın en büyük şirketlerinden birini yönetmek için gereken becerilere sahip olabilmen için sana cehennemi yaşatan."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"İnan, her neyse. Hepimizin yara izleri var," dedi Cillian buz gibi bir sesle. "Bazılarımız onları güzel mücevherler gibi takmayı seçer; diğerleri onları saklar. Sen sadece onları görmezden gelmeye çalışıyorsun. Sorunlarınla yüzleş, *ceann beag*. Çünkü tahmin et ne oldu? Hiçbir yere gitmiyorlar."

"Altı yaşından *itibaren ailenizden* uzakta yaşamayı başarmış olmanıza sevindim. Ama ben sen değilim. Ve sana dünyanı sarsacak bir şey daha söyleyeyim: Ben de sen olmak istemiyorum. Ben bir baba istedim. Bir anne. Lanet olası bir erkek kardeş ve bir kız kardeş. Bütün paketi. Özel okullar, atlar ve zenginlik istemedim. Sadece bir aile istedim."

"Bir aile ikimiz için de hiçbir zaman söz konusu olmadı," diye tısladı Kill, ayaklarını bir acemi gibi üzengilere vurarak. Sahibinin sesini yükseltmesine alışık olmayan atı şaha kalktı.

Adımlarımı yavaşlattım, ona bakıyordum.

"Annem Aisling doğduğundan beri antidepresan kullanıyordu ve bırakın üç çocuğu, bir hamstera bile bakacak durumda değildi. Babam nadiren evde olurdu. Haftanın yarısından çoğunda ofiste uyuyordu. Dadıların Avebury Court arazisinde yaşamalarına izin verilmiyordu, çünkü annem babamın onlarla seks yapmasından korkuyordu ki bu korku yersiz değildi. Siz yokken iki kez rehabilitasyona gitti. Aisling dadılar arasında tenis topu gibi oradan oraya savruldu. Onlara dağınık demek yüzyılın en hafif tabiri olur. Bizi gönderdiler çünkü bu aileden kurtulma şansımızın onlarla en az temas kurmak olduğunu biliyorlardı. Gerçek şu ki, ben Fitzpatrick karmaşasını miras almak ve tüm aile sorunlarını omuzlamak için doğdum, sen *Athair*'in sadakatsizliğinin intikamını almak için doğdun ve zavallı Aisling de onların yarattığı kaosu düzeltmeye çalışmak için doğdu."

Annemin depresyon ve bağımlılıktan muzdarip olduğunu bilmiyordum ama yalnızlık ve ihmal yüzünden ona şefkat gösteremeyecek kadar zehirlenmiştim.

"Evet, sende işe yaradı." Balgam topladım ve yere tükürdüm. Aisling hakkında bunu bilmiyordum ama beni şaşırtmadı. Küçük kız kardeşim bir kaktüs gibiydi: uyum sağlayabilir, hayatta tutması kolay ve neredeyse hiçbir şey olmadan büyürdü. Kill ve ben farklı yaratıklardık; atletik ve enerjik, vahşi ve sınırsız.

"Oldukça," dedi robot gibi.

"Aştan üstün olduğunu düşündüğün için seni bir kenara atmalarını umursamadın, değil mi?" Onun bunu hissedebileceğini sanmıyordum. Ben de hissedebileceğimi düşünmüyordum, ama bunun nedeni sevginin *altında* olmam, onu hak etmememdi.

"Aşk harika bir pazarlama stratejisidir. Bir sürü kitap, film ve elmas sattırıyor. Bunun dışında, kendimi büyük bir hayranı olarak görmüyorum."

"Senin için evlilik yok o zaman?" diye sordum. Kill otuz yaşındaydı ve yuva kurma ihtimali bir yaban domuzu kadar yüksekti.

"Varislerimi doğurmaya uygun ve onları şehirden uzakta, *benden* uzakta yetiştirmekte kendini rahat hissedecek birine vereceğim."

"Böyle bir fikrin yüzünüze tokat gibi çarpmayacağı bir yüzyıla zaman yolculuğu mu yapacaksınız?" Yüksek sesle merak ettim. Güldü, gerçekten güldü ve başını sallayarak mırıldandı, "Küçük Saf, çok saf. Para her şey olmak için büyük bir teşvik, hatta yüceltilmiş bir köle olmak için bile."

"Çok mu şovenistsin?"

"Pek sayılmaz. Bu ifadeyi kadınlarla sınırlamadım. Doğru fiyat karşılığında herhangi bir erkeği de evcilleştirebilirim."

Kendi düşüncelerimize dalmış bir halde piste geri döndük. Buradan uzaklaşmak ama aynı zamanda daha uzun kalmak istiyordum. Yıllardır Cillian'la kaliteli zaman geçirmemiştım. Belki de hiç. Ve Denizci'siz bir daireye geri dönmek istemiyordum. Orada başka biri olmadan her zaman soğuk ve boş hissettirirdi.

Ahıra vardık ve attan indik. Kardeşime kibarca teşekkür ettim. "İsimleri

Washington ve Hamilton," diye homurdandı ağabeyim.

hiçbir yerde, atının burnunu okşuyordu. At daha fazlasını istemek için omzunu dürttü ama Kill çoktan dönüp bana bakmıştı. Size daha fazlasını istemenize yetecek kadarını vermek ama asla sizi tatmin etmemek gibi nadir bir yeteneği vardı.

"Franklin, Adams, Jefferson, Madison ve Jay nerede?" Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ahırda, dinleniyor," diye cevap verdi, son derece ciddiydi. Dik durup sertçe baktı ve Cillian Fitzpatrick'in her zaman Cillian Fitzpatrick olmak istemediğini fark ettim. Yirmi dört saat boyunca herkesten üstün olmak muhtemelen ürkütücüydü.

Lanet olsun, tek başıma küfretmeden ölebilirim.

Başımı salladım ve kolumu omzuna attım. Beklediğim gibi kolumu savurmadı, sadece şaşkınlık ve küçümseme karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Sana bir hamburger ısmarlayayım," diye teklif ettim, içimden taşaklarım terliyordu. Reddedilmek beni mahvederdi.

"Ben çöp yemem," diye söylendi. "Ama sana yiyebileceğin en iyi eti ısmarlayacağım."

Bana bugünlerde içine girdiğimden daha iyi bir et sunabileceğinden çok şüpheliydim ama yine de kabul ettim. Arabasına doğru yürüdüğümüzde Cillian, "Brennan denen kıza dokunursan seni taşaklarından yakalar. Sakın ona dokunma."

"Eğer isteseydim onunla başa çıkabilirdim." Yolcu kapısını açarken ruh halim bozuldu.

İkimiz de aynı anda büküldük.

"Hayır, yapamazsınız," diye karşı çıktı.

"Peki kim yapabilir?" Motoru hızlandırırken yüzümü ona dönerek tısladım. "Sen, sanırım?"

Çakıllı otoparktan geri geri çıktı ve ellerini direksiyondan çekerek ELDİVENLERİNİ TAKMA işine girişti. Kardeşimin üstün moda anlayışı uğruna öldürüleceğime inanamıyordum.

"Eğer bu çabaya değeceğini düşünseydim, evet."

"Büyük Cillian Fitzpatrick'in çabalarına kim layık?" Zehirli bir şekilde sırtarak koltuğuma yaslandım. "Batılı bir petrol imparatorluğunun varisi, Harvard Business School'da master yapmış, bir tanrının yüzüne, Adonis'in vücuduna ve binlerce beyaz ayakkabılı avukatın zekâsına sahip biri mi?" Birkaç yıl önce bir magazin gazetesinde onun hakkında yazılanları kelimesi kelimesine aktardım.

"Hiç kimse," dedi kolayca. "En azından benim karşılaştığım hiç kimse." "Monako'lu prensesle çıkmıştın," diye not ettim.

En uzun ilişkisi altı ay sürmüştü. Bunun nedeninin, kızın onun kusurlarını zamanında bulabileceği kadar yakın olmaması olduğundan şüpheleniyordum. Nihayet keskin bir dönüş yapmadan iki saniye önce ellerini lanet olası direksiyona koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Çıkıyorsun, sevişiyorsun, yaşıyorsun, tıpkı benim yaptığım gibi. Sadece daha iyi saklıyorsun."

"Sadece işlerken yakalandığımız suçlar kadar kötüyüz. En iyisinden öğrenin ve bunu yaparken Brennan ve arkadaşlarından uzak durduğunuzdan emin olun - özellikle de görgü kurallarını hiçe sayan iki kız kardeşten. Aisling onları Avebury Court'ta tepelerde yakaladığı vahşi vaşaklar gibi sergiliyor."

Özellikle Emmabelle ve Persy'den bahsetmesini tuhaf bulmuştum ama Sailor yorumuna o kadar sinirlenmişim ki umursamadım.

"Elbette, pislik." "Ve küfretmeyi kes." "Çok iyi."

Eighteen

"Hay aksi. Bir kuruş daha kumbaraya gidiyor," diye fısıldadım Junsu'nun kulağına, omzuna dokunarak.

Eğitmenim geriye doğru sıçradı ve şaşkın bir *sesle* başını duvara çarptı. Junsu *asla* korkmazdı. Bu beni hazırlıksız yakaladı ve ters yöne doğru tökezledim. Yüzünü buruşturarak başının arkasını ovuşturdu ve diğer hattaki kişiye hoşça kal bile demeden telefon görüşmesini sonlandırdı. Cep telefonunu ön cebine soktu.

Son zamanlarda garip davranıyordu - seanslarımıza geç geliyor, özel telefon görüşmeleri yapmak için koridorda kayboluyor, dikkatini kaybediyordu. Bir noktada, ofisinin yanındaki dolar dükkanında bulduğum bir kumbarayı getirdim ve ona her kaybolduğunda veya garip davrandığında içine bir kuruş koyması gerektiğini söyledim. Yeniden odaklanmasını sağlamanın hoş bir yoluydu. İtiraf etmeliyim ki

-Kumbara *hızla* doluyordu.

En son yarığa başka bir bozuk para yuvarlamak için eline aldığı anda, ağır olduğunu söyleyebilirdim. Kuruş yumuşak bir gümbürtüyle düştü ve daha fazla bakır paraya çarptı. Domuzun karnı doluydu.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın!" Junsu yumruğunu sallayarak sivri dişlerini bana doğru gösterdi.

Yüzümdeki dehşeti görmüş olmalı ki hemen rahatladı ve sağlıklı omzumu sıktı. "Özür dilerim. Bu sadece stres."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Ona baktım.

Junsu özel hayatını gizli tutardı. Mutlu bir evliliği ve üç çocuğu olduğunu, otuz yıl önce buraya taşındığını ve her hafta sonu karısıyla parkta tai chi yapmaktan hoşlandığını biliyordum. Mutlu ve olaysız bir yaşam sürüyordu ama bir şeylerin statükosunu bozduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Belki biri hastalanmıştı? Ya da çocuklarından birinin başı belaya mı girmişti?

Ama hayır. Hepsinin sağlıklı ve iyi olduğunu biliyordum. Junsu'nun yaşadığı tek kayda değer kriz, bir yıl önce, karısıyla birlikte en büyük oğulları Kwan'ı Columbia'ya göndermeye güçlerinin yetmeyeceğini düşündükleri zamandı. Kabul edilmişti ama hiç bursu yoktu. Sonunda bir yolunu bulup para bulmayı başarmışlar. Nasıl olduğunu hiç sormadım. Beni ilgilendirmezdi.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hadi eğitime başlayalım."

Aramızdaki sessizlik kulağımda bir sinek gibi vızıldarken adım adım menzile doğru ilerledik.

"Lana iki hafta içinde burada olacak." Başparmağımın etrafındaki deriyi çiğnemeye başladım. Çiğ ve pembeydi ve son günlerdeki kaygılarımı anlatıyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta çok acımasız geçti. Hem Lana hem de ben medyanın ilgisi için savaştık, röportajlar, fotoğraf çekimleri ve tanıtım gezileri yaptık. Çok yorulmuştum. Kameraların önünde olmaktan nefret ediyordum. İşin bu tarafı beni yıpratıyordu.

Sporu seviyordum ama kariyerden nefret ediyordum.

Junsu bir omzunu yukarı kaldırdı, ellerini arkasında kenetledi. Cevap vermemesi beni çileden çıkardı.

Dudaklarımı ıslattım. "Endişelenmeli miyim?"

"Evet," dedi. "Ama o da öyle yapmalı. İkiniz de çok iyisiniz. Birinizin biraz daha iyi olması gerekiyor. Kim olduğunu yakında öğreneceğiz."

Hangimizin Olimpiyatlara gideceğini belirlemek için Boston'daki finallerde karşılaştığımızda onun kışını tekmeleyeceğime dair güven verici bir fiyonkla sarılmış tam, parlak bir onay beklemekten daha iyisini bilmeliydim. Bu Junsu'nun tarzı değildi. Yine de cevabı canımı yaktı.

Eğitim seansımızdan sonra, Hunter'ın arkadaşları Knight ve Luna'nın çoktan orada olduklarını bilerek daireme geri döndüm. **The eagles have landed**,

Hunter bana daha önce mesaj atmıştı.

**I bailed out of work early just to catch them bumping
talons on our stairway. Totes gross. x**

Bu gece ve yarın kalacaklardı ve benden nefret edeceklerinden ya da daha kötüsü beni dünyanın geri kalanı gibi sıradan ve görünmez bulacaklarından korkuyordum. Hunter'la kendimizi sardığımız balonun, oda arkadaşım benim sadece ona bakıcılık yapmakla görevlendirilmiş ama sonunda tıpkı diğerleri gibi onun yatağında sürünen beceriksiz, alıngan bir kız olduğumu öğrendiğinde yüzümüzde patlamasından korkuyordum.

Özel çatı katımıza çıkan asansörün kapısı açıldığında kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki midem bulandı. Mutfaktan kahkahalar ve bağırışlar yükseldi. Gözlerim hemen Hunter ve bizim yaşlarımızdaki başka bir adama kaydı. Tezgâha yaslanmış, süslü görünümlü şişelerden kök birası içiyorlardı. Adam uzun boyluydu - Hunter'dan daha uzun - ve tiksindirici derecede güzeldi. Adamın iri kolunun altında, atkuyruğu şeklinde örülmüş saçları olan bronz tenli bir kız duruyordu. Mısırlı bir prensese benziyordu; çekik, açık renk gözleri ve yastık gibi dudaklarıyla son derece çarpıcıydı. Gözleri ikisinin arasında gidip gelirken dudaklarında hafif, eğlenceli bir gülümseme vardı. Hunter Brunello Cucinelli marka yün ve kaşmir bir takım elbise, Knight ise beyaz Palm Angels kapüşonlu bir tişört ve Giuseppe Zanotti marka deri spor ayakkabı giymişti. Aralarında on beş bin dolar vardı.

Çılgın zengin playboylar.

"Alice adındaki bu kız bılardo masasının üzerine eğilmiş, bu pisliğe Hristiyan yaz kampı maceralarını anlatıyor ve bizim Hunt da onu tüm odanın önünde *beceriyor*." Hunter'ın arkadaşı Knight başparmağını ona doğru sallayarak kıkırdadı. "Şimdi şunu anla, Moonshine. Tüm bu zaman boyunca Hunter, Vaughn'la bir şey hakkında -ne olduğunu bile hatırlamıyorum- derinlemesine bir konuşma yapıyor ve Vaughn'un içine dalarken hızını kesmiyor ya da terlemiyor. Ne hakkında konuştunuz?" Knight Hunter'a dirsek attı.

Asansörden çıktıktan sonra bile hiçbiri beni fark etmemişti, büyülenmiş bir halde onları izliyordum.

Alice. Instagram'daki Alice. Flört ettiği Alice. Kendi Alice'i, özel Harikalar Diyarı. Kalbim katran gibi kanıyordu. Kendimi ağır ve halsiz hissediyordum, zihnim bulanıktı. Kıskanıyordum, fark ettim.

Hunter içkisinden bir yudum daha alıp elini açık gri puro pantolonunun ön cebine sokarken, "Hangi kıdemli ünlüyü tercih ederdin, Michelle Pfeiffer mı Madonna mı?" diye sordu.

Fitzpatrick klanının geri kalanı gibi sarı saçlarını zarif bir şekilde arkaya yatırmış olan Knight'tan çok daha keskin ve olgun görünüyordu.

"Sonuna kadar Michelle Pfeiffer," diye araya girdim, spor çantamı girişe bırakıp içeri girdim. Bütün gözler şaşkınlıkla bana çevrildi. Sakin görünmeye çalışarak fazla dişlerimle gülümsedim ve açıklamaya devam ettim: "*Batman Returns*, isteyen var mı?"

"Sana puanların yarısını veriyorum." Knight şişesinin boynuyla beni işaret etti. "Çünkü ünlüyü doğru söyledin ama filmi yanlış. *Dangerous Minds*, bu arada. Ben Knight." Bana yaklaşmak için muhteşem nişanlısından ayrıldı.

El sıkışmayı bekleyerek ona doğru uzandım. Knight elimi tuttu ve beni ruh dolu, ezici bir kucaklamanın içine çekti. Sadece sarılışından bile bu adamın profesyonel kucaklayıcı bir aileden geldiğini ve aşkı yakından ve delice bildiğini anladım. Luna şanslı bir kızdı.

"Oğlumuzla ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz. Onun bir amcık olduğunu biliyoruz."

"Şövalye!" Luna kıkırdarak sarılmamıza müdahale etti ve beni de sıktı. Ilık bir yumuşatıcı çarşaf gibi kokuyordu ve güzelliğine rağmen hiç de kötü bir kız havası yoktu. "Ben Luna."

"Ben Sailor."

"Biliyoruz," dediler hep bir ağızdan, gülerek. Sarılmayı bırakıp Hunter'a döndüğümüzde onu bize bakarken bulduk, yüz ifadesi bomboştu.

"Ben Madonna dedim," diye kesin bir dille belirtti. "'Like a Virgin' mi? Seninle işim bittikten sonra olmaz, bebeğim."

"Evet ama ertesi sabah 'Burning Up' onun şarkısı olurdu." Knight kasıla kasıla Hunter'ın yanına gitti ve sırtını sıvazladı.

Hepimiz güldük ama ben kendimi hiç mutlu hissetmiyordum. Kabusumla, yani Hunter'ın yakın geçmişiyle ve onun bir parçası değilmiş gibi davranmaya çalıştığım şöhretiyle yüz yüze geliyordum.

Bir

Casanova.

Bir erkek

fahişesi.

Güvenilmeyecek bir adam.

"Ee, kulübe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Knight bir kök birası daha açtı, tek seferde mideye indirdi ve yüksek sesle geçirdi. "Luna'nın yeni kitap sözleşmesini kutlamalıyız."

"İyileşmekte olan iki alkolikle kulüpte takılmak kulağa gerçekten eğlenceli geliyor," dedi hiç kimse. Hunter parmaklarını mutfak adasının üzerindeki boş şişelere soktu ve onları kendisiyle arasını işaret etmek için

eğreti çiviler olarak kullandı.

Knight. "Kızınızın kış tekmelemesini başka bir şekilde kutlayacağız. Siz Batı'nın Altına Hücum çocukları Amerika'nın Atina'sındasınız. Todos Santos daha çok Aiya Napa gibi olsa da, size iyi vakit geçirtceğim. Hazırlanın. On beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Knight ve Luna bakiştılar ve kıyafetlerini değıştirmek için Hunter'ın odasına doğru yöneldiler, ama bana bir kez daha konaklama için ne kadar minnettar olduklarını vurgulamadan önce değil - sanki burası Hunter'ın değil de benim dairemmiş gibi.

Daireye girdiğimden beri Hunter'ın beni bu akşamki planlarına dahil etmediğini, hatta beni doğrudan kabul etmediğini fark etmemiş değildim. Akşam planlarının bir parçası değildim. Göğsümdeki keskin hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım, ama farkına varmak nefes almamı zorlaştırdı.

"Duşa gidiyorum. Umarım iyi bir gün geçirmişsindir." Ona el salladım ve yarım bir gülümseme verdim.

"Evet, sen de." Hunter bana arkasını döndü ve boş kök birası şişelerini geri dönüşüm kutusuna atmaya başladı.

Durdum, bir adım daha atamadım. Beni görmezden gelmesine neden olan şey yaptığım bir şey miydi? Hiç sanmıyorum. Dün gece birlikte yatmıştık. Ve önceki gece. Bu sabah beni, yüzü kalçalarımın arasında, her yerimi ısırarak, kemirerek ve yalayarak uyandırdı.

Ama bu sadece seks, diye içimden alay ettim. Anlaşmanızın bir parçası. Seni onu tatmin edecek sıcak bir delikten fazlası olarak görmüyor, bir amaç için bir araç. Yani, çok büyük mirası.

Duşa girdim ve aşırı sıcak suyun tenime çarpmasına izin verdim. Ağzımdaki acıyı temizlemek için dişlerimi de fırçaladım. Banyodan çıktığımda üzerimde *kesinlikle herkesin* giymediğı *Kung Fu dövüş* pijamalarım vardı (Etsy'de on dolara satılıyordu, bu hafta sonu aynı çatıyı paylaştığım insanlardan çok farklıydı) ve üç çift kızgın bakışla karşılaştım.

Hunter, Knight ve Luna koridorda çapraz kollarla durmuş, sanki onlara bir şekilde haksızlık etmişim gibi bana kaşlarını çatmışlardı.

"Ne?" Pantolonumu giymeyi unutmadığımdan emin olmak için yere baktım. Giymiştim.

"Orada ne yapıyordun? Benim görüntümü beş yüz kere parmaklayarak mı? Zaten geç kaldık ve sen lanet olası pijamalarını giyiyorsun. Kot pantolon giy." Hunter bana doğru bir el salladı.

"Oh." Kıp kırmızı kesildim. "Bilmiyordum... Düşündüm ki..." Yine çok garip davrandığımı fark ederek ağzımı kapattım.

Aynı zamanda o kadar rahatlamıştım ki neredeyse kusacaktım.

"Evet, yapmadın. Kırmızı kanlı kadınlar ve alkolle dolu bir şehirde bu halde dolaşmama izin mi verdin?" Hunter tepeden tırnağa boyunu gösteren bir işaret yaptı. "Beni bekâr ve ayık tutman gerekiyor. O yüzden kıcını kaldır ve giyin."

Demek bu yüzden bana orada
ihtiyacı vardı. Kalbim sıkıştı.

Rakamlar.

Bir saat sonra Hunter arabamla Tremont Caddesi'ndeki Cutler Majestic Tiyatrosu'nun önünde durdu. Burası görünüşe göre perili olmasıyla ünlüydü. Boston'un hayali de olsa eski bir belediye başkanı orada bir gösteri izlerken ölmüştü. Ayrıca evli bir çiftin ve kendisi için bırakılan gizli hediyeleri kabul eden küçük bir kızın ruhlarının da orada olduğu söyleniyordu.

Bu bilgiyi, Hunter arabadan inip bize kapıları açmaya başladığında Kaliforniya'ya yürüyerek dönecekmiş gibi görünen konuklarımızla paylaştım.

"Hayaletler mi? Kan mı? Cinayetler mi? Vaughn burayla evlenirdi," dedi Knight ve Hunter ile Luna'yı güldürdü.

Bu ismi birkaç kez duymuştum ama bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Şey, herif kıtada değil. Ayrıca, o ve Sailor muhtemelen birbirlerini öldürürlerdi ve benim uzun bir duruşmada tanıklık edecek ne zamanım ne de enerjim var." Hepimiz dışarı çıktıktan sonra Hunter yolcu kapısını büyük bir gürültüyle kapattı. "Özellikle de özgürlüğün tadını neredeyse alabiliyorken. Ve amcığın. Onun da tadını alabiliyorum."

Her gün yapıyorsun, çılgılık atmak istedim. Yoksa ben sayılmıyor muyum?

Ama elbette bunu neden yaptığını biliyordum. İnsanlara İncil'deki anlamıyla birlikte olduğumuzu gösteremezdik. Anlaşmamız buydu.

"Her neyse." Hunter esnedi. "Bu gece için bir yer kiraladım. Özel şef çoktan geldi. Luna vejetaryen, Sailor da... piliç gibi olduğu için organik, bitki bazlı yemekler yiyeceğiz."

"Oh!" Luna cevap olarak ciyakladı ve bana beşlik çaktı. Neşeli kalmaya çalıştım. Bir piliç *gibi* mi? Artık gerçek bir kadın değil miydim? Ayrıca bu saçmalıktı ve o da bunu biliyordu. Her zaman birlikte dışarıda yemek yedik ve ben daha maceracı bir yiyiciydim. Hatta bir keresinde benim metabolizmamın oyun kurucu bir öğrenci birliğinin metabolizması gibi olduğunu söylemişti.

"Yapraklar, ahbap?" Knight Hunter'a tüm saygısını yitirdiğini gösteren bir bakış fırlattı.

"Korkmayın." Hunter uyarıcı bir el kaldırdı. "Yemek bölümündeki misafirperverliğimize karşılık -sebzeye yemek diyebilirim tabii- *Fight Club*, *Top Gun* ve *Dirty Harry*'den oluşan eski usul bir film maratonu izleyeceğiz."

"Bunu izlemeyeceğim!" Luna ilk coşkusundan sıyrılarak haykırdı.

"Üstümde olsa bile mi? Bareback?" Knight sırtarak kaslı pazusunu onun boynuna doladı. Luna onun koluna vurdu ve güldü.

Tiyatroya doğru yol aldık. Salatalar, makarnalar ve güveçlerden oluşan bir dizi yemek, derme çatma bir yemek alanıyla birlikte lobinin dışında bekliyordu. Çabucak yemeğimizi yedikten sonra tiyatroya girdik. İki tiyatro görevlisi vardı. Işıkları söndürdüler, ilk filmi (*Otuzbir Harry*) açtılar ve ortalıktan kayboldular. Üst katın en ön sırasına, tamamen karanlıkta, pelüş koltuklara oturduk. Knight ve Hunter uzun bacaklarını bileklerinden parmaklıklara çaprazladılar, Knight Luna'nın elini sert kalçasının üzerine koyup sevgiyle okşadı. Hunter ve ben yan yana oturmamıza rağmen birbirimize dokunmadık.

İlk iki film olan Kirli *Harry* ve *Top Gun*'a konsantre olamadım. Tek yapabildiğim Hunter'ın bana özel bir muamele göstermemesinin ya da *hiç* göstermemesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini düşünmekti. Sözleşmemiz sona erdiğinde gerçeklerle yüzleşmek ne kadar zor olacaktı?

Birlikte uyuduğumuz ve AirPods'larımızla birbirimize sarılarak Sylvester Lewis'in kasetlerini dinlediğimiz haftalar boyunca, Hunter'ın benden uzaklaştığını ve son bir kez veda ettiğini hayal etmek için kendimi zorladım. Bunu tekrar tekrar yaptım. Acının zamanla azalacağını umuyordum - ne kadar çok hayal edersem ve ne kadar çok pratik yaparsam.

Hiç olmadı.

Dövüş Kulübü başladığında Luna ve Knight film izliyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişlerdi. Dalga geçiyorlardı, Luna

Knight'ı koltuğuna oturttu. Sesler çıkardılar. İnlemeler, inilti ve ıslak öpücükler. Dişler çarpışıyor, kumaşlar karışıyor. Ekrandakinin Brad Pitt mi yoksa Edward Norton mı olduğunu bile çözemiyordum. Bir tarafta benim, diğer tarafta Knight ve Luna'nın arasına sıkışmış olan Hunter'a baktım. Bir paket M&M'i patlamış mısır kovaına doldururken gözleri ekrandaydı ve kocaman şeyi dizinin üzerinde ustalikle dengeliyordu.

Bakışlarımı filme geri çevirdim, aramızdaki kolçağın üzerindeki serçe parmağım seğirdi ve kısa bir süre onunkine dokundu.

Dokun bana, aptal.

Kirli çenesini ovmak için dokunuşumdan uzaklaştı. Küçük, karşılıksız jest kırbaç gibi hissettirdi. Bu tek, aptalca reddedilme karşısında kırılma ihtiyacım beni ezdi. Onu beklenmedik bir şekilde ve vaktinden önce kaybetmiş gibi hissediyordum.

Keşke seni yüzlerce kez daha kovduğunu hayal etmeye çalışsaydın, değil mi? diye alaycı bir ses içimden alay etti.

"Daha önce *Dövüş Kulübü'nü* izledin mi?" Boğazımı temizledim.

"Bu bir şaka mı? Kuşlar uçar mı?" Ağzına bir avuç M&M ve patlamış mısır atıp çiğnedi.

"Kuşa göre değişir. Devekuşları öyle değil."

Bana bakmak için döndü. Sanki bir akıl hastanesine aitmişim gibi kaşlarını çatarak bana baktığını görebiliyordum.

Öp beni.

Bana sahip çık.

Onlara bakıcıdan fazlası olduğumu göstereceğim.

Karanlık, erotik, acınası düşüncelerimi dile getirmek yerine esnedim ve ayağa kalkıp gerindim.

"Tuvalet molası. Yakında döneceğim."

"Şimdi mi? Her şey mahvolmak üzere." Hunter'ın gözleri büyüdü.

Kaçış yolu olarak Knight, Luna ve Hunter'ın oturmadığı boş koltukları geçerek daha uzun olan yolu seçtim.

"Brad Pitt'i üstsüz gördüm. Bu benim için filmin zirvesiydi. Bundan sonrası sadece yokuş aşağı gidebilir," diye mırıldandım kendi kendime.

Alt kattaki tuvalete indim. İşemem gerekmiyordu ama tazelenmek, yüzümü yıkamak ve aynada kendime bakmak için zaman ayırdım. Gri, omuzları açık bir elbise giymiş, kareli Vans'ımı kot ceketle eşleştirmiştim. Hâlâ rahattı ama tam bir züppe kıyafeti değildi. Turuncu elbisemi düzelttim

parmaklarımla saçlarımı okşayarak tuvaletten çıktım. Üst kata dönüp Knight ve Luna'nın aşkıyla ve Hunter'ın soğukluğuyla daha fazla yüzleşme fikri beni neredeyse şiddete yöneltiyordu. Ayrıca, buranın *perili* olduğu iddia ediliyordu. Görülecek çok şey vardı.

Koridor boyunca bir gezintiye çıkmaya karar verdim. Eski ve emperyalı, baktığınız her yerde elmas gibi parlayan düzinelerce altın ışık vardı. Kahverengi mermer sütunlar yerden ağaçlar gibi yükseliyordu. Oditoryumun birinci katına, Hunter ve arkadaşlarının beni göremeyeceği güvertenin altına adım attım. Kemerli tavan ve ayrıntılı süslemeler kalbime açıklayamadığım bir şey yaptı. Bu şehrin bir parçası, buranın tarihinin küçük bir parçası olduğum için gurur duyuyordum. *Ben de* buradaydım, diye düşündüm. Yüz yıl sonra, belki de iki yıl sonra, ben çoktan gittiğimde, başka biri tüm bunları görecekti.

Ama şimdi bu büyüün tadını çıkarma sırası bendeydi.

Sahneye doğru ilerledim, gölgelerin içinde hareket ederek diğerlerine görünmez oldum. Üst kata hızlıca bir göz attığımda Knight ve Luna'nın *hiçbir şey* görececek durumda olmadıklarını fark ettim. Luna'nın çiçekli elbisesinin kumaşının altında seks yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Şövalye'nin üzerinde bir dalga gibi hareket ediyordu. Hunter'ın gözleri hâlâ filmdeydi, soğuk ve öfke doluydu. Sahne arkasında, perdenin arkasında tökezledim, elimi her mobilya ve dekor parçasının üzerinde gezdirdim. *Fındıkkıran*'ın oynadığını tahmin ediyordum, çünkü sahne ekipmanında beyaz ve kırmızı çizgili girdaplı sütunlar, bir hava balonu ve bir Noel ağacı vardı. Elim, üzerine bir elbise örtülmüş basit bir tahta sandalyede durdu. Kumaşı kaldırıp burnuma götürdüm ve içime çektim.

Ter, polyester ve saç spreyi kokuyordu. Dev ekranda oynayan filmin beni sakladığını bilerek gözlerimi sıkıca kapattım. Tamamen korunuyordum.

Elbiseyi yerine koyarken, koltuğun üzerinde ölümüne okunmuş gibi duran buruşuk bir kâğıt parçasını elime aldım; bir şarkı olduğunu fark ettim.

Onun aşkı güneş gibiydi.

Orada olmadığına bile,

Bu, varlığının sona erdiği anlamına gelmiyordu.

Işınları tenini ısıtmadığına bile. Onun evrenini canlı tuttu.

Ve gece onu yalnızlığa gömdüğünde, kış onu hayatından çıkardığında bile.

*Onun geri geleceğini
biliyordu. O her zaman
dönerdi.*

Vedalaştıktan çok sonra.

Kağıdı göğsüme bastırdım. Başımı eğerek dudaklarımı şarkı sözlerine bastırdım. Tanrım, bana neler oluyordu?

Kâğıdın ellerimden alındığını hissettim. Gözlerim birden açıldı ve başımı kaldırdığımda Hunter'ı gördüm, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

Yumruğunun kâğıdı sıkıp yok edişini izlerken bakışlarımızı ilk ayıran ben oldum. Bu ironi karşısında hüznle gülümsedim. Bu kaderimizi kabullenmeye başladığım anlamına mı geliyordu? Yaklaşan vedamızla?

Hunter toplanmış kâğıdı omzunun arkasına atarak aramızdaki tüm mesafeyi bir adımda sildi. Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyordu; soluk gri bir takım elbise ve ipeksi, şarap kırmızısı bir kravat. Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Ona mantıksız bir şekilde kızgındım ve nedenini kendime bile itiraf etmekten çok korkuyordum.

Çünkü sadece stres atmak için yattığı bebek bakıcısı olmaktan memnun değildim.

Çünkü bir tanıdık gibi davranılmaktan daha fazlasını bekliyordum. Çünkü Knight ve Luna'nın sahip olduklarına bizim de sahip olmamızı istiyordum.

Soru sormak için tek kaşını kaldırdı.

Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Neredeyse merdivenlere varmışım ki Hunter parmaklarını bileğime doladı ve beni, bizi gözlerden koruyan, ağır ve kalın bir his veren bordo kadife perdenin arkasına çekti.

Burnunu yüzüme dayadı ve ürpererek içime çekti. "Sen böyle olduğunda, içimdeki meydan okumayı

Sen, *Aingeal Dian*."

Ona takma adımın ne anlama geldiğini defalarca sormuş olmama rağmen, Google'da aratıp kendim öğrenmeye hiç cesaret edememiştim. Hâlâ vaktimiz dolmadan bana gönüllü olarak söyleyeceğini umuyordum. Ayrıca, gizem hoşuma gidiyordu. Yollarımız ayrılır ayrılmaz muhtemelen bunu araştıracağımı biliyordum. O gittikten sonra her küçük ayrıntıyı takıntı haline getirecektim. Bu da bana, ailem eski yatak odamı yeniden düzenlediğinden beri daire aramaya başlamam gerektiğini hatırlattı. Erteleğim başka bir şey daha.

"Orada beni fark etmedin bile," diye itiraz ettim, parlak kırmızı allığımı gizleyen loş ışıktan memnundum. Onun sıcak, güçlü vücudu ile duvar arasına sıkışmışım.

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum," diye itiraf etti Hunter, dudakları kulağımın lobunu bulup kemirirken. Dudakları bir santimime dokunduğu anda vücudumun geri kalanını ürpertiyordu. "Benim hiç..." Durakladı, bizi nasıl etiketleyeceğini düşünüyordu.

Kız arkadaşın mı?

"Bayan arkadaş. Gerçek bir tane," diye bitirdi, ağzı boynumun kıvrımına doğru hareket etti, dili boynumda gezindi. "Dişlerimle kıyafetlerinin düğmelerini açmadan seninle nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum."

"Yani bana hiç ilgi göstermemeye mi karar verdin?" Nefesim kesildi ama konuşmaya devam ettim.

Ona dokunmadığımı, karşılık vermediğimi fark ettiğinde elimi tuttu ve bacaklarının arasındaki çıkıntıya koydu. Sertleşmişti.

Gözünün önünde arkadaşlarının kemiklerinin kırılmasını izledi. Kendini o kadar özel hissetme.

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" Dudakları benimkileri sıyırdı. Bir eliyle popomu kavrayıp beni duvara yasladı, diğer eliyle de elini içime sokabilmek için elbisemi yukarı çekti.

"Beni bok gibi hissettirdiğin için," diye karşılık verdim ve onu *orasından* sıktım. Çok fazla güç harcamadım ama nazik de değildim. Bunun onu hormonların neden olduğu sisten kurtaracağını umduysam, fena halde yanılmışım. Hunter gırtlığını yırtarcasına güldü, elimi pantolonunun içine soktu ve aletini tuttuğumdan emin olmak için parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

"Aferin kızıma. Yukarı ve aşağı, şimdi. Ovala, bebeğim."

"*Hunt*," diye mırıldandım ama yine de onu ovuşturdum. Ona boyun eğmiş olmaktan nefret ediyordum. Tek tesellim, bunu *onu* boşaltmak için yapmadığım gerçeği idi. Yaptım çünkü inanılmaz derecede ateşliydi. Biz, bu gece neredeyse sadece bize ait olan bu perili tiyatrodaki öpüşürken, Hunter bana açıkça seksten başka bir şey sunmazken, Luna'nın sahip olduğu şeye sahipmişim gibi davranarak kendimi kandırıyordum.

"Evet bebeğim," diye inledi, elime sürtünerek. "O hayaletlere nasıl yapıldığını göster. Casper pornosu sonuna kadar."

"Cevap ver Hunter. Neden beni görmezden geliyordun?" Daha da hızlanarak sordum, gözlerinin acı ve zevk içinde geriye doğru yuvarlanışını izledim. Hâlâ cevap vermiyordu, ben de yarı yolda durdum, elimi geri çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gözleri irileşti.

"Lanet olsun, Denizci! Ne yapmamı istiyorsun? Seni öpmemi mi? Seninle herkesin içinde öpüşmemi mi? Bu bizi fuck-buddies purgatory'den atardı."

Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz. Tonla param söz konusu. Senin kariyerin var. Bu iş neredeyse bitti. Neden eğlenceyi şimdi öldürelim?"

Sikiş arkadaşları.

Ağzının kelimeye şekil verme biçimi - kelimenin ağzındaki varlığı bile benim her santiminde şiddetli tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Sikeyim. Kankalar. Tek olduğumuz şey buydu. Birbirleriyle seks yapan arkadaşlar.

Hunter hiçbir şey olarak kalmamızı istedi, ya ben? Ben her şeyi istedim.

Sözlü bir cevap alamayacağını anlayan Hunter elini aramıza soktu, elbisemin altına daldırdı ve külotumu dizlerime kadar indirdi. Külotumun ne kadar ıslak ve mahvolmuş olduğunu fark ettiğimde ürperdim, özellikle de kavgamızın ortasında.

"Seni daha iyi hissettirmeme izin ver," diye fısıldadı ağzıma, beni bir kez daha öperek. Yavaş yavaş. Çok yavaş. Baştan çıkarmak için tasarlanmış.

"Bizi yakalayabilirler," diye fısıldadım.

"İzin ver. Bu onlara sana ne kadar ilgi gösterdiğimi gösterecek." Öne doğru eğildi ve külotumdan kurtuldu, tamamen aşağı çekti. Onları bir kenara attım, hâlâ spor ayakkabılarımın içindeydim. Hunter beni duvara doğru itti.

"Benim için bacaklarını aç," diye emretti. "Sen benim patronum değilsin..."

"Yemin ederim Denizci, itaatsizlik edersen ağzını öyle bir sikerim ki dişlerini kaybedersin."

Dizlerimi birbirinden ayırdım ve kendimi onun önünde açtım. Takım elbisesinin içinde dizlerinin üzerine çömeldi ve başparmaklarını kullanarak bacaklarımın arasındaki dudakları açtı. Dudaklarını bana yaklaştırdı, içine çekti, sonra içime taze, naneli bir nefes üfledi, üzerine çikolatamsı, M&M's kokusu serpiştirdi.

Titredim, ellerim omuzlarına doğru uçtu. "Tekrar yap," diye inledim. İçime tekrar üfledi ve ben daha fazlası için yalvararak havaya karşı sıkıldım.

"Söyle bana." Hunter başparmaklarıyla beni daha da genişletti ve beni gerdikçe baskıyı, hafif bir acıyı hissettim. "Gerçekten bana hayır diyebileceğini düşünüyor musun?"

Cevap vermedim, çünkü cevabım hoşuma gitmemişti. Sadece meydan okurcasına ona baktım, bana neredeyse hiç dokunmadan orgazm olmasına ramak kalmışken bile. *Hunter Fitzpatrick tehlikeli bir alışkanlık*, diye düşündüm. *Onu bıraktığım için mutlu olmalıyım.*

Tekrar içime üfledi, gözleri benimkilerdeydi.
Ellerim omuzlarından saçlarına doğru ilerledi ve yumuşak, ipeksi telleri
çekiştirdi.

"Daha fazla."

İki parmağını içime soktu, G noktama vurmak için yukarı doğru kıvırdı, etrafındaki ıslaklığımın sesi havayı doldurdu ve itmeye başladı. Yavaşça. O kadar yavaş ki öleceğimi sandım. Bunu yaparken gözleri benimkilerden ayrılmadı, yüz ifadesi ciddiye.

"Daha hızlı," diye
mırıldandım. Başını
salladı.

"Bu cezalandırıcı bir orgazm, ödüllendirici bir orgazm değil, Denizci. Bu işi bırakma fikrini aklına getirmeden önce bunu düşünmeliydin."

Başını bacaklarımın arasında tutarak ve kıcımlı yerde oynatarak duvara doğru çöktüm, hızımı kendim artırmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Hunter ellerinden birini karnımın alt kısmına bastırarak beni yerimde sabitledi.

İnledim. "Daha fazlasını
istiyorum." "Belirt," diye
neredeysen havlıyordu.

Bizi gizleyen büyük ekranda oynayan sahnede bir kargaşa vardı. Brad Pitt ve Edward Norton mutlu kampçılar değildi. Bulunmaktan kurtulduğumuzu sanmıştım.

"Benimle seks yap." Utancımı yuttum.

"Bzzzz," dedi. "Yanlış terminoloji. Şimdi düzgün bir yirmi birinci yüzyıl hatunu gibi söyle."

"Becer beni," diye fısıldadım, aşağı bakarak.

Yaklaştığını bildiği için adımlarını hızlandırdı. "Daha
yüksek sesle." "Sik beni." Sesimi yükselttim.

"Seni duyamıyorum," diye şarkı söyledi.

"*Siktir et beni*-" diye bağırmaya başladım ama ben daha bağıramadan üstüme çıktı, kemerini çözdü ve kendini içime soktu. İlk kez prezervatifsiz girmişti ve onun sıcak, ipeksi etinin içimde yarattığı hisle gözlerim büyüdü. Omzuna doğru inledim, o hareket etmeye başladığında sırtını tuttum.

Kafamın arkasında bir yerlerde, o konuşmayı yaptığımız için mutluydum. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında olan. Bu resmi bir şey değildi -Hunter Boston'a geri döndüğünde babasının onu test yaptırmaya zorladığından şikâyet etmişti- ama yine de klamidyanın yakın geleceğimde olmadığını bilmek güzeldi.

Hızlı, vahşi, sarsıntılı ve tamamen ritimsiz bir şekilde pompaladı. Hunter'ın a l l ş l k olduğum birkaç hareketi vardı. Ben buna

Striptizci hareketi, yumuşak porno filmlerindeki gibi yumuşak, dalga benzeri bir hareketle girip çıkıyordu. Sonra beni uzandıgımız yüzeye çivilediği ve hızlı, derin, cezalandırıcı itişlerle içime pompaladığı frat-boy hareketi vardı. Bu ikisi de değildi. Bu gece sanki her an buharlaşıp havaya karışacağımı düşünüyormuş ve bu gerçekleşmeden önce serbest kalması gerekiyormuş gibi içime girdi.

Beni kesiyormuş, daha da kırıyormuş gibi hissettim ve karşılık vermeye karar verdim. Çiğ tırnaklarımı omzundan göğsüne doğru geçirdim, onu ittim ama tam olarak değil.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım ve o da beni dil ve diş dolu pis bir öpücükle susturarak cevap verdi.

Ama söylediklerimde ciddiydim. Bana hissettirdiklerinden, incinmek zorunda kalmadan hayatımı sorunsuzca sürdürme planımı mahvetmesinden nefret ediyordum. Beni ailesinin kelebek bahçesinde onunla birlikte boğulmaya davet etmesinden nefret ediyordum ve aptal bir kız olduğum için bunu yaptım.

Şimdi havaya ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi kesmek için yüzüne sert bir tokat attım. Şok olmuş bir şekilde geri çekildi, ama tam içimden çıkmak üzereyken çıplak popo yanaklarından tuttum -onunla ilgili tek çıplak şey buydu, ikimiz de tamamen giyiniktik- ve onu daha da içime soktum.

"Hayır. Bana bir orgazm yaşat ve sonra beni yalnız bırak. Ciddiyim, Hunter. İşimiz bitti."

O anda yüzünde bir şeyler değişti.

Bir gün yatağında birlikte uzanırken Hunter'ın bana söylediği önemli bir şeyi hatırladım.

"Hiçbir zaman bir kadınla kalmadığım doğru ama kadınların benimle kalmadığı da doğru. Annem beni ihmal etti. Dönen dadı kapıları da yardımcı olmadı. Tek kız kardeşim beni aramadan önce babamdan izin isterdi çünkü babam ona kötü örnek olduğumu söylemişti. Beni fark eden her hatun ya yüzümü sikmek ya da cüzdanıma ulaşmak isterdi. Kadınlar benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyor, ama gerçek şu ki ben de onlar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum."

Onunla birlikte bile olmadan onu terk ediyordum, en nefret ettiği kavramla oynuyordum - onu beklenmedik bir şekilde terk eden kadınlar.

Ve mutlu değildi.

Hunter tekrar tekrar içime girdi, bedenimde uyandırdığı zevk ruhumda hissettiğim keskin acıyla çelişiyordu. İstiyordum ki

Ama onun mutluluğu için kendi mutluluğumu da feda etmek istemiyordum.

Doruk noktası beni ileri geri sallamaya başladığında, öfori uzuvlarımı yıkarken, onun içimde titreştiğini ve seğirdiğini hissettim. Çekildi, şişmiş kırmızı sikini avucunun içinde tuttu ve saçlarımı geriye doğru çekerek boynumu uzattı. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Tıpkı benim gibi kokan ıslak sikinin ucunu saç çizgime bastırdı ve fişkırarak boşalırken yüzümden aşağı doğru kaydırды, yüzüm boyunca döllerinden bir çizgi oluşturdu. Ağzımda durdu, tek kaşı eğikti, gözleri onu reddetmem için bana meydan okuyordu.

İtaatkâr bir şekilde ağzımı açtım ve o da iterek ağzımın içinde bitirdi.

Başımı arkaya eğdim, boğazımın arkasına çarpmasına izin verdim, sonra yutkundum.

Hunter hızla ayağa kalktı ve kemerini bağladı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı - sert bir şey, şüphesiz pişman olacağı bir şey
-Bizi saran bordo kadife perde aralandı.

"Vay be," diye ıslık çaldı Knight. Sahnenin kenarında durdu ve bizi yavaşça alkışladı.

Luna onun yanındaydı, ağzını kapatmış, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu bir şey mi? Mutlu sonla biten bir bebek bakıcısı mı?" Knight sırtıttı.

Yüzüme o kadar çok kan hücum ettiğini hissettim ki patlayacağımı sandım.

Hunter arkasını dönüp gitti, en iyi arkadaşına cevap verme ya da beni yerden kaldırma zahmetine bile girmedi, döllerı hâlâ çenemden damlıyordu.

Nineteen

Hunter

Havaalanında Knight ve Luna'ya el salladıktan sonra Sailor'ın arabasıyla eve döndüm ve tekerleği yuvasından çıkarıp pencereden dışarı atmamak için kendimi çok zor tuttum.

Bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken bu anlaşımdan vazgeçmek mi istedi? Evet. Hayır. Hayır. Bunu da onu da sikeyim.

Gerçekten. Yapacaktım. Cezalandırarak. Çünkü o böyle seviyordu ve ben de onun güvensizlikleri seks hayatımı etkilemeye başladığında sınırı çizmiştim. Kahretsin, ona ne yapacağımı düşünmekten sikimin ucundan dokuzuncu sınıf tarzı ön sperm sızıyordu.

Dün gece tiyatrodan eve döndüğümüzde, kendimi tutamadım. Herkes uyuyana kadar bekledim, telefonu aldım ve Cillian'ı aradım. Sesi kalabalık bir restorandaymış gibi geliyordu, ama bu hiç mantıklı değildi, çünkü saat çok geç olmuştu. Arka plandaki herkes Fransızca konuşuyordu. Ona durumun ciddi olduğunu söylediğimde nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve dışarı çıktı. Kıyıya vuran dalgaların sesi kulaklarımı doldurdu. Hangi cehennemdeydi? Cannes'da mı? Monako'da mı? Lanet olası cennette mi?

"Ölüyor olsan iyi olur ya da ağzın bir silahın namlusuna sarılmış halde konuşuyorsun. Saat sabahın üçü." Bir sigara yakarken çakmağının titrediğini duydum.

Puro. Kardeşim esrar ya da sigara kullanmazdı. Sadece Danimarka Kralı purosunu içti.

Boston'da saat sabahın üçü olabilirdi, ama nerede olduğu önemli değildi. Avrupa'da mıydı? Da'nın Gulfstreamer'ını mı kullandı? Egzotik bir amcık uğruna binlerce Nefilim'in karbon ayak izini bırakmanın yolu. Bir de aramızda kötü şöhreti olanın ben olduğumu düşünürdüm.

"Hüsnükuruntu, kardeşim. İyimser olmak sana yakışmıyor." Onun düz çizgi sesini uyarladım.

"Sadede gel," diye tısladı.

Durakladım.

"Önce beni ispiyonlamayacağına söz ver."

Burada büyük bir risk alıyordum ama bu konuda konuşacak kimsem yoktu. Knight anlamazdı. Luna'ya aşık olduğunu daha bezden çıkmadan anlamıştı, umutsuz bir romantikti. Vaughn da anlamazdı. O kadar soğuktu ki kendi annesini sevdiğinden bile şüpheliydim.

Bu da beni kardeşimle baş başa bıraktı. Rahat bir ortam: ölümcül derecede sosyopat, ama normal bir insan gibi taklit etme ve düşünme yeteneğine sahip.

"Söyleyeceğin şeyi sana söz verecek kadar önemseydiğimi düşündüren nedir?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

Cuntcuntcunt.

"Öldür," diye uyardım.

"Devam et, *ceann beag*. Dedikodu bana göre

değil." *Her şey sana yakışmıyor*, diye

düşündüm acı acı. "Dadıyı beceriyorum," diye

itiraf ettim, açık açık.

İtirafım büyük bir sessizlikle karşılandı. Aramanın hâlâ devam edip etmediğini görmek için telefonumu kulağımdan çıkardım. Açıktı. Bir an için, Da'nın beni beş parasız bırakmasına yetecek *kadar* cephaneyi kendiliğinden üvey kardeşime -tam *nefret ettiğim kişiye*- verdiğime pişman oldum.

Sonra Cillian konuştu. "Hikâyenin devamı var mı, yoksa bu apaçık ortada olan bir tema gecesi mi?" diye karanlık bir şekilde homurdandı.

"Bekle, şaşırmış

görünmüyorsun." "Çünkü

şaşırmadım."

"Nereden biliyorsun?" Kanepede doğruldum. Herkesin kapısı kapalıydı, bu yüzden duyulma tehlikem yoktu.

"Senin hakkında beni aradığında kalbine girmenin yolunu bulduğunu anladım. Ve bir kadının vücuduna girmek için sahip olduğun tek alet

sikindir. Hesabı yaptım."

"Sence babam biliyor mudur?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece aletin vahşi batıdaymış gibi her yere fırlamamasını istiyor ve sen sakın görünüyorsun."

"Bunca zamandır başka kimseyle yatmadım. Ayrıca ayığım."

"Umurumda değil. Devam edin. Zamanım çok değerli." Cillian purosunu duyabildiğim yumuşak bir gümbürtüyle fiskeledi. Çıktığı restorandan gelen müzik sesi bir an için yükseldi, o sırada biri kapıyı iterek açtı ve ona Fransızca seslendi. Adam da ona Fransızca cevap verdi. Kadın kıkırdadı ve kapıyı kapattı.

Başımı salladım. Ona kahvaltıda ne istediğini sormuştu. O da kızın adını söyledi, Rachelle. Boston ve Paris arasındaki saat farkını Google'da arattım. Orada saat sabah dokuzdu. *Şerefsiz*. Başımı salladım.

"Her neyse, o taşınana kadar bu saçmalığı sürdürmemiz gerekiyordu ama şimdi ayrılmak istiyor."

"Ve?"

"Ve tekrar bekâr kalmak istemiyorum!" Tersledim. *Aptal*.

Kardeşim kıkırdadı. Çok az şeyi benim sıkıntım kadar zevkli bulurdu. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Cali'den arkadaşım nişanlısıyla buradaydı. Onlar buradayken onu görmezden geldim. Konuştuğumuzda da ona bunun geçici olduğunu hatırlattım. Sanırım buna seks arkadaşı arafı demiştim."

"Bir de romantizm öldü derler," dedi alaycı bir tavırla.

"Siktir git."

"Boston'da hoşnutsuzluk yaşamayan tek kişi olduğuma inanmaya başlıyorum," diye şaka yaptı. "Arkadaşlarınız Todos Santos'taki kirli geçmişinizden bahsetmiş olabilir mi?"

Sailor'ın orada olmadığını düşündüğümüzde Knight'ın Luna'ya anlattığı hikâyeyi düşündüm ve bir hırıltı çıkardım.

"Benim bir oyuncu olduğumu biliyordu." Teorisini reddettim, ama gerçekten de onu beni ektiği için suçlayabilir miydim? Hafta sonu felaketti.

"Tek eğlence kaynağınızın o olduğu ve sosyal hayatınızın hiç olmadığı bir şehirde unutmak kolaydır."

"Şimdi ne yapacağım?" "Yere kapan."

"Siktir et onu."

"Bu da bir seçenek ama çatınızın altında uyuyan kızıl saçlı güzel kadar zevkli değil." Kill'in boğuk sesi sertleşti.

Onun güzel olduğunu mu düşünüyordu? Bu beni aynı anda hem aptalca gururlu hem de aptalca kızgın hissettirdi.

Benden bir inilti daha çıktı. "Gitmem gerek. Bilgin olsun, hiç yardımcı olmadın," dedim.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, denemedim."

Önce telefonu kapattı ama bir saniye sonra bir mesaj gönderdi.

Ona dokunmamamı söylemiştim.

Şimdi, iki gün sonra, işte buradaydım, kapıyı iterek açtım, Sailor'ı mutfakta bulmayı bekliyordum, somurtuyordu, bir özür bekliyordu (neden tekrar özür diliyordum?), yatağına sıçmışım gibi bana bakıyordu - Knight ve Luna'nın kalışının geri kalanında olduğu gibi. En kötüsü de özür dileyecek *olmamdı*. Trader Joe'dan çiçek almıştım.

Hatta *bir piliç almak için* Google'da *en iyi çiçekleri* bile araştırdım. Bu şeye *emek* verdim.

Ama Sailor burada değildi. Daire boştu. Mutfak adasına doğru yürüdüm, çiçekleri tezgâha bıraktım ve en kötüsünü hayal ettim -son beş ayı bir kenara atıp beni terk edecek türden biriydi- o sırada mutfak adasının üzerinde bir kâğıt parçası fark ettim.

Onu aldım.

Hunt,

Lana erkenden şehre geldi. Acil bir toplantı için Crystal'ı görmeye gittim, sonra da GW kapağını aldığımı öğrendim. New York'a uçuyorum ve birkaç gün içinde döneceğim. Babana haber verdim.

İyi ol.

Denizci

Dişlerimi öyle bir sıktım ki toza dönüşmediklerine şaşırdım.

Sevgili dadım olmadan iki gün sıfır gözetim altında kaldım ve tek istediğim onu geri almaktı. İroni gözümünden kaçmamıştı. En şeytani cazibem aynı çatı altında, kuzu postuna bürünmüş bir kurt olarak yaşamaktı. Cebimden telefonumu çıkardım ama rehberimde onun adına bakarken bunun telefonda yapmak istediğim bir konuşma olmadığını fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, bu *hiç* de yapmak istediğim bir konuşma değildi.

Ayrıca, belki biraz ayrı kalmak bize iyi gelirdi. Belki kafasını toparlar ve birbirimize ihtiyacımız olmadığını görmesini sağlardı. Belki *bana* Denizci'nin ne olduğunu hatırlatırdı: geçici bir çözüm. Onun hakkında konuşmuş ve davranışlarını analiz etmişim -zalim kardeşimle, daha az değil- bu da bu işin çok ileri gittiği anlamına geliyordu.

Bunu düşündükçe, burada olmadığı için daha çok mutlu oluyordum. İyi kurtulduk.

GW kapağını çekerken eğleneceğini umuyordum ama heyecanlanmadı bile. için.

Belki de yapardı. Sailor kendine yalan söyleyerek iyi iş çıkardı.

Şöhretten nefret ederdi.

Röportajlardan nefret ederdi. Göz önünde olmaktan nefret ederdi. Ve son zamanlarda okçuluğun kendisini de küçümsediğinden şüpheleniyordum. Otomatik pilota çalışıyordu.

Burun deliklerimin öfkeyle alevlendiğini hissederek çiçekleri kaptığım gibi çöp kutusuna ittim, ayağımla sıkıştırdım ve mutfağın her tarafına yarı tekme attım.

Dizüstü bilgisayarımı kaptım ve odama çekildim, planım biraz Tayland yemeği yemek ve Syllie'nin kayıtlarını dinleyerek sonunda o pislik hakkında suçlayıcı bilgiler bulmaktı.

Lanet olası *dadı* olmadan.

Kayıttan dört saat sonra turnayı gözünden vurdum.

Sesine bakılırsa, biriyle yüz yüze görüşüyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ama ondan önce bir buçuk saat boyunca araba kullandığını duymuştum, yani muhtemelen Boston dışındaydı. Yolda kıpır kıpırdı, sık sık radyo kanallarını değiştiriyor, iç çekiyor ve trafiğe küfürler savuruyordu. Karısını iki kez aramış ve her ikisinde de ona ne söylemek istediğini unutmuştu. Kill onu bir kez Maine'deki rafineri gezimizle ilgili bazı ayrıntıları öğrenmek için aramıştı. Sağlık ve güvenlik hataları konusunda onu çapraz sorguya çekmişti. Oradaki makinelerden üçü bozulmuştu. Hepsi bana anlamsız geliyordu. Tuz giderme üniteleri. Vakum distilasyonu. Amin gazı arıtıcı. Bildiğim tek şey, bu bokun dokunmak istemediğim bir şeye benzediği idi. Sonra

Sylvester telefonu kapattı, direksiyonu tekrar tekrar yumrukladığını duydum, *lanet olsun* diye mırıldandı.

Arabasının kapısını çarparak kapatmış (arabaya yerleştirdiğim takip cihazıyla nereye gittiğini kontrol etmeyi aklıma not etmişim) ve bir yere girmişti. Sessizdi, toprak yapraklarla çıtırdıyordu. Biriyle konuşuyordu. Erkekti. Sesi daha yaşlı geliyordu ve buralı değildi. Kalın, Doğu Avrupa aksanı. Rus olabilir. Yine de İngilizcesi kusursuzdu, kelimeleri ölçülüydü.

"Plana ne kadar uyuyoruz?" Syllie burnunu çekti.

Volta atıyordu, bunu söyleyebilirdim. Saatler boyunca kayıtlarını dinlemek, onun konuşma şeklini, yürüyüşünü ve gergin olduğunda kalemini art arda tıklamasını tanımama yardımcı olmuştu.

"İlerleme kaydediyoruz, ancak daha önce de söylediğim gibi bu sofistike bir operasyon ve dikkate alınması gereken pek çok şey var. Yedi olası senaryo için planlama yapıyoruz. Operasyonda yer alan kişiler, başlarına bir şey gelmesi halinde ailelerine tazminat ödeneceği konusunda güvence istiyorlar."

"Ve tazmin edilecekler," diye tersledi Syllie. "Fitzpatrick'ler yolumdan çekildiği sürece."

"Korkarım bundan daha fazla güvenceye ihtiyaçları olacak. Şüpheli oldukları için onları suçlamıyorum. Her gün bir dilenci bir kralı tahttan indirmeye çalışmıyor." Doğu Avrupalı adam dilini şaklattı ve çakmağın çıkardığı sesle bir sigara yaktı.

"Bu da nereden çıktı?" Syllie tükürdü. "Anlaşmamızın detayları çoktan imzalandı ve üzerinde mutabakata varıldı."

"Anlaşmalar değişir. Risk büyüktür. Ödülünüz ise daha büyük."

"Peki ya sözleşme?" Sylvester bu noktada muhtemelen ağzından köpükler saçıyordu.

"Herhangi bir kağıt parçası kadar iyi. Henüz bir kuruş bile ödemediniz ve onlar da henüz planınızı uygulamadılar. Hâlâ cayabilirler. Şu anda öyle görünüyor."

"Ortalıkta hediye edilmeyi bekleyen milyonlarım olduğunu mu sanıyorsunuz? Royal Pipelines'ın sonuç olarak kaybedeceği para miktarını düşünün. En az 200 milyon dolar zarardan bahsediyoruz, yasal masrafları saymıyorum bile. Hissedarlarımızdan bahsetmiyorum bile. Wall Street için kara bir gün olacak."

Yatağında dik oturdum ve yarısı boş Tayland yemeği kutularının kalçalarının üzerinde durdukları yerden halıya dökülmesine neden oldum. Umurumda bile değildi. İhtiyacım olan şey buydu; bir tür itiraf, Syllie'nin bir şeyler planladığına dair bir kanıt. Ve planlıyordu. Garip bir şekilde, bu bilgiyle koşturmak istediğim ilk kişi Da ya da Kill değildi. Sailor'dı. Bu da ne kadar korkak olduğumu gösteriyordu çünkü onun bu oyunda hiç payı yoktu. Ama bunu başardığım için ne kadar gurur duyacağını biliyordum.

Bu kadar, pislik. Geri döndükten sonra bile bu kaltaktan vazgeçmeyeceksin. Onu sisteminden çıkarman gerek.

"Kazandıklarınızın çok küçük bir kısmını kaybedeceksiniz." Syllie ile konuşan adam sigarasından bir nefes çekti. "Ve karşılığında dünya ayaklarınızın altında olacak. Rafineri çalışanlarının maaşlarına zam yapmamanız için bahaneniz Wall Street simsarlarının merhametini uyandırmaksa, başka bir taktik denemek isteyebilirsiniz."

"Ne soruyorsun?" Babamın sağ eli karşılık verdi. "Sadede gel."

"Önümüzdeki üç yıl boyunca her biri üç milyon dolar istiyor, işaretlenmemiş Bitcoin olarak ödenecek, böylece uygun gördükleri gibi ticaret yapabilecek ve yeniden satabilecekler. Bana gelince, Royal Pipelines'dan önemli miktarda hisse istiyorum. Onları koştur olarak satın alacağım ve siz de parayı arka kapıdan bana geri vereceksiniz."

"Önemli olarak neyi görüyorsunuz?"

"Yüzde on beş benim başlangıç noktam." "Bu bir şaka mı?"

"Korkarım mizah benim güçlü yanımdır değil."

Sessizlik oldu ve sonra biraz tartıştılar. Sonunda bir anlaşmaya varamadılar ama Doğu Avrupalı herifin Syllie'nin taşaklarını mendeneye aldığını görmek kolaydı. Syllie tepinerek arabaya dönüp kapısını çarptığında dinlemeyi bıraktım.

Bunu Cillian ve Da'ya götürmek, yüzlerine vurmak ve başından beri haklı olduğumu söylemek istedim. Aslında, ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokmuş ve içinde kayıt olan USB'yi ön cebime atmıştım ki, kapının yarısına geldiğimde Cillian'ın ne dediğini hatırladım.

Bu benim halletmem gereken bir operasyondur. Benim savaşımdır.

Başlamıştım ve bitirmem gerekiyordu -öldürmeye giden bir avcı gibi.

Sylvester Lewis'in bir şeylerin peşinde olduğunu bilsem de, henüz bulmacanın tüm parçalarına sahip değildim. Açığa çıkarılacak daha çok şey vardı. En kötüsü de, ben

Syllie'nin çok becerikli bir adam olduğunu biliyordu ve pürüzsüz diliyle bir şekilde bunu çevireceğinden korkuyordu.

Hayır. Bekleyecek ve onunla kendim uğraşacaktım.

Royal Pipelines'daki yerimi hak edecektim.

Athair'e onun olduğumu gösterecektim.

OceanofPDF.com

Twenty

New York' tan sonra yapmak istediğim son şey havaalanından doğruca okçuluk kulübüne gitmekti.

Bütün gün topuklu ayakkabılar üzerinde durmaktan ayaklarım su toplamış, yüzüme sürdükleri makyaj yüzünden cildim çığ kalmış, saç spreyi ve çekiştirmeler yüzünden kafa derim yanmıştı. Üç saat boyunca oturup okçulukla hiçbir ilgisi olmayan soruları yanıtladıktan sonra New York'taki eğitim seansımı kaçırdım. Her şey kaotik ve anlamsız geliyordu. Sporcu olmak ne zamandan beri gerçek sporla değil de şöhretle ilgiliydi?

Ama Junsu onunla kulüpte buluşmam için ısrar etmişti. Aramız o kadar gergindi ki, onu yatıştırmanın uyumaktan daha önemli olduğunu düşündüm. Ayrıca, içimde büyük bir parça Hunter'la tekrar yüzleşmek istemiyordu. Son birkaç gündür ondan haber alamıyordum.

Beni havaalanından alan babamdan beni doğruca kulübe götürmesini istedim. İtiraz etmedi, ancak oraya giderken kaşlarının arasındaki kesme işaretlerini görebiliyordum. Uzanıp parmaklarımla düzeltmek için can atıyordum.

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle bari," diye homurdandım kulübe giden sokağı dönerken.

Annemle onun benim için endişelendiklerini biliyordum. Onlara yaz dönemi hakkında bir cevap vermemiştim. Sadece o konuşmayı yapmamışız gibi davrandım, kafamdaki tıka basa dolu inkar çekmecesine ittim.

Seks arkadaşı araft. Hayat araft. Aynı fark.

"Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun." Babam gözlerini yoldan ayırmadı, çenesi seğiriyordu.

Büyürken, dünyanın geri kalanı için çok zorlu ve korkutucu görünen babamın, kendi hayatım söz konusu olduğunda bana oldukça özgür bir saltanat vermesi beni hep şaşırtmıştı. Bir keresinde ona bunu sorduğumda şöyle demişti: "*Seni hata yapmaktan alıkoyamam, çünkü o zaman onlardan asla ders alamazsın. Dünya zor, acımasız ve çoğunlukla adaletsiz. Bizim işimiz onun içinde yolumuzu bulmanın bir yolunu bulmak. Sizi ne kadar korursam, hayatta kalma şansınız o kadar azalır.*"

Kırmızı tuğlalı binaların, küçük kafelerin ve saksı bitkilerinin yanından geçerken emniyet kemerimi kurcalayarak, "Çünkü yapmadım," diye itiraf ettim. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Sonbahar kışa dönüşmüştü. Mevsimler ve onlarla birlikte hayatımın koşulları da değişiyordu. "Ama yapacağım. Artık Lana da burada olduğuna göre, tek ihtiyacım olan şey Olimpiyatları hak ettiğimi kanıtlamak. O zaman nihayet ayağımı gazdan çekebilirim."

"Son on yılda yaptığın gibi mi?" diye takıldı direksiyonu boğazlayarak.

"Hatalarımdan ders çıkarabilmem için kendi hatalarımı yapmama izin vermeye ne oldu?"

"Hatalarından ders çıkarmaya ne oldu? Kendini öldürüyorsun," diye karşı çıktı. "Ve seni böyle görmek anneni öldürüyor. Omzunda bir çip ve kanıtlaman gereken bir şey var diye dul kalmayacağım. Belli ki Fitzpatrick'in oğlu senin üzerinde istenen etkiyi yaratmamış."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm ve çenemin düşmesini engellemeye çalıştım.

"Affedersiniz?"

Gömleğinin kollarını yukarı sıyırdı. "Görücü usulü bir ilişkinin annen ve benim için olduğu gibi senin için de işe yarayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım," diye homurdandı, sesinde özürden eser yoktu.

"Hunter ve benim bir ilişkimiz yok," diye yalan söyledim. Belki de. Bu noktada ne olduğumuzu kim bilebilirdi ki?

Babam zamanında annemi bir şekilde, bir şekilde, *tamamıyla* kaçırmış ve onunla evlenmişti. Aşık olmayı beklemiyorlardı ama delicesine aşık olmuşlardı. Yine de *bunun* normal olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

"Fitzpatrick'in yemek masasında oturduğum yerden kesinlikle öyle görünüyordu."

"Hunter bekâr," diye ısırdım.

Babam yan gözle bana baktı, düşmanlarından esirgediği o sıkılmış, şaşırtıcı derecede küçümseyici bakışını attı.

"Bana yalan söyleme evlat. Ben hayatımı saçma radarımla kazanıyorum ve senin anlattıkların berbat."

"Yani beni Fitzpatrick'e teslim ettiniz çünkü bunun beni gevşeteceğini mi düşündünüz? Gözlerimi dünyanın harikalarına açacağını düşündüğün için mi?" Alay ettim, dehşete düştüm.

Maserati'yi kulübün önünde parka çekti ama motoru durdurmadı. Ben bir şey yapmadım. Junsu bekleyebilirdi. Babamın beni kabuğumdan çıkarmak adına pezevenklik yaptığı gerçeğini sindirmekle meşguldüm.

Babam elini tuzlu biberli saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak orta konsola baktı.

"Doğru yönde bir itmeye ihtiyacın vardı. Hâlâ da var. Erkek delisi olmamak iyidir ama dünyayı sonsuza kadar görmezden gelemezsin. Hiç aşık olmadın. Beau bir aşk değildi. O lanet bir *sakaldı*. Hiçbir şey yapmaya, bir şey olmaya, bir meslek edinmeye hiç ilgi duymadın. Seni dünyaya tanıttacak birine ihtiyacın vardı. Hunter'ın bunu yapacak adam olması gerekiyordu."

Hunter o adamdı, diye düşündüm acı acı. Onun sayesinde Ash'e sahip olmuş, kendimi nasıl ileriye taşıyacağımı, kendime nasıl inanacağımı öğrenmiş ve Junsu'ya karşı durmuştum. Onun sayesinde süslenmeye ve nasıl görüldüğüme dikkat etmeye başlamıştım. Hunter beni evden dışarı restoranlara, tiyatroya, arkadaşlarıyla ve ailesiyle tanışmaya sürükledi. Beni ufacık hayatımdan daha büyük bir şeyin parçası yapmıştı. Bunu inkar edemezdim. Ve Hunter, tıpkı ailem gibi, yaptığım şeye olan takıntımdan nefret ediyordu - Olimpiyatlara olan tünel vizyonlu arayışımdan.

"Öyle," diye mırıldandım, şimdi kucağımdaki ellerime bakıyordum. Babam şaşkınlıkla bana baktı.

Boğazımı temizledim. "O adam o. O beni değiştirdi baba. Belki annemle senin umduğunuz kadar hızlı ya da tam olarak değil ama değiştirdi. Birlikte yaşamaya başladığımızda olduğum kişi değilim."

"O zaman neden hâlâ bu haldesin?" şaşkınlıkla bana baktı.
Tam bir erkekti.

"Ne gibi?"

"Yine de..." Bana doğru eliyle işaret etti. "Tüketilmiş. Takıntılı.
Sen."

"Çünkü o kadar da siyah ve beyaz değil. Ve her neyse, biz birlikte değiliz- birlikte." Yanaklarımın ısındığını hissettim. Onca insan arasından babamla bu konuyu konuştuğuma inanamıyordum. Drakula'dan randevu tavsiyesi almak gibiydi. "Benimle ciddi değil," diye itiraf ettim, sesim istediğimden daha yumuşak çıkmıştı.

"Annen beni yapmadan önce evlenilecek biri değildim. Sabırlı ol." Bana nadir bir gülümseme gönderdi ve saçlarımı karıştırdı. "şimdi defol git, tatlım. İşim var."

Kıkırdadım, yolcu kapısını iterek açtım ve New York'ta geçirdiğim birkaç günden daha fazla enerjiyle dışarı çıktım.

"İyi şanslar,
bebeğim."

"Teşekkürler
baba."

Kulübün resepsiyon görevlisi Bill, Junsu'nun beni ofisinde görmek istediğini ama biraz gecikeceğini söyledi.

"Evde acil durum. Birazdan burada olur. Hemen içeri gir." Bill sahte bir yumrukla omzuma merhaba dedi.

Bavulumu onun tezgâhına doğru yuvarladım. "Teşekkürler. Bunu burada bırakmamın bir sakıncası var mı?"

"Keyfine bak." Omuz silkti ve önündeki masanın üzerine eğilip dizüstü bilgisayarında solitaire oynamaya geri döndü.

Junsu'nun ofisine yürümek ürkütücüydü, ölüm sırası gibiydi. Benden mutsuz olduğunu ve giderek uzaklaştığımızı biliyordum. Tanıdık koridor daha dar, hava daha boğucuydu. Babamın haklı olduğunu fark ettim. Hunter'a geçmişi yüzünden kızmayı bırakıp ona adil bir şans vermenin zamanı gelmişti. Belki de ben

birbirimizi görmeye devam edecektik. Belki de -sadece belki de- Hunter anlaşmamızla ve bunun geçici olduğuyla ilgili tüm o şeyleri benim kendime son kullanma tarihimiz olduğunu hatırlatmamla aynı nedenden dolayı söylemişti: kendini incitmemek için.

Altı aylık planımıza karşı gelmem için beni cesaretlendirmek için.

Gerçek şu ki, son birkaç aydır Hunter Fitzpatrick'ten başka olmak istediğim bir yer yoktu. O benim evimdi, evrende beni anlayan küçük bir köşeydi.

Bill'in orada olmadığını söylediğini hatırlamadan önce Junsu'nun kapısını çaldım. Kapıyı iterek açtım ve içeri bir adım attım.

Donmuş.

Nefesini içine çekti.

Önce ciğerlerim çöktü, sonra gülümsemem. Her seferinde bir tuğla. Sistemim kapandı, boğazım kurudu ve kalbim...

Bir ritim atladı... hayır, iki, üç ritim sonra göğsümde şiddetle çarpmaya başladı, çaresizce dışarı fırladı ve sudan çıkmış balık gibi çaresizce yerde çırpındı.

"Yüce Tanrım!" Çığlık boğazımı yaktı.

Hunter çıplak bir halde Junsu'nun sandalyesinde oturuyordu. Lana onun üstündeydi ve dar beline sarılmıştı. Üzerinde *onun* gömleği vardı ve görünüşe göre altında hiçbir şey yoktu. Sırtı dönüktü ama gür, kumral saç uzantılarını fark etmemek mümkün değildi. Kolları adamın boynuna sahiplenici bir şekilde sarılmış, yüzü adamın göğsüne gömülmüştü.

Kusmak istedim.

Lana başını bana doğru çevirdi, dudakları beni bıçak gibi kesen vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunca zaman sonra onu bu kadar yakından görmek Echinda ile yüz yüze gelmek gibiydi - yarı kadın, yarı yılan, *tamamen* zehir.

"Tüh, bu senin miydi?" diye mırıldanarak manikürlü, çıplak renkli tırnağını Hunter'ın ince çenesinde gezdirdi. Hunter ayılarak onun dokunuşunu geri çevirdi.

Bir adım geri attım. Geçici olarak.

"Siktir." Ayağa fırladı. "Denizci, bekle!"

Siktir gerçekten.

Pantolonu üzerindeydi -küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Lana bir patates çuvalı gibi yere düştü ve o da bana doğru gelirken sanki bir pislikmiş gibi Lana'nın etrafından dolaştı. Arkamı döndüm ve koştum. Yürümedim, koştum. Bana ulaşırsa, yüzümdeki her şeyi göreceğini biliyordum, çirkin, acınası gerçeğimi

Ona karşı hislerim. Elimde kalan tek şey gururumdu. O bunu anlamıyordu.

Kalbim belki, ama gururum değil.

Hunter beni kovaladı, ayak sesleri koridorun duvarlarında çınlıyordu. Ne yaptıklarını düşündüm, korkunç sahnenin ardındaki hikâyeyi bir araya getirdim. Adamın gömleği üzerindeydi, bu da bir noktada onunla çıplak olması gerektiği anlamına geliyordu. Seks yapmışlardı; pis, samimi, sert bir seks. Ondan ne kadar nefret ettiğimi *bildiği* zaman. Lana ve benim aramdaki kötü kan bir nehir gibi akıyordu ve Hunter bu nehirde yıkanmıştı. Ona kışımı teslim etmişti. Bana ihanet etmişti.

"Durun! Bırak da açıklayayım." Kulübün cam kapısından içeri daldığımda Hunter peşimdeydi ve arabamın yanımda olmadığını fark ettim. Telaşla sağa sola bakındım ve genelde boş olan otoparkta tanımadığım bir sürü araba olduğunu fark ettim.

Bill yerinden kalkıp kapıya doğru koştu ama ben başımı salladım. "Bunu ben halledebilirim Bill."

Uber çağıracak vaktim yoktu. Yürüyerek kaçmak zorundaydım, en azından Hunter'dan kurtulana kadar.

"Denizci." Hunter beni yaralı omzumdan tutup döndürdü. Dokunuşu ateş gibiydi. İçimi yaktı ve neredeyse çılgılık atacaktım. Hâlâ gömleksizdi.

"Dokunma bana!" Çaresizce derisini tırmaladım ve ön kolunda kanlı çizikler bırakmayı başardım.

Onları görmezden geldi. "Göründüğü gibi değil." Ellerini savunmak için kaldırdı.

Etrafımızdaki kargaşayı duydum, ama vücudumda dolaşan beyaz öfke dışında hiçbir şey kaydedilmedi.

"Geleceğini ellerimde tuttuğumu düşünürsen böyle diyebilirsin, değil mi?" Merdivenlerden inmeye başladım ama Hunter beni geri çekip göğsüne götürdü ve sertçe sarıldı. Hayalarına tekme atmaya çalıştım. Dizimi tutup kenara itti ve bacağımı etrafında düğümledi. Yüzümü kavrayarak beni görüş alanından çıkardı ve kulağıma fısıldadı: "Yukarı bakma bebeğim."

Yüzümde çirkin, alaycı bir gülümsemenin belirdiğini hissederek itaatsizce başımı kaldırdım. Ona karşılık vermek istedim. Gördüğüm şey bir düzineye yakın fotoğrafçıydı - paparazzi, şüphesiz - fotoğraflarımızı çekiyorlardı. Flaşlar kırbaç gibi geliyordu, her bir çılgılık ve boğuk kahkaha ruhumu dövüyordu.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Ben, kalbi kırık ve perişan.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

O, yarı çıplak ve suçlu.

Adrenalinin etkisiyle neredeyse yere yığılacaktım ama Hunter beni kulübe geri sürükledi ve kapıyı kapattı. Fotoğrafçılar onu eşige kadar takip ettiler ama içeri girmediler.

"Bırak beni," diye kükredim, Hunter beni göbeğimden tutup kaldırdı, sırtım onun sert göğsüne yaslandı ve beni tekme ve çığlıklarla arka koridora, bizi göremeyecekleri bir yere çekti. Lana'nın nerede olduğunu, bundan ne kadar zevk aldığını merak ediyordum.

Sonsuz miktarda.

Hunter beni duvara yapıştırmış, yüzümden nefes alıyordu. Nefesi bir kadın gibi kokuyordu, iğrenç, tatlı bir parfüm ve karpuz dudak parlaticısının ipuçları. Dudaklarında biraz sim kalıntısı vardı. Vücudum öfke, ihanet ve çaresizlikle sarsıldı, beni bıraktığında yaptığım ilk şey hala içimde olan tüm güçle yanağına bir tokat atmak oldu. Yüzü diğer yöne doğru uçtu ve gözlerini kapattı, sakinleştirici bir nefes aldı, burun delikleri açıldı.

"Aingeal dian."

"Bana bir kez daha bu ismi söylersen, oklarımdan biriyle gözünü oyarım."

"T u z a ğ a düşürüldük. Biri fotoğrafçıları aradı. Birisi beni böyle görmelerini *istedim*. Bu hoşuna gitti."

"Ve tabii ki, güzel bir kadın söz konusu olduğunda her zaman kolay bir av olan sen, baştan çıkarılma fırsatını yakaladın," diye tiyatral bir şekilde haykırdım, kontrolsüz öfkem acı bir alaycılığa dönüştü. "Zavallı Hunter Fitzpatrick. Ailesinin servetine çok yakın ama bir o kadar da uzak."

"Ben..." diye başladı ama ben onu ittim. Az önce kendi gözlerimle gördüğüm şeyi inkâr edemezdi.

"Beni bahanelerden kurtar ve git."

Junsu koridordan koşarak geldi, gözlerinde şimşek çakıyordu.

"Uzak dur ondan!" diye kuduz bir köpek gibi havladı, yumruğunu havada salladı. Aylardır onda görmediğim bir canlılığa sahipti. "Kıçına tekme basarım!"

Hunter ellerini kaldırdı, ikimizin arasına baktı, derin nefesleri karın kaslarını sıkı bir altılı paket haline getirdi.

"Denizci," diye mırıldandı Hunter nefesinin altından. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var ve bu konuşmayı yalnız yapmamız gerekiyor."

"Bu kendimi son kez tekrar edişim." Parmağımı Hunter'a doğru kaldırdım. "İşimiz sonsuza dek bitti. Benimle konuşma. Bana yaklaşma. Anlaşmamızla ilgili ince ayrıntıları babanla konuşacağım." Sanki Junsu'ya tüm detayları anlatmamışım gibi muğlak tuttum. "Eşyalarımı evden almaları için babamı ve Sam'i göndereceğim."

Bununla birlikte, bir mermi hızıyla kapıyı iterek kapıya doğru geri fırladım. Fotoğrafçılardan bazıları hâlâ etrafta dolanıyor, sigara içiyor ve telefonlarına bakıyorlardı. Ben dışarı fırlar fırlamaz kameralarını ellerine aldılar ve beni kovalamaya başladılar.

Lana'yı otoparkın köşesinde, omzu açık pembe şık bir kazak, dar kot pantolon ve binici çizmeleriyle, bir spor muhabirine röportaj verirken, kendisi ve yeni sevgilisi Hunter Fitzpatrick hakkındaki dedikodulara değinirken gördüm.

"Daha ilk günler." Gırtlığını yırtarcasına güldü ve saçlarını savurarak bir gösteri yaptı. "Ve gördüğünüz gibi, ne yazık ki, istenmeyen kadın hayranlardan çok fazla ilgi var."

Muhabirler kahkahalara boğuldu ve coşkuyla başlarını salladılar.

Benim. Hayran olan bendim. Sapık. Onları bulduğunda herkesin içinde sinir krizi geçiren garip bir aptal. Lana'yı boğazlama ihtiyacı parmak uçlarımı yaktı.

Hepsi bir hata yüzünden. Bir kaza. Lana ve beni sonsuza dek birbirimize bağlayan bir trajedi.

Hunter'ın Junsu'nun gözetiminde güvenlik tarafından kulüpten çıkarılacağını ve antrenörümün neden kalamayacağımı anlayacağını biliyordum, bu yüzden koşmaya başladım. İyi bir tempo tutturana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Annem bir koşucuydu. Kıvrak, atletik bacaklarımı ondan miras almıştım. Antrenman yapmadan bile nispeten uzun mesafeler koşmak sorun değildi.

Rüzgâr yüzüme çarptığında ağladığımı fark ettim. Buz gibi yanaklarıma değen gözyaşlarımın sıcaklığı yüzümü uyuşturmuştu. Havayı yararak şehir merkezine doğru hızla koşarken gözyaşlarım arkamda uçtu. Fotoğrafçıları atlattıktan sonra bir telefon görüşmesi yapacaktım. Önce onları atlatmam gerekiyordu.

Ancak kulüpten on beş blok ötede omzumun üzerinden bakmaya cesaret edebildim. Paparazziler görünürde yoktu. Onlar çoktan

Aradıkları şeyi bulmuşlardı: Milyonlarca farklı yöne çekebilecekleri bir skandal ve dillere düşecek ilginç fotoğraflar.

Bir trafik ışığında durdum, ellerimi dizlerime bastırdım, nefes nefese kaldım. Nefesimi düzene sokar sokmaz telefonumu çıkardım. Junsu'dan on cevapsız arama. Annemden on iki. Babamdan iki. Sam, Emmabelle ve Persy arasında dört. Hunter'dan otuz bir. Şarjım bitmek üzereydi.

Arama düğmesine bastım ve annemi geri aradım.

"Hey, anne, beni alabilir misin?" Bir şeyler olduğunu bildiğini bilmeme rağmen sesimi olabildiğince sıradan tutmaya çalıştım. Beni boş yere bu kadar çok aramazdı. Bazı fotoğraflar, haberler çıktığında çoktan internet sitelerine düşmüş olmalıydı.

Tek duyduğum diğer hattan gelen bir koklama sesi ve ardından "Yoldayım."

O gecenin ilerleyen saatlerinde dedikodu siteleri, kulüpten hışımla çıktığım ve Hunter'ın beni yarı çıplak kovaladığı fotoğraflara karmaşık bir hikaye ekledi. Tahmin ettiğim gibi, manşetler "Hunk, Archer Sailor Brennan'ı Bomba Gibi Lana Alder İçin Terk Etti "den "Milyarderin Oğlu (evet, seks kaseti olan!) Olimpik Fıstığı Aldatırken Yakalandı "ya kadar değişiyordu.

Hatta içeriden birinin Hunter'la benim, onu beladan uzak tutmak için ayarlanmış bir ilişki yaşadığımızı iddia ettiği bir haber bile vardı. Tüm bunları kimin düzenlediğinden hiç şüphem yoktu: Lana. Onunla yaşadığımı öğrendiği anda peşine düşmüş ve tüm bu kâbusu harekete geçirmişti. Hâlâ anlayamadığım tek şey, kiminle yaşadığımı nasıl öğrendiğiydi. Ona bu bilgiyi kim verdi?

"Yani, sana seksi dediler." Emmabelle bana bir kutu dondurma uzattı ve Hunter'la ilişkim hakkında daha fazla spekülasyon okumamam için telefonu elimden aldı. Belle, Persy ve Aisling çocukluk odamda, Hunter ve Lana'nın haberleri ortalıkta dolaşmaya başladığında ailemin depodan geri getirdiği eski yatağımın üzerine tünemişlerdi. Annem belli aralıklarla odama girip çıkıyor, milkshake, kurabiye ve dondurma ikram ediyordu. Sadece kalbim kırılmakla kalmamıştı, şimdi muhtemelen tip iki diyabetten erken ölecektim.

Aisling alt dudağını ısırarak, "Senden Olimpiyat sporcusu olarak da bahsettiler," dedi.

Suçlunun kız kardeşi olarak burada olması muhtemelen garipti ama yüzünü asmadı ve onu savunmaya çalışmadı.

"Peki, Hunter'ın suçlamalarını bize söyleyecek misin?" Emmabelle kaburgalarını dürttü. "Sözleşmeyi çiğnemekten ve babasıyla seni aldatmasından mı bahsediyoruz, ki bu telafi edilebilir olsa da çileden çıkarıcı, yoksa... *daha fazlası* mı?"

Sempatik bakışlarla yıkandım. Arkadaşlarım Hunter'la oynadığıma neredeyse şahit olmuş olsalar da, onunla olan ilişkiyi hiçbir zaman doğrulamamıştım ve onlar da beni hiç zorlamamışlardı.

Boğazımın çalıştığını hissederek, çapraz bacaklarımın üstündeki battaniyeden görünmez tüyleri toplamaya başladım. Onlara daha önce açılmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Arkadaşlarımdan hiçbir şey saklamazdım.

"Birlikte olup olmadığınızı mı soruyorsun?" Boğazımı temizledim.

Belle dondurma yemeyeceğimi anladığında dondurma kabı Persy'nin eline geçti.

"Aşık olup olmadığını soruyoruz," dedi Persy nazikçe, kalçamı sıkarak.

"Ve yan ürün olarak, oraya gidip onun kıcını tekmelememiz gerekiyorsa."

Emmabelle var olmayan pazusunu esnetti. "Merak etme, Aisling. Sen bu işten muafsin.

görev."

"Oh, sadakatimin nerede yattığını göstermek için doğrudan cinsel organını hedef alan ben olacağım." Aisling'in gözleri parladı.

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Ben bile.

Aisling başını salladı ve bacağımı okşadı. "Beni çemberinize aldığınız günü asla unutmayacağım."

"Biliyorum ama kan sudan daha kalındır," diye mırıldandım.

"Öyle olabilir ama sadakat kandan daha kalındır," diye yanıtladı Aisling. "Biz artık bir takımız. Bir sürüyüz. Boston Güzelleri."

Oda sessizliğe gömüldü. Yeni takma adı dilinden güzelce döküldü. Doğru ve tatlı geliyordu. Arkadaşlarımdan beni teselli etme çabalarıyla bir yere varmaya çalıştıklarını hissettirmek için tekrar gülümsedim.

"Yani?" Emmabelle konuşmayı tekrar bana çevirdi. "Seks kaseti prensine aşık mısın?"

Onun seks kasetini bulup tekrar tekrar izlemek tam ona göreymi.

"Evet," diye cevap verdim sessizce, kendimi bile şaşırtarak. "Tanrım, öyleyim. Kahretsin." "Kahretsin," diye hep bir ağızdan yankılandılar.

Belle yardımsever bir tavırla, "Gerçekten de," diye ekledi.

Vücuduyla beni sardı, ikinci bir battaniye gibi üzerime örttü. Persy bir taraftan bana sarıldı, dondurma kabı hâlâ elindeydi ve başımın arkasını donduruyordu; Aisling ise yatağa tırmanıp diğer taraftan bana sarıldı. Arkadaşlarım beni her yönden sarmıştı.

Sevildiğimi hissettim. O kadar seviliyordum ki, şu anda o kadar nefret ettiğim adamın ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Hunter'ın burada hiç arkadaşı
yoktu. Destek grubu yoktu.

Güzel, diye düşündüm. Bırakın cehennemde çürüsün ve yaptıklarının sonuçlarının ağırlığını hissetsin.

Ertesi sabah Gerald Fitzpatrick'i evindeki ofisinde ziyaret ettim. Saat kışımın çatlağıydı ama eğitime başlamadan önce bu işi aradan çıkarmak istedim. Ayrıca ofisine gelip Hunter'la karşılaşma riskini göze almak benim için cehennemden farksızdı.

Babam bir gece önce Hunter'ın dairesinden arabamı ve eşyalarımı almıştı. Ona eski ev arkadaşımı görüp görmediğini sormadım ama Hunter'ın beni birkaç kez aramaya çalıştığından bahsetti. Tam olarak doksan altı kez aramış, bunların arasında onu dinlemem için beni ikna etmeye çalışan mesajlar da varmış. Bir noktada Hunter ailemin binasının önünde olduğuna dair mesaj atmıştı. Mesajlarındaki zaman damgasına göre dört saattir orada bekliyordu.

Ondan sonra numarasını engelledim.

Bay Fitzpatrick koyu meşe masasının arkasından, "Sanırım buraya devasa başarısızlığınız için özür dilemeye geldiniz," diye alay etti. Ofisi duvardan tavana, sırt sırta sıralanmış, ağzına kadar kitapla dolu bir kütüphane, bir masa, üç sandalye ve bir mini bardan oluşuyordu. Kitaplarla dolu olmayan çok küçük bir alanda Picasso ve Modigliani'nin pahalı tabloları asılıydı. Sadece bunların vergisiyle bu şehirde altı ev alınabilirdi.

"Pek sayılmaz," dedim, sırtımı dik tutarak, sakın bir tavırla. Oturmaya davet edilmediğim için hâlâ ayaktaydım. İyi de oldu. Kısa ve çok da tatlı olmayan bir konuşma yapmak istiyordum.

"Oğlumun Alder'in kızıyla yattığını inkâr mı ediyorsunuz?" Gerald kalın, gür bir kaşını kaldırdı, işaret parmağı bükülmüş kaşının uzunluğunu kaplıyordu

Ağız.

"Onları seks yaparken yakalamadım." Bir omzumu kaldırdım.

"Yani yine onu mu *savunuyorsun*?" Gözleri büyüdü.

Başımı salladım, gözleriyle buluştum. "Hayır. Ama kesin olarak bilmediğim bir şey için onu kınayamam. Ama onunla yattığımı biliyorum. Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum. İşte bu yüzden bugün buradayım, güveninize ihanet ettiğimi, anlaşmamızın şartlarını çiğnediğimi ve anlaşmamızın son ayını yerine getirmeyeceğimi söylemek için. Lütfen kariyerime yatırdığınız paranın faturasını bana gönderin ki size geri ödeyebileyim."

Bir adım öne çıktım ve ona bilgilerimi içeren bir kâğıt uzattım. Parmaklarım kâğıdın etrafında titriyordu. "Ne olursa olsun, Hunter'ın o aylar boyunca benden ve belki de Lana Alder'den başka kimseyle birlikte olmadığını biliyorum ve her zaman ayıktı. İş ve üniversite için çok çaba sarf etti, elinden gelenin en iyisini yaptı."

Syllie Projesi'nde gece geç saatlere kadar çalışmasını atlamıştım. Anlatacak benim hikayem değildi.

Gerald aramıza koyduğum belgeyi görmezden gelerek öne doğru eğildi. "Mirası hak ettiğini mi ima ediyorsun?" Kaşlarını çatı, her kelimeyi küfür eder gibi söyledi.

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Hunter için her şeyi berbat edebilirdim. Ve bir parçam -küçük bir parçam değil, kabul etmeliydim- tam da bunu yapmak istiyordu. Çünkü kalbim paramparçaydı. Dünden beri, ne kadar nefes almaya çalışsam da ciğerlerimin dolduğunu hissetmiyordum. Sanki göğsümden bir şey koparılmış ve bu boşluk bir hastalık gibi geri kalan her yerime yayılmıştı.

Ama Hunter için mahvetmek benim için de mahvetmek demekti.

Benim hayatımı mahvetmiş olsa bile, onun hayatını karartmanın sorumluluğunu almak istemedim.

"Bence aile şirketinin bir parçası olmayı ve mirastan pay almayı kesinlikle hak ediyor," diye cevap verdim. "Yaşadığı talihsizliğe rağmen o değişmiş bir adam."

Her kelime ağzımda bir kılıç gibi hissettirdi.

"Ve halkla ilişkiler kampanyanız için ödeme yapmaya hazır mısınız? Tüm masrafları karşılayacak mısınız?" diye vurguladı, yüzü okunmuyordu.

Her şeyi ödeme teklifimi kabul ediyor muydu, yoksa sahip olduğum her şey için beni gizlice dava mı edecekti?

"Evet." Dudaklarımı yaladım ve başparmağımı kemirme isteğime karşı koydum. "Her şeyin parasını ben ödeyeceğim. Aylık bir plan yapmam gerekebilir -ailemden para almayacağım- ama yapacağım. Söz veriyorum."

Bana sertçe baktı. "Git buradan."

Etrafımıza baktım. Oda, sahibi gibi sessiz, boş ve soğuktu.

"Bu kadar mı?"

"Evet. Ofisimden defol git."

"Efendim, ben-"

"*Dışarı*. Fikrimi değiştirip durumu ikiniz için de daha kötü hale getirmeden önce."

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, eşiğe geldiğimde durdum. Bir şey, belki de haysiyetim, ona bir kez daha bakmamı istiyordu.

"Gerçekten üzgünüm," diye fısıldadım. "Ve onun da üzgün olduğunu biliyorum. Hunter dünyada herhangi bir şey olabilseydi, o senin oğlun olurdu. *Gerçek* oğlun."

Başını eğmişti. Beni duyup duymadığını anlayamadım. Omuzları titredi, sadece bir saniyelğine.

Ağlıyor musun? Gülüyor mu? Kafasını mı sallıyor?

Kesin olan bir şey vardı: Gerald Fitzpatrick kabul etse de etmese de piç oğlundan tam olarak nefret etmiyordu.

İtibarım çamur içindeydi.

Okçuluk kulübüne gider gitmez bunu anladım. Birkaç muhabir kapının etrafında dolanıyor, sigara izmaritlerini karıştırıyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Kameraları bana silah gibi nişan alamadan yanlarından geçip gittim. Junsu kapıyı içeriden açıp beni içeri soktu ve yüzlerine çarptı.

Elini sırtıma koyarak beni ofisine götürdü. "Çocuk her şeyi mahvetti, tıpkı düşündüğüm gibi," diye mırıldandı, saçları dağınıktı, gözleri uykusuzluktan şişmişti. "İnsanlar senin Lana'ya karşı Olimpiyatlara kimin gideceğini belirleyecek yarışmayı kazanacak zihinsel durumda olmadığını söylüyor."

"Bu saçmalık," diye homurdandım. Adımlarına yetiştim ama o bir fırtına gibi hareket ediyordu, şeytan gibi hızlıydı ve yıkımı hedefliyordu. "Hunter'ın yarışmayla bir ilgisi yok. Ben hazırım."

Ama gerçekten öyle miydim? Kendi hayatıma paralel bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Artık ne istediğimi, ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ofisinin önünde durdu ve nadir görülen bir babacan hareketle iki kolumu birden sıktı.

"Seni kırmasını istemiyorum." Bana daha sıkı sarıldı, gözleri anlayamadığım bir şey için bana yalvarıyordu.

"Olmayacak." Dokunuşundan kurtulmak için kıpırdandım, içimde kırmızı bir öfke yükseliyordu.

"Bunun için çok bekledin," dedi yavaşça. "Ya menzilde bayılırsan?"

"*Yapmayacağım.*" Dişlerimi sıktım, ofisinin kapısını iterek açtım ve içeri girdim. O da beni takip etti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Oturdum. Kumbaranın yerinde olmadığını fark ettim. Belki de Hunter ve Lana prezervatif almak için onu kırmak zorunda kalmışlardı. Benimle birkaç kutuyu karıştırdığı kesin.

Şimdi beraberler mi? Hiçbir önemi yokken mi? Babası öğrendiğinde ve ben ortalıkta olmadığımda mı? Muhtemelen.

"Peki dün beni neden görmek istedin?" Lana'nın Hunter'ın üstünde oturduğu anı aklımdan çıkarmak için kalçama sert bir tokat attım. Düşünebildiğim tek şey buydu. Uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ya da işlevimi yerine getiremiyordum; sadece o anı tekrar tekrar oynatıyordum.

Junsu kapının yanındaki yerinden şakağını çimdikledi, sonra ona bir soru sorduğumu fark ederek başını salladı. "Ne sormuştun?"

Onun nesi vardı?

"Dün iner inmez beni neden görmek istediğinizi sordum. Neden ofisinize gelmemi istediniz?" diye yavaşça tekrarladım.

"Oh. Çünkü gittiğin günlerde Lana'yı eğitmek için zamanım oldu. O çok iyi, Denizci. Şansın için endişeleniyorum."

Sıkıca gülümsedim. Junsu son zamanlarda tüm bu zihinsel hazırlık kısmını berbat etmişti. Etrafımdaki hiç kimse beni Olimpiyatlarda istemiyormuş gibi hissediyordum. Herkes bu uğurda hayatımı feda ettiğimi düşünüyordu. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Ben de iyiyim. İyi olacağım."

"Yarından sonraki gün seçici bir heyetle duruşma burada olacak." Tüm bombaların anasını ayaklarımın dibine bıraktı ve yüzümde patlamasına izin verdi. Yakın bir zamanda olacağını biliyordum ama *iki gün içinde mi?*

Olimpiyat takımının diğer iki üyesi ulusal sıralamalarına göre yerlerini kazanmışlardı. Lana ve ben takımdaki bireysel yer için yarışıyorduk. Seçici kurul aramızdaki karar verici faktör olacaktı.

"Bunu ne zaman öğrendin?" Ayağa fırladım.

"Hafta sonu boyunca." Duvarında asılı olan bir yayı, yıllar önce altın madalya kazandığında kullandığı yayı parmakladı.

Kelimeyi düşündüm. *Eğilmek*. Kimseye boyun eğmek istemiyordum. Enstrümanda bu yüzden ustalaşmıştım.

"Neden bana söylemedin?"

"Fotoğraf çekimiyle meşguldün," diye suçladı ve son kelimenin ağzından çiviler ve kırık camlardan yapılmış gibi çıkmasına izin verdi.

Yüzüne bağırmak, omuzlarından tutup sarsmak ve bu karmaşanın sorumluluğunu onun üzerine atmak istedim. Bunu benden saklamaya nasıl cüret eder? Bilseydim kalır ve daha çok çalışırdım.

"Bir sonraki Olimpiyatları dene," dedi Junsu usulca, sesi fısıltının altındaydı. Tüm yüzü, bütün kış boyunca birinin ceketinin cebinde kalmış bir top mendil gibi buruştu. "Beş yıl, Denizci. Hâlâ çok gençsin."

Oh, ama ruhum, cevap vermek istedim. O kadar çok şey görmüştü ki. Çok yaşlıydı, çok yıpranmıştı ve hayal kırıklığı konusunda deneyimliydi.

Hışımınla yanından geçtim, çıkarken omzum onunkine değdi. Ben bir avcıydım, büyük ve görkemli şeyler için yaratılmıştım. Okyanusları aşan, yabancı denizleri fetheden bir denizciydim.

Lana'yla buluşacak ve beni Hades'e götürse bile savaşımızı sonuna kadar götürecektim.

Ve eğer başarısız olursam, en azından denediğimi bilecektim. Savaşığımı. En azından bir Brennan olduğumu bilirdim.

Twenty-One

Lana ile yüzleşeceğim günden önceki sabah, annem beni çocukluğumda yaptığı gibi uyandırdı.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, parmakları sıcak yanaklarıma karşı soğuktu.

Şakağımı öptü ve kulağıma fısıldadı, "Sana Denizci dedim çünkü dünyayı görmeni, kıtaları ziyaret etmeni, okyanusları ve denizleri aşmanı istedim. Eski zamanlarda denizciler rıhtımdan ayrılmadan önce derilerine serçe dövmesi yaparlarmış. Bu onlara şans getirmiş. Benim adım da Serçe olduğuna göre, ben de *sana* şans getirmek istiyorum. Beni ruhen her yere taşımanı istiyorum. Her zaman senin için orada olacağım. Ama sanırım başarısız oldum, cesur kızım. Sanırım seni fena halde hayal kırıklığına uğrattım. Umarım o başarır. Umarım senin güzel olmaktan çok daha fazlası olduğunu bilir. Sen *gerçeksin*."

Gözlerimi kırıştırarak uykuyu uzaklaştırdım ve gözlerimi açtım. Oda hâlâ karanlık ve soğuktu, yıllardır içinde olmama rağmen bana yabancıydı. Hunter'ın, sipariş ettiğimiz yemeklerin ve birbirimizi yutan terli bedenlerimizin kokusu yoktu.

"O mu?" Mırıldandım.

Aileme Hunter'ı içeri almamaları için kesin emir vermiştim. Annem ayağa kalktı. Yatağın eğiminin onunla birlikte yükseldiğini hissettim.

"Komodinine bak." Parmak uçlarını alnıma sürterek odamdan çıktı.

Dik oturdum ve gözlerimdeki uykuyu sildim. Hunter'ın ona şans getiren tahta at kolyesi orada beni bekliyordu; düşmesini engellediğine inandığı aynı at.

Göğsümden bir sıcaklık dalgası geçti. Hiç değilse, ikimizi de örnek almasına rağmen Hunter'ın Lana'ya değil de asıl parçasına tezahürat yapacak kadar terbiyeli olduğunu bilmek güzeldi. Komodinden aşağı bir not süzüldü. Onu aldım.

**Eğer istiyorsan, senindir.
Saklamak için. Kullanmak
için. Yakmak için. Bununla
asla düşmeyeceksin.
-Hunt**

Acıyla gülümsedim ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Aptal çocuk," diye fısıldadım. "Ben zaten yaptım."

Hunter

Magazin gazetelerinin yarı çıplak (six pack bozulmamış) fotoğraflarımla patlamasından sonraki günlerde, Lana ile olmayanlar için özür dilemek üzere Sailor'ın peşine düşmeyi tercih ederek işe gitmedim.

Yani teknik olarak ofise girdim ama sadece gecenin bir yarısı ve sadece Syllie'nin elindeki tüm rafineri belgelerini ele geçirmek için. Yönetim katına girmenin tek yolu Cillian'ın ya da Da'nın elektronik parmak izi taramasıydı. Knox'tan aldığım jel kaldırıcıyı kullanarak Da'nın parmak izlerini kopyaladım, kendi şirketimin ofisine girerken CCTV kamerasının beni izlediğini biliyordum. Gülümsediğimden emin oldum.

ve içeri girmeden önce onu tersledim. Yaptığım yasadışı şeyler nanosaniye bazında artıyordu ama korkup vazgeçmek için artık çok geçti.

Sailor'a okçuluk kulübünde bulunma nedenimin Lana What's-Her-Rack ile hiçbir ilgisi olmadığını açıklamak istedim. Ama onun ne gördüğünü biliyordum ve ben bile kabul etmeliydim ki çok kötü görünüyordu. Bir süre sonra da beni dinlemeyeceğini anladım.

Bu yüzden dizlerimin üzerinde sürünerek, bağışlamayacağını bildiğim affı için yalvarmaya devam etmek yerine, ona başka bir şey, çok daha fazla takdir edeceği bir şey vermeye karar verdim.

Bu da demek oluyordu ki yine okçuluk kulübündeydim, lanet olası ezik bir takipçiydim.

Sailor beni temelli terk ettiğinden beri, son üç gecedir gözüme uyku girmemişti. Kulaklarım çınlayana kadar kayıt dinliyordum. Okçuluk kulübünün dışında dolanıp onun antrenmandan çıkmasını beklerken pişmiş bir bok yığınınına benziyordum.

Geldiğinde, iki arabanın arasına atlayarak, dengesiz bir ninja gibi yolunu kestim.

Parlak zırlı şövalyeyi unut. Ben folyo giymiş bir salağım.

"Tanrım!" diye tısladı ve spor çantasını içgüdüsel olarak bana doğru fırlattı. Onu yakaladım ve kolundan çekerek kenara fırlattım.

Günün şarkısı: Radiohead'den "Creep".

"Sana beni rahat bırakmanı söylediğimi sanıyordum." Tırnaklarıyla beni tırmalamak için hiçbir fırsatı kaçırmadan ters yöne doğru geri çekildi.

Tanrım, onu özledim.

"Dinleyeceğim ama sen bunu dinlemeden olmaz." Telefonumu cebimden çıkardım ve AirPods'larımdan birini kendi kulağıma, diğerini de onunkine takarak aradığım şeyi bulmak için başparmağımı dokunmatik ekranımda kaydurdum.

"İğrenç. Sistemimde kulak kirine ihtiyacım yok."

"İçine daha kötü şeyler koydum ve o kadar da iğrenmiş görünmedin." Dışlerimi alaycı bir şekilde gösterdim.

AirPod'u çıkarıp yüzüme fırlatmak üzereydi ki elini tuttum ve beni incitmeye çalıştığında yaptığım gibi (ki kabul edelim, bu sık sık oluyordu) avucunu tekrar öptüm.

Bana kızgın bir bakış attı ve *buna değse iyi olur* dedi.

Onun küçük çilli burnunu öpmek istedim ve aptalca bir yanlış anlama yüzünden bunu yapma ayrıcalığını kaybettiğim için kendimden nefret ettim.

"Bize kimin tuzak kurduğunu, Lana ile bu boku kimin sızdığını buldum," dedim ve bir an durup hashtag'in ne kadar havalı olacağını takdir ettim: #LanaLeak. Sailor üstün zekama duyduğum hayranlığı paylaşmadı. Gözlerini devirdi, fırlatıp attığım spor çantasını aldı ve omzuna attı.

"Yine mi bu?"

O başka bir şey söyleyemeden oynat tuşuna bastım. Kayıt başladı. Junsu ve Lana yüksek sesle bir yerde konuşuyorlardı. Müşterilerin ve her beş saniyede bir kahvelerini doldurmakta ısrar eden sakız çiğneyen garsonun sesine bakılırsa bir lokanta.

Junsu: Sailor'ın rekabetten vazgeçmesi için ne gerekiyor bilmiyorum. Belki de hiç. Bunu çok istiyor. Omzunun iltihaplanmasını denedim ama tedavi ettirdi, daha da kötüleştirmeyi reddetti.

Daha çok çabalamalıydın Junsu. Takımım sana bunun için para ödedi. Onunla yarışmak zorunda kalmayacağımdan emin olmak için. Olimpiyatlara katılamazsam sponsorlarımın ne kadar kızacağını biliyor musun? Ortada çok şey var. Son kontrol ettiğimde, çocuğunun üniversite parasının tamamını sana ödemiştin.

Junsu: Biliyorum. Onu durdurmak için başka olasılıklar düşünüyorum.

Bana bırak, yaşlı adam. Bu noktada her şeyi denemeye hazırım. Olimpiyatlara gidemezsem film anlaşmamı kaybederim. Olimpiyatlara katılacağım stüdyoyla yapılan sözleşmede yazıyor. Buna inanabiliyor musun? İnsanlar pislik.

Junsu: Sanırım bir yol daha var. O çocukla anlaştı. Güzel, zengin olanla. Gizli bir anlaşma. Aniden bu kadar tanınmasının sebebi bu. Belki buna dokunmak yardımcı olur. Artık onunla yaşıyor.

Ne zengin çocuğu? Ne anlaşması? Biliyordum! Garip bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu sürtük durduk yere haber kaynağında belirmedi. Biri onu itiyor. Kim bu adam?

Junsu: Burada ismi var. Bekle. Son zamanlarda kulübe geliyor. Sanırım çift olabilirler. Bence o -nasıl diyorsun?- onun Aşil topuğu. Bence bu karmaşayı çözmenin anahtarı o.

Bu, Junsu'nun telefonunu Lana'ya vermiş olması gereken kısımdı. Sonra:

Hmm. Hunter Fitzpatrick. Adını duymuştum. Kış için onun kol şekeri olmak fena olmazdı. Bunu ayarlayalım, Junsu. Sen pis işleri yap ve benim ona ulaşmamı sağla. Ben de gazetecileri getireyim. Yapmak için para aldığın şey için çalışmaya başla.

Junsu: Tamam. Sadece ona zarar verme. Sailor'a zarar verme. Hala bir sonraki olimpiyatlara katılabilir. Olur mu?

Lana: Bir sonraki Olimpiyatlara kadar ben bir zilyoner olacağım ve Sailor da hayatında okçuluktan başka bir şey olmayan bakire bir kız kurusu olacak. Ben oyunu bırakmış ve oyunculuk kariyerimin derinliklerine dalmış olacağım. Olimpiyatları o zaman alabilir.

AirPod'u kulağımdan çıkardım ve kaydı sonlandırdım. Gerisi Lana'nın Sailor'la ilgili saçmalıklarından ibaretti ve duymasına gerek yoktu. Sailor'ın kocaman yeşim gözleri bana bakıyordu, içlerindeki altın ve gri ışıltılı parlıyordu. Vücudundaki her kas gergin ve gergin görünüyordu ve bu an evrendeki en aptalca şeyi düşünmek için buldum - eğer çocuklarımız olsaydı, benim koyu mavim ve onun vahşi yeşili arasında hangi göz rengine sahip olurlardı?

Önce seni öldürmek istememesine odaklanmaya ne dersin, eski dostum?

"Anlaşmayı nasıl öğrendiğini bir bilsem." Başımı salladım. "Ama işte burada."

"Tanrım, Hunter. Ona söyledim. Anlaşmamız hakkında. Hakkında..." Ağzını kapattı, kusacakmış gibi titriyordu. "Bunu ben yaptım. Junsu'ya söyledim. O da bunu bana karşı kullandı. Lana ona rüşvet verdi. Aman Tanrım. Kendi antrenörüm..." Kısa saçlarını çekiştirerek omurgasını dikleştirdi ve otoparkta bir ileri bir geri volta attı.

Kabul edilmesi gereken çok şey vardı. Sailor ve Junsu uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı. Bana izin vermesine şaşırarak sırtını okşadım. Sonra tekrar, şoktaydı. Tekrar tekrar "Bana ihanet etti" deyip duruyordu. Sonra melodi değişti, "Ve sen de bana ihanet ettin."

"Şimdi, bu düşünceni unutma." Onu belinden tuttum ve rastgele bir arabanın kaputuna oturması için kaldırdım.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı, kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne gördüğümü biliyorum."

"Hayır, ne gördüğünü *sandığını* biliyorsun. Omzun yaralandığında Junsu'nun niyetinden şüphelenmeye başladım. Davranışları, sporcusunun başarılı olmasını isteyen bir antrenörün davranışlarıyla çelişiyor gibiydi. Zaten kayıt cihazlarım ve Sherlock Holmes'un ekipmanları kıcımdan çıkıyordu, o yüzden düşündüm ki - artan gizlilik ihlalleri listeme başka ne suç eklenebilir ki? Süper casus rolünü iyi oynamaya başlamıştım. Onu

dinlemeye aldım.

Ondan habersiz, sadece şaka ve kıkırdama için ve onu periyodik olarak dinliyorum. Biri kumbarada. Diğeri de Rolex'imi denemek için bir saniyeliğine masasına koyduğu saatin kopyası olan bir saatin içinde."

Gözleri şok içinde açıldı. "Junsu'yu ziyarete mi geldin?"

Başımı salladım. "Özel derslerle ilgileniyormuş gibi yaptı. Kıyamet sonrası hayatta kalabilmek için öğrenmek istediğimi söylediğimde ödünü kopardı."

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı. Zor bir kalabalık.

Ben devam ettim. "Bu kayıtlar mahkemede geçerli olmayacak, *aingeal dian*, çünkü benim onu bağlamak gibi bir işim yoktu. Sözde Lana'yla beni bunu yaparken yakaladığınız gün, Junsu bana gösterecek bir şeyi olduğunu söylediği için geldim. Tehdit gibi geldi ve sizinle ilgili olduğundan endişelendim. Ama ofisine giren Junsu değildi. Lana'ydı. Ve beni onun çekmecelerini karıştırırken yakaladı. Kötü görünüyordu. Korkunç. Onun üzerinde meyve suyu bulmaya çalıştığımı düşündü -ki bu doğrudu- ve beni taşaklarımdan yakaladı. Ama kumbaradaki kablonun hala çalıştığını biliyordum, bu yüzden onunla işbirliği yapıyormuş gibi davrandım, size hiçbir şey olmadığını kanıtlayabileceğimi biliyordum. Ayrıca bana aradığım bilgiyi de verdi."

Telefonumdaki oynat düğmesine tekrar bastım, bu sefer kaydın kırılmış başka bir bölümüne bastım. AirPods hâlâ Sailor'ın kulağında çalmaya başladı.

Yakalandın, tatlı çocuk.

Hunter: Ödümü kopardın. Ben de tam çıkıyordum.

Nereye gittiğini sanıyorsun? İkimiz de burada olmaman gerektiğini biliyoruz.

Hunter: Junsu beni aradı.

Çekmecelerini karıştırmak için mi? Hiç sanmıyorum.

Hunter: Seni buraya getiren nedir? Yaşlı erkeklerden hoşlanıyor musun?

Lana: Sadece benim amaçlarıma hizmet ederlerse.

Hunter: Hey. Ne yapıyorsun lan sen?

Yerel gazetedeki arkadaşlarıma nerede olduğumuzu mesaj atıyorum. Junsu'ya da kız arkadaşına buraya gelip bunu görmesini söyle. Bir skandal yaratmak üzereyiz, bebeğim.

Hunter: Junsu neden sana cevap versin ki? Ondan daha sert tuğlalarla tanıştım.

Çünkü birlikte bir şey üzerinde çalışıyoruz, seni karanlıkta tutmanın bir anlamı yok. Planımın bir parçası olmak üzeresin. Gömleğini çıkar.

Hunter: Önce şu kendini beğenmiş, bok yiyen sırtışından kurtul.

Miyav. Ben olsam karşına çıkmazdım, tatlı çocuk. Ben görevdeki bir kızım ve şu anda o sensin.

Hunter: Tanrım, Power Rangers'ın B sınıfı porno uyarlaması gibi konuşuyorsun. Yani, kulağa hoşuma gidecek bir şeymiş gibi geliyor ama şaşırtıcı bir şekilde öyle değil.

Lana: Kaybetmek. O. Gömlek.

Hunter: Ya hayır dersem?

Lana: Buradan kelepçeli olarak çıkarsan baban bile kilitli bir çekmeceyi kırarak ne yaptığını açıklayamaz. Özellikle de bu yıl polisle başın derde girmişken. Tecavüz suçlaması, değil mi?

Hunter: Bırakıldılar. Peki ya evet dersem?

Sailor yarıştan çekildi ve ben de parçaları toplamak için seni bıraktım. Yine de söylemeliyim ki, ben daha iyi bir seçeneğim.

Hunter: Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. Bil diye söylüyorum, seni becermeyeceğim, öpmeyeceğim ya da sana dokunmayacağım. O yüzden bunu aradan çıkaralım.

Lana: (güler) Ben o konuda hazırım. Hayır işlerini ihtiyacı olan birine sakla, Sailor gibi. Rol yapmak yeterli. Yakında buraya gelecek. Gömleğini çıkar, aygır.

Kaşlarımı kaldırarak kaydı tekrar durdurdum. Eğer bu onun baş düşmanıya yatmadığının yeterli bir kanıtı değilse, neyin kanıtı olduğunu bilmiyordum. Sorun şu ki, tüm bunları ona telefonda ya da kısa mesajla iletemezdim. Çünkü yasadışı.

Başparmağının etrafındaki deriyi çiğnedi, sonra başını salladı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Birlikte bir ay daha geçirmenin bize bir faydası olmazdı. En azından bana. Ben zaten-" Kendini durdurdu, zorlukla nefes alıyordu, ne söylemek üzere olduğunu fark etti.

"Sen nesen?" Bastırdım. "Ne söylemek istiyordun?"

"Boş ver. Her neyse, önemli değil. Bir ayımız kalmıştı ve ben bunu istemiyorum. Sözleşmeden kurtuldun. Eminim baban sana mirasının etkilenmeyeceğini söylemiştir."

Aslında babam bana bir şey söylemedi, çünkü bu olay patlak verdiğinden beri onun ve annemin telefonlarından kaçıyordum, ama her neyse. Onu düzeltecek vaktim yoktu. Ona o kadar çok şey söylemek istiyordum ki. Ama kaputtan inip arabasına doğru ilerlediğinde onu durduramadım.

Onu durduramazdım çünkü haklıydı. Birkaç hafta daha fark etmezdi.

Doğru, çünkü elbette başka kimseyle yatmadım, ama bu ona karşı milyonlarca kez hıyarlık yapmadığım anlamına gelmiyordu.

Doğru çünkü kızartacak daha büyük balıkları vardı. Yani Junsu ve Lana.

Arabasına bindi. Aklıma aylar önce onu köşeye sıkıştırmak için buraya ilk geldiğimde yapmakla tehdit ettiğim şeyi yapmak geldi; arabasının arkasında durup gitmesini engellemek. Artık beni ezip geçeceğine inanmıyordum ama uzun zamandır ilk kez kendi çıkarını düşünen bir pislik olmak istemiyordum.

Benimle birlikte olmak istemiyorsa, onu zorlayamazdım. Ve bu gerçek bana on tonluk bir tuğla gibi çarptı.

Arabası park yerinden çıkar çıkmaz telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. Lana ve Junsu'yla ilgili işine yarayabilecek bilgilere sahip olduğumu öğrenince engelimi kaldırmakta gecikmeyeceğini düşündüm. Haklı olduğum ortaya çıktı.

Hunter: Birkaç hafta daha. Hadi ama. Eski günlerin hatırına. Üzgünüm. Artık benim dünyama uymuyorsun.

Hunter: Ben lanet bir loveseat değilim, Sailor.

Hunter: Yine de...

Denizci: Biliyorum, biliyorum, istediğim zaman yüzüne oturabilirim. Hunter: Dick de. <3

Bana mesaj atmayı kes.

Twenty-Two

Yedi yıl önce

Ormanın derinliklerine doğru koştum, ayaklarımın altındaki yosun ve kış çamuru yumuşacıktı. Botlarım attığım her adımda çamurun daha da derinlerine batıyordu ve kaçmak için çaresizce yerçekiminin ağırlığına karşı savaştım. Arkamdan hızlı hızlı ayak sesleri geliyordu. Kalbim, parmaklıkları sallayan bir mahkûm gibi göğüs kafesime çarpıyordu. *Çıkarın beni* diye bağıırıyordu.

Bu bir hataydı. Korkunç, talihsiz bir hata.

Köpeğin orada olmaması gerekiyordu. Gözlerim bağlı ve gülerek oku çekmeden önce poligon tamamen boştu.

Ve gülmek.

Ve gülmek.

Ve gülmek.

O an kafamda tekrar tekrar canlandı. Diğer öğrenciler bunu yapıp yapamayacağımı sordular. Yapabileceğimi söyledim. Yapabileceğimi biliyordum. Birisi bandanasını gözlerime sıkıca sardı. Sonra ben göremezken onu oraya koydular. Yakındaki bir çiftlikten çaldıkları iplerle onu hedefe bağladılar. İlk ipucum o çaresiz feryattı. Son nefesini verirken, ok onu hedefe sabitlerken ağlıyordu. Bullseye boyunca kan. Onun parçaları

et. Yüzümdeki bandanayı yırttım ve bir çığlık attım. Diğerleri gülüyordu.

Lana'yı aradılar. "Köpeğiniz," dediler. "Onu öldürdü."

Onun yüzünü, gözyaşlarını düşündüğümde daha hızlı koştum. Uzun ağaçların arasından seken başka ayak sesleri duydum. Çizmeler. Su sıçramaları. Çağrılar.

Daha fazla insan geliyordu.

Annemin tiz ve panik dolu sesi ismimi yankıladı. "Denizci!"

Ufka, uzun çam ağaçlarına ve koyu yeşil vahşi doğaya odaklandım. Kafamda, ailemin ne yaptığımı öğrenirlerse beni sevmeyi bırakacaklarına dair bir fikir vardı.

Baldırlarım yandı, dörtlülerim titredi ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Sonbahar yapraklarının gizlediği kalın bir kütüğe takılıp tökezledim ve baş aşağı yere uçtum.

Çamur yüzüme doldu ve dizlerim sert bir şeye çarptı. Derin bir sıyrık ve taze kanın sıcak, ıslak acısı bacağıma kesti.

Ağızımdaki kiri öksürerek çıkardım ama dilime yapıştı. Düşüşümü yumuşatmaya çalışmaktan ve başaramamaktan avuçlarım yandı. Çabucak, dağılan eşyaları toplar gibi uzuvlarımı topladım ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Tam arkamı dönecektim ki bir okun ucunun omurgama baskı yaptığını hissettim. Arkasındaki kişi, yayı ve oku elinde tutarak beni bir meşe ağacına yasladı. Yüzüm ağacın gövdesine dönüktü. O kadar korkmuştum ki nefes alamıyordum.

"O benim her şeyimdi," dediğini duydum ve kalbim küt küt atmaya başladı, düzinelerce düğümle kendi içine kıvrıldı ve atması neredeyse imkânsız hale geldi. Lana Alder'in küçük, sarsıcı bir sesi ve belli belirsiz bir İsviçre aksanı vardı. "Zürih'ten buraya taşındığımda onu bana amcam verdi. Kimseyi tanı mıyordum. Bu dili konuşamıyordum. Sadece Spot ve ben vardık. O benim en iyi arkadaşımı. En iyi arkadaşımı benden aldınız. Artık kimsem yok."

Oku sırtıma sapladı. Okunu yayından çıkarsa bile, beni öldürmek için yeterli momentuma sahip olamazdı. Ama beni tekerlekli sandalyeye mahkum edebilirdi. Annem ve babam pratik yapmama izin vermeden önce bana okçuluk ve tehlikeleri hakkında bir sürü belgesel izletmişlerdi.

Sen de gidip insanların gözlerini bağlamasına izin verdin ve bir köpeği öldürdün.

Hâlâ ağızımda olan soğuk, nemli çamurda boğulmak istedim. Tadı tuzlu, acı ve kül rengindeydi. Yağmur yağmaya başladı ama orman o kadar yoğundu ki

Ağaçlar, tenimde zar zor hissediyordum. Hayvan kokusu burun deliklerime kadar yükseldi ve doğduğumdan beri ilk kez ölmüş olmayı diledim.

Annemin sesi yine beni çağırıyordu. Babamınki de.

"Özür dilerim," diye mırıldanmayı başardım sonunda. "Çok özür dilerim. Onu göremedim. Gözlerim bağlıydı. Hiçbir fikrim yoktu. Yapamadım... Yapamadım..."

İşleri daha da kötüleştiren şey ise Lana'nın New Mexico'dan Massachusetts'teki kampa gelmeyi ancak Spot'u da yanında getirebilirse kabul ettiğini duymuş olmamdı. Onu burada o kadar çok istiyordu. Köpeğin tesiste dolaşabilmesi için bir sürü izin çıkarmak zorunda kalmışlardı. Sanırım ona kim bakıyorsa yeterince dikkat etmemiş.

Bedenim tuzdan bir heykel gibi kaskatı kesilmişti, sertti ama kolayca çözülüyordu. Şokun etkisi geçtiği anda sendeleyecek ve kusacaktım. Annemin sesi yaklaştı. Beni bulacağını biliyordum. Aramızda bir bağ vardı -her çocuğun ebeveynleriyle kuramadığı bir bağ. Sanki bir parçam hala onun rahmindeymiş gibi hissettiren bir bağdı bu. Birbirimizi kilometrelerce öteden hissedebiliyorduk. Annem ve ben her sarıldığımızda, buna yeniden şarj olmak derdik. Yatakta karnımızı birbirine yapıştırırdık ve telefonun fişe takıldığında yaptığı gibi *Bzzzz* derdik. Sonra bana ailesi olduğum için çok mutlu olduğunu söylerdi ki bunu söylemek çok güzel bir şeydi çünkü onun ailesi olmasaydım bile beni seçeceğini hissettiriyordu.

Lana'nın başka seçeneği yoktu.

Annesi de yoktu. Anne ve babası bir trafik kazasında ölmüştü ve dünyadaki tek akrabası onu gönülsüzce yanına almayı kabul etmişti, çünkü yanında yüklü miktarda para ve mal varlığı vardı.

Lana, amcası ve babasının Orange County'nin üç umutsuz ev kadınına yetecek kadar estetik ameliyat geçirdiğini söylediği çok daha genç kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Ben hiç ağlamam.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Lana kulağıma usulca. "Senden nefret ediyorum, Denizci Brennan. Okçuluğu o kadar da sevmiyorum. Buraya geldim çünkü amcam Bayan Deidre'yi Cook Adaları'na tatile götürmek istiyordu ve bunun beni başka insanların beni izleyebileceği bir yere atmak için iyi bir fırsat olacağını düşündü. Ama size söz veriyorum, artık sizin olanı almayı kendime görev edineceğim."

Bu hafta sonu bana kaç kez çirkin dediğini, yüzümün onu kötü bir ruh haline soktuğunu söylediğini düşündüm. Ve bunun bir kaza olduğunu düşünmediğini fark ettim. Hiçbir şey onu buna inandıramazdı. O benim

Kalbine en yakın olan şeyi bir oyunun parçası olarak kasten elinden almıştım ve şimdi bunu ödemek zorundaydım.

"Okçu mu olmak istiyorsun? Daha iyi bir okçu olacağım. Bir evcil hayvan mı aldın? Onu öldüreceğim. Sevgilin mi var? Onu çalacağım. Hayatta ne elde edersen et, Denizci, onu senden alacağım. Çünkü sen benden bir şey aldın."

Ok sırtıma daha derin saplandı. Acıdan kaçmak için dönüp durmaya çalıştım ama her yerde beni takip ediyordu. Daha sert bastırdı.

"Dur," diye mırıldandım. "Lütfen. Özür dilerim. Bu bir kazaydı. Canımı yakıyorsun."

Lana caymadı. Okun derimi delip kemiğime ulaştığını hissettim. Yalvarmaktan nefret ederdim, merhamet dileyecek kadar alçalmaktan nefret ederdim. Bir çığlık atarak arkamı döndüm ve tüm gücümle onu ittim. Sanki benden gelmiyormuş gibi vahşi bir hırıltı çıkardım. Geri uçu ve çamura yığıldı. Ona doğru koştum, onu okla ittiğimi fark ettim.

Çömeldim. "Lana? Aman Tanrım. İyi misin?"

Şimdi ne yaptım ben?

Sarı ve turuncu yapraklardan oluşan yatağa uzanmış, yıllar önce şatodaki o çocuğun yaptığı gibi, yağmura, doluya ve rüzgara meydan okuyarak yağmurlu gökyüzüne uyuşukça göz kırpıyordu. Karanlığa karşı durarak.

Ok Lana'nın karnına saplanmıştı. Polar ceketinin içinde kırmızı bir leke oluşmaya başlamıştı.

Hayır. Hayır. Hayır. "Seni asla affetmeyeceğim."

Ailem bizi bulmadan önceki son sözleri bunlardı.

Hastaneye kaldırılmadan önce.

Babam her şeyi unutturmadan, kimsenin ne olduğunu bilmediğinden emin olmadan önce - ölü Spot hakkında, Lana'nın peritonit adı verilen bir bağırsak yaralanması geçirdiği, bağırsaklarının içeriğinin bir kısmının midesine döküldüğü ve haftalarca acı çektiği bir enfeksiyona neden olduğu hakkında. Lana yatalaktı, hastanede tek başınaydı ve amcası ancak kız arkadaşıyla evlendiği tatilini bitirdikten sonra geri dönebilmişti.

Lana'nın benden intikam almak için sözünü tutacağını biliyordum. Ben hiç hayvan sahiplenmedim.

Hiçbir zaman aşık olmaya ve erkeklere bağlanmaya cesaret edemedim. Ve kazanabileceğimi bilene kadar zamanımı bekledim.

Lana ile ma yapacağım gün, onun antrenman yapacağını bildiğim için poligona bir saat erken geldim. Haklıydım da. Çatılı tribünlerin altında pusuya yatmış, onun bir ok çekmesini ve hedefin i kırmızı işaretine spiral çizerek göndermesini izliyordum. Temiz bir av. Lana iyiydi, en azından kötü olmadığı her yerde.

Olimpiyat komitesinden dört jüri yesi çoktan kulübe girmişti. Junsu ve personel yukarıda onlarla konuşuyordu. Çantaları resepsiyon alanındaydı. Poligona gitmeden önce Bill'e dışarı çıkıp fotoğrafçı olup olmadığına bakıp bakamayacağını sordum. antalara göz kulak olacağıma söz verdim. O da kabul etti. O gözden kaybolur kaybolmaz, her bir jüri üyesinin bavuluna ihtiyaım olan şeyleri yerleştirdim. Geri döndüğünde yanağına ıslak bir öpücük kondurdum.

"Harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette. Tanıdığım en az korkutucu savaşçı olduğun için teşekkür ederim." Gülümsedim. Bunun bir veda olduğunu biliyordum.

O yapmadı.

Bütün geceyi Hunter'ın Junsu ve Lana hakkında bana verdiği bilgiyi onu sulamayacak şekilde nasıl kullanacağımı düşünerek geçirmiştim ve gözüme uyku girmemişti.

Poligonda doğruca Lana'nın hedefine doğru ilerledim. Ayaklarımın altındaki zemin yumuşaktı ama düşüşün acı verici olacağını dşnmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Sırtımı hedefe dayadığımda durdum, Lana'nın önünde durdum, çekmesi için cesaretlendirdim. Burada yalnızdık. İsterse yapabilirdi.

Lana yayını indirdi, gözleri şüpheciler yarıklar halinde daraldı.

Szszce aramıza bir şey attım. Basit bir bandana, ona rövanş teklif ettim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Alayı bir gülümseme.

"Erkek arkadaşının tadına bakmak zorunda kaldığım için çok zgnm. Tadının neye benzediğini bilmemek katlanamadığım bir gizemdi," diye mırıldandı tatlı tatlı.

Hunter'a inanmış olsam da sözleri beni derin bir yerimden vurdu. Hunter'ın adını bile söylediği için üzerine atlamak ve uzuvlarını koparmak istedim. O benim değildi, benim olmasa bile.

Ben de ona gülümsedim. Bir planım vardı.
"Bandana'yı al." "Seni öldürebilirim, gözlerim
bağlıyken bile."

"Lütfen söyle. İyi miydi?" Aramızdaki boşluğun ortasında duran
bandanaya doğru ilerleyişini izleyerek sordum.

"Yani bilmiyor musun? İkiniz hiç konuşmadınız mı?"

Başımı salladım. Onun sırrını sakladığını düşünüyordu.

"Harikaydı." Parlak saçlarını bir omzuna doğru savurarak yürümeye
devam etti. "Kıçını tekmelemeyi bitirdikten sonra onu bugün akşam
yemeğinde görebilirim. Göreceğiz bakalım. Patriots'ın oyun kurucusu da bir
randevu istiyor. Ben olmak zor."

"Tahmin edebiliyorum," dedim.

Bandanayı aldı, yerine geri döndü ve gözlerinin üzerine bağladı. Yayını
kaldırıp bana nişan aldı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Uzaklaşmak,
kendimi içine soktuğum şey için kendi suratımı yumruklamak istedim.
Lana'nın elleri sabitti ama göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Seni aptal. Bunu yapacağımı biliyorsun," diye mırıldandı, gözbağının
arkasında hiçbir şey göremiyordu.

"Öyleyse yap." Yutkundum. "Spot'u öldürdüğüm
gibi beni de öldür." "Sakın onun adını söyleme,"
diye uyardı. "Sakın buna cüret etme."

"Bir kazaydı," diye tekrarlardım. "O günden beri her an pişmanlık
duyduğum korkunç bir kaza."

"Biliyorum!" diye tersledi, yayını bir anlığına indirdi ve ayağını yere
vurdu. "Bu sadece Spot'la ilgili değildi, seni aptal. Her şeyle ilgiliydi. Ailen,
yeteneğin ve güvenliğin vardı. Ve sen kolay bir avdın. Çok güvensiz ve
özür dileyen ve... ve..." Elini bana doğru salladı. "Sen."

Yayını tekrar kaldırdı ve "Şimdi kıpırdama," diye homurdandı.

Yaptım. Kazağımın altından omurgama ter damlıyordu ve bacaklarımın
titrediğini hissediyordum. Kusmak istedim. Oku tekrar çekti. Derin bir
nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

*Yap şunu. Seni incitme sırası bana gelmeden önce bunu sisteminden
çıkart.*

"Maçtan çekilirsən seni öldürmem," diye seslendi. Gözlerim
fal taşı gibi açıldı.

"Bu büyük bir istek," dedim kısık sesle.

"Sen benim hedefimsin," diye işaret etti.

"Çünkü buraya kendi isteğimle geldim," diye karşı çıktım. "İstifa edip
yarım saat içinde ortaya çıkmazsam her şey affedilecek ve unutulacak mı?"

Kazağımın altında kablo olduğunu bilmiyordu.

Kaydedildiğini.

"Evet," dedi acımasızca. "Ama onlara şimdi söylemelisin." "Tamam," diye fısıldadım.

"Tamam." Yayını tekrar indirdi, göz bağını çıkardı ve yere attı. Ölü ve düz gözleriyle beni taradı.

"Bil diye söylüyorum..." Gırtlaktan gelen sesi boynuma dolandı. "Hunter medyanın söylediği her şey ve daha fazlasıydı. Erkek arkadaşını çalarken çok eğlendim. Keşke buna devam edebilseydik. Sana bir ömür boyu işkence etmeyi çok isterdim."

Şimdi yalanının ne kadar derin ve kuruntulu olduğunu bilerek geri çekildim. "Biliyorum."

Arkamı döndüğümde Junsu'yu gölgelerin arasında, çatılı koltukların altında, kaşlarını çatmış bir halde buldum. Adımı fısıldadığında durmadan yanından geçtim.

Önceden bağıırdı. Şimdi korkuyordu.

O biliyordu.

Junsu peşimdeydi. Artık yarışmamaya karar verdiğim için, yatırım yapmış gibi davrandı. Hatta yıkılmış gibi. Konuştu ama söylediklerinin hiçbirini kayda geçmedi. Arabamın kilidini açtım, çantamı yolcu koltuğuna yerleştirdim.

Junsu omzumu tuttu ve beni döndürdü, böylece yüzüm ona dönüktü, ifadesi öfkeyle kazanmıştı.

"O da neydi?" diye sordu.

"Sanırım bu retorik bir soru." Dokunuşundan kurtuldum.

İşte bu kadar. Kaybetmiştim. Olimpiyat hayalim resmen suya düşmüştü. Lanet olsun, sifonu kendim çekmiştim. Kafamın arkasında bir yerlerde panik başlamıştı. Bu kulübe son kez ayak basacağımı biliyordum. Olan her şeyden sonra -olmak üzere olan her şeyden sonra- geri gelip burada çalışamazdım. Ne profesyonel olarak, ne de hobi olarak. Yeni bir yer bulacağımı, belki ormana ya da ailemin Boston dışında sahip olduğu çiftlik evine gideceğimi hayal ettim. Yine çalışacaktım ama profesyonel olarak değil.

Kim olduğumu bulmanın zamanı gelmişti. Nelerde iyi olduğumu, neyi savunduğumu.

Kabuğumdan çıkıp yaşama zamanı gelmişti. *Ve bu korkutucu.*

"Denemedin bile. Bıraktın." Koluyla kulübe doğru işaret etti. "Ne olmuş yani?" Omuz silktilim. "Benim kariyerim. Benim hayalim. Benim ayrıcalığım."

"İtibarım," diye karşılık verdi parmağını göğsüne götürerek. "Birkaç puanla kaybedebilirsin. Şimdi beceriksiz görünüyorum."

"Ah." Gülümsedim. "Kedi şimdi çantadan çıktı. Yani kaybetmemi istiyordun, ama çok fazla değil."

Junsu'nun yüzü düştü. "Ne oldu? Hayır, hayır! I..."

Öne doğru eğildim, dudağımı kasıtlı olarak burnunun üzerinde gezdirdim. Teninde tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Fiziksel olarak hiç bu kadar yakın olmamıştık. "Ne yaptığını biliyorum Junsu. Sen ve Lana. Anlaşmanızı biliyorum. Lana ofisinde Hunter'ı baştan çıkarmaya çalıştığında ona her şeyi itiraf etti. Bunu kendine sen yaptın. Şimdi bir tanıgım ve komitedeki dört yargıcın her birine bıraktığım üç sayfalık bir mektup var. Henüz bulmadılarsa, kısa süre içinde bulacaklar. Aynı mektup Birleşik Devletler Olimpiyat ve Paralimpik Komitelerine de gönderildi. Şimdi izin verirseniz, karakola gidiyorum. Hunter Fitzpatrick, nam-ı diğer çocuk, isteğim üzerine resmi ifadesini verdi bile."

Beni eğitmeye başladığında öğrettiği şekilde eğildim, birbirimize göstermemiz için ısrar ettiği saygı işaretiyle alay ettim.

"Hayır!" Junsu elimi çekiştirerek umutsuzca havladı.

Sürücü koltuğuna atladım, o bana ulaşmadan kapıları otomatik olarak kilitledim. Avuçlarını cama vurdu, sesi aramızdaki cam yüzünden boğuklaştı.

"Parası vardı! Oğlumun üniversite masraflarını karşılamam gerekiyordu."

Gözlerimin yaşadığını hissederek arabayı çalıştırdım. Onları serbest bırakmaya cesaret edemedim.

"Denizci! Bunu yaparsan kariyerimi mahvedersin! Ailemi de! İtibarımı!"

Otoparktan geri geri çıktım, her gün gittiğim caddede hızla ilerledim. Anıları, kalbimin bir parçasını ve artık geride bıraktığım kırık bir hayali barındırıyordu.

Sonrasında oraya ayak basamayacağımı biliyordum.

Gece olduğunda Junsu ve Lana ile ilgili detaylar tüm haberlerde yer alıyordu. Lana'nın yaptıklarından sonra yakın zamanda Olimpiyatların yakınından bile geçemeyeceğini düşünerek başka biriyle yeniden maç yapmak isteyip istemediğimi soran telefonlar aldım. Ben reddettilim. Olimpiyat yeri, Indiana'nın kırsal kesiminden otuz üç yaşında dört çocuk annesi bir kadına gitti. İstatistikleri çılgıncaydı.

Röportajını izlerken annem, babam ve Sam oturma odasında etrafımda toplandılar. Elleri sırtımda, omuzlarımda ve kollarımdaydı. Ailemle birlikte güvendeydim. Evimdeydim.

OceanofPDF.com

Twenty-Three

Hunter

Dört gün sonra ilk kez babamın ofisine girdiğimde, kışımın o kadar sert sikileceği aklıma geldi ki, benimle işi bittiğinde içine koca bir karpuzu rahatlıkla sokabilirdim.

Dört gün.

Sıfır uyku.

Sıfır çalışma süresi.

Yazılmamış iki üniversite ödevi.

Syllie'nin yaptığı yanlışlarla ilgili bir sürü yarım ipucu var.

Zafer elimin altındaydı. Onu parmak uçlarımla fırçalayabilirdim ve bunun için kudurmuştum. Belki de kana susamış Fitzpatrick soyu içimden geçiyordu. Çünkü buraya taşınana kadar kendimi hiç rekabetçi hissetmemiştim.

Rafineri ziyareti yarın için planlanmıştı ve tahmin edin sonunda kim yaşam belirtisi göstermeye ve ofise geri dönmeye karar vermişti?

Ding, ding, lanet olası ding. Saygılarımla.

"Yaşıyorsun," dedi babam oldukça mutsuz bir şekilde, hala masasında iPad'inde bir şeyler okuyordu, kaşları alnının üst kısmında bir yerdeydi.

Cillian kendisine ayrılan koltuğa yayılmış, mesajlaşıyordu.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünme." İçeri girdim ve kıcıımı Cillian'ın yanındaki koltuğa yerleştirdim.

Kardeşime döndüm. "Git."

Erimiş gözleri telefonundan fırladı. Savaşa davet edilmeyi bekleyen bir adamın meydan okuyan, alaycı bakışlarına sahipti.

"Kafan iyi mi?" diye kibarca sordu.

"Rehabilitasyon sonrası sefil, şişmiş bir ünlü kadar ayığım. Babamla konuşmam lazım.

Yalnız."

Aralarında onlarca cümle kuran bir bakış alışverişi oldu. Sonunda Gerald başını salladı. Ağabeyim ayağa kalktı, ama Da'nın kıcıma girdikten sonra içine patlayıcılar sokmaya niyetli olduğunu söyleyen bir uyarı bakışı atmadan önce değil.

Kapı kapandı ve ben babama döndüm.

"Sylvester'in neyin peşinde olduğuna dair harika ipuçlarım var," diye başladım ama bir el hareketiyle sözümü kesti ve iPad'i masasına arpırdı.

"Brennan'ın kızıyla yaptığın anlaşma iflas ettikten sonra dört gün boyunca ortadan kayboluyorsun ve komplo teorilerini önemsemediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu şirketi önemsemediğini düşünüyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve elimde bilgi var."

Da, "Profesyonel bir zaman hırsız olmayı bırak," diye karşı ıktı. "Ve işin özüne in. Buradasın çünkü her şeyi berbat ettin ve müzikle yüzleşecek cesaretin yoktu. Kuralları iğnedin. Bekâr değildin."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Değildim ama diğer piliç Lana ile yatmadım. Ve şu Sailor'la olan şey..." Durakladım, burun deliklerimin alevlendiğini hissettim. "Sadece sevişmek değildi."

Cümleyi geri almak istedim, sonuna kadar geri almak. Ne diyordum ben? Carrot Top'a karşı bir şey hissetmiyordum, değil mi? Sadece o uzun zamandır Havuç Top değildi. Mümkün olsa her gün, bütün gün konuşmak istediğim kızdı. Beni güldüren kız. Sadece yakından değil, sadece onu düşünürken bile ereksiyon olmamı sağlayan kız. Sadece kokusunun izleri bile duş fayanslarına sürtünme isteği uyandırıyordu.

Sailor Brennan'ı önemsemekten, onu düşünmekten, onun için endişelenmekten, ne yaptığına, ne düşündüğüne, ne yaptığına takılıp kalmaktan nefret ediyordum. Küçük avcı gidip beynimin her santimini fethetmiş, onu kendisiyle doldurmuş ve ben fark etmeden -benim kahrolası iznim olmadan- beynimden kalbime *kaymıştı*.

"Bana kız arkadaş numarasını yutturmaya çalışma." Babam sözümü kesmek için elini kaldırdı. "Ben dünkü çocuk değilim."

"Kız arkadaşım olduğunu söylemedim. Ama bir *şeyler* hissediyorum," dedim belli belirsiz. Bir *şeyler* kelimesini de sanki kıldan yapılmış gibi söyledim ve rekor bir sürede ağzımdan tükürdüm.

"Öyle miydi?" *Athair* bana şüpheyle baktı. "Beni terk etti," diye itiraf ettim.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda bile değil." Kibarca gülümsedim, bacak bacak üstüne attım ve ellerimi bir dizimin üzerinde birleştirdim. "Gerçek bu ve bunu görmezden gelemezsin. Sanırım beklediğin bölüm bu, yeni imzalı iradeni yüzüme karşı sallayacağın bölüm. Devam et. Eğlenmene bak."

Kan dökmek için altın bir fırsatı kaçırmadan çekmecesini açtı ve o lanet vasiyetnameyi çıkardı, sayfaları çevirme gösterisini işaret parmağını yalayarak yaptı (yan not: bunu yapan insanlar cehennemde yanmalı. İki kez) ve her sayfaya hızlıca parafını attı.

Kafasını kaldırıp bana bir sırıtış fırlattı.

Günün şarkısı: Korn'dan "Dead Bodies Everywhere".

İmza atarken "Size bir teklifim var" dedi.

"Tekliflere bayılırım," diye cevap verdim, garip bir şekilde sakindim.

"Beni bu karmaşanın içine sokan da buydu zaten. Aklında ne var?"

"O kıza karşı *hisler* beslediğini söylüyorsun-" Kelimeyi havadan alıntıladı

parmaklarının arasında bir Parker Jotter kalem.

Onu bir kutuya koymak istedim. Hücre hapsine değerdi. "Denizci," diye kestim sözünü. "Onun adı 'o kız' değil. Adı Sailor."

"Evet. O. Ben de diyorum ki, bu sadece mirasını kurtarmak için umutsuz bir yalvarış. Peki buna ne dersin? Sana ikinci bir şans veriyorum. Temiz bir sayfa. Bir kefaret, eğer istersen. Bunun bir yalan olduğunu, aslında Denizci'ye karşı bir şeyler hissetmediğini kabul et ve ben de bu vasiyeti hemen şimdi yırtıp atayım. Ama bir şartım var."

"Durum nedir?" Gözlerimi kırpmadan sordum. "Onunla tüm ilişkini keseceksin. Sonsuza kadar."

Son kelime aramızda saatli bir bomba gibi duruyordu. Sonsuzluk çok uzun bir süreydi. Bir saat mi? Bu kulağa daha yapılabilir geliyordu.

"Genler bir yana, aynı kumaştan kesilmişiz, değil mi *ceann beag*?" Başını eğdi. "Bana kanıtlamaya çalıştığın şey buydu. Bu

sen bir Fitzpatrick'sin. Aitsin."

"Eğer ailemin serveti ile bir kız arasında seçim yapmamı istiyorsan, cevabım çok açık: servet." Durakladım, ipeksi turuncu kravatının arkasında çalışan boğazını izledim. "Ama benden ailemin serveti ile Denizci Brennan arasında bir seçim yapmamı istiyorsan, Fitzpatrick olsun ya da olmasın, parana veda edip bu işten çekilmem gerekecek."

Gülümsemesi buharlaştı. Bu olay örgüsünü beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de beklemiyordum. Özellikle de Sailor'ın bana sözlü olarak, mesajla, fiziksel olarak ve gökyüzü yazısı dışındaki her yolla iletişimde kalmak istemediğini ilettiğini düşünürsek. Belki de gökyüzü yazısıyla bana defolup gitmemi söylemişti. Bir süredir gökyüzüne bakmamıştım.

Yine de gerçek buydu. Onu takip etme şansına karşı koyamazdım. Ona sarılma, onunla DoorDash'ten yemek sipariş etme, kimin daha iyi bahşiş verdiğini tartışma ve ona günümü anlatma hakkımdan vazgeçemezdim. Çünkü bunlar hayatımın en mutlu anlarıydı ve ne zaman Dala atıma uzansam ve boynum çıplak kalsa, onun elinde olduğunu biliyordum - bir anlamı olan tek varlığım.

Şimdiye kadar yakmadıysa tabii.

"Teklifimi reddediyor musun?" Da ayıldı ve kravatını düzeltti.

"İnan bana, ikimiz de bu konuda çok üzgünüz. Sanırım bu kovulduğum anlamına geliyor?" Ayağa kalktım.

Ne olursa olsun Sylvester soruşturmamı bitirmem gerekiyordu. İşler zorlaştığında artık yarı yolda durmuyordum.

"Maine'e gelmiyorsun," diye onayladı. "İş aramaya başla." "Eminim."

Ona küçük bir selam verdim ve iyi olması için kuşu ters çevirdim.

Ölçü. Dışarı çıkarken cam kapının krom kolunu tuttum ve ona dönerek veda sözlerimi söyledim. "Bu arada, bu kapı? Bir mazoşist tarafından tasarlandı. Kapatmak üç saat sürüyor. Al, bu sorunu çözer." Kapının silindirine tekme attım. Açılınca Da'nın ofisine uçtu ve tek parça halinde yere düştü.

Başımı kaldırıp ona baktım ve süper kötülere özgü bir gülümseme takındım. "Belki de sonuçta ben bir Fitzpatrick'im. Bak, her şeyi mahvetmekte ne kadar iyiyim. Bir şey değil."

O akşam, Syllie'nin gecesinin nasıl geçtiğini dinlemek için kışımın üstüne oturdum. Cevap benimkinden daha iyi olacaktı. Dairemden üç blok ötede açılan Kıbrıslı mekânı DoorDash'le denedim ama banka hesabımın Sevgili Babacığım tarafından temizlendiğini öğrendim - gelecekteki ve mevcut tüm işlemler reddedilmişti.

Eski Hunter, yani altı ay önceki Hunter, pek de dost canlısı olmayan annesini arar ve Afrika'yı beslemek için gerekli parayı Venmo ile göndermesini isterdi. Ama yeni Hunter, bırakın yemeği, dilenmeyecek kadar gururluydu. Bu yüzden bir kutu fasulyeyi açtım, mikrodalgada pişirmeye çalıştım, neredeyse patlayacaktı (metalin mikrodalgaya dayanıklı olmadığını kim bilebilirdi ki? Bu piç kurusu bilemezdi) ve kraker ve son kullanma tarihi geçmiş krem peynirle yetindim.

Orospu-yiyen-kraker-o-yer-sahibi-gibi-anlamına geliyordum. FML kışında.

Bana sattığı cihazlarla Syllie'yi canlı kaydetmek için bir minibüste oturup taşaklarını donduran Knox'a nasıl ödeme yapmaya devam edeceğimi merak ediyordum. Umarım cinsel iyilikleri kabul ediyordur, çünkü kanka şu anda Jenna Jameson'ın kariyerini bekârlık uzmanlığına çevirmesinden daha meteliksizdi. İnsanoğlunun bildiği en orgazmik olmayan şekilde sikildim.

Kapımın üç kez çalındığını duyduğumda, Syllie'yle ilgili araştırmamın üzerinden üç saat geçmişti -ailesiyle akşam yemeğini yeni bitirmişti ve bu sırada karısıyla Noel kazaklarının eşleşmesi konusunu tartışıyorlardı-.

Kaşlarımı çatarak krakerlerimi yere bıraktım. Eğer şeytanın moral konuşmalarından birini yapan Cillian olsaydı, yumruklarımızı tokuştururduk, kelimelerimizi değil. Ama hayır. Cillian şimdiye kadar Maine'e giden bir uçağa binmiş olmalıydı. Kapıya gittim ve açtım.

Ve orada durdu.

Aingeal Dian.

Elinde bir paket yemek vardı. Kahverengi poşetin kenarlarından yağ damlıyordu. Denizci ve abur cubur. Ağzım sulandı ve taşaklarım sıkıştı.

Öldüm mü ben? Burası cennet mi?

"Bu bir hadi seks yapalım teklifi değil, Hunt. Barış teklifi bile değil." Bir avucunu uyarmak için kaldırdı. "Ama hediyeler ve bir teklifle geldim. Lana'yı yakalamama yardım ettin. Bırak da Syllie'yi yakalamana yardım edeyim."

Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin nefes aldım.

"Tekrar *çivi* diyebilir misin lütfen? Özellikle, *çivile beni Hunter*. Neredeyse tüm kelimeleri zaten söyledin, sadece sırayla değil."

Parmağımı ceketine sokup onu içeri çektiğimde kahkahayı patlattı, beş parasız, işsiz ve boğazına kadar belaya batmış olmak umurunda bile değildi.

"Ne aldın?" Kolumu omzuna attım ve oturma odasına doğru yürürken başının tepesini öptüm. Ve sanki hiç gitmemiş gibi hissettim. Sevgilimle keyifli bir gece daha geçirmiştik.

"Yeni Kıbrıs mekanını deneyebileceğimizi düşündüm. Harika eleştiriler almış." Yumruğumu tekrar ısırdım. Doğru seçimi yapmıştım.

Parayı siktir et.

Bilinçaltımda Syllie'yi yakalamak için tek şansımın onun bir hata yapması olduğunu biliyordum. Ama Syllie dikkatli bir piçti, bu yüzden onu yoldan çıkaranın ben olduğumu öğrendiğimde neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

Sailor ve ben souvlaki ve hellim peynirli dürümlerimizi bitirdikten hemen sonraydı. Babam ve kardeşimle birlikte Maine'e giden ticari uçağa binmediğimi bildiren telefonu alırken onu dinledik.

Diğer hattaki kişiye "Ne demek uçakta değil?" diye çıkıştı. Karşı tarafın ne söylediğini dinleyemedim. Sylvester başka bir kullan-at telefon kullanmıştı. "Nasıl olur da uçakta olmaz?"

Sailor ve ben bakıştık, sırtımız dizüstü bilgisayarın üzerinde kamburlaşmış, canlı kaydı dinliyorduk.

"O olmadan tüm plan anlamsız! Hayır, bana sakın olmamı söyleme. Aylarca süren planlama boşa gitti. O orada olmazsa tüm operasyonu iptal edebilirsin. İşlerini bitirip icabına baktıklarında aptal işi devralacak ve sorunlarım üç katına çıkacak."

"Bitti ve halledildi mi?" Denizci fısıldayarak bağırdı, gözleri büyüdü. "Az önce bunu mu söyledi?"

O anda birkaç şey oldu. Belki de Sailor bana paralı bir jigolo değil de zeki ve yetenekli bir insanmışım gibi baktığı içindir. Bana bu bilmeceyi çözebilecekmişim gibi baktı.

Ve fark ettim ki...şey, *yapabilirim*.

Hızlı bir hesap yaptım:

1. Syllie babamı ve kardeşimi sağlık ve güvenlik sorunlarıyla uğraşan bir rafineriye gönderdi.
2. Makineler arızalıydı. En azından üç tanesi. Bu yüzden ilk etapta oraya gitmemiz planlanmıştı.
3. Syllie muhtemelen üçümüzün de -Da, Cillian ve ben- öleceği bir kaza *planlayabilirdi*. Tek ihtiyacı olan planlı bir patlamaydı. Annem ve Aisling, hisselerin çoğunluğunu miras olarak alsalar da, şirketi bir milyon yıl bile yönetemezlerdi. Bu da pozisyonu Syllie'nin yetenekli ellerine bırakıyordu.

Vay anasını. Bizi öldürmek istiyordu. Ve ben onun planının içine etmişim. Şimdi soru şuydu: Yine de bunu yapacak mıydı, yoksa kığım Maine'e doğru yola çıkmadığı için erteliyor muydu?

Sailor aklımdan geçenleri okumuş gibiydi, telefonumu elime tutuşturdu. "Onları aramalısın."

Cillian'ı beş kez aradım. Babama ulaşmak için üç kez daha denedim. Ayrıca onlara binlerce kez mesaj attım. Ya uçaktaydılar ya da telefonun hiç çekmediği bir yerdeydiler. Cillian'ın Maine'in o bölgesinde telefonun çekmemesinden yakındığını hatırlıyordum. Syllie'nin tüm bunları planlarken bunu göz önünde bulundurduğundan emindim.

"Şimdi ne yapacağım?" Ayağa kalktım, bir ileri bir geri volta atıyordum. "Pislik ailemi kurtarmak için ne yapmalıyım?"

"Şimdi," dedi Sailor basitçe, "Fitzpatrick'lerin en iyi yaptığı şeyi yapacaksınız: savaşa girecek ve kazanacaksınız."

Twenty-Four

Hunter

Sailor'ın arabasını ödünç aldım, onu ailesinin evine geri götürdüm (Syllie'nin daireme gelip işimi bitirmesi için adam tutmuş olma ihtimaline karşı işimi şansa bırakmadım), sonra da hâlâ orada olduğunu umarak doğruca onun evine gittim. Knox'un araştırma becerilerinden memnundum. Syllie'nin nerede yaşadığını, spor yaptığını, sıçtığını ve en sevdiği telekızları biliyordu.

Yol boyunca babamı ve Cillian'ı aramaya çalıştım. Sonunda annemi aradım ve onlara ulaşmaya çalışmasını, onları bulana kadar durmamasını ve rafineriye gitmemelerini söyledim.

"Ama neden?" diye milyonuncu kez sordu.

"Çünkü soru sormayı bırak anne. Sadece yap şunu!"

Syllie'nin Charlestown'daki evinin önüne park ettim, on yatak odalı Jacobian tarzı bir malikane, siyah pencerelerin üzerinde bembeyaz, şu anda ateşe vermek istediğim yemyeşil bir ön bahçesi var. Şoför kapısını çarparak kapattım ve girişe doğru ilerledim, kapıya vurdum, sonra da zili beş kez yumrukladım. Ziyaret saati çoktan geçmişti ama bu gece ben uyumayacaksam, ailesinden kimse uyuyamazdı.

Syllie kapıyı kaşlarını çatarak açtı, üzerinde mor bordo bir ev bornozu vardı. Onu gördüğüm anda libidomun kan kaybından öldüğüne yemin edebilirim.

Yüzü bir anda ölümcül bir ifadeden hoş bir ifadeye dönüştü.

"Hunter, ne hoř bir sűrpriz. Maine'e doğru yola çıktığını sanıyordum?" diye sordu masumca.

"Tanrım, berbat oyunculuk. *The Frisco Kid*'deki Harrison Ford'dan bahsediyorum. Berbat. Konuşmamız lazım."

"Bir şey mi oldu?" Yüzünü buruşturdu.

Dişlerine yumruk atmak istedim. Onun yerine gülümsedim. Aisling'den annem üzerinde çalışmasını ve Maine'e gitmem için özel uağı bana vermesi konusunda onu ikna etmesini istemiştim.

-Annem istesem bana bir uzuv vermezdi ama elimden gelse onunla konuşmak istemezdim.

"Arayı kapatmaya çalışıyorum." Omuz

silktim. "Gece yarısı mı?" Gözleri

neredeyse şişecekti.

Zaman kazanmak için başımı eğdim. "Ne diyebilirim ki? Seni *ok* özledim."

Beni tereddűtle içeri davet etti ve űűncű kattaki ofisine kadar kendisini takip etmemi iřaret etti. Bize iki bardak viski doldurduktan sonra balkonun kapısını açtı. Syllie'nin bana verdięi içkiyi dudaklarıma gűtűrmemem gerektięini biliyordum ama altın rengi sıvıyı gűsteriř olsun diye bardaęın içinde dűndűrdűm.

"Planını biliyorum." İçkinin bardağın kenarından taşmasına izin verdim.

"Ve bunu uygulamana kimin yardım ettiğini de biliyorum."

Bu kısmı yalandı ama iyi olduğum bir şey varsa o da poker suratına sahip olmaktı. Sayısız kez kıımı kurtarmıştı.

"*Tabii ki sınava çalıştım.*"

"*Tabii ki bu hafta dűřűndűęűm tek kız sensin.*"

"*Elbette bu ağır makineyi kullanamayacak kadar sarhoş değilim.*"

"Ne demek istedięin hakkında hiçbir fikrim yok." İkisinden bir yudum alarak trabzana yaslandı. Onu ele veren kűűk řeylerdi: řakaklarında boncuk boncuk ter birikmesi, dudaklarının seęirmesi, yűksek bir balkona ne kadar derinden yaslandıęı. Gergindi.

Kapı pervazına yaslandım, trabzandan uzakta, onu inceliyordum. "Umarım tutuklandıęınızda daha iyi bir savunma hattınız olur, Bay Lewis. űnkű içinde Royal Pipelines'ın ű bűyűk hissedarı da dahil olmak űzere onlarca insanın bulunduęu bir rafineriyi havaya uçurmaya çalıřmak ocuk oyuncaęı deęil."

Bunların hiçbiri doęrulanmadı ama kelimeler aęzımdan çıkarken yűzű dehřetle buruřtu ve doęru yerde olduęumu anladım. Yűz hatlarını hızla yeniden dűzenledi ve elindeki viski bardaęını mermer parmaklıęın űzerine koydu.

"Bu saçmalığı sana kim yutturdu, evlat?"

"Suç ortağın," diye cevap verdim. Bir yalan daha.

"Öyle bir şeyim yok."

"Onu aramak için her kullan-at telefon kullandığınızda ikinizi de kaydettiğini söylesem bu şarkıyı söylemeye devam eder miydiniz?" Kaşlarımı çattım.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Yüzü düştü.

Sahip olmadığım bir şeye sahip olduğumu düşündü.

"Boris daha iyi bilmeli," diye homurdandı.

Boris, ha? Sailor'ın babasının onun kim olduğunu bildiğinden emindim ve kontrol etmek için aklıma bir not aldım.

Syllie devam etti, "Ama bir şeyi yanlış anladınız. Orada olmayacağını biliyordum. Sana asla zarar vermek istemedim."

"Bu konuda dünyadaki tüm saçmalıkları söylediğimde lütfen alınmayın."

Başını salladı ve bana doğru koşmaya başladı. Bir elimi kaldırarak olduğu yerde durmasını işaret ettim. O da durdu.

"Bak, baban ve kardeşinle aranızdaki bu meselenin er ya da geç patlayacağını biliyordum. Onlara Maine'e kadar eşlik etmeyeceğini biliyordum. Ve gitmedin. Gerçek şu ki Sonny, sana asla zarar vermek istemem çünkü..."

Tanrım, bu olmaz.

"Çünkü ben senin babanım." Boğazı bu itirafı kabul etmekte zorlandı, kelimeler aramızda zehirli bir şekilde döküldü.

"Babam Doğu Avrupalı bir iç çamaşırı modeli," diye karşı çıktım.

"Gerald beni maaş bordrosunda tutabilmek için herkese böyle söyledi, Çünkü benim bırakılamayacak kadar önemli olduğumu biliyordu. Ve ne yazık ki annen de Fitzpatrick evindeki huzuru korumak için bunu kabul etti. Ama bir düşün, Sonny-boy. Yıllar boyunca seninle kim ilgilendi? Yardıma ihtiyacın olduğunda kime koştun? Senin için pisliği kim temizledi? Ben. Her zaman ben. Sana babalık *yapmadan* sana babalık yaptım. Seninle ilgilendim. Ve şimdi, sana söylüyorum, bu yeni bir dönemin başlangıcı. Bu şirketi alıp birlikte yönetebiliriz. Harika şeyler yapabiliriz. Bir takım olabiliriz. Sana asla saygı duymayacaklar Hunter. Sen mavi kanlı bir Fitzpatrick, gerçek bir varis değilsin. Baban Cillian'ı baş tacı etti ve sen asla onun seviyesine ulaşamayacaksın - o kadar iyi olmadığın için değil, Gerald buna asla izin vermeyeceği için. Sana tepeden bakılıyor. Onlar senin ailen değil."

Bir adım daha attı, ben de ona izin verdim. Elini omzuma koydu. Onu da yapmasına izin verdim.

"Bir özel okuldan diğerine savruldu, sonra da Batı Yakası'ndaki amcan ve teyzenin yanına sürüldün; hiç şansın olmadı. Babana anlatmaya çalıştım Hunter. *Yalvardım...*"

Kesik kesik bir nefes aldı, gözlerini benden kaçırdı ve sanki her şey ona çok acı veriyormuş gibi başını salladı. "Bak, bu konuda açık konuşmayarak şimdiye kadar sana iyi bir baba olamadığımı biliyorum. Düşünmem gereken kendi ailem vardı. Üç kızım var. Ama söz veriyorum, bundan sonra yanında olacağım."

"Beni softball maçlarına götürür müsün?" Mırıldandım, sesim duygusallıktan pürüzlüydü.

Durakladı, kabul etmeden önce bana ihtiyatla baktı. "Evet, Sonny-oğlum. Evet, yapacağım, eğer istediğin buysa."

"Peki aile yemeklerimiz olacak mı?" Devam ettim.

"Tabii ki." Gözleri büyüdü ve rahatlamış bir şekilde bana yarı sarıldı. "Tabii ki. Haftaya. Dianne'e her zaman kapımızın sana açık olduğunu söylerim."

Dianne onun karısıydı. Sonraki kısmı gözümün kenarından hayali bir damla yaşı siliyormuş gibi yaptıktan sonra söyledim. "Peki bana kuşları ve arıları öğretecek misin? Söylentiler duydum baba ama gerçekten erkekler kızlara bunu yapar mı? Kulağa çok... acı verici geliyor."

Yüzümü inceleyerek benden ayrıldı.

Gülmeye başladım. "Kahretsin." Onu ittim. "Siktir git buradan. Ben senin oğlun değilim. Aptal ve güzel olabilirim ama Tanrı aşkına, ben güzelim. Gargamel'e benziyorsun."

Bunu söylerken, inanmayı bıraktığımı fark ettim. Yani, bir kısmına. Aptal değildim. Aptal değildim. Sadece hiçbir şeyden sorumlu tutacak kimsesi olmayan bir pisliktim. Şimdiye kadar.

"Seni küçük parça-"

Syllie düşüncesini tamamlayamadan üç kat altımızdaki ön kapı tekmelenerek açıldı. Birinci kattan "FBI" çılgınlıkları yükseldi.

Ona abartılı bir şekilde içimi çektim, viski bardağımı kaldırdım ve elimle yanaklarını sıkarak çenesini açmaya çalıştım. Bardağımdakileri ağzına boşalttım.

"Al bakalım. Bir sonraki bölüm için biraz sıvı cesarete ihtiyacın olacağını hissediyorum." Lewis'in evine polis gönderildiğini biliyordum.

Hikâyemi anlatmak için onları aradığımdan bu tür bir nezaket bekliyordum ama

Onlara verecek sağlam bir kanıtım yok. FBI'ın burada olması, işin içinde başka birinin olduğunu düşündürdü.

Tam olarak Troy Brennan. Sailor, bunu tek başıma başaramayacağımı bildiği için ondan yardım istemişti. Yaptığı ve temsil ettiği her şeyden nefret etmesine rağmen babasından yardım istemişti. *Benim* için.

Syllie'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Onlar yürüyen ölüler. Onlara ulaşmanın hiçbir yolu yok, seni küçük aptal. Bulundukları yerde telefonları çekmiyor."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Ayak sesleri merdivenleri tırmanıyordu. Düzinelercesinin sesi geliyordu. Bu oluyordu.

"Bana hep kötü davranıldı. Royal Pipelines'a en iyi yıllarımı verdim ama zam bile alamadım. Gerçek şu ki, babanızın elinde çok fazla kan var, bu yüzden Troy Brennan ve oğlunu kendisi için çalışmaları için tuttu. Cillian çok uygun bir terörist, her an cehennemi serbest bırakmayı bekleyen bir şeytan. Peki ya sen? Sen basit bir aptalsın. Ben bu şirketi kendisinden, korkunç ve adaletsiz verasetten kurtarmaya çalıştım." Syllie beni gömleğimden yakaladı ve trabzanın üzerinden atmaya çalıştı.

Boston'da geçirdiğim altı ay boyunca *bana* aptal demişti ama nasıl olduysa iki yüz kiloluk, bir metre elli dört santimlik, saf kas ve feromonlardan oluşan eski bir futbolcuyu fırlatabileceğini düşünmüştü. Onu tırabzana doğru fırlatmadan önce iki adım tökezledim ve vücudunun yarısı havada, ölümle yaşam arasında asılı kalacak şekilde büküldüm.

Lanet olası uzun bir evdi. Hava, buz sarkıtlarını solumak gibi ince ve soğuktu.

"Sen öldün Fitzpatrick!" diye tükürdü, yüzü kıpkırmızıydı.

Siyahlı çocuklar ofisin kapısını tekmeleyerek açtılar (bunu yapmalarına bayılırdım; kapı kolları korkaklar içindi) ve onu bornozundan yakalamak için koştular.

Parmak uçlarımla el sallayarak veda ettim. "Her zaman küçükler ligi softball'umuz olacak," diye seslendim.

"Siktir git!" diye bağırdı, oldukça kaba bir şekilde. "Avukatımı aramak istiyorum.

Avukatımla konuşmama izin verin."

İki müfettişe kendi bakış açımı anlatmak için yarım saat kaldıktan sonra Maine'e doğru yola çıkıp çıkamayacağımı sordum. Evet dediler. Lewis'lerin evinden çıktığımda bir mesaj aldım.

Annem onunla yüz yüze konuşmadan hiçbir şey alamayacağını söyledi. Özür dilerim.

Birini öldürmek istedim.

"Kocanız ve oğlunuzun, telefonun hiç çekmediği ücra bir yerde paramparça olmaktan sadece birkaç saat uzakta olduğunun farkında mısınız?" Koridorda annemin ofisine doğru ilerledim.

Beni hızlı adımlarla özel odasına götürdü - bazen babamla paylaştığı yatak odasına değil. Başını salladı. "Biliyorum. Ama sen de en az onlar kadar önemlisin, tatlım."

Buna bir şey demedim, çünkü hala inanmıyordum. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve masasının arkasına oturdu. Neden bir ofisi olduğunu bile bilmiyordum. Hayatında bir gün bile çalışmamıştı.

Ayakta kaldım. Zamanım yoktu. "Şu işi hallet ve bana özel jetin anahtarlarını ver."

"Özel jetlerde k-" yoktur.

"Lafın gelişi." Gülümsedim. "Konuş, anne."

Başını salladı ve masanın üzerine sıçrayan parmaklarına baktı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum Hunter, haklı sebeplerin de var. Babandan intikam almak için seni gayrimeşru olarak doğurdum, sonra da altı yaşındayken gönderdim. Beni hor görmek için her türlü hakka sahipsin. Ama tatlım, anlamalısın. Ben sana kötü bir anne olmadım. Berbat bir anneydim, nokta. Sana hamile olduğumu öğrendiğimde..." Nefesini içine çekti ve sanki bu anı çok ağırmış gibi başını sallayarak diğer tarafa baktı.

Eğer işleri daha iyi hale getirme planı buysa, berbat bir iş çıkarıyordu.

"Hayatımın en mutlu anıydı. Nedenini bilmek ister misiniz?"

Pek sayılmaz. Onun yerine "Elbette," diye inledim. Bana lanet olası Gulfstreamer'ı vermesi için her şeyi yapardım.

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Çünkü en çok seni seveceğimi biliyordum. Babana -gerçek babana- deli gibi aşkıttım ama Filip beni hiç sevmedi. Hatta onun için Gerald'ı terk edeceğimi anlayınca Hırvatistan'a geri döndü. Baban ona cömertçe para ödedi.

Sanırım yok olacaksın. Ama sen benim aşk çocuğumdun Hunter. Hâlâ da öylesin. Emzirdiğim, üç yaşına kadar beslediğim tek çocuğum sendin."

Alaycı bir tavırla "Vay canına, çok gururlandım," dedim. Bununla nereye varmak istediğini anlamamıştım.

"Ama..." Bir elini kaldırdı. "Pek çok şeyle mücadele ettim, bunların arasında ağır depresyon da vardı. Her seferinde haftalarca yatakta kalırdım. Bazen baban beni dışarı sürüklerdi ve şiddetli kavgalar ederdik. Bir keresinde saçını yolmuştum. Bir başkasında kaburgasını kırdım. Anne olmak için uygun değildim, bu yüzden tüm bunları görmeden seni uzağa göndermek tek seçenek gibi görünüyordu."

"Ve Aisling'i dünyaya getirmek," diye hatırlattım ona. "Bu da önemliydi. Bir çocuğun daha canı cehenneme."

"Aisling, Filip için benim özrümdü."

"Kahretsin, kulağa kötü geliyor." Dişlerimi emdim.

Oturduğu yerden fırlayıp bana doğru koştu. Vücudumdaki her kemik buza dönüştü. Birkaç santim ötemde durduğunda bile. Dizlerinin üzerine çökmeye başladığında bile.

"Kahretsin Hunter, buna daha fazla tahammül edemem. Beni affetmelisin."

"Yoksa?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum. Kurtarmam gereken pislik bir ailem olduğunu bir anlığına unutmuştum. Annemin işleri yoluna koyma çabasına o kadar dalmıştım ki.

Yukarı baktı, önümde diz çökmüştü. "Yoksa sana Gulfstreamer'ı vermem."

"Kocan ve oğlun ölecek," dedim yavaşça, onu incelerken.

O gerçekten deliydi. Bana gülümsedi, gözleri yaşlarla doluydu. Hüzünlü, kırık bir gülümseme idi, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir insanın gülümsemesi idi.

"Telefonlarıma cevap vermediğin her gün beni öldürüyorsun. Lütfen." Yüzünü spor ayakkabılarına doğru indirdi. Aman Tanrım. Yapacak mıydı...oh, *lanet olsun*. Öpecekti. Ayaklarımı öpecekti. Bunu kabul edemezdim. Beni dünyaya gönderen kişinin gururunun geri kalanını kaybettiğini göremiyordum.

"Ayağa kalk," diye kükredim ve onu omzundan tutup çektim.

"Seni affediyorum." "Gerçekten mi?" Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

"Evet, gerçekten. Özür berbattı ama senin için önemli olduğu çok açık. Şimdi, lütfen, Tanrı aşkına, anne, Gulfstreamer'ı gönder."

"Çoktan ısındı ve çete askısında seni bekliyor. Oh, seni seviyorum, Hunt."

Elimde olmadan kollarımı ona doladım ve garip bir şekilde başını okşadım. "Evet, anne. Ben de seni seviyorum."

Maine uçağına binmeden önceki son durağım Brennan malikanesiydi. Sailor ailesiyle birlikte yüksek bir binada yaşıyordu, bu yüzden aşağı inmesi için korna çalmak mümkün değildi. Kızıyı sürükleyerek kapısına gitmek zorunda kaldım.

Sabahın ikisi değilmiş gibi uyanık görünerek açtı. Beni bekliyordu.

"Eee?" Gözleri beklenti içinde genişledi.

"Babana söyledin. Ondan hiç böyle bir iyilik istememiştin." "Sana bir şekilde yardım etmem gerekiyordu," dedi sessizce.

Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu, kim olduğu duygusunu ne kadar yaraladığını biliyordum ve bunu telafi etmeye yemin ettim.

"Christian Grey gibi davranıp seni özel uçağımda bir geziye davet edebilir miyim?" Ona inci gibi beyazlarını gösterdim.

"Sanırım. Ama BDSM

yok." "Boo. Hiç eğlenceli değilsin."

"Başka birini davet et o zaman." Güldü.

Onu öpme isteğıme zorlukla direnerek dışarı çektim.

"Eğlence abartılıyor. Hadi gidelim."

Twenty-Five

Hunter

Özel uçak pelüş ve yat tarzındaydı, tamamen maun ve krem rengi vurgular ve pirinç bağlantı parçaları vardı. Bu özel koltukların ne kadar Cillian ve Gerald spermi gördüğünü düşünmek istemiyordum ve bu yolculukta erişebildikleri kedi miktarını düşündüğümde onlara çok kızdım. Aslında neredeyse oyuncaklarını benimle paylaşmadıkları için nankör kışlarını kurtarmamaya karar verecektim.

Neredeyse.

Sonra amcığın artık bir önemi olmadığını hatırladım, tabii kızıl saçlı bir ölüm perisine bağlı değilse.

Maine'e kadar yol boyunca diken üstündeydim. Syllie hak ettiğini alsın ya da almasın, yine de kardeşime ve babama rafinerinin patlamak üzere olduğunu söylemem gerekiyordu. Syllie'nin planı tam olarak ne zaman devreye sokmak istediğini bilmiyordum. Mantıken, onlara ulaşmak için en azından sabaha kadar vaktim vardı ve uçuş da kısaydı. Ama ya Da iner inmez rafineriyi görmek isterse? Bu, şerefsizlerin onu havaya uçurması için altın bir fırsattı.

Babam tam da sabahın dördünde, ayakları yere değer değmez mülkünü kontrol etmeye gidecek türden bir insandı.

Sailor havayı yumuşatmak için her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetti. Bana Lana ve Junsu ile karşılaşmasının iç yüzünü anlattı, pratik yapmak için başka yerlere baktığını ama tabiri caizse yayı astığını söyledi.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Ayağımı yere vurdum.

Siyah üniformalı bir hostes, plastik bir gülümsemeyle bize içecek ve yiyecek ikram etmek için eğildi. Genç sayılırdı. Ben kök biramı açarken Sailor elma suyu şişesinin vidasını açmakla meşgulken bana göz kırpacak kadar gençti. Hostes giderken eliyle omzumu okşadı ve bir şeye ihtiyacım olursa yanımda olduğunu söyledi.

Denizci bunu gördü ama bir şey söylemedi.

Başımı salladım. "Onu istemiyorum," dedim.

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," diye yanıtladı, soğuk ve damlayan meyve suyu şişesinin üzerindeki etiketi sıyrarak. "Anlaşma iptal oldu. Ne istersen yapabilirsin."

"O zaman seninle yatmak isterim," diye

kestirip attım. "Hunter." İçini çekti.

"Arkadaşız, unuttun mu?" Sinir bozucuydu.

"Peki okçuluk yapmayacaksan ne yapacaksın?" Tekrar sordum, arkama yaslandım ve kapüşonlu gözlerle onu izledim. Birkaç ay önce onun muhteşem olmadığını düşündüğüme inanamıyordum. Artık yüzünün her kıvrımına bağımlıydım.

"Gülmeyeceğine söz verir misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Şimdi gülme sırası *ondaydı*. Sırıttım.

"Gazetecilik okumak istiyorum."

"Neden?"

"Yemek

eleştirmeni."

"Uyuşturucu," dedim. Ailem patlamanın eşiğinde değilmiş gibi davranıyorduk. Onun da bu maskaralığa eşlik etmesini takdir ettim.

"Değil mi?" Dudağını

ısırdı. "Kesinlikle."

"Hunter..." Başparmağını ağzına götürerek konuşmasını sonlandırdı.

Uh-oh. Sesinde endişe vardı. "En son ne zaman uyudun?"

"Hatırlarsam ne olayım." Omuz silktim. "Dört gün önce mi?" Kulağa doğru gibi geliyordu. Arada bir on dakikalığına uyukladığım oldu.

Omzuna dokundu ve "Bir bildirim ya da telefon gelirse seni uyandıracağıma söz veriyorum" dedi.

Ayağa kalktım ve onun oturduğu krem ve lacivert kadife kanepeye doğru yürüdüm. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Saçlarımı öptü.

Hayatımda uyuduğum en tatlı uykuydu.

Rafinerinin bulunduğu lanet olası tepede gerçekten de resepsiyon yoktu. Hemen yanında Da ve Cillian'ın dayanışma göstermek ve sanırım mavi yakalılarla birlikte varoşlarda yaşamaktan hoşlanmadıklarını ifade etmek için kaldıkları işçilerin yaşam tesisleri vardı. (Spoiler uyarısı: öyleydiler.)

Neyse ki tesislere giderken telefon çekiyordu da Troy, Sam, annem ve Aisling'e mesaj atıp buraya sağ salım geldiğimizi haber verecek vaktim oldu. Görünüşe göre Syllie FBI'a şarkı söyleyip her şeyi Boris denen adamın üzerine yıkmaya çalışıyordu, çünkü ellerinde o l d u ğ u n d a n daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

Uzun bir süre hapiste çürüyecekti.

Ama Da ve Cillian'a ulaşamazsam bunların hiçbirine değmez.

Bizi rafineriye götüren Range Rover'ın arkasında bacağımı zıplattım ve pencereden dışarı baktım. Şafak yavaş yavaş söküyor, buz tutmuş dağları pembe ve sarı renklere büründürüyordu.

Sonunda rafinerinin yanındaki apartman kompleksine geldiğimizde, biri bize kapıyı açtı ve Da ile Cillian'ın üst katta Da'nın odasında olduğunu söyledi. Sailor şoförümüze teşekkür edip yöneticiyle konuşmak isterken ben de arkasından fırladım. Ondan rafineriyi ve çevresini tamamen boşaltmalarını istemesini rica ettim. Patlama sırasında orada olmasak bile, apartmanlara ve hatta sokağın aşağısındaki balıkçı köyüne ulaşması muhtemeldi.

Merdivenlerden *Athair*'in odasına üçer üçer çıktım. Kapısına ulaştığımda, kapıyı çalma zahmetine girmeden açtım. Cillian ve Da'yı, turuncu, tüylü bir yorganla örtülü çift kişilik bir yatağın bulunduğu son derece mütevazı bir odanın köşesindeki masada otururken buldum. Mobilyalar temiz ama eski görünüyordu.

İkisi de uyanıktı. Da viski içiyordu. Cillian bir sürü belgeyi karıştırıyor, benim sürpriz girişimi pek umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Cillian'ın yanındaki masada duran telefonu gelen bir mesajla yanıp sönüyordu.

Herifin bir şekilde resepsiyonu vardı.

İnanılır gibi değil.

Taze öfke içimi parçaladı, miktarı üçe katlandı. Beni *hayalet*e çevirmişlerdi.

Hışımınla içeri girdim, telefonunu aldım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve ikiye bölündü, ki bugüne kadar bunun imkânsız olduğundan emindim. Polonun canı cehenneme. Belli ki boşa harcanmış bir beyzbol kahramanıydım.

"Bana on iki saattir telefonunuzun çekmediğini mi söylemek istiyorsunuz? E-postalarınızı ve telefonlarınızı bu kadar uzun süre kontrol etmediğinizi mi? Saçmalık! Zavallı kıcımlı buraya sürüklemekten önce sana onlarca kez ulaşmaya çalıştım. Neden açmadın?" Kükreyerek eğildim. Tükürüğümün parçaları yüzlerine sıçradı.

Cillian odadaki varlığını kabul etmeyerek elindeki belgede bir sayfa çevirdi. Da içkisinden ölçülü bir yudum daha aldı.

Onları kendin öldürme. Syllie'nin istediği de bu.

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Cillian, gözleri hâlâ lanet olası belgede olduğu halde kesin bir tavırla sordu.

Babam gözlerimin içine bakıp sıırttı. "Sınavı geçtin oğlum."

Tam o sırada hayaller gördüm: babamın kafasını arkasındaki duvara vurduğumu gördüm.

Cillian'la güreşerek onu yere serme ve güzel yüzündeki kendini beğenmişliği yumruklama hayalleri.

Bunun gibi şeyler. Ama ben sadece en çılgın, gülümsemeyi unutmayan sırtışımları gösterdim, bu da psikotik bir dönemin umut verici başlangıcına benziyor olmalıydı. "Yaptım mı? Nasıl. Lanet olsun. *Eğlenceli*. Lütfen beni aydınlat, sevgili babacığım."

Cillian sonunda okumakta olduğu belgeyi masanın üzerine bırakma nezaketini gösterdi. Başını kaldırıp bana baktı. "Bize Syllie'den bahsettiğinde *Athair* buna inanmak istemedi. Bana göre Syllie her zaman serseri mayın gibiydi. Troy Brennan'ı neyin peşinde olduğunu, Sylvester'ın felaket tenceresinde bizim için hangi yemeği karıştırdığını görmekle görevlendirmeyi kendime görev edindim."

Cillian konuşmasını, bir lahana çorbası tarifi okuduğunu ima eden, gerçekçi bir şekilde yaptı.

Demek FBI bu yüzden Syllie'nin kapısına dayandı. Troy'un elinde zaten yasal olarak elde edilmiş yeterli kanıt vardı.

"Boris Omelniski ve Maine'deki küçük arkadaşlarıyla ne işler çevirdiğini, rafineriyi içinde biz varken havaya uçurma planını öğrendik. Boş olduğundan ve tüm hatalı makinelerin kapatıldığından emin olduk. Tam bir para emiciydi ama risk alamazdık."

Tüm vücudum beni boğmakla tehdit eden bir öfkeyle kaynadı.

"O zaman neden beni bütün bu saçmalıklara maruz bıraktın?" Dişlerimi sıkarak tısladım. "Seni onun hakkında her uyarmaya çalıştığımda beni susturdun? Üniversite ödevlerimi yapmamın ve sizin için tam zamanlı çalışmamın üzerine, düzinelerce uykusuz geceyi o pisliği dinleyerek geçirmeme neden oldunuz? Bu saçmalığı önlemek için her şeyi göze aldım ve sıfır uykuyla yaşadım... ve sen bana başından beri bunu bildiğini mi söylüyorsun?"

Babam ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve kollarını açtı. Bana ne kadar kötü davranırsa davranırsın, kafamın içinde bile ona hâlâ baba diye hitap ettiğimi üzümlere de olsa fark ettim.

"Dolayısıyla, testi geçtiniz."

"Testini sikeyim!" Onu işaret ederek homurdandım. "On iki inçlik bir yapay penisle kışından sik. Seni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendimi öldürüyordum. Senin için her şeyi yaptım. Senin için savaşa gittim. Yanmaya, ölmeye, yok olmaya razıydım. Senin için. *Senin için.*"

Ayağa kalkma sırası Cillian'daydı. "Dediğim gibi, çekmek senin pis işindi. Yaptın da, hem de zamanında. Kapımızı çalan bebek annelerinin yokluğuna bakılırsa, neyse ki bu senin için hiçbir zaman sorun olmadı."

"Cehenneme git, Cillian." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Zaten oradasın. Buna hayat deniyor."

"Yani bu bilmeceyi çözmem için bana güvenden ama bana güvenecek kadar değil?" Dikkatimi tekrar Da'ya çevirdim.

Troy Brennan olabildiğince acımasız ve becerikliydi, Sam Brennan ise yeraltı dünyasının altın çocuğuydu. Bu ikisi on yıllık bir dizüstü bilgisayar ve bir havalı tüfekle soğuk bir savaşı kazanabilirdi. Yaşamak için yaptıkları şey buydu. Tabii ki Syllie'nin planını benden önce ortaya çıkarmışlardı.

"Doğru," dedi babam, gözlerinde bir sıcaklık pırıltısıyla. "Söylemeye gerek yok, vasiyetname buna göre değiştirilecek. Sen benim varisimsin. Benim çocuğumsun. A

Fitzpatrick. Royal Pipelines'daki işine devam edeceksin. Ve Cillian'ınkinin yanında bir köşe ofis alacaksın. Ailenin gerçek bir üyesi olduğunu kanıtladın Hunter." Kollarını açtı, ne yapmamı bekliyordu? Hemen atlamamı mı?

Sıkıca gülümsedim. "Seni de, paranı da, soyadını da sikeyim eski dostum.

Eğer aileniz olmayı hak etmem gerekiyorsa, asla olmayacağım."

OceanofPDF.com

Twenty-Six

Bir araba kiraladık ve dört saat boyunca Boston'a geri döndük. Hunter yol boyunca sessizdi, ilk on dakika hariç, babası ve kardeşiyle olan her şeyi kendisine ait olmayan garip, kopuk bir sesle tekrarlardı.

"İşte bana olan inançları bu kadar azdı."

"Gerçi daha önce sana güvenmeleri için onlara pek bir neden vermedin." Onlarla aynı fikirde olduğum için değil ama Hunter'ın ailesinden uzak kalmasının onu ne kadar mutsuz edeceğini bildiğim için onların görüşünü savundum. İlişkilerinin karmaşıklığı ne olursa olsun, Cillian ve Gerald'ı seviyor, onlara hayranlık duyuyor ve onları örnek alıyordu. Her zaman onlar gibi olmak istedi ama bunu yapabileceğini hiç düşünmedi.

"Onlar gibi konuşuyorsun."

"Mantıklı mı demek istiyorsun?"

Alay etti. "Babamın seninkini işe aldığını biliyor muydun?" Bana yan gözle baktı ve açık yolda hızla ilerlemeye devam ederken kaşlarını çatı.

"Deli misin sen?" diye sordum. "Tabii ki değilim." "Peki ya bilseydin?" diye üsteledi.

Bunu sormamasını umuyordum. Başımı salladım. "Varsayımsal sorulara cevap vermem."

"Flaş haber: buna cevap vermek üzeresin," diye karşılık verdi.

"Sakinleşmen gerek."

"İhtiyacım olan şey benim tarafımda olan biri."

"Ben senin tarafındayım," diye hırladım.

"Öyle olsaydın benim yatağımda olurdun," deme cüretini gösterdi, sözlerinde suçluluk ya da pişmanlık izi yoktu. "Ama değilsin."

"Çünkü ben de *kendi* tarafımdayım."

"Yani?" Alay etti.

"Yani sana zaten bağlı olduğumdan daha fazla bağlı olmak istemiyorum, çünkü belli ki sen aynı şekilde hissetmiyorsun."

"Peki ya yaparsam?" diye sordu yüklü bir duraksamadan sonra.

Başımı salladım. "Yapamazsın. Sen bunu yapamazsın. Uzun bir zina soyundan geliyorsun. Başka türüsünü nereden bileceksin?"

Başını sallayarak arkasına yaslandı. Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini hemen anladım. Onun için ne kadar iğrenç olduğumu. "Kedi artık çantadan çıktı. Eğer ben de ailem gibi seri zina yapan biriysem, bu senin de baban gibi insanların yüzlerini balkabağı gibi oyacağın anlamına mı geliyor? Şimdi de gen oyunu mu oynuyoruz? Çünkü emin ol hayatım, ikimiz de aynı derecede berbat olmayabiliriz ama ikimiz de normallikten çok uzağız."

Hiçbir şey söylemedim. O haklıydı.

Hunter devam etti, "Bu konuda ciddi olduğumu anlaman için ne gerekiyor? Bizim hakkımızda mı? Büyük bir jest mi? Bağlayıcı bir sözleşme mi? Lanet bir yüzük mü?"

"Belki de benden utanmayı bırakmalısın. Bizden," diye karşılık verdim. "Bu yeterli olabilirdi."

Knight ve Luna'yla geçirdiğimiz geceye, her ne yaşadıysak onu küçümsemediği zamanlara atıfta bulundum. Göndermeyi anladığından emindim.

Hunter bir mesaj aldı. Açtı, araba sürüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, daha fazla mesaj yağarken telefonunu orta konsola fırlattı ve ekranını beyaza boyadı. Ekran koruyucusu bir kadının kışının resmiydi ve üzerinde şöyle yazıyordu: *Ya sert ol ya da eve git.*

"Siktir, siktir, siktir," diye direksiyonu yumrukladı, öfkeyle. "Londra'ya giden bir uçağa yetişmem lazım. Bir işim çıktı."

"Ne?" diye sordum. İnanamayarak sordum.

"Vaughn," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Seni eve bırakıyorum. Umarım oradayken pantolonumu çıkarmayabilirim. Sana gelince, kimseyi öldürmemeye çalış, tamam mı?"

Hunter'ın beni kolumdan tutup Maine'deki rafineri dairelerinden hışımla çıkmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Yağmur altındaki çocukluğundan beri onu ilk kez gerçekten kırmış görüyordum.

Londra'ya gittiğinden beri ondan haber almamıştım. Aisling'e onu sormak istemedim ama tabii ki kendimi tutamadım. Hafta sonu için gittiğini ve kimsenin telefonlarını açmadığını söyledi. Sonunda dayanamayıp dairesini ziyaret ettiğimde orada değildi.

İki gün önce değil, dün de değil, Ash'e göre dönmesi gerekenden çok sonra.

Hunter ortadan kaybolmuştu ve onunla birlikte en sevdiğim yaz da.

"Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim. Medyadan ne kadar *nefret* ettiğinizi biliyorum." *Günaydın Boston!* programından Vanessa Shieling öne doğru eğildi ve yüzünde kaplamalı bir gülümsemeyle kalçama dokundu.

Botoksle geliştirilmiş mükemmelliğinde neredeyse palyaço gibi bir şey vardı. Özenle taranmış sarı saçları fazla parlak, fazla derli topluydu. Koltuğunda sırtını dikleştirdi, A kesim kırmızı elbisesindeki var olmayan kırıksıklıkları fırçaladı.

"Görüşmelerden hoşlanmadığımı nereden biliyorsun?"

Haksız da sayılmazdı. Okçuluktan emekli olmanın en iyi yanı artık medyayla konuşmak zorunda kalmamamdı. Çünkü Royal Pipeline'ın rafinerisi patlamamıştı ama Junsu ve Lana davası patlamıştı. Medya hikâyenin benim tarafımı anlatmamı istedi. Reddettim, ancak daha sonra hala sözleşmem olan Crystal, bu konuya değinmeyerek kendi suistimallerimle ilgili söylentilerin serbestçe dolaşmasına izin verdiğimi savundu.

"Yanlış bir şey yapmadın, en azından bu on yılda. Onun köpeğini öldürdün, ailesini değil," diye tükürdü telefonda ve ben ürperdim. Ama haksız değildi. Kayıtları bir kez ve herkes için düzeltmem gerekiyordu.

"Otuz saniye," diye seslendi programın yönetmeni, iyi aydınlatılmış stüdyonun önündeki karanlığın derinliklerinden. Sahnenin önünde bambaşka bir dünya vardı; Boston'un manzarası arka plandaydı; kameralar, kablolar, mikrofonlu insanlar ve göz alıcı televizyon dünyasının gölgesinde yaşayan telaşlı asistanlarla dolu bir dünya. Bir de seyirciler vardı. Koltuklar tıklım tıklım ve izleyicilerle doluydu.

Vanessa yönetmene başparmağıyla onay verdi. "İhtiyacımız olan her şey var mı?"

"Evet," diye cevap verdi.

İhtiyaç duydukları her şey mi? Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Hazır mısınız?" Bana sormak için döndü.

"Her zaman olacağım gibi," diye mırıldandım.

Yayına girdiğimizde Vanessa bana Lana ile aramızdaki rekabeti ve bunun köklerini sorgulamaya başladı. Ona Spot'u ve Lana'nın benim sebep olduğum sakatlığını anlattım. Olanların benim payıma düşen kısmını itiraf ettim. Sonra bana yapılan her şeyi konuştuk. Lana ve Junsu ciddi suçlamalarla karşı karşıyaydı ve muhtemelen bu hayatta hiçbir resmi spora katılamayacaklardı. Sonra Vanessa sorularını daha özel konulara yöneltti.

"Şu paparazzi resimleri hakkında konuşalım." Vanessa çenesini parmak uçlarına dayadı ve kaşlarını çatarak konsantre oldu. "Eski okçuluk kulübünüzden, peşinizde yarı çıplak bir Hunter Fitzpatrick ile fırtına gibi çıkarken görülmüşsünüz. Bilmeyen izleyiciler için, Bay Fitzpatrick Royal Pipelines'in on dokuz yaşındaki varisi ve kötü şöhretli bir playboy. Geçen yılın başlarında, skandal bir seks kaseti olayına karıştı ve-"

Avucumu kaldırdım. "Hayır."

"Affedersiniz?" Sıkıca gülümsedi.

"Hayır. Onu bir playboy, seks kaseti olan bir adam konumuna indirgeyemezsiniz. Bir şey yaparken bilgisi dışında filme çekildi..." "Pişman olduğu" demek istedim ama Hunter muhtemelen bir saniyesinden bile pişman değildi. "...daha özel olarak yapılması gereken bir şeydi, evet. Ama o aptal bir varis değil. O çalışkan, dürüst, cömert ve şefkatli biri. Değer verdiği kişiler için kendini riske atabilir."

Birbirimizi daha yeni tanıdığımız zamanlarda karıştığı bar kavgasını, babasını ve kardeşini kurtarmak için ne kadar ileri gittiğini düşündüm. I

Hatta o aptal bağış toplantısını bile düşündüm, ben çıldırmıştım ve o beni kollarının arasına almış, tamamen iyileşene kadar bırakmayı reddetmişti.

"Hunter da hatalar yaptı ama insanlığın geri kalanı da yaptı," diye devam ettim. "Tek fark Hunter'ın ilk günden beri halkın gözünün üzerinde olması. Kendini özel olarak çözme şansı hiç olmadı."

"Birbirinizden hoşlandığınızı mı söylüyorsunuz?"

Vanessa sırtıttı. Cidden mi? Söylediğim her şeyden çıkardığı şey bu muydu?

Kalın makyaj tabakasının altında kızardığımı hissettim. "Söylediğim şey bu değil."

"Yani birlikte *değilsiniz*," diye vurguladı.

"Doğru," dedim boğazımdaki acı yumrunun etrafında. "Biz sadece... arkadaşız."

O zaman neden bunu itiraf etmek ölmek gibi geliyor?

"Şey," dedi Vanessa tatlı bir sesle, elindeki kartları kucağına vurarak. "Ne var ki, o olaylara senin baktığın gibi bakmıyor. Bu da beni aşağıdaki konuya getiriyor. Sıradaki konuğumu davet etmek istiyorum, Hunter Fitzpatrick!"

Kalbim sanki bir yılan ısırması gibi göğsümün içinde sarsıldı. Şık, deve tüyü bir takım elbise giymiş olan adam gözümün önüne gelince nefesimi tuttum ve gözlerimi kırptım.

-Katil elmacık kemikleri, alaycı gülümsemesi ve geriye doğru savrulan güzel sarı bukleleriyle süslenmişti. Stüdyoya girerken mavi mavi gözlerini üzerime dikmiş, sorulara yer bırakmamıştı.

O avcıydı. Ben
avdım.

Sahnenin ortasına doğru yürüdü. Benim yanımdaki mavi şezlonglardan birine -Vanessa'nın önüne- oturmak yerine ayakta kaldı ve yapım ekibinden birinin verdiği mikrofonu ağzına götürdü.

Hunter bir elini kadife saçlarında gezdirerek mikrofona, "Siktir et beni," diye seslendi. Odadaki her ışık kırıntısını yakalayacak kadar egzotik ve mavi olan kedi gözleri muziplikle parlıyordu. "Az önce oldukça iç karartıcı bir şeyin farkına vardım Vanessa."

"Bu nedir Bay Fitzpatrick? Ve lütfen bir sabah programı için uygun bir dil kullanın." Pedikürlü sunucu özür dilemek için kameraya göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı.

Reytinglerini kesinlikle yükseltecek olan bu yeni, beklenmedik patlamadan memnun olmak ile

Özellikle de izleyicilerinin çoğu ev kadınları ve genç anneler olduğu için televizyonda F-bombası patlatmasından dehşete düşmüştü.

Nefeslerimi düzenlemeye çalıştım, kalbimin göğüs kafesimin içinde bir oraya bir buraya çarpıp durduğunun farkındaydım.

"Denizci Brennan'a aşığım. Kahretsin. Tamam, bu hiç iyi değil." Kıkırdadı, elinde mikrofonla stüdyoyu boydan boya dolaşırken kaşlarını çattı. "Beni şimdi bitir Vanessa. Çünkü ben zaten kızarmışım. Bu, şöhretle yaşadığım diğer olaydan çok daha utanç verici. O zaman aletimi çıkarmıştım. Şimdi ise kalbim tehlikede. Arkadaşlarım bunu gördüklerinde bayram edecekler. Gördüğünüz gibi, ayakta kalan son kişi bendim. L- kelimesine karşı bağıışıklığım olduğunu sanıyordum. Bırakın daha fazlasını yapmayı, bir hatunla konuşmadan önce duygularıma prezervatif taktığımdan emin olurdum. Yıllar boyunca o kadar çok kadın beni terk etti ki, önce onları terk etmenin en iyi hareket tarzı olduğunu düşündüm. Ama sen, Denizci, kaçmasına izin vermeyeceğim tek kişi sensin." Gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde yanıyordu, tıpkı benimkileri yakan bir ateş gibi. "Seri katil gibi mi? Evet, ama gerçek bu. Beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Seyirciler güldü ve zavallı Vanessa'nın gergin gülümsemesi buharlaşarak dehşet dolu bir ifadeye dönüştü.

Ne dediğini zar zor anlayabildim. Beden dışı bir deneyim gibi hissettim. Hunter Fitzpatrick bana olan sonsuz aşkını itiraf ediyordu.

Alenen.

Çok *acı verici* bir şekilde alenen.

Ona onun küçük kirli sırrı olduğumu düşündüğümü söyledim, o da bunu kamuoyuna açıkladı. Maine'den dönerken arabada, bunun için ne gerektiğini sormuştu. Bir yüzük... bir sözleşme... Peki ben ne cevap verdim? Bizden utanmayı bırakmasını. Bu onun bana hiç utanmadığını kanıtlamasıydı.

"Ve tabii ki," dedi Hunter kollarını açarak ve monologuna devam etti, "gerçek Fitzpatrick tarzında, gidip bir..." Durakladı ve ne söylemek üzere olduğunu fark edince geri adım attı. "Aksi kanıtlanmadığı sürece meşru bir işadamı."

Seyirciler kahkahalara boğuldu ve ben kızardım. Hunter arkasını döndü, bakışlarımı buldu ve gülümsedi. Daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi. Alaycı, seksi ya da eğlenceli değildi. Çocuksu, neredeyse utangaç görünüyordu. Bu gülümsemede lezzetli ve masum bir şey vardı. Onu yakalamak, fotoğrafını çekmek, çerçeveletmek ve yastığının altına sıkıştırmak istedim.

"Siktir git, Denizci Brennan. Kalbime gerçekten bir numara yaptın. Sanırım söylemeye çalıştığım şey -bu eyaletteki tüm orta yaşlı ev kadınlarının kulaklarını çınlatırken- bunun gerçek olduğu. Her zaman gerçektir. Seni hiç istemediğimi söyledin, ama gerçek *şu* ki, senden *başka* kimseyi istemedim. Gerçekten istemedim. Ama sen çekip gidene kadar bunu fark etmemiştim ve hayatımda ilk kez yemek yiyemiyor, uyuyamıyor ve nefes alamıyordum. Seni görüyorum, *Aingeal Dian*, saklanmaya çalıştığında bile. *Özellikle* de saklanmaya çalıştığında. Seni görmezden gelemiyorum. *Altıncı His* filmindeki çocuk gibiyim. Sadece sen ölü değilsin ve ben de sinir bozucu değilim."

Daha fazla kahkaha. Kıkırdamaların bir kısmının boğazımdan geldiğini fark ettim. Aynı zamanda tıkanıp da fark ettim, gözlerim yaşlarla kaplanmıştı ve onu izliyordum, bulanık ve meydan okuyan ve değişmiş bir adam, ama hala hayran olduğum aynı adam.

Koltuğuma doğru yürüdü ve saf bir teslimiyetle önümde tek dizinin üzerine çöktü. "Kızgın melek. *Aingeal dian kızgın melek* demek. Bağış toplama etkinliğinde seni ilk kez kollarıma aldığımda aklıma iki şey geldi. Birincisi, gerçekten ama *gerçekten* nazikçe istesen bile seni bırakamayacağımdı. İkincisi ise seni elimde tutmaya layık olmadığımdı. Tüm hayatım boyunca seni tanımadan senden kaçtım, Denizci. Ama seninle tanıştığım an -tamam, belki ondan birkaç hafta sonra- sana sahip olmamanın bir seçenek olmadığını anladım. İşte buradayım, ikinci bir şans istiyorum. Ve biraz da kış. Ama kış kesinlikle daha sonra gelebilir. Sadece biz olmamızı istiyorum. Birlikte. Özel olarak. DoorDash ve Netflix bolca. Gerçek bir çift gibi."

"Bay Fitzpatrick!" Vanessa elini göğsüne götürerek, skandala uğramış gibi yaparak soluk soluğa kaldı. "Tanrı aşkına, dil!"

Hunter ve ben komplocu bir sırtış paylaştık.

"Benim hatam. Her neyse, işin özü bu. Sana aptalca aşığı, Denizci Brennan. Aptal kıcımlı alır mısın? Kusurlar dahil. Geri dönüş yok."

"Söz konusu popoyu iade etmek için on dört iş günü ve performansınız beni tatmin etmezse tüm kalbimi geri alırım." Canlı yayında onunla pazarlık yapmaya başladım.

Yaptığımız şey buydu. Şakalaştık.

Gözleri muziplikle parladı. "Ücretsiz deneme süreniz boyunca performansınızdan hiç şikayet etmediniz."

"Meh." Omuz silktim. "Bedavaydı. Kalbi ve diğer organları olan bir şey için para ödemek tamamen farklı bir konu."

"Güzel. Ürünüme güveniyorum. Kendine bir anlaşma yaptın." Önümde ayağa kalktı. Tokalaşmak için elimi uzattım. Elim tuttu ve beni kaldırıp kocaman kollarının arasına aldı.

Ağızma bir öpücük kondurdu, Hollywood'a yakışır bir öpücüktü, 90'ların filmlerinde jenerik başlamadan saniyeler önce gördüğünüz türden.

Pretty Woman'daki Julia Roberts gibiydim, kendi hikayemde beklenmedik bir kahramandım.

Seyircilerin ayağa kalkıp bizi alkışladıklarını, ıslık çaldıklarını ve sevinçle güldüklerini duydum. Arka planda Vanessa gençlik aşkı ve başka bir insanda kendini bulmak hakkında konuşuyordu. Sanki Philosophy cilt bakım şişesinin arkasından okuyor gibiydi.

Hunter'ın dudakları bir an için dudaklarımı terk etti ve ben de hemen itiraz ederek onları tekrar aramaya başladım.

"Evet de," diye nefes aldı ağzımın içine. "Asla gitmeyeceğini söyle."

"Asla," diye mırıldandım. "Seni çok seviyorum Hunter. Bu beni korkutuyor.

"Seni kurtarmak için çok uzaklara gideceğim."

"Ne kadar uzak olursa olsun, senin için daha da uzağa gideceğimi bil."

Beni tekrar öptü ve evren eğildi, kayarak her şeyi temizledi: diğer insanları, ağaçları, kuşları ve binaları. Ayakta kalan tek şey, baş aşağı, birbirimizin kollarına sarılmış, yerçekimine meydan okuyan ikimizdik. Gerçeküstü hissettirdi. *Gerçek dışı*.

Öpücüklerinde boğulurken *bunun gerçek olduğunu böyle anlarsın* diye düşündüm.

Üç gün sonra Sailor beni Avebury Court Malikanesi'ne götürdü.

Babamı ve Cillian'ı görmeyi, düşmanca efsanevi Yunan deniz canavarı Scylla ile tüplü dalış yapmaktan biraz daha az istiyordum. Ne yazık ki annem defalarca kapımı çalmış, yalvarmış, ağlamış ve yakarmıştı. Onun altın çocuğu olduğumu kabul ettikten sonra, onu reddetmek aptalca bir hareketti. Her neyse, Sailor eğer eşyalarını bizim daireye taşımalarını istiyorsam, ailemle aramı düzeltmem gerektiğini söyledi. Onun için dünya çapındaki diktatörlerle iyi geçinirdim.

Ama tekrar ediyorum, çünkü Da ve Cillian Beşar Esad'ın eline su dökemez.

Bir de itiraf etmekten nefret ettiğim başka bir şey vardı: Royal Pipelines'ta çalışmayı aslında *seviyordum*. Kaderimde bu iş olduğu için nefret edeceğimi düşünerek büyümüştüm, ailemin şirketinin bir parçası olmanın beni tatmin edeceğini fark etmemiştim.

Para kazanmak benim işimdi. Bu bana sertlik veriyordu. Yol boyunca bir yerlerde Royal Pipelines'a bağlandım ve Cillian ile *Athair* bunun büyük bir parçasıydı.

"Sadece söyleyeceklerini dinleyin." Denizci başparmağıyla direksiyona vurdu.

Pencereden dışarı baktım, altın ve kırmızı yapraklarını döken ağaçlara kaşlarımı çatarak baktım. Kiremitli kolonyal binaların üzerindeki gri, Gotham benzeri gökyüzü dolu yağırdırıyordu. Boston'u ve onun Doğu Yakası'nın pis sokaklarını, dört mevsimini ve İrlandalılığını sevdiğimi hoşnutsuzlukla fark ettim. Bu benim mirasımdı ve ona sırtımı dönemezdim. Son birkaç yılımı spora, plaja ve neon motorcu şortu giyip Kanye West'in kilisesine giden kızlara düşkün, Kaliforniyalı, tam bir Amerikalı gibi davranarak geçirmiştim. Ama benim ruhum onlarınki gibi kitlesel pazar plastiği değildi.

Ruhum Boston'la mürekkeplenmişti.

Uzun zamandır ilk kez kendimi buraya ait hissediyordum.

"Yapacağım," dedim kız arkadaşıma -evet, *kız arkadaşım- dalgın dalgın*. Yine de pek iyimser değildim. "Ama işte bir spoiler: Bana işimi geri alabileceğimi söyleyecekler, ben de kabul edeceğim ve sonra akşam yemeği yiyeceğiz. Tatlıdan önce anal için kaçacağız. Bareback. Her yere geleceğim. Umalım da gözün pembe olmasın."

Tabii Sparrow yaptığı banoffee turtasını getirmezse. O zaman anal bekleyebilir ve tatlı için kalırız. Eğer bir dini olsaydı onun dinine geçerdim.

"Bana uyar." Sailor dudaklarını patlattı. "Senden tek istediğim onlara bir şans vermen."

"Tamamdır."

"Ve bana Londra'ya neden gittiğini söyle."

Ona sıırttım. Bunu bana binlerce kez sormuştu. Ben de ona hep aynı cevabı verdim.

"Üzgünüm, bebeğim. Bu benim sırrım değil. Sadece orada kendimden başka kimseye dokunmadığımı bil. Google'da bulduğum senin kavisli resimlerine 31 çektim."

Ailemin malikânesinin elektronik kapısı açıldı ve Sailor arabayı içeri sürerek girişteki büyük fiskiyenin yanına park etti. Dışarı kaydım ve onun için kapıyı açtım. El ele içeri girdik. Eşiği geçmemize bir dakika kala durdu. Avucumu sıktı ve bana baktı.

"Altı ay önce ben Olimpiyatlara gitmekte kararlıyım, sen de baban için çalışmamakta kararlıydın. Şimdi ikisi de doğru değil. Hayatın beni nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kesinlikle Olimpiyatlara değil. Kendi başına bir insan oldun, yetenekli bir iş adamı, *kız arkadaşı* olan bir adam. Ne yaptıysak Hunter, birlikte yaptık. Bugün ne olursa olsun, ikimizin de uzun bir yol kat ettiğini bil. Birinin kolunda olmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Eğildim ve burnunun ucunu öptüm. Tam bir hayal gibiydi, Denizci Brennan. Sonunda Knight'ın Luna'yla birlikte olmadan önce bile neden başka kimseye dokunamadığını anlamıştım. Dünyada başka hiçbir kız, Sailor'ın ona baktığımda bende uyandırdığı şeyi uyandıramazdı. Adriana Lima da dahil.

"Sadece meraktan soruyorum, kaç kola sarıldın?" Kulağının kabuğuna doğru mırıldandım, tüylerinin diken diken olması beni eğlendirdi.

"Bir," diye fısıldadı. "Şu anda ona bakıyorum." "Bu iltifatın acısını alır." Güldüm. "İltifatı kabul et, Hunter."

"Elbiselerini çıkar, av."

Biz içeri girdikçe gürültü ve kahkahalarla daha da canlanan yemek salonuna doğru yürüdük. Çift kapının kenarında durduğumuzda odanın sevdiklerimizle dolu olduğunu fark ettik.

Annem, babam, Cillian, Aisling, Troy, Sparrow, Sam, Penrose kardeşler ve malikânenin tüm hizmetkârları.

Annem ve babam hep birlikte bize döndüler, ben daha kendimi duyurmadan varlığımı hissetmişlerdi. Annem kıcı yanıyormuş gibi koltuğundan fırladı ve Sailor'la beni açgözlü bir kucaklamanın içine aldı. Annem rahatlama dolu bir çığlık attığında oda sessizleşti.

"Buradasın. Aman Tanrım, gerçekten buradasın. Onu gelmeye ikna ettiğin için çok teşekkür ederim, Denizci."

"Benim için zevkti, Jane. Hunter için de öyle." Sailor bana dirsek atarak bu garip kucaklaşmadan sıyrıldı ve beni on yıldır ilk kez anneme gerçekten sarılmak zorunda bıraktı.

Sırtını sıvazladım, o da yanaklarımı avuçlayarak uzaklaştı. Yüzümü taradı, envanterimi çıkardı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla, umutla ve sevgiyle doluydu - o kadar çok sevgi vardı ki, ağırlığı beni neredeyse boğuyordu. Bunu daha önce nasıl görmediğimi merak ettim. Ama cevap açıktı: Sevginin neye benzediğini bilecek kadar hiç kimseyi sevmemiştim.

Pek sayılmaz.

Sailor'a kadar değil.

Ellerimden birini annemin elinin üzerine koyup yanağıma bastırdım. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Hunter. Üzgün olan benim. Tek istediğim bunu düzeltmek için bir şans."

"Sende var," diye cevap verdim. Benim B sınıfı jigolo olmamak için ikinci bir şansım varsa, onun neden olmasındı?

"Oğlum," diye seslendi Da odanın derinliklerinden, yemek salonunun ortasındaki altın koltuğa oturmuştu. "Gel otur. Konuşmamız gereken bir şey var."

Cillian sağında oturuyordu. Troy ve Sam de solunda. Sparrow Troy'a o kadar yakın oturmuştu ki neredeyse kucağındaydı. Önünde iki boş sandalye vardı, sanırım bunlar Sailor ve benim için ayrılmıştı. Fitzpatrick'ler işlerini özel olarak yürütmeyi tercih ederlerdi, bu yüzden bu karakterlerine aykırıydı. Genelde karşılaşmalarımızı bifteklerimizi sevdiğimiz gibi severdik: az pişmiş ve eklentisiz.

Sailor'ın avucunu kendi avucumun içine aldım ve onu önlerine oturmaya yönlendirdim. "Geldiğiniz için teşekkürler, *ceann beag*." Da başını eğdi ve düzensiz, rahatlamış bir nefes. Acı çekmiş gibiydi, neredeyse mırıldanıyordu.

Cillian sabırsızca eline vurarak onu o ana geri getirdi. Troy Brennan ilk konuşan kişi olarak beni şaşırttı.

"Dr. Phil anınızı böldüğüm için özür dilerim. Bazılarımızın geri dönmesi gereken gerçek işleri olduğu için, sanırım konuşmayı ben yapmalıyım. Eşim Sparrow ile oldukça doğal olmayan koşullarda tanıştım. Onunla, özellikle evlilik havasında olduğum için değil, kendimi öyle hissettiğim için evlendim." Sparrow'un elini tuttu. "Açıkçası, ona uygun *olduğumu* düşünmüyordum. Yalnız bir kurdum, bu da bana çok uyuyordu ya da ben öyle sanıyordum. Meğer tek ihtiyacım olan kıcıma iyi bir tekme yemekmiş. Bazen istediğimiz ve ihtiyacımız olan şeyler birbirinden çok farklı olabiliyor. Bunu beklenmedik bir şekilde öğrendim. Bu yüzden Gerald bana kızımın mutluluğunu artıracak yedi haneli bir iş teklifiyle geldiğinde kabul ettim."

Sailor ve ben yüz ifadelerimizi değiştirdik. Nabzının bileğinde benimkine karşı attığını hissedebiliyordum. Bakışlarımızı babama çevirdik.

Orospu çocuğu.

"Bu doğru." Gerald dudaklarını birbirine bastırarak arkasına yaslandı.

Odadaki herkes nefesini tuttu. Hava acı tatlı bir ıstırapla doluydu.

Da sözlerine şöyle devam etti: "Sailor Brennan ile aylar önce, bir müşteriyle okçuluk dersi alırken tanıştım. Sailor'ın eğitmeni Junsu bizim için dersi yönetti. Biz ayrılmak üzereyken kendi antrenmanı için geldi. Biz de kalıp onu izlemeye karar verdik. Hassasiyeti ve özeni zorlayıcı, ilahi bir şeydi; bitirdikten sonra onu tebrik ettik. Otoparkta durmuş konuşuyorduk ki sokakta bir hırsız yaşlı bir kadının çantasını kaptı. Kimse peşine düşmezken Sailor yıldırım gibi peşinden gitti. Cadde boyunca onu kovaladı, üzerine atladı, yere düşürdü, çantayı aldı ve iyi bir önlem için kafasına vurdu. Çantayı geri verdi, bize doğru yürüdü, kibarca gülümsedi ve Junsu'ya ertesı gün daha erken antrenmana gelip gelemeyeceğini sordu. Kendi kendime, *Hunter'ı etkilemesi gereken çocuğun bu olduğunu* düşündüm; Güney Kaliforniya'da birlikte olduğu dejenere, sonradan görme Kardashian tarzı palyaçoları *değil*. Onun damarlarında cesur İrlandalı kanı dolaşıyordu ve ben de senin, Hunter, aynı maddeden yapıldığını hatırlamanı istedim - sağlam, sert ve yetenekli. Seni iki kez başarısızlığa hazırladığımı kabul ediyorum. Birincisi, başarısız olacağını bile bile altı ay boyunca ona dokunmamanı istedim çünkü onda hayatın boyunca aradığın ateş vardı. Ve ikincisi, Sylvester davasını çözmene yardım etmedim. Ama bunu kendi başına yapabileceğini bildiğim için yardım ettim. *Kendime* bir şey kanıtlamıyordum evlat. Test bu değildi. *Sana* bunu kanıtlıyordum, yapabileceğini gösteriyordum. Bu, aileye yeniden katılman için bir seçme değildi. Sen her zaman bizim bir parçamızdın. Kendi büyüklüğünü ortaya çıkarmanı istedim. Tahmin et ne oldu? Yaptın."

Çenemin titrediğini hissettim ama saldırmaktan kaçındım. Sailor ve ben, rızamız ve bilgimiz olmadan görücü usulü bir ilişkiye yerleştirilmiştik. En kötüsü de babam ve Troy'un tahminlerinde yanılmamış olmalarıydı. Birbirimize aşık olmuştuk. Ve Da'nın çarpık planı sayesinde yeteneklerimi öğrendim.

Gerald öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri kaşlarını çatarak okumaya çalıştı. "Senden asla kaçmadım, *ceann beag*. Sen benim

Oğlum. Benim, başkasının değil. Sana *küçüğüm* diyorum çünkü sen benim için her zaman değerliydin. Doğduğun andan itibaren o kadar sevimliydin ki sokaktaki insanlar seni kız sanıyordu. Tanrı sana dokundu, seni özel bir şeyle kutsadı ve ben onunla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Sana olan sevgim bir miktar endişeye batırılmıştı, çünkü sen benden gelmemiştin. Biyolojik olarak Cillian ve Aisling gibi beni sevmeye programlanmamıştın ve bu beni tedirgin ediyordu. Sende vahşi, yabancı ve gizemli bir şeyler vardı; bilmediğim ya da sahip olmadığım sırlarla ve şeylerle dolu keşfedilmemiş bir kıta. Bir iblis kadar zekiydın ve tamamen durdurulamazdın, bir fırtınaydın. Sana verilen yetenekleri kötüye kullanmayı seçtiğinde, bu kalbimi kırdı, ama her zaman sende olduğunu biliyordum - acımasız gen. Sadece doğru yöne itilmen gerekiyordu."

Bir şey söyleme sırasının bende olduğunu biliyordum ama hâlâ Kill'in konuşmasını bekliyordum. Gerald Fitzpatrick beni oğlu gibi sevse de sevmese de, varisinin, Fitzpatrick klanının gelecekteki liderinin Cillian'dan başkası olmayacağı tüm Boston şehri için aşikârdı. Bu krallığı o devralacaktı ve benim bu krallıktaki yerim ona bağlıydı.

Bu gerçek beni sarstı. İki kral arasında bir prenstim, her zaman da öyle olacaktım.

Ama ilk kez, onun yönetmek için doğduğu ve benim de onun yanında yönetmek için doğduğum gerçeğine kızmayı bıraktım.

Yüzümü Kill'e doğru çevirdim. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Bacak bacak üstüne atmış, belli belirsiz bir can sıkıntısı ifadesiyle beni değerlendiriyordu. "Anlaşmazlıklarımız, tartışmalarımız ve kavgalarımız olacak. Nefret edeceğin şeyler yapacağım ve sen de dilini ısırp iyi bir asker gibi yoluna devam etmek zorunda kalacaksın. Karşılığında ben de senin kötü dil seçimlerine ve gezegendeki her şeyde cinsel bir ima bulma yeteneğine uyum sağlayacağıma ve kız arkadaşına dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Pekala." Sailor, Kill'in yapacağını bildiği gibi yemi yutarak onun konuşmasına atladı.

Arkasına yaslandı ve sözlü kırbacı beklerken ona sırtıttı.

"Bu konuda fazla seçeneğin yok. Alınma ama senin yerine bir cesedi yatağıma almayı tercih ederim."

Cillian gözlerini bana çevirerek, "Alınmadı ve muhtemelen sana daha fazla sevgi sunacaktır," diye onayladı.

Sam zehirli bir gülümsemeyle, "Muhtemelen kız kardeşim hakkında bir daha böyle konuşursan bir ceset olacaksın," diye ekledi.

Cillian hariç herkes güldü.

"Yine de," diye devam etti Kill, "sağ kolum olmanı istiyorum. Bu iş için iyi olduğunu biliyorum. Güvenilir, dürüst ve çalışkan olduğunu kanıtladın. Benim ahlaki pusulam olacaksın. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var. Seni yanımda istiyorum kardeşim."

Ayağa kalktım, Sailor'ı elinden tutup çekiştirerek konuşmanın bittiğini işaret ettim. Benim için öyleydi.

"Mirasıma dokunulmayacağını garanti eden ayrıntılı bir sözleşmeye ihtiyacım var ve dahası, her anlaşmazlığımızda bunu yüzüme vurma hakkından feragat etmeni istiyorum." Kardeşimle babamın arasına baktım. "Anlaşıldı mı?"

Babam kaşlarını çatarak ayağa fırladı.

"Sana seni sevdiğimizi söyledik ve sen miras haklarının belgelenmesini mi istiyorsun?"

"Ben bir Fitzpatrick'im." Ona soğuk bir gülümseme attım.

Yemek masasına doğru ilerlemek için döndüm. Sailor yanıma koşmadan önce Aisling ve Penrose kardeşlere aceleyle sarıldı. Yemek salonuna girdik. Herkes peşimden geldi. Masanın kenarına oturdum.

Babam yanımdaki koltuğa oturarak konumunu belli etti.

Cillian masanın başına geçerek kuşakların değiştiğinin sinyalini verdi. Troy masanın başının diğer tarafına oturdu, Sam de onun yanındaydı.

Babam elini benimkinin üzerine koydu. Masanın karşısından annem gülümsedi, pudralı yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyordu.

Kill şarap kadehini masanın başında selamlayarak kaldırdı. Bu kez herkes kadeh kaldırmaya katıldı; hepsi de gerçek şarap içiyordu.

"Krallığımıza ve düşmanlarımıza neden bizim kalacağını göstermeye. Fitzpatrick olmaya." Durakladı, iki Penrose kardeşin arasına spekülatif bir şekilde baktı, yüzünde bir gülümseme kıvrıldı. "Ve Boston'a."

Epilogue

Dört yıl sonra

Tüylü öpücükler boğazımdan aşağıya doğru yol aldı. Hunter'ın pijama olarak kullandığım gömleğinin bol kumaşı başımın üzerine çekilmişti. Bu öpücükleri çok iyi tanıyordum: yeni bir günün başlangıcını işaret eden hadi çılgınca sabah öpücükleri.

Yan tarafıma döndüm, popomu Hunter'ın ereksiyonuna doğru oynattım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Çok yorgunum," diye mırıldandım.

"Çok azgın," diye huysuzca cevap verdi, aletini külotundan çıkarıp kık yanaklarımdan arasına soktu.

İç çamaşırlarımdan tam olarak ne zaman kurtulduğunu bilmiyordum, sadece bir çift giyerek uyumaya gitmiştim ve şu anda belden aşağım çıplaktı. Dolgun aleti sıcak ve kadifemsi bir şekilde tenime değiyordu. Ağzımda tükürük birikti.

Evet, lütfen.

"Hunter Fitzpatrick. Hayır, hayır demektir."

"Hayır da belki anlamına gelebilir, eğer gözlerin açılmadan seni boşaltacağıma söz veririm," diye mırıldandı ve nefesini boynumda hissettim.

Minty. Çoktan duşunu almış ve dişlerini fırçalamıştı. Eminim işe gitmesine dakikalar kalmıştı. Ofise ilk gelen hep o olurdu. Gerald Fitzpatrick emekli olma sinyalleri veriyordu, bu da Cillian'ı Amerikan tarihinde milyarlarca dolarlık bir şirketin en genç CEO'su yapıyordu. Bu aynı zamanda Hunter'ın ofiste fazladan mesai yapacağı anlamına geliyordu. Ben aldırmadım. İşten sonra yeni yemekler denemek için hep güzel bir yerde buluşurduk.

Bugünlerde bir yemek eleştirmeniydim. *Savory Sailor Sampling Boston* yükselişe geçmişti. Kendi YouTube kanalımı ve web sitemi açmayı bile düşünüyordum. Instagram'ımda (Hunter'ın şakayla karışık hayali listesinden *bir ünlüyle yatmayı* işaretlemesine neden olan) üç yüksek profilli ünlü de dahil olmak üzere yetmiş binden fazla takipçim vardı.

Hiçbiri Lana Alder değildi. Junsu ile birlikte okçuluktan sürüldüğünden beri gözlerden uzak kalmıştı. Albuquerque'de estetisyen olduğunu duymuştum. Ve birkaç yıl önce Sam bana Junsu'yu fast food üniformasıyla sokakta yürürken gördüğünü söyledi.

"Elinden gelenin en iyisini yap, aygır." Sırt üstü yuvarlandım ve Hunter'ın yüzünün çoktan kalçalarımın arasına yerleştiğini hissettim. Dudaklarıyla buluşmak için kalçalarımı yukarı kaldırdım ve sıcak, naneli dili girişime bastırduğında inledim. Zaten utanç verici bir şekilde ıslanmıştım.

"Tanrım," diye inledim.

Hunter *içime girerek*, "Konuşuyorum," dedi. Dili klitorisimin etrafında dönerken güldüm. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Ağzı amımın üzerinde olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "Yardım et, yardım et, yardım et" diye sessiz bir ses çıkararak yankı taklidi yaptı. Vücudumun zevk, haz ve kahkahalarla titreştiğini hissettim.

"Erkek arkadaşım ve ben çok uygunsuz seks tartışmaları yapıyoruz. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şey..." Klitorisimi ağzına aldı, biraz pompaladı, sonra bıraktı, iki parmağını ıslaklığıma soktu ve benimle oynadı. Diğer eli göğsüme gitti ve büzülmüş meme ucumu okşadı. Tüm vücudum karıncalanırken iç çekerek ürperdim ve onun etrafında kenetlendim. Voltaj akımları ayak parmaklarımdan başıma kadar uzanıyordu.

Hunter, "O zaman belki de erkek arkadaşın olmamalı," diye önerdi.

Ağzı artık konuşmak için müsaitti -parmaklarıyla sihrini konuştu- ve gözlerimi açıp şaşkınlıkla ona baktığımda, başı hâlâ bacaklarımın arasında bana bakıyordu. Doğruldu ve

Üçüncü ve dördüncü parmağını içime sokarken göz temasını kesmeden dizlerinin üzerine çöktü. Kendimi dolu, sıkı ve coşkulu bir şeyin eşiğinde hissediyordum. Vücudum orgazmla dolup taşıyordu ama içimi bir panik kaplamıştı.

"Benden ayrılmak için uygun bir zaman olduğunu düşünüyor musun?" Kontrolünden çıkmış nabzımı ve hafif histerimi göz önünde bulundurarak elimden geldiğince sakin bir şekilde sordum.

Dudaklarını yaladı. "Algıladığım endişe bu mu Bayan Brennan?" Gözlerim büyüdü. Oyunu neydi?

"Hayır. Tabii ki hayır. Daha az umursayamazdım. Ayrıca, beni asla terk etmezsin."

Yıllar geçtikçe Hunter ve ben doğru nedenlerle magazin basınının demirbaşı haline gelmiştik. En güzel elbiseleri giyerek yardım etkinliklerine birlikte katıldık. Ailelerimizle birlikte çıktığımız egzotik tatillerde mayolarımızla öpüşürken yakalandık. Asla bir drama neden olmadık ve asla bir kamu kavgası yaşamadık ve Boston'un en uygun bekarı Cillian'ın yuva kurma belirtileri göstermemesinden bu yana en iyi ikinci şeydik.

Sağlam bir çifttik, öyle ki insanlar Hunter'ın bir seks kasetinde yer aldığını büyük ölçüde unutmuşlardı. İlişkimizde, onun şu anda olduğu kişide kendimi güvende hissediyordum.

"Mesele şu ki." Parmakları hâlâ içimdeyken başparmağını klitorisime bastırdı. Hassas tomurcuğumu daireler çizerek ovaladı. "Şu erkek arkadaş işi mi? Korkarım benim için biraz eskidi."

"Oh," diye yarı inledim, yarı fısıldadım. Her tarafım titriyor, parmaklarına karşı sertleşiyordum. Bu telaş çılgıncaydı, muhteşem bir şekilde doruk noktasındaydı ama aynı zamanda endişeyle doluydu. "Hmm, biraz ara vermek ister misin?"

"Senin *kocan* olmak istiyorum," diye bitirdi, orgazm beni yıkarken bedenim parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendi. Boştaki eliyle yastığının altından bir şey çıkardı -küçük bir kutu- ve ellerime tutuşturdu.

Parmaklarım kutunun etrafında titredi ve sinirli bir şekilde gülerek kutuyu göğsümün üzerine düşürdüm. Kutuyu tekrar elime aldım ve açmak için çabaladım. Kalbim hızla çarpıyordu. Nefesim kesildi. Göğsüm zapt edemediğim saf, filtresiz bir sevinçle doldu. Patlayacağımı sandım.

"Hunter..."

Boğazını temizleyerek, "Aç şunu," dedi kısık sesle.

Onun da gergin olduğunu fark ettim.

Açtım ve içinde gördüğüm şey gözlerimi yaşarttı. Bu sadece bir nişan yüzüğü değildi. Hayır. Taşlar -yakutlar ve elmaslar- bir yay şeklinde dizilmişti. Bir servete mal olmuş olmalıydı. Kesinlikle özel bir tasarım olduğundan bahsetmiyorum bile. Gözlerimi kocaman açarak baktım.

"Sen bir şey söylemeden önce." Eğildi ve yastığın altından ikinci bir kadife kutu aldı. Ellerime doğru fırlattı. Bu sefer sorunsuzca yakaladım. "Bu benim. Bilirsin, eğer evet dersen."

İkinci kutuyu açtım. Hunter'ın yüzüğü siyahtı ve üzerinde ok şeklinde üç altın şerit vardı.

Ben yaydım.

Ok oydu.

Birlikte avlanırdık. Bir takım.

Aynı zamanda birbirimizin avıydık.

"Seni istiyorum," dedi hoyratça. "Dün. Bugün. Yarın. Sonsuza kadar. Benim olmanı istiyorum, Denizci Brennan. Başka kimsenin değil, asla."

"Evet," dedim, sesim duygu yoğunluğu içindeydi. "Ben de bunu istiyorum."

Yüzüğü nişan parmağıma taktı, eğildi ve beni sertçe öptü. Tutku, gözyaşı ve açlıktan oluşan bir bulanıklıktı. Öpücük vahşileşti. Beni karnıma çevirdi ve içime girdi, tıpkı beni uyandırdığında olmak istediğini söylediği gibi. Sabah nefesim ya da muhtemelen işe geç kalacak olması pek umurumda değildi.

"*Aingeal dian*," diye fısıldadı içime girerken enseme. "En sevdiğim Avcı," diye inledim altında.

Asla bilmeyecek diye düşündüm.

Beni nasıl yakaladığını.

Beni nasıl ele geçirdiğini. Bana gerçekten nasıl sahip olduğunu.

Dolunun onu boğmasına izin veren çocuk. Karşı koymayan.

Bir zamanlar pes eden.

Asla bilmeyecekti, çünkü onun gözünde onu yakalayan bendim.

Hunter

"Bu sefer ona ne gönderdin?" Cillian masasının üzerindeki kalın zarf yığınını karıştırırken sordu.

Artık kim salyangoz postası gönderiyor ki? İnsanlar yağmur ormanlarını hiç umursamıyor muydu? Yani, tamam, *yakıt* üreten bir şirkette çalışıyordum -ifademdeki göz kamaştırıcı ironiyi görebiliyordum- ama yakıt arabaları ve uçakları çalıştırmak için gerekliydi. Isıtıcıları çalıştırmak ve asfalt yapmak için hayati önem taşıyordu. Kağıt bu noktada tamamen gereksizdi. Okumak mı istiyorsunuz? Kindle alın. Mektup mu göndermek istiyorsunuz? Birine e-posta gönderin. Messenger kullanın. WhatsApp. Lanet bir mağaraya bir mesaj kazıyın.

Ayakta duran Kill'in önüne oturdum ve parmağımdaki yüzüğü yuvarladım. "Barbados'ta çekilmiş birkaç fotoğrafımız. Porto Riko'daki hafta sonumuzdan bazı hatıralar."

Syllie'ye iki yılda bir şirketin onsuz nasıl gittiğine -bu arada harika- ve dış dünyada neler yaptığımıza dair güncel bilgiler göndermek hobim haline gelmişti. Ona tatillerde gülümserken, diplomamı alırken ve Sailor'la ev alışverişi yaparken çekilmiş fotoğraflarımı gönderiyordum. Ben sevdiğim kadınla en güzel hayatımı yaşarken, onun cinayete teşebbüs suçundan ömrünün sonuna kadar bir hücrede çürüyeceğini bilmek beni hasta ediyordu.

Cillian, Syllie'ye olan nefretini bu kadar kişiselleştirmiyordu. Beni yanlış anlamayın, insanların hayatlarını mahvetmek için elinden geleni ardına koymazdı ama onlara karşı koyabilmeleri gerekiyordu. Syllie'nin işi bitmişti ve Cillian onun yemeğiyle oynamayı sevmiyordu.

Ben mi? Kafeteryada yemek kavgasını başlatan pislik bendim. Cillian, "İyi iş çıkardın," diye kestirip attı ve sekreterinin zarflarını topladı. alfabetik olarak sıralamış ve masasının altındaki çöp kutusuna atmıştı. "Şimdi ofisimden defol. Memnuniyetiniz iştahımı kaçırıyor."

"Bunun benim memnuniyetim olduğuna ve hayata karşı alerjik bir reaksiyon olmadığına emin misin?" Ayağa kalkarak selam verir gibi yaptım.

"Olumlu."

"Seninle ilgili hiçbir şey olumlu değil, sik suratlı." Güldüm.

"Annemizi o ağızla mı öpüyorsun?" diye söylenerek telefon görüşmesi yapmak için oturdu.

"Küfür etmek ağızımla yaptığım pis şeylerin en küçüğüdür evlat." Dilimi saklatarak iki işaret parmağımla onu yere serdim.

Kill, "Bana bir kez daha oğlum dersin geri kalan yemeklerini pipetle yersin," diye tısladı. "Kapının kışına çarpmasına izin verme."

"Kıç dedin." Şok olmuş gibi yaparak elimi ağızıma kapattım. "Bu bir küfür. Git kumbaraya bir dolar at."

Cillian masasının üzerindeki küçük altın heykeli alıp bana doğru fırlattı. Heykel cam duvara çarptığında gülerek birkaç santimle kurtuldum ve dışarıdaki herkesin gözleri olanları izlemek için havalandı.

Gözlerinde sinsi bir parıltıyla bana sıırttı. "*Dışarı.*"

"Saat sekizi unutma. Sailor ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğiz." Onu işaret ettim. O da başını salladı.

"*Gread leat.*" Şimdi beni Galce fırlatıyordu. "Seni seviyorum, kardeşim."

"Güvenliği çağıracağım," diye tehdit etti.

Şaka bile yapmıyordu. Son dört yıldaki anlaşmazlıklarımız sırasında birçok kez birbirimize karşı güvenliği kullandığımız biliniyordu. Onun ofisinden çıktım ve yaklaşık üç adım ötedeki kendi ofisime doğru ilerledim. Artık kendi asistanım vardı. Aslında mezun olduğumdan beri. İnsanlar burada benim fikirlerime gerçekten önem veriyordu.

Halkla ilişkiler ve pazarlama müdürü olarak Royal Pipelines için para kazandım. İnsanlarla çalışmayı, onların gözüne girmeyi seviyordum. Dışa dönük kişiliğimi iyi bir amaç için kullandım. Ciddi paralar kazandım ve aslında şirketi istediğim yöne götürdüm: daha yeşil. Daha çevre dostu. Doğru, Greenpeace yakın zamanda bizi içki içmeye çağırmayacaktı ama gelecekteki projelerim sayesinde Royal Pipelines artık okyanusun kötü adamı değildi.

Yaptığım ilk şey Alaska Kuzey Kutbu'ndaki sondaj çalışmalarını durdurmak oldu. Cillian, sondajın yüksek maliyetinin bulduğumuz petrol miktarına değmediğini kamuoyuna açıkladı. Saçmalıktı ama değerli gururunu yatıştırmıştı. Artık dünyanın doğal iklimasıyla oynamıyor ve tüm balıkları öldürmüyorduk.

Artık *arkadaşlarım* olduğundan bahsetmiyorum bile. Nabızları ve her şeyi olan. Gerçek bir anlaşma.

Doğru, onları Knight ve Vaughn'u sevdiğim gibi kardeş gibi sevmiyordum ama bunun için aslında bir kardeşim *vardı*.

"Hunter!" Da'nın sesi katın diğer tarafından gürledi. Asansörden yeni inmiş, ofisine doğru volta atıyordu. "Konuşalım evlat."

U dönüşü yaptım ve ona doğru yürüdüm. Ofisinin içinde buluştuk. Kapıyı kapattı (kapanması bir asır bile sürmeyen yeni kapıyı), çünkü artık her şeyi konuşmak için her zaman buluşuyorduk, Cillian bir tampon olmadan.

"Ne oldu?" Omzumu cam duvara yasladım, ellerimi takım elbisemin ceplerine soktum. Masasını yuvarlayıp arkasına oturdu ve kravatını düzeltti.

"Ne dedi?" Kaşlarını çatı.

İlk çocuğu evlilikten Joker'in akıl sağlığından uzak olduğu kadar uzaktı ve Aisling hâlâ gençti. Torun sahibi olmak için en iyi şansı bendim.

"Kim?" Şaşkınlık numarası yaptım.

"Bu maskaralıklar için çok yaşıyım. Sailor ne dedi?" Gözleri kısıldı.

"Daha fazla zamana ihtiyacı var."

Tepkisini görmek için onu soğukkanlılıkla taradım. Yüzünü düzeltmeden önce bana "ne yapabilirsin ki?" der gibi baktı. Poker suratını korumak için çok çabaladı ama mendiline uzanıp alnını silmesi umutsuzluğunu ele veriyordu.

"Ona daha büyük bir yüzük al. Bu işe yarar."

"Sailor'la olmaz." Başımı salladım, hâlâ ona bakıyordum.

Şakağını ovuşturarak inledi. "Muhtemelen. Zor bir kız."

"Ben daha sertim." Sırıtarak elimi uzattım ve ona yüzük parmağımı gösterdim. "Seni ve annemi uzun süre bekletmeyeceğim. O daha iyisini yapabileceğini fark etmeden önce bu işi olabildiğince çabuk bitirmek istiyorum."

Baba oturduğu yerden başını kaldırdı ve başını sallayarak, "Hayır, yapamaz," diye fısıldadı.

Ona inandım; Denizci ve benim hakkımda söylediklerinin doğru olduğuna değil, ciddi olduğuna.

"Seni seviyorum, *ceann beag*. Bu krallıktan daha çok." Da sırtıttı, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, gururdan patlamamaya çalışarak.

Ben de sırtıttım ve boynumdaki Dala atını parmakladım. Sailor geri taşındığı gün onu bana geri vermişti. Ama artık renksiz değildi. Saçları gibi turuncuya boyamıştı.

"Seni seviyorum, eski dostum. Pu-"
dan daha fazla "*Hayır*."

"Yavru köpekler! Sakin olun."
Arkamı döndüm ve gülerek ofisime doğru yol aldım.
Kesinlikle am demek istemiştim.

Son

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Bu benim için yazması çok özel bir kitap oldu. Hunter Fitzpatrick'ın All Saints High'da bir yan karakterden başka bir şey olmaması gerekiyordu. Bırakın ailesi hakkında bir seri yazmayı, onun kendi kitabının olmasını bile planlamamıştım. Ama cazibesiyle beni ele geçirdi ve kendimi onun hikâyesine karşı koyamazken buldum.

Minnettar olmam gereken o kadar çok insan var ki, bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olan insanlar.

Öncelikle Tijuana Turner'a, anneciğime, en sevdiğim insana ve kitaplarımdaki ilk çift göze. Hunter ve Sailor'a verdiği tüm sevgi için çok teşekkür ederim. Beta okuyucularım Sarah Grim Sentz, Lana Kart, Vanessa Villegas, Amy Halter ve Ava Harrison'a. Çok teşekkür ederim.

Charleigh Rose, Helena Hunting ve Parker S. Huntington'a dünyanın en iyi insanları oldukları için. Gerçekten. En iyisi. Arkadaşlığınızın benim için anlamı çok büyük!

Editörlerim Jessica Royer Ocken ve Paige Maroney Smith'e. Sizinle çalıştığım için çok minnettarım!

Harika (ve sabırlı) tasarımcım Letitia Hasser'e, benimle kapaklar üzerinde çalışırken hayattan vazgeçmediği için.

Sokak ekibime - SÜPER KAHRAMANLARIMA! Bunu siz olmadan yapamazdım. O kadarını biliyorum. Lin, Ratula, Vane, Marta, Yamina, Rebecca, Jacquie, Avivit, Sarah (Kellogg ve Grim!), Amy, Nadine, Ariadna, Nina, Isa, Chele', Betty, Sher, Lisa, Leeann, Brittany, Sophie, Stacey, Amanda,

Summer, Sheena, Samantha, Tanaka, Vickie, Keri, Zafi ve Jodie. Siz bayanlar en iyisisiniz!

Her şeyin kraliçesi olduğu için Candi Kane'e ve harika menajerim Kimberly Brower'a.

Çok sevdiğim okuyucu grubum Sassy Sparrows'a. Ve bu kitaba şans verdiğiniz için size. Çalışmamı okumak için zaman ayırdığınız için onur duyuyorum ve birkaç dakikanızı ayırıp dürüst bir eleştiri bırakırsanız çok minnettar olurum.

Şükürler olsun,

L.J. Shen

OceanofPDF.com

Siz ayrılmadan önce, All Saints High serisinin birinci kitabı *Pretty Reckless*'in ilk bölümünü sunuyoruz. Vaughn, Knight, Daria ve onların hikâyeleri hakkında her şeyi öğrenin!

Prologue

*Bir limonata ile başladı ve
kalbimle bitti
İşte benim pervasız rakibim, bizim berbat hikâyemiz böyle başlıyor*

On Dört Yaş.

Daria

Bir balerin sürüsü yanımdan hızla geçerken ayaklarımın altındaki fayanslar titriyor, ayakları uzaktan top gibi çarpıyor.

Kahverengi saç. Siyah saç. Düz saç. Kızıl saç. Kıvrıkcık saçlar. Bir gökkuşağının içinde bulanıklaşıyorlar. Gözlerim sarışını arıyor

kafamı iyi aşınmış zemine vurmak istiyorum.

Bugün burada olmamakta özgürsün, Kraliçe Kaltak.

Annemin bale stüdyosunun eşiğinde donmuş bir şekilde duruyorum, soluk pembe mayom kaburgalarım yapıyor. Beyaz spor çantam omzumdan sarkıyor. Sıkı topuzum kafa derimi yakıyor. Ne zaman saçımı açsam, altın rengi buklelerim parça parça banyo zeminine dökülüyor. Anneme saçımın çok uğraştığım için olduğunu söylüyorum ama bu saçmalık. Ve eğer umurunda olsaydı

-gerçekten bir tane verdi, sadece öyleymiş gibi yapmadı- o da bunu bilirdi.

Boğazımdaki endişe yumağını yutarak, incinmiş ayak parmaklarımı pointe ayakkabılarımın içinde oynatıyorum. Via burada değil. *Teşekkürler, Marx.*

Kızlar yanımdan torpille geçip omuzlarıma çarpıyor. Kıkırdamalarını boş midemde hissediyorum. Spor çantam bir gümbürtüyle düşüyor. Sınıf arkadaşlarım daha zayıf, daha uzun ve daha esnek, sırtları ünlem işareti gibi dik. Ben mi? Ufak tefeğim ve soru işareti gibi kaslıyım. Her zaman emin değilim ve kopmanın eşiğindeyim. Yüzüm metanetli ve asil değil; hain ve öngörülemez. Bazıları kalplerini kollarına takar, ben benimkini ağzıma takıyorum. Mutlu olduğumda dişlerimle gülümserim ve annem bana baktığında hep mutlu olurum.

"Gerçekten jimnastik ya da amigo almalısın, Aşk Böceği. Sana çok yakışıyor.
baleden çok daha iyi."

Ama annem bazen kendime olan saygımı zedeleyecek şeyler söylüyor. Şimdi yüzeyinde yuvarlak bir çukur var, sözlerinin şekli ve öfkemi orada saklıyorum.

Melody Green-Followhill, on sekiz yaşındayken Juilliard'daki ilk haftasında bacağını kıran eski bir balerin. Doğduğum günden beri benden bale yapmam bekleniyordu. Ve -şansıma- bu konuda son derece kötüydüm.

Via Scully'i girin.

Ayrıca 14 yaşında, Via olmak için çabaladığım her şey. Daha uzun, daha sarışın ve daha zayıf. En kötüsü, onun doğal yeteneği benim dansımı tüm dünyadaki mayolara hakaret gibi gösteriyor.

Üç ay önce Via, Kraliyet Bale Akademisi'nden seçmelere katılmasını isteyen bir mektup aldı. Dört hafta önce de seçmelere katıldı. Başarılı anne ve babası işten izin alamayınca annem onu bir haftalığına Londra'ya götürme şansını yakaladı. Şimdi tüm sınıf Via'nın Kraliyet Bale Akademisi'nde eğitim alıp almayacağını öğrenmek için bekliyor. Stüdyodaki söylentilere göre bu iş onun için çantada keklik. Ukraynalı dansçı Alexei Petrov bile -on altı-

Balenin Justin Bieber'ı gibi olan bir yaşındaki dahi, seçmelerden sonra onunla birlikte bir IG hikayesi yayınladı.

Birlikte sihir yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Via'nın büyü yapabildiğini öğrenmek beni şaşırtmaz. O her zaman bir cadı olmuştur.

"Aşk böceğim, kapının yanında üzölmeyi bırak. Herkesin yolunu kapatıyorsun," diye şarkı söylüyor annem sırtı bana dönükken. Tavandan tabana aynadan onun yansımasını görebiliyorum. Yoklama kağıdına kaşlarını çatıyor ve Via'yı görmeyi umarak kapıya bakıyor.

Kusura bakma anne. Sadece senin yavrun burada.

Via her zaman geç kalır ve geç kalmayı asla hoş görmeyen annem bunu yanına bırakır.

Spor çantamı almak için eğildim ve stüdyoya girdim. Parlak bir barre odayı çerçevesiyor ve tavandan tabana bir pencere Todos Santos şehir merkezini tüm fotojenik, üst sınıf ihtişamıyla sergiliyor. Şeftali rengi banklar ağaçlarla çevrili sokakları süslüyor ve kristal mavisi kuleler okyanusun gökyüzüyle öpüştüğü ince çizgi gibi parıldıyor.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Lütfen buraya gelme.

"Via! Biz de seni bekliyorduk." Annemin cıvıltısı beni sırtımdan vuran bir havalı tüfek gibiydi ve şok dalgasıyla kendi ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Odanın her yerinde homurtular patlıyor. Dizlerim yere çarpmadan bir saniye önce kendimi yukarı çekerek barı kavramayı başardım. Kızarmış bir halde tek elimle kavradım ve yarım yamalak bir plié yaptım.

"Aşk böceğim, uslu dur ve Via için biraz yer aç," diye mırıldandı annem.

Sembolik olarak, anne, Via'nın kıcıma da biraz yer açmasını isterim.

Elbette, diğer kızların sadece hayal edebileceği İtalyan ithal mayolara sahip olmasına rağmen, değerli dahisi bugün bale kıyafetlerini giymiyor. Belli ki paradan geliyor çünkü zengin insanlar bile basit bir mayo için iki yüz dolar harcamaktan hoşlanmıyor. Annem dışında -ki o da muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir balerin olamayacağımı düşündüğü için en azından beni balerin gibi giydirebilir.

Bugün Via, sarı Tweety Bird tişörtü ve yırtık tayt giyiyor. Gözleri kırmızı ve saçları dağınık. Hiç çaba sarf ediyor mu?

Bana tepeden bakan bir sırıtış fırlattı. "Aşk böceği." "Yavru köpek," diye karşılık veriyorum.

"Köpek yavrusu mu?" Homurdanıyor.

"Sana sürük derdim ama kabul edelim, ısırığının gerçekten dişleri yok."

Ayakkabılarımı yeniden ayarlıyorum, onu unutmuşum gibi davranıyorum. Onu *unutmadım*. Annemin zamanını tekeline alıyor ve ben karşılık vermeye başlamadan çok önce de benimle uğraşıyordu. Via, San Diego'da başka bir okula gidiyor. Ailesi Todos Santos'taki çocukların çok korunaklı ve şımarık olduğunu düşündüğü için gittiğini iddia ediyor. Ailesi onun *gerçek* insanlarla büyümesini istiyor.

Başka ne sahtedir biliyor musunuz? Olmadığın biri gibi davranmak. Titiz bir prenses olduğumu kabul ediyorum. Beni dava edin (Lütfen edin. Gerçekten iyi bir yasal savunmayı karşılayabilirim).

"Dersten sonra buluşalım, Vi," diye takılıyor annem, sonra da müzik setine dönüyor. Vi (*Vi!*) bu fırsatı bacağına esnetmek için kullanıyor ve bu sırada ayak parmaklarıma basıyor.

"Oops. Görünüşe göre buradaki tek sakar kişi sen değilsin, Daria."

"Sana geberip gitmeni söyledim ama annemin beni cenazene gitmeye zorlamasından korkuyorum ve sen benim zamanımı harcamaya değmezsin."

"Sana kışımı öpmeni söyledim ama annen bunu zaten yapıyor. Keşke seni de beni sevdiğinin yarısı kadar sevseydi. Yine de sorun değil; en azından terapi için paran var. Bir de burun estetiği." Sırıtarak sırtımı sıvazlıyor ve ben onun daha güzel olmasından nefret ediyorum, *nefret ediyorum*, **nefret** ediyorum.

Bir saat boyunca konsantre olamıyorum. Ben aptal değilim. Annemin beni Via'dan daha çok sevdiğini bilsem de, bunun genetik olarak böyle programlanmış olmasından kaynaklandığını da biliyorum.

Yüzyıllar geçiyor ama sonunda sınıf dağılıyor. Tüm kızlar çiftler halinde asansöre doğru ilerliyor.

"Daria hayatım, bana bir iyilik yap ve bize Starbucks'tan içecek bir şeyler getir. Ben küçük kızların odasına gideceğim, sonra da Vi ile hızlıca bir şeyler hazırlayacağım." Annem omzumu sıvazladıktan sonra peri tozu gibi parfümünün izini bırakarak stüdyodan çıktı. Annem öğrencilerinden birinin tırnağını kurtarmak için tüm organlarını bağışlayabilir. Balerinlerini sevgiyle boğar, beni kıskançlıkla baş başa bırakır.

Babamın Via'yla "tatsızlık" dediği şeyleri konuşmaya fırsat bulamadan annemin çantasını alıp arkamı dönüyorum.

"Seçmelere katıldığında yüzünü görmeliydin." Via arkamdaki aynanın önünde geriniyor. Bir akrobat kadar çevik. Bazen düşünüyorum da

boynuma sarılıp beni boğarak öldürebilirdi.

"Çok eğlendik. Bana görünüşe bakılırsa sadece benim değil, aynı zamanda onların da yıldız öğrencisi olacağımı söyledi. Kendimi biraz..." Parmaklarını şıklatıyor, kelimeyi arıyor. Aynadaki yansımasında onu görüyorum ama arkamı dönmüyorum. Gözyaşlarım alt kirpiklerimde can havliyle asılı duruyor. "Bir kefaret ya da öyle bir şey. Sanki *sen* balerin olamazmışsın gibi, çünkü *sen* çok, bilirsin işte, *sensin*. Ama sonra *ben* varım. Yani en azından sevdiği birinin bunu başardığını görecektir."

Babam içimde yeşil bir Hulk yaşadığını ve ben kıskandığımda büyüdükçe büyüdüğünü söylüyor ve bazen Hulk derimin içinden fırlayıp tanıdığı ve sevdiği Daria'nın asla yapmayacağı şeyler yapıyor. Kıskançlığın sıradanlığın dehaya ödediği bir haraç olduğunu söylüyor ve ben sıradan bir kız değilim.

Katılmıyorum diyelim.

Her zaman popüler oldum ve besin zincirinde manzaranın tadını çıkarabileceğim bir yer edinmek için her zaman çok mücadele ettim. Ama sanırım ben sıradan biriyim. Via olağanüstü ve o kadar parlak ki etrafındaki her şeyi yakıyor. Ben onun ayaklarının altındaki tozum ve ezildim, acı çektim ve *Hulky*'yim.

Kimse kötü bir insan olmak *istemez*. Ama bazı insanlar -benim gibi- kendilerine engel olamazlar. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve yalnız olduğumuza şükrediyorum. Onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Senin derdin ne?"

"Ne değil ki?" İç çekiyor. "Sen şımarık bir prenses, sığ bir aptal ve berbat bir dansçısın. Bu kadar yeteneksiz biri nasıl Melody Green-Followhill'de doğabilir?"

Bilmiyorum! Çılgılık atmak istiyorum. *Kimse bir dahinin çocuğu olarak doğmak istemez.*

Marx, Sean Lennon'ı kendi varlığını sürdürdüğü için kutsa.

Pahalı pointe ayakkabılarına bakıyorum ve alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Buradaki tek prenses benmişim gibi davranma."

"Sen bir mankafasın, Daria." Başını sallıyor.

"En azından ben bir spastik değilim." Umursamazmışım gibi davranıyorum ama tüm vücudum titriyor.

"Doğru düzgün bir ilk pozisyon bile alamıyorsun." Ellerini havaya kaldırıyor. Haksız değil ve bu beni öfkeliyor.

"Yine neden. Yap. Sen. Önemsiyorsun!" Kükrüyorum.

"Çünkü sen lanet olası bir yer israfısın, işte bu yüzden! Ben kıcımlı yırtarken, sırf annen öğretmen olduğu için bu sınıfta yer buluyorsun."

Bu ona gerçeği söylemek için bir şans.

Tam da balerin olarak doğmadığım için benimkini daha da zorluyorum. Onun yerine kalbim cam gibi paramparça oluyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yangın merdiveninden aşağıya atlıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Kendimi Kaliforniya'nın kavurucu sıcağına bırakıyorum. Başka bir kız olsa sola dönüp Liberty Park'ın içinde kaybolurdu ama ben sağa dönüp Starbucks'a giriyorum çünkü annemi daha fazla *hayal kırıklığına uğratamam, uğratmayacağım*. Etrafın temiz olduğundan emin olmak için sağa sola bakıyorum, sonra son bir saattir göğsümde ağırlaşan hıçkırığı serbest bırakıyorum. Sıraya giriyorum, gözyaşlarımı kolumla silerken annemin çantasını çekştirerek açıyorum. Yere bir şey düştü, ben de onu aldım.

Üzerinde ev adresim olan net bir mektup, ama isim beni duraksatıyor.

Sylvia Scully.

Koklayarak mektubu yırtıp açtım. Mektubun bana ait olmadığını düşünmeden açıyorum. Adresimin üzerinde Via'nın sadece adını görmek, bu yerin duvarları yıkılana kadar çığlık atmak istememe neden oluyor. İlk fark ettiğim şey en üstteki sembol oluyor.

Kraliyet Bale Akademisi.

Gözlerim karışık bir kaset gibi. Sürekli aynı kelimelere geri sarıyorlar.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Kabul Mektubu.

Via kabul edildi. Birkaç ay içinde başımdan gideceği için heyecanlanmalıyım ama bunun yerine ağzımda kıskançlığın asitli tadı pathıyor.

Her şeyi var.

Aileler. Para. Şöhret. Yetenek. En önemlisi de annemin tüm dikkati.

Onun her şeyi var, benimse hiçbir şeyim yok ve içimdeki Hulk giderek b ü y ü y o r . Vücudu o kadar büyük ki diyaframıma baskı yapıyor.

Bir zarfın içinde yepyeni bir hayat. *Via'nın* hayatı bir kağıda asılı. Elimde olan bir kağıt.

"Tatlım? Tatlım?" Barista, ne tatlı ne de bal olduğumu ima eden bir ses tonuyla beni transımdan çıkarıyor. "Ne alırdınız?"

Via'nın ölmesi için.

Siparişimi veriyorum ve mektubu bininci kez okuyabilmek için odanın bir köşesine çekiliyorum. Sanki kelimeler bir mucize eseri değişecekmiş gibi.

Beş dakika sonra iki ieeği de alıp kaldırıma çıkıyorum. Buzlu ay limonatamı atmak için en yakındaki çöp kutusuna koşuyorum, böylece mektubu ıslatmadan tutabiliyorum. Annem muhtemelen mektubu Via ile açmak istiyordu ve ben de onların o küçük anını ellerinden almış oldum.

Kaynaşma seansınızı böldüğüm için üzgünüm.

Elim öp kutusunun üzerinde gezinirken arkamdan sıvı bal gibi bir ses "İçkiyi yere bırak, kimse zarar görmesin" diye gürlüyor. Erkek ama genç. Yerimde dönüyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim. Çenesi aşağıya eğilmiş, ölene kadar giydiği Raiders şapkası yüzünden yüzünü net göremiyorum. Uzun boylu ve sıska -neredeyse korkutucu derecede- ama bana doğru bir Bengal kaplanı gibi süzölüyor. Sanki havada yürümenin bir yolunu bulmuş ve kas tonusu gibi sıradan şeylerle uğraşmıyor.

"Bunu atıyor muyuz?" Limonatayı işaret ediyor.

Biz mi? Kaltak, bu noktada benim için sen diye bir şey yok.

Ona içkiyi gösteriyorum. O aptal buzlu çay limonatasını alabilir. Hay Allah. Bir limonata için sinir krizimi bölüyor.

"Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, Kurukafa Göz."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, görüş alanımdan buharlaşıp gitmesini istiyorum. Bu ahmak gerçekten bana Kurukafa Göz mü dedi? En azından iskelete benzemiyorum. Aklım Via'da. Neden annem onun adına mektup alıyor? Neden doğrudan Via'nın evine göndermiyorlar? Annem şimdi de onu evlat mı ediniyor?

Kız kardeşim Bailey'i düşünüyorum. Daha dokuz yaşında olmasına rağmen şimdiden yetenekli bir dansçı olacağının sinyallerini veriyor. Londra'ya taşınmak annemi Bailey'i de Kraliyet Bale Akademisi'ne yazdırmaya teşvik edebilir. Annem, profesyonel bir balerin olmadan önce Panera simidi olabileceğim ortaya çıkmadan önce oraya başvurmamdan bahsetmişti. Mahvolmuş gerekliğimin parçalarını birbirine yapıştırmaya başladım.

Ya ben sıradanlık havuzumda yüzerken iki kızın da büyük başarılara imza atmasını izlemek için Londra'ya göç etmek zorunda kalsaydım?

Bailey ve Via kanka olurlar.

Yağmurlu ve gri bir yerde yaşamak zorundayım.

Vaughn'u, Knight'ı ve hatta Luna'yı geride bırakacaktık. Tüm ocukluk arkadaşlarımı.

Via resmen annemin kalbindeki yerimi alacaktı.

Hmm, hayır teşekkürler.

Bugün olmaz, Şeytan.

Cevap vermeyince çocuk bana doğru bir adım attı. Korkmuyorum ama... belki de korkmalıyım? Kirli bir kot pantolon giyiyor - çamur ve tozdan bahsediyorum, bilerek gelişigüzel değil - ve kalbinin olduğu yerde küçük bir yumruk büyüklüğünde bir delik olan iki beden büyük görünen yıpranmış mavi bir gömlek. Birisi siyah bir kalemle ve kız el yazısıyla etrafına "*Bu bir işaret mi?*" yazmış -*Adriana, xoxo* ve Adriana'nın benden daha güzel olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Neden bana Kurukafa Gözlü diyorsun?" Mektubu avucumun içinde sıktım.

"Çünkü." Başını o kadar aşağı eğiyor ki tek görebildiğim dudakları, taç yaprağı yumuşaklığında ve pembe görünüyorlar. Kadınsı, neredeyse. Sesi göğsümü biraz acıtacak kadar yumuşak. Neden bilmiyorum. Benim yaşımdaki erkekler bana iğrenç geliyor. Günlerce güneşte kalmış pizza gibi kokuyorlar. "Gözlerinde kafatası var, Aptal Billy. Neye ihtiyacın var biliyor musun?"

*Annemin bana berbat olduğumu
söylemeyi bırakması için mi? Via'nın
ortadan kaybolması için mi?
İstediyini seç, dostum.*

Boştaki elimi annemin cüzdanına sokup on dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Yemek yiyebilecekmiş gibi görünüyor. Annem aşağı inip sorular sormaya başlamadan önce alması için dua ediyorum. Yabancılarla konuşmamam gerekiyor, hele de bir sonraki öğünleri için çöplüğe dalmış gibi görünen yabancılarla.

"Deniz camı." Parayı ve içkiyi görmezden gelerek elini bana doğru uzattı.

"Etsy'den aldığınız şeyler gibi mi?" Ben huff.

Harika. Sen de tuhaf birisin.

"Ha? Hayır, o şey çöp. Turuncu deniz camı. Gerçek bir şey. Geçen hafta sahilde buldum ve Google'da arattım. Dünyadaki en nadir şey, biliyor musun?"

"Neden hiç tanımadığın birine bu kadar değerli bir şey veriyorsun?" Gözlerimi deviriyorum.

"Neden olmasın?"

"Merhaba, ne kadar dikkatlisin? Az önce bu dünyada hiçbir şeyin bedava olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

"Bedava olduğunu kim söyledi? Tüm yıllık dönemlerinizi bugün bir kerede mi aldınız?"

"Adet dönemim hakkında konuşma!"

"Tamam. Regl konuşması yok. Ama şu anda gerçek bir arkadaşa ihtiyacın var ve ben bu pozisyon için resmen başvuruyorum. Rolümü bile giydim. Bak." Özür dileyen bir gülümsemeyle berduş kıyafetlerini işaret ediyor.

Ve aynen böyle, göğsüme sıcak bir mum gibi ısı akıyor. Öfkenin keskin olma eğilimi olduğunu fark ettim. Gerçekten boğazını yumruklamak istiyorum. Bana acıyor mu? *Acıyor.* Gömleğinde delik olan adam.

"Arkadaşım mı olmak istiyorsun?" Bir kahkaha attım. "Çok mu acınası? Kim böyle bir şey söyler ki?"

"Ben. Ben öyle diyorum. Ve hiçbir zaman acınası olmadığını iddia etmedim." Yırtık tişörtünü çekiştiriyor ve başını yavaşça kaldırarak yüzünün daha büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor. Annemin Romalı diyeceği bir burun ve benim yaşımdaki biri için fazla kare olan bir çene. Tamamen keskin açılara sahip ve belki bir gün yakışıklı olacak ama şu anda bir anime çizgi film karakterine benziyor. Mighty Max.

"Bak, limonata ve para istiyor musun, istemiyor musun? Annem her an burada olabilir."

"Ve?"

"Ve bizi birlikte göremez." "Nasıl göründüğüm yüzünden mi?"

Duh.

"Hayır, çünkü sen bir erkeksin." Genelde öyle olsam da ona kötü davranmak istemiyorum. Özellikle de erkeklere. Özellikle de güzel yüzlü ve tatlı sesli oğlanlara.

Erkekler kalp kırıklığının kokusunu kıtalar ötesinden alabilirler. On dört yaşında bile. Masum bir yaz öğleden sonrasının ortasında bile. Biz kızların göbek deliğimizin arkasında görünmez bir ip vardır ve sadece bazı erkekler onu çekebilir.

Bu çocuk... Eğer izin verirsem onu koparacak.

"Deniz camını al. Bana bir şey borçlusun." Avucunu açarak bana işaret ediyor. Çirkin küçük taşa bakıyorum. Yumruğum mektubu sıkıyor. Kağıt tıslıyor.

Çocuk başını tamamen kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sanki bir insan değil de bir resimmişim gibi sessiz bir ilgiyle beni inceliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve aklımdan en aptalca düşünce geçiyor. Kalbin kaburgalar tarafından *tam anlamıyla* nasıl kafeslendiğini hiç fark ettiniz mi? Bu delilik. Sanki vücudumuz çok kolay kırılabileceğini biliyormuş gibi, korunmaya ihtiyacı var. Beyaz noktalar görüş alanımı dolduruyor ve o da onların arkasında bir yerde, akıntıya karşı yüzüyor.

"Mektupta ne var?" diye

soruyor. "En kötü kabusum."

"Onu bana ver," diye emretti, ben de verdim. Nedenini bilmiyorum. Büyük ihtimalle ondan kurtulmak istediğim için. Çünkü Via'nın da benim kadar acı çekmesini istiyorum. Çünkü annemin üzülmelerini istiyorum. *Marx, benim neyim var?* Ben korkunç bir insanım.

Mektubu yırtıp parçalara ayırırken ve parçaları konfeti gibi aramızdaki çöp tenekesine bırakırken gözleri hâlâ benimkilerde. Gözleri koyu yeşil ve yoğun sisli bir orman gibi dipsiz. İçeri girip ormanın derinliklerine kadar koşmak istiyorum. Tam o sırada aklıma bir şey geliyor.

"Sen buralı değilsin," diyorum. O çok saf. Çok iyi. Çok gerçek.

Başını yavaşça sallar. "Mississippi. Babamın ailesi. Her neyse. Bana bir şey borçlusun," diye tekrarlıyor, neredeyse yalvarıyor. Neden ona bir şey borçlu olmamı istiyor?

Böylece bir şeyi geri isteyebilirdi.

Yerimde donup kaldım. Onun yerine limonatayı ona uzattım. O da alıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kapağı açıyor ve içindekileri harap olmuş mektubun üzerine döküyor. Vücudu benimkine sürtünüyor. Mideye mideye. Bacaklar bacaklara. Kalp kalbe.

"Gözlerini kapat."

Sesi hırçın, kalın ve farklı. Bu sefer teslim oluyorum.

Ne olacağını biliyorum ve yine de olmasına izin veriyorum. İlk öpücüğüm.

Hep bunun bir futbolcuyla, bir pop yıldızıyla ya da Avrupalı bir değişim öğrencisiyle olacağını düşünmüştüm. Korunaklı, Instagram filtreli dünyanın küçük sınırlarının dışında biriyle. Tişörtünde delik olan bir çocukla değil. Ama buna ihtiyacım var. Arzulandığımı, güzel olduğumu ve istendiğimi hissetmeye ihtiyacım var.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve bu gıdıklıyor, ben de homurdanıyorum. Sıcak nefesinin dudaklarımda gezindiğini, beyzbol şapkasının alnımı sıyırdığını ve ağzının benimkine doğru kaydığını, dudaklarının belirsizlikle kilitlendiğini hissedebiliyorum. Bir an nefes almayı unutuyorum, ellerim omuzlarında, ama sonra içimden bir şey dilimi dışarı çıkarmam ve onu gerçekten tatmam için yalvarıyor. Birbirimizin ağzından hava emiyoruz. Her şeyi yanlış yapıyoruz. Dudaklarım onun için açılıyor. Onunki de açılıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, "Henüz değil" dediğinde damarlarımdaki kanın vınladığını hissedebiliyorum. Onu da alacağım ama henüz değil."

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Deniz camını alsaydım benden ne isteyecektiniz?"

Vücudu benimkinden uzaklaşırken kulağımla ağzım arasında bir yerde "Bana tüm ilklerini saklamak için" diye fısıldıyor.

Gözlerimi açmak ve anın bitmesine izin vermek istemiyorum. Ama o ikimiz için de bir seçim yapıyor. Bir adım geri çekilirken vücudunun sıcaklığı benimkini terk ediyor.

Hâlâ ağzımı açıp adını soracak cesareti kendimde bulamıyorum. On, on beş, yirmi saniye geçti.

Bedenim sallanmaya başlarken göz kapaklarım kendiliğinden açılıyor. Gitmiş.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde çöp tenekesine yaslanıp annemin çantasının askısıyla oynuyorum. Beş saniye geçmeden annem durup dururken kolunu benimkine doluyor ve beni Range Rover'a götürüyor. Bacaklarım kaldırımda uçuşuyor. Başım arkaya doğru dönüyor.

Mavi gömlek? Top şapka? Petal dudaklar? Hepsini hayal mi ettim?

"İşte buradasın. Kahve için teşekkürler. Ne, bugün buzlu çay limonata yok mu?"

Ben cevap veremeyince, onun aracına binip kemerlerimizi bağlıyoruz. Annem orta konsolda duran Prada çantasını karıştırıyor.

"Yemin ederim bugün posta kutusundan üç değil dört mektup aldım."

İşte o zaman anladım. *Bilmiyordu*. Via içeri girdi ve mektubun bugün geldiğinden haberi yoktu. Sonra bu adam beni üzdüğü için mektubu yırttı.

Kismet. Kiss-met. Kader.

Babam iki yıl önce evdeki üç kızın da "Aman Tanrım" diye inlemesinden bıktığına karar verdi, bu yüzden şimdi *Tanrı* kelimesini *Marx* kelimesiyle değiştirmek zorundayız, Karl Marx'tan sonra, görünüşe göre ateizmle falan ilgilenen bir adam. Tanrı ya da Marx -birisi- bu çocuğu bana yardım etmesi için *göndermiş* gibi hissediyorum. Eğer gerçek olsaydı. Belki de yaptığım şeyle yüzleşmek için onu kafamda ben uydurdum.

Aynayı açıp dudaklarıma biraz parlatıcı sürüyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Hep dikkatin dağınık anne. Eğer bir mektup düşürseydin, onu görürdün."

Annem surat asıyor, sonra başını sallıyor. Motoru çalıştırması için geçen bir dakika içinde iki şeyin farkına vardım:

Bir, bu mektubu bir sonraki nefesi gibi bekliyordu. İki, yıkılmış durumda.

"Unutmadan söyleyeyim, Aşk Böceğim, sana istediğin günlüğü aldım." Annem Prada çantasından kalın siyah kapaklı deri bir defter çıkarır ve

bana veriyor. Daha önce de fark etmiştim ama artık hiçbir şeyin benim için olduğunu düşünmüyorum. Her zaman dikkati dağınık, Via'ya her türlü hediye alıyor.

Sessizlik içinde yol alırken, bir aydınlanma yaşadım. Burası günahlarımı yazacağım yer.

Burası trajedilerimi gömeceğim yer.

Aynayı kapatıyorum ve ellerimi beyaz kapüşonumun ceplerine sokuyorum, orada küçük ve sert bir şey buluyorum. Onu çıkarıp hayretle bakıyorum.

Turuncu deniz camı.

Hiç kabul etmemiş olsam da bana deniz camını verdi.

Bütün ilklerini bana sakla.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor.

O gerçektir.

Penn

Soru: Kim en değerli eşyasını tanımadığı bir kıza verir?

Cevap ver: İşte bu orospu çocuğu. Bana bir "Ben aptalla birlikteyim" tişörtü bas, üzerinde sikimi gösteren bir ok olsun.

O lanet şeyi satıp Via'nın cep telefonu kontörünü doldurabilirdim. Şimdi o gemi yelken açtı. Onu uzaktan görebiliyorum, hızla batıyor.

En kötüsü de bundan bir şey çıkmayacağını biliyordum. On dört yaşındayken sadece iki kızı öpmüştüm. İkisinin de kocaman dilleri ve çok fazla salyaları vardı. Bu kızın dili küçük gibi görünüyordu, bu yüzden denemeden geçemedim.

Ama dudaklarım onunkilere değdiği an, yapamadım. Biraz manik görünüyordu. Üzgün. Yapışkan mı? Bilmiyorum. Belki de o kadar cesur değildim. Belki de onu haftada üç kez uzaktan izlemek beni felç etti.

Hey, kendi zihnini nasıl kapatırsın? Susması gerekiyor. Şimdi.

Arkadaşım Kannon ön verandamda esrarı bana uzatıyor. Annenin uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşıyla yaşamasının tek avantajı bu. Bedava ot. Ve bugünlerde yiyecek kıt olduğundan, masada ne varsa onu alacağım.

Kırmızı bandanalı bir grup gangster özentisi, pitbulları ve öfkeli İspanyolca rap çalan bir müzik kutusuyla sokağın bizim tarafına geçiyor. Köpekler havlıyor, zincirlerini çekiştiriyorlar. Kannon da onlara havlayarak karşılık veriyor. O kadar yüksekte ki kafası bir uçağa çarpabilir. Bir fırt çekiyorum, sonra esrarı Camilo'ya veriyorum.

"Arayabilmen için sana elli dolar borç veririm." Camilo öksürür. İri yarı, bronz tenli ve şimdiden etkileyici sakalları var. Birinin Meksikalı babasına benziyor.

"Kimseyi aramamıza gerek yok!" diye bağırıyor ikiz kardeşim yanımızdaki çimenlerden. Yüzüstü yatmış, sarı çimlere doğru hıçkırarak ağlıyor. Sanırım güneşin onu yakıp kül etmesini umuyor.

"Hepiniz sağır falan mısınız?! İçeri giremedim!"

"Parayı alacağız." Onu görmezden geliyorum. Bale yerini aramalıyız. Via burada kalamaz. Güvenli değil.

"Seni seviyorum Penn, ama tam bir baş belasısın." Hıçkırıyor, otları koparıyor ve başını kaldırmadan bize doğru fırlatıyor. Bana sonra teşekkür edecek. Ünlü ve zengin olduğunda -balerinler zengin olur mu?

-Ve ben hala burada aptal arkadaşlarımla oturup ot içiyor ve limon saçlı Todos Santos kızlarına salyalarımı akıtıyorum. Belki de sokak köşelerinde durup uyuşturucu satmak zorunda kalmayacağım. Bir bokta iyiyimdir. Özellikle spor ve dövüşte. Koç kas yapmak için daha fazla protein ve biraz yağ almak için daha fazla karbonhidrat yemem gerektiğini söylüyor ama bu yakın zamanda olmayacak çünkü paramın çoğu Via'nın bale derslerine otobüs bileti almaya gidiyor.

Ben de peşine takıldım çünkü otobüse tek başına binmesinden çok endişelendim.

Özellikle de kışın hava erken karardığında.

"Kız kardeşinin iyi olduğunu söylediğini sanıyordum. Nasıl oldu da o giremedi?" Kannon esniyor, elini uzun saçlarının üzerinde gezdiriyor. Kafasının kenarları tıraş edilmiş, siyah bir erkek topuzu oluşturulmuş. Koluna öyle sert bir yumruk atıyorum ki sessiz bir çığlık atarak sallanan sandalyeye yığılıyor, pazusunu tutuyor, hâlâ sert sert kasılıyor.

"Sanırım bir gösteri yapmamız gerekiyor. Chop-chop, Via. Bize hareketlerini göster." Cam telefonuna Kelis'in "Milkshake" şarkısını koyar, elindeki sakız paketini toplar ve kadının kafasının arkasına fırlatır.

Hıçkırıkları kesiliyor, yerini katatonik bir sessizlik alıyor. Camilo'ya dönüp çenesine bir yumruk savurmadan önce çenemi ovuşturarak arkamı dönüyorum. *Yumruğun* her zamanki yerinden açıldığını ve onun *homurdandığını* duyuyorum.

Çimenlerden fırlayan Via eve koşuyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Rhett evdeyken oturma odasında oturup yorgun ve aç olduğunu söyleyerek ne yapmaya çalıştığından emin değilim. Muhtemelen onunla çılglık çılgılığa bir kavgaya tutuşacak ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp verandaya dönecek. Annemin kafası karışmayacak kadar iyi ama karışsa bile erkek arkadaşının tarafını seçiyor. Hatta Via'nın öğretmeninin ona aldığı mayoları ayakkabılarını boyamak için kullandığında bile. Bunu onu kızdırmak için sık sık yapıyor. Sınıfa yırtık taytları ve elden düşme tişörtleriyle geldiği günlerde otobüs yolculuğunu hıçkırarak geçiriyor. O günler genellikle onun külotunu Özgürlük Parkı'ndaki umumi tuvalet oturaklarına sürttüğüm günlerdir.

İnanılmaz derecede tedavi edici.

"Bana elliliği ver." Avucumu açıp Cam'e dönüyorum, o da itaatkâr bir tavırla parayı elime sıkıştırıyor. Kendime ve Via'ya yüzüm büyüklüğünde hamburgerler alacağım, sonra da Bayan Followhill'i arayabilmesi için telefonuna kontör yükleyeceğim.

Sokağımdan In-N-Out'a doğru ilerliyorum, Camilo ve Kannon rüzgâr gibi beni takip ediyor. Çatlak beton ve haleler takmış ölü gençlerin duvar resimleri caddeyi kaplıyor. Palmiye ağaçlarımız yoksulluğun yükünden eğilmiş gibi görünüyor, çürük dişler gibi kısa ve sarı binaların üzerine eğiliyor.

Ancak yirmi dakika sonra, yağlı hamburgerler ve patates kızartmalarıyla dolu bir kese kağıdını tutmanın verdiği tatmin çok büyüktür. Via bunu gördüğünde tüm sinir krizini unutacak. Evimin kapısını iterek açıyorum ve gördüğüm ilk şey yiyecekleri yere düşürmeme neden oluyor.

Annemin erkek arkadaşı kız kardeşimi kanepeye yatırmış, sallanan karnı kız kardeşimin göğsüne dökülüyor. Yüzünü yumrukluyor, terli, kıllı göğsü parlıyor ve her seferinde kolu esniyor. Yırtık kotunun düğmeleri açık ve fermuarı sonuna kadar inik. Nefes almaya çalışırken hırıldıyor ve öksürüyor. Hiç düşünmeden onlara doğru koştum ve adamı kadından ayırdım. Yüzü kanlar içindeydi ve cılız protestolar mırıldanıyor, ona ucuz bir piç olduğunu söylüyordu ve o da hırsız bir fahişe olduğunu bağırmaya devam ediyordu. Rhett'i gömleğinin yakasından tutup kadından uzaklaştırıyorum. Hızla savruluyor ve yere düşüyor. Yüzüne öyle sert bir yumruk atıyorum ki, çenesinin çatlama sesi odada yankılanıyor. Kafasını geriye savurup yere çarpıyor. Via'ya doğru dönüyorum ve tek gördüğüm

onun sirtı.

Kendi kanının içinde kayıyor, kapıya doğru sendeliyor. Bileğini tuttum ama kıpırdanarak kurtuldu. Yumuşak bir tıkırtıyla aramıza bir şey düşüyor. Elime aldım, dişe benziyordu. Aman Tanrım. Dişini kırmış.

"Özür dilerim," diyor, ağzındaki kan yüzünden sesi boğuklaşıyor. "Özür dilerim. Yapamam, Penn."

"Via!" Haykırıyorum.

"Lütfen," diye bağırıyor. "Bırakın gideyim."

Onu kovalamaya çalışıyorum, arkasında bıraktığı kan izlerinde kayıyorum. Ellerim şimdi kana bulandı. Ayağa kalktım ve hala açık olan kapıya doğru ilerledim. Bir el beni geri çekip kanepeye fırlattı.

"O kadar çabuk değil, küçük pislik. Şimdi senin sıran."

Gözlerimi kapatıyorum ve Via'nın neden kaçması gerektiğini bilerek bunun olmasına izin veriyorum.

Coğrafya kaderdir.

Via kaçalı üç gün oldu.

En son bir şeyi kusmadan mideme indirmeyi başardığımdan beri iki buçuk yıl geçti (Pabst sayılır, değil mi?).

Rhett telefonunu çalıp Londra'yı aramaya çalıştığı için onu dövdükten sonra geri dönmemesine şaşırmadım. Rhett'e bulaşılmayacağını iyi bilirim. Via kız olduğu için genelde ona karşı daha temkinli davranır. Bu onun için bir zayıflık anıydı ve ona ödemek istediğinden daha fazlasına mal oldu.

Cuma öğleden sonra, kendimi onun bale sınıfının önünde, ortaya çıkmasını umarak dolanırken buluyorum. Belki de öğretmenin evinde kalıyordur. Yakın görünüyorlar ama Via, bindiğimiz otobüs Todos Santos şehir sınırlarına her girdiğinde maske taktığı için bunu söylemek zor. Henüz bir yere gitmemiş olması aklıma geldikçe içimi sızlatıyor. Kendime sebepleri olduğunu söylüyorum.

Saat altıda pembe giyen kızlar binadan çıkmaya başladı. Parlak siyah Range Rover'in yanında ellerim ceplerimde, öğretmeni bekliyorum. En son o çıkıyor, el sallıyor ve bir grup öğrenciyle gülüşüyor.

Yanında başka bir kız yürüyor. Tam olarak öptüğüm kız. Bir yıldır takıntı haline getirdiğim kız. Müzelerde asılı bok gibi güzel. Gerçekten üzgün, mesafeli, bak ama dokunma tarzında. Onlara doğru yürüdüm ve beni yarı yolda karşıladılar. Kızın gözleri açılıyor ve konuşmamıza tanıklık edecek başka biri olup olmadığını görmek için yanlara bakıyor. Onun için burada olduğumu düşünüyor.

"Merhaba." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, bakışları Bayan Sessiz bir "Yemin ederim, bu adamı tanımıyorum" yalvarışıyla yokuşu takip edin.

"Hey." Karnımdaki kelebekleri öldürüyorum çünkü şimdi yeri ve zamanı değil, sonra öğretmene dönüyorum. "Hanımefendi, kız kardeşim Via sizin sınıfınızda. Onu üç gündür görmedim."

Sanki az önce aracının kaputuna sıçacağımı ilan etmişim gibi öğretmen kaşları birbirine yapışıyor. Sarışına dev Range Rover'in içinde beklemesini söylüyor, sonra kolumdan çekiştirerek bir ara sokağa doğru ilerliyor. İki bina arasına sıkışmış, beni yüksek bir basamağa oturmaya zorluyor (dafaq?) ve konuşmaya başlıyor.

"Onu günde beş kez arayıp mesaj bırakıyordum," diye fısıldıyor yüzüme hararetle. "Kraliyet Akademisi'ne kabul edildiğini ona bildirmek istedim. Mektup gelmeyince kontrol etmek için onları aradım. Şimdi her şey yolunda. Daha önce de söylediğim gibi, harç konusunda endişelenmene gerek yok. Ücreti ben ödeyeceğim."

Burun deliklerim alevlendi. Tüm bunlar onun geleceğindeydi ve şu anda bir çukurda yatıyor olabilirdi. Lanet olsun Via'ya. On dört yaşındaki tüm güzel, uçarı kızlara lanet olsun.

"Şey, hanımefendi, onu bulamadığımız için asla paraya çeviremeyeceği hediye için teşekkür ederim," diye saygıyla alay ediyorum onunla. Ama *biz* sadece benim. Annem bu işin dışında - birkaç yıl önceki ilk uyuşturucu krizini atlarmaya hiç zahmet etmemiştir - ve Rhett de muhtemelen besleyecek bir boğazının eksilmesinden mutludur. Okuldan kaçma memuru aradığında ona Via'nın teyzemlere gittiğini söyledim, daha sonra kapımıza geldiğinde annem de bunu doğruladı. Yaban saçlı ve sigarasını oksijen maskesiymiş gibi emen annem bir kez bile bunun doğru olup olmadığını sormadı. Eğer polisi ararsam, ikimizi de koruyucu aileye verirler. Belki birlikte, ama muhtemelen değil. Bunun olmasına izin veremem. Via'dan ayrılamam.

Bayan Followhill, sanki midesini üşüttüğünü yeni fark etmiş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ettiğimi merak ediyordur. Genelde biraz daha kullanıcı dostuyumdur. Ama yine de

genellikle kayıp bir kız kardeşle uğraşmak zorunda kalıyorum. Annemin kusmuğunu duvarlardan temizliyorum ve Rhett klozette uyuyakaldığında banyo kapısını üzerine kapatıyorum. Yetişkinlere kızının baktığı gibi saygıyla bakmıyorum.

"Vay be." Bayan Followhill'in tek söylediği bu.

"Anlayışınız için teşekkürler. İyi bir hayatın olsun." Ayağa kalktım ve sokağa doğru yürüdüm. Kolumu yakaladı ve beni geri çekti. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Kızım..." Dudaklarını yalıyor, sonra yere bakıyor, *suçlu* görünüyor. Kız Rover'a yaslanmış, bize bakıyor ve tırnağını çiğniyor. "Kızım ve Via bir süredir anlaşamıyorlar. İletişim kurmaları için onları cesaretlendirmeye çalıştım ama ben onları bir araya getirdikçe birbirlerinden daha çok hoşlanmıyorlardı. *Sanırım* geçen hafta bir mektup kayboldu. Önemli olabilecek bir mektup. Bunu size neden anlattığımı bile bilmiyorum." Başını sallayarak bir nefes verdi. "Sanırım ben sadece... Bilmek istemiyorum, anlıyor musun? Aklımın oraya gitmesinden bile nefret ediyorum."

Ama belki de olmalı.

Geçmişe dönüş hafızama çarpıyor. Küçük yumruğunda tıslayan kağıt.

Ben ondan alıyorum.

Parçalara ayırıyorum.

Çöp kutusuna atıp, yüzünün mutluluğa dönüşmesini izlemek.

Mavi gözleri istek karşısında parıldadığında iyi bir önlem olarak limonatayı kalıntıların üzerine döktü.

Kız kardeşimin hayallerini ateşe vermek.

Tüm bu kabusu harekete geçirmek.

Çenem bükülüyor ve bir adım geri çekiliyorum. Hatuna son bir kez bakıp onu hafızama kazıyorum.

Arşiv altında: Bok Listesi.

Belgeyi tekrar ziyaret edin: Onu mahvedebildiğim zaman.

"Yani Via seninle değil mi?" Sesim kelimelerin etrafında sertleşiyor. Teneke gibi. Çaresizim. Elimde hiç ipucu yok. Onu bulmak için dünyayı parçalamak istiyorum ama dünya benim değil ki yok edeyim. Dünya aynı hızda dönmeye devam ediyor, çünkü Via ve benim gibi çocuklar? Her zaman ortadan kayboluyoruz ve kimse fark etmiyor.

Bayan Followhill başını sallıyor. Tereddüt ediyor, koluma dokunuyor. "Hey, neden benimle gelmiyorsun? Daria'yı eve bırakırım ve

onun için."

Daria.

Arkamı dönüp otobüs durağına doğru ilerliyorum, kendimi aptal, nefret dolu ve canlı hissediyorum. Hiç hissetmediğim kadar canlı. Çünkü Daria'yı öldürmek istiyordum. Daria onu ilk gördüğümde her şeyi arka plana atmıştı ve ben hayranlıkla izlerken etrafımızdaki her şey yanmıştı.

Bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, dedim ona. Aptal çocuksu inanç. Zihinsel olarak o n u yere fırlattım ve kaldırıma doğru kayan otobüse doğru giderken üzerinde tepindim.

Daria haklıydı. Acınacak haldeydim. Aptaldım. Saçları, dudakları ve tatlı melankolisi beni kör etmişti.

Otobüs durağına doğru ilerlerken, Bayan Followhill'in arkamdan ismimi bağırdığını duyuyorum. Adımı biliyor. Beni tanıyor. Bizi tanıyor. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Bu kızın fakir olduğumu bilmesi neden hâlâ umurumda bilmiyorum.

Müsait olan ilk otobüse atladım, beni nereye götüreceğinden emin değildim. Kızdan uzağa ama kendimden yeterince uzağa değil.

Göğsümdeki yanma şiddetleniyor, kalbimin etrafındaki delik büyüyor ve büyükannem zihnimin arkasında fısıldıyor.

Kafatası Gözler.

Pretty [Reckless](#)'ı şimdi alın!

[OceanofPDF.com](#)

Books by L.J. SHEN

Bağımsızlar:

[Tyed](#)

[Serçe Kandan](#)

[Toza Gece Yarısı](#)

[Mavisi Kirli](#)

[Manşetler](#)

[Öpücük Hırsızı](#)

[Olası Bir Durumda](#)

Azizlerin Günahkârları (hepsi birbirine bağlı bağımsızlar):

[Meydan Okuma](#) (Azizin Günahkarları #0.5 - Novella)

[Vicious](#) (Aziz Günahkarlar #1)

[Ruckus](#) (Aziz Günahkarlar #2)

[Skandal](#) (Aziz Günahkarlar #3)

[Bane](#) (Azizin Günahkarları #4)

All Saints Lisesi:

[Pretty Reckless](#) (#1)

[Kırık Şövalye](#) (#2)

[Kızgın Tanrı](#) (#3)

Boston Belles:

Avcı (#1)

Kötü Adam ve Cadaloç (#2)

Devamı gelecek...

OceanofPDF.com

Avcı'yı beğendiniz mi? Döngüde kaldığınızdan emin olun!

[Okuma grubuma](#) katıl.

Beni Instagram'da takip edin [-@authorljshen](#)

[Yazar sayfamı](#) beğenin.

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.